LEDA

KELLEY ARMSTRONG

Deştepte, sexy
şi supranaturale:
faceţi cunoştinţă cu
femeile din Cealaltă Lume.

Iar de vampiri,
nici vorbă…

Magie de doi bani

Un roman din seria
Femei din Cealaltă Lume

Paige Winterbourne este o vrăjitoare.

Dar nu se observă: nu are negi, nici pielea verde, şi nici nu strâmbă cu drăgălăşenie din nas ori de câte ori face câte o vrajă. Nu, în majoritatea timpului, ea nu este altceva decât o fată obişnuită de douăzeci şi trei de ani: munceşte din greu, îşi face griji cu privire la siluetă, se întreabă dacă-şi va găsi vreodată un iubit.

OK, mai are şi o fiică adoptivă adolescentă, pe Savannah, care vrea să-şi trezească din morţi mama, o practicantă a magiei negre, şi care se pomeneşte vânată de un semi-demon cu puteri telekinetice şi de o Cabală atotputernică a vrăjitorilor. Dar, în afară de toate astea, Paige duce o viaţă cu adevărat banală. Asta până când vecinii află cine este ea în realitate şi se dezlănţuie iadul.

La propriu…

Un orăşel de provincie fermecător, personaje fascinante, un dialog inteligent şi un dram de umor; atracţia specială a acestei poveşti constă în integrarea perfectă a supranaturalului în lumea reală.

— PUBLISHERS WEEKLY

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: 123rf.com

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-533-9

www.grupulcorint.ro

Prolog

TODD ÎŞI AJUSTĂ POZIŢIA scaunului acţionat electric, tapiţat cu piele, şi zâmbi. Ei, asta numea el viaţă plăcută: să conducă automobilul de-a lungul coastei californiene, cu şoseaua întinzându-se, goală, în faţa lui, cu viteza de croazieră fixată la optzeci de kilometri pe oră, aerul condiţionat la douăzeci de grade şi cafeaua braziliană păstrată la cald în suportul termic. Unii ar fi spus că era mai bine să se afle în pielea tipului tolănit pe bancheta din spate, în loc să-i fie şofer, însă lui Todd îi plăcea aşa cum era. Mai bine să fii bodyguard decât tipul care are nevoie de aşa ceva.

Predecesorul său, Russ, fusese mai ambiţios de fel, ceea ce poate că-i explică dispariţia de acum două luni. Pariurile încheiate în jurul dozatorului de apă din birou erau împărţite jumătate-jumătate între cei care presupuneau că domnul Kristof Nast se săturase, în sfârşit, de nesupunerea bodyguardului său, şi cei care se gândeau că Russ căzuse victima ambiţiilor personale ale lui Todd. Tâmpenii, desigur. Nu că Todd n-ar fi fost în stare să ucidă ca să obţină slujba aceasta, însă Russ era un Ferratus. Todd n-ar fi ştiut nici măcar *cum* să-l ucidă.

Todd dedusese că familia Nast s-ar afla în spatele dispariţiei subite a lui Russ, însă asta nu-l deranja. Când te angajezi în

serviciul unei Cabale, trebuie să știi la ce să te aștepți. Oferă-le respectul și loialitatea ta, și ai parte de cea mai tihnită slujbă din lumea supranaturală. Încearcă să-i înșeli, și-și vor revărsa răzbunarea asupra ta până în Viața de Apoi. Bine măcar că familia Nast nu era chiar atât de rea ca St. Cloud. Dacă erau adevărate zvonurile, cu privire la ce-i făcuse familia St. Cloud șamanului ăla? Todd se cutremură. Frate, dar cât era de bucuros...

Văzu fulgerul unor faruri în oglinda laterală. Își întoarse privirea spre ea și zări o mașină de patrulare a poliției statale în spatele lui. Dumnezeule, de unde mai apăruse și asta? Își verifică vitezometrul. Fix optzeci. Făcea drumul acesta de două ori pe lună, și știa că limita de viteză nu se schimba de-a lungul porțiunii respective.

Încetini, așteptându-se ca mașina poliției să treacă vâjâind pe lângă el. Numai că ea îi rămase în urmă. Clătină din cap. Câte autoturisme îl depășiseră doar de o oră încoace, mergând cu o sută zece, sau chiar mai mult? A, dar nu fuseseră limuzine Mercedes, proiectate la comandă. E preferabil să tragi pe dreapta pe cineva care ar fi dispus să-ți strecoare vreo câțiva poli, doar ca să evite sâcâiala unui proces-verbal. Dacă era așa, își aleseseră pe cine nu trebuia. Kristof Nast nu se obosea să mituiască simpli polițiști de circulație.

În timp ce semnaliza și trăgea pe dreapta, Todd coborî paravanul care-l despărțea de pasagerul său. Nast vorbea la telefonul mobil. Îl auzi spunând ceva, apoi îl văzu îndepărtându-și aparatul de ureche.

— Am fost trași pe dreapta, domnule. Aveam viteza de croazieră fixată la limita legală.

Nast clătină aprobator din cap.

— Se mai întâmplă. Avem timp berechet. Ia procesul-verbal și atât.

Todd ridică la loc paravanul și coborî geamul din dreptul lui. Privi în oglinda laterală cum se apropie polițistul. Ba nu, *polițista*.

Şi încă una drăguţă. Suplă, cam pe la treizeci de ani, cu părul roşu până la umeri şi un bronz californian. Totuşi, uniforma ar fi putut să-i vină mai bine. Părea să fie cu vreo două numere prea mare, probabil căpătată de la un coleg bărbat.

— Bună dimineaţa, agent, o salută, scoţându-şi ochelarii de soare.

— Permisul şi talonul.

I le întinse, însoţindu-le cu un zâmbet. Chipul poliţistei rămase impasibil, ochii şi expresia lor ascunzându-se în spatele lentilelor fumurii.

— Vă rog, coborâţi din vehicul.

Todd oftă şi deschise portiera.

— Care ar putea să fie problema, agent?

— Far din spate defect.

— Of, fir-ar să fie. Bine, atunci. Scrieţi-mi procesul-verbal şi-o să-l reparăm noi în San Fran.

Când coborî pe şoseaua pustie, femeia se întoarse şi porni spre spatele vehiculului.

— Cum explicaţi asta? îl întrebă.

— Ce să explic?

În timp ce se ducea spre ea, inima începu să-i bată un pic mai repede, însă îşi atrase atenţia singur că nu avea cum să fie o problemă gravă. Cei din familia Nast nu-şi foloseau niciodată maşinile pentru ceva ilegal. Totuşi, pentru orice eventualitate, îşi flexă degetele, apoi strânse pumnii. Îşi simţi buricele degetelor frigându-i palmele.

Aruncă o privire spre maşina de patrulare a poliţiei, oprită la doar o jumătate de metru în spatele celei a lui. Era goală. Bun. Dacă situaţia ar deveni neplăcută, n-ar fi nevoit să-şi facă griji decât în privinţa femeii.

Poliţista se strecură în strâmtul interval dintre cele două automobile, se aplecă şi examină ceva, aflat imediat în dreapta farului

din stânga. Se încruntă, ieşi dintre maşini şi făcu un gest spre bara de protecţie.

— Explicaţi-mi asta, ceru ea.

— Ce să explic?

Femeia îşi încleştă fălcile şi-i făcu semn să privească şi singur. Fu nevoit să se întoarcă într-o rână ca să încapă între maşini. Ce, ea nu putea să dea înapoi? Doar îl vedea că e un tip masiv. Se aplecă pe cât putu mai mult şi privi cu atenţie bara.

— Nu văd nimic, zise.

— Dedesubt, replică ea, tăios.

Javra. Ce, murea dacă arăta puţină politeţe? Doar n-o contrazisese cu nimic.

Se lăsă în genunchi. Doamne, era intervalul mai strâmt decât i se păruse, sau mai pusese ceva kilograme pe el? Bara de protecţie din faţă a maşinii de poliţie îi apăsa şalele.

— Ăăă... n-aţi putea să vă daţi maşina un pic înapoi? Vă rog?

— O, ce rău îmi pare! E mai bine aşa?

Maşina de patrulare zvâcni înainte, ţintuindu-l în loc. Tot aerul îi zbură din plămâni. Deschise gura să urle la ea, să dea înapoi, dar îşi dădu seama că ea rămăsese tot lângă automobil... iar motorul acestuia nu fusese pornit. Se prinse cu mâinile de bara de protecţie a limuzinei şi împinse. Mirosul de cauciuc ars umplu aerul.

— Hai, fii serios, îi zise femeia, aplecându-se spre el. Poţi mai mult. Să te văd că pui un pic de forţă adevărată.

Când dădu s-o lovească, ea făcu un pas înapoi, cât să n-o mai poată ajunge, şi izbucni în râs. Todd încercă să spună ceva, însă nu avu aer decât pentru un mormăit. Se împinse încă o dată în bara de protecţie. Fâşia de cauciuc i se topi în degete, însă maşina nu se clinti.

— Nu eşti decât Igneus? zise ea. Cabalele înseamnă că duc într-adevăr lipsă de semi-demoni. Poate că, până la urmă, o exista o breşă şi pentru mine. Stai cuminte acum, că mă întorc.

Leah deschise portiera din dreptul volanului şi se sui pe scaunul din faţă. Îşi plimbă privirea peste şirurile de butoane ale bordului. Chiar că se exagera cu electronica! Ei, acum care dintre ele...

Paravanul dintre scaune zbârnâi. Bun, asta o scutea de osteneală.

— S-a rezolv...? începu Nast. Dar, văzând-o, se întrerupse. Îşi ridică o mână, doar puţin, din poală, mişcându-şi degetele în timp ce întredeschidea gura.

— Hei, hei, zise Leah. Fără descântece.

Centura de siguranţă a lui Nast se strânse la maximum, imobilizându-l atât de repede, încât îl făcu să icnească.

— Ţine-ţi mâinile la vedere, îi ordonă Leah.

Ochii lui Nast aruncară văpăi. Degetele îi zvâcniră, şi Leah fu brusc trântită pe spate, izbindu-se de bordul maşinii.

— OK, pe asta mi-am meritat-o, recunoscu ea, zâmbind, în timp ce-şi îndrepta la loc spinarea. Privi spre centura lui de siguranţă. Aceasta se mai slăbi. E mai bine? îl întrebă.

— Ţi-aş propune să te gândeşti cu toată seriozitatea la ceea ce faci, replică Nast, care-şi potrivi sacoul şi se aşeză mai bine pe locul lui. Mă îndoiesc că este drumul pe care ţi-ai dori s-o apuci.

— Hei, află că nu sunt nici proastă, nici sinucigaşă. N-am venit ca să-ţi fac vreun rău. Nu i-am făcut rău nici măcar bodyguardului tău. Mă rog, nimic din ceea ce n-ar putea să vindece câteva săptămâni de repaus la pat. Am venit ca să încheiem o înţelegere, Kristof — hopa, scuze — domnule Nast, am vrut să spun. În legătură cu fiica dumitale.

Bărbia lui zvâcni în sus, şi privirea i-o întâlni pentru prima oară pe-a lui Leah.

— Şi acum, dacă tot ţi-am captat atenţia...

— Ce e cu Savannah?

— Ai căutat-o, nu-i aşa? Acum, că Eve s-a dus, nu mai e nimeni care să te-mpiedice să-ţi iei ce-ţi aparţine. Iar eu sunt tocmai persoana potrivită care să te ajute. Ştiu precis unde o găseşti.

Nast îşi ridică repezit manşeta şi-şi privi ceasul de la mână, apoi ridică ochii spre Leah.

— Şoferul meu mai este în măsură să-şi reia îndatoririle?

— Discutabil, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Atunci, să sperăm că eşti capabilă să vorbeşti şi să conduci în acelaşi timp.

Confuză, sâcâită și uluită

AVEAM PROBLEME cu Străbunele. Iar.

Pentru ele, fusesem o pacoste de când mă știam, iar acum, când am douăzeci și trei de ani — deci nu mai eram nici copil precoce, nici o adolescentă rebelă —, nu mai aveau ce scuze să-mi găsească.

– Trebuie făcut ceva în legătură cu Savannah, s-a auzit în difuzorul a cărui membrană adăuga o deloc nepotrivită notă plângăcioasă vocii Victoriei Alden.

– M-hî, am răspuns, în timp ce degetele îmi zburau pe tastatură, țăcănind un nou rând de cod.

– Aud că tastezi, a constatat Victoria. Paige, tu scrii la tastatură?

– Am termen. Îmbunătățiri la site-ul cabinetului de avocatură din Springfield. Depășit de două zile. Și mai am. Uite ce e, n-am putea să discutăm altă dată despre asta? O să vin săptămâna viitoare la întrunirea Sabatului, și...

– Săptămâna viitoare?! Cred că tu nu iei situația în serios, Paige. Ridică receptorul, oprește-te din lucrat și vorbește cu mine. Cine te-o fi putut învăța astfel de maniere? Sigur nu mama ta, odihnească-se în pace.

Am ridicat receptorul, mi l-am proptit între umăr şi ureche, şi m-am străduit să scriu cât mai fără zgomot.

— E vorba despre Savannah, mi-a repetat Victoria.

Ce, nu era de fiecare dată? Unul dintre cele câteva avantaje ale faptului că deţineam tutela lui Savannah Levine, în vârstă de treisprezece ani, era acela că, prin comparaţie, actele mele de rebeliune păleau.

— Acum ce-a mai făcut? m-am interesat, parcurgând cu privirea lista mea de secvenţe JavaScript. Ştiam sigur că scrisesem anul trecut o secvenţă de program pentru ce-mi trebuia acum. Şi a naibii să fie dacă reuşeam să dau de ea.

— Ei bine, am vorbit aseară cu Grace, şi ea şi-a exprimat îngrijorarea faţă de ceva din ce i-a spus Savannah lui Brittany. Acum, Grace, admite că este posibil ca Brittany să fi priceput greşit, ceea ce cu certitudine mi se pare de înţeles. Noi nu obişnuim să le expunem pe neofitele Sabatului nostru la astfel de lucruri, aşa că aş fi şocată dacă Brittany ar fi priceput într-adevăr ceea ce a spus Savannah. Se pare...

Victoria s-a întrerupt şi a inspirat scurt, ca şi cum continuarea i-ar fi produs o suferinţă.

— Se pare că Brittany are unele dificultăţi cu câteva fete de la şcoală, iar Savannah s-a oferit să... o ajute la prepararea unei poţiuni urmând să aibă ca rezultat împiedicarea acelor fete de a participa la balul şcolii.

— M-hî, am mormăit. A, iată şi secvenţa aia! Scuteam o jumătate de zi de programare. Şi, ce?

— Cum adică, „şi ce"? Savannah s-a oferit să-i arate lui Brittany cum să le facă pe fetele acelea să se simtă rău!

— Are treisprezece ani. La vârsta ei, şi mie mi-ar fi plăcut să-i fac pe o grămadă să le fie rău.

— Dar n-ai trecut la fapte, nu-i aşa?

— Doar din cauză că n-am ştiut descântecele potrivite. Ceea ce, probabil, a fost bine, fiindcă altfel s-ar fi declanşat epidemii destul de grave.

— Vezi? a replicat Victoria. Este exact ce spuneam. Atitudinea aceasta a ta.

— Eu credeam că vorbim despre atitudinea lui Savannah.

— Iată. Exact aşa. Eu încerc să-ţi atrag atenţia asupra unei probleme serioase, şi tu o bagatelizezi, prin glume. Atitudinea aceasta uşuratică nu-ţi va permite niciodată să devii conducătoarea Sabatului.

Mi-am stăpânit imboldul de a-i aminti că, după moartea mamei mele, eu *eram* conducătoarea Sabatului. Dac-aş fi făcut-o, mi-ar fi „amintit", la rândul ei, că eram conducătoare numai cu numele, iar discuţia aceasta ar fi evoluat, de la stadiul de enervantă, la cel de urâtă, doar cât ai clipi din ochi.

— Savannah e răspunderea mea, am zis. Voi, Străbunele, aţi stabilit asta foarte clar.

— Din motive întemeiate.

— Din cauză că mama ei practica magia neagră. Ooo! Ce înfricoşător! Ei bine, ştii ceva? Singurul lucru înfricoşător la Savannah e viteza cu care-i rămân mici hainele. E un copil; o adolescentă normală, cu porniri rebele... nu o practicantă a magiei negre. I-a spus lui Brit că poate să-i prepare ea o poţiune. Mare scofală. Zece contra unu că nici măcar n-ar putea. Ori a făcut paradă, ori a încercat să ne şocheze. Aşa procedează adolescentele.

— Îi iei apărarea.

— Normal că-i iau apărarea. Nimeni altcineva nu i-ar lua-o. Biata fată a fost ca în iad vara trecută. Înainte să moară, mama mi-a cerut să am grijă de Savannah...

— Sau aşa ţi-a spus femeia aceea.

— Femeia aceea e o prietenă de-a mea. Ce, nu crezi că mama mi-ar fi cerut să am grijă de Savannah? Normal că mi-ar fi cerut. Asta-i menirea noastră, să ne apărăm surorile.

— Nu şi cu riscul de a ne pune în primejdie pe noi înşine.

— Şi de când e mai important...

— Nu am timp să mă contrazic cu tine, Paige. Vorbeşte cu Savannah, sau vorbesc eu.

Clic.

Am trântit receptorul în furcă şi am ieşit cu paşi apăsaţi din biroul meu, bombănind tot ce mi-aş fi dorit să-i răspund Victoriei. Ştiam când trebuia să-mi ţin gura, cu toate că, uneori, între a şti şi a face era o foarte mare diferenţă. Mama era cea cu politica. Ea stătuse ani întregi să trudească la înfăptuirea unei mici modificări la legea Sabatului, netezind toate penele înfoiate şi argumentându-şi cu un zâmbet punctul de vedere.

Acum, ea nu mai era. Fusese asasinată în urmă cu nouă luni. Nouă luni, trei săptămâni şi două zile. Creierul meu efectua neinvitat calculul, ridicând brusc capacul puţului durerii. L-am trântit la loc. Ea nu şi-ar fi dorit aşa ceva.

Fusesem adusă pe lumea asta cu un scop. La vârsta de cincizeci şi doi de ani, după o viaţă care o ţinuse prea ocupată încât să aibă copii, mama îşi rotise privirea prin Sabat şi nu văzuse vreo succesoare demnă pentru ea, aşa că-şi găsise un „donator genetic" corespunzător şi, întrebuinţându-şi puterile magice, mă concepuse. O fiică născută şi crescută pentru conducerea Sabatului. Acum, că ea nu mai era, eu trebuia să-i cinstesc amintirea îndeplinindu-mi această menire, şi asta aveam să fac, indiferent dacă Străbunelor le era pe plac, sau nu.

Mi-am lăsat baltă computerul. Convorbirea cu Victoria îmi alungase din creier orice chef de programare. Când ajungeam în astfel de stări, aveam nevoie să fac ceva care să-mi amintească ceea ce sunt şi ceea ce-mi doresc să realizez. Iar asta însemna să-mi exersez descântecele: nu pe cele aprobate de Sabat, ci pe cele interzise.

Ajunsă în camera mea, am tras covorul deoparte, am descuiat chepengul spațiului de depozitare și am scos de-acolo un rucsac. Pe urmă, aplecându-mă și întinzând mai mult brațul prin deschizătură, am desfăcut un zăvor secret, deschizând un al doilea compartiment, din care am scos două cărți. Apoi, m-am îndreptat spre ieșirea din spate.

Tocmai îmi strecuram picioarele în sandale, când am auzit deschizându-se ușa din față. Mi-am privit ceasul. Trei după-amiaza. Savannah ieșea de la ore abia la patru fără un sfert, și tocmai de aceea îmi închipuisem că aș avea la dispoziție aproape o oră pentru exerciții, înainte de a-i pregăti gustarea de după școală. E drept că Savannah era prea mare pentru programul de lapte și fursecuri, însă eu îl respectam zi de zi fără abatere. Hai să fim cinstiți, la douăzeci și trei de ani eram destul de insuficient pregătită pentru creșterea unei adolescente; măcar atât puteam să fac: să fiu acasă când venea ea de la școală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, repezindu-mă în antreu. E ceva în neregulă?

Savannah a bătut în retragere, de parcă s-ar fi temut că aș fi putut comite vreun gest nesăbuit, ca de exemplu s-o îmbrățișez.

— Azi e ședință de consiliu profesoral. Ne-au dat drumul mai devreme. Ai uitat?

— Mi-ai spus?

Și-a frecat ușurel nasul, încercând să-și dea seama dacă ar putea să scape cu minciuna.

— Am uitat, a recunoscut apoi. Dar te-aș fi sunat, dac-aș fi avut un telefon mobil.

— O să ai telefon mobil când o să-ți poți permite să-ți plătești abonamentul.

— Dar sunt prea mică pentru un serviciu!

— Atunci, înseamnă că ești prea mică pentru un telefon mobil.

Vechea controversă. Ne cunoșteam bine replicile, și nu ne abăteam niciodată de la ele. Era unul dintre avantajele faptului de a

fi doar cu un deceniu mai mare decât Savannah: îmi aminteam cum trecusem prin aceleaşi tâmpenii şi cu mama, aşa că ştiam cum să le rezolv. Să păstrez procedura. Să nu dau vreun semn de şovăială. Până la urmă, ea avea să cedeze... nu că aş fi cedat eu vreodată.

Savannah îşi lungi gâtul ca să privească, peste umărul meu, rucsacul, ispravă care-i era destul de la îndemână, din moment ce avea cinci centimetri în plus faţă de un metru cincizeci şi cinci ai mei. Mai înaltă cu cinci centimetri şi mai uşoară cu vreo cincisprezece kilograme. Aş putea să explic toată această diferenţă de greutate precizând că Savannah e foarte subţire, însă, ca să respect adevărul, trebuie să recunosc că am vreo opt kile peste ceea ce se susţine în majoritatea revistelor pentru femei că ar fi greutatea ideală pentru înălţimea mea.

Savannah, prin contrast, e foarte înaltă pentru vârsta ei; înaltă, slabă şi neastâmpărată, numai colţuri ascuţite şi membre proeminente. Eu îi tot spun că aşa o să-i rămână silueta şi când va fi mare, după cum tot aşa îi vor rămâne şi ochii ei albaştri, mult prea mari. Ea nu mă crede. Exact la fel cum nu m-a crezut când am sfătuit-o să nu-şi tundă părul negru, lung până la mijloc, susţinând că ar fi o greşeală. Acum avea un moţ subţire şi drept, care nu făcea decât să-i accentueze trăsăturile colţuroase ale feţei. Fireşte, ea dădea vina pe mine, pentru că nu i-am interzis să se tundă, în loc de a-i atrage doar atenţia.

— Ieşi să-ţi exersezi descântecele? m-a întrebat, arătând spre rucsacul din mâna mea. La ce lucrezi?

— La o gustare pentru tine. Lapte simplu sau cu cacao?

Suspin teatral.

— Nu, zău, Paige. Ştiu ce anume exersezi. Nu te condamn. Descântecele alea acceptate de Sabat sunt pentru copii de cinci ani.

— Copiii de cinci ani nu se ocupă cu descântecele.

— Şi nici Sabatul. Nu cu descântecele adevărate. Ei, haide acum, ştii că putem să lucrăm împreună. Poate aş reuşi să ţi-l fac să meargă pe-ăla cu aerul.

Am făcut ochii mari.

— Ai scris în jurnalul tău că ai avut probleme cu el, mi-a explicat Savannah. Pare unul destul de tare. Mama n-a avut niciodată vreunul ca el. Ştii ce: mă înveţi şi pe mine, şi eu o să-ţi arăt câteva vrăji adevărate.

— Mi-ai citit jurnalul?

— Numai pe cel despre exersarea vrăjilor. Nu şi pe cel intim.

— De unde ştii că am şi unul intim?

— Chiar ai? Hei, ştii ce mi s-a întâmplat azi, la şcoală? Domnul Ellis mi-a zis c-o să-mi trimită la înrămat două dintre desene! Şi-or să le expună săptămâna viitoare, la serbarea de absolvire.

Savannah a pornit spre bucătărie, continuând să vorbească. Oare era cazul să insist asupra comentariului ei cu jurnalul? Am cântărit ideea în minte, după care am alungat-o, mi-am ridicat rucsacul şi m-am dus în camera mea, ca să-l pun la loc în ascunzătoarea lui.

Dacă Savannah mi-a citit, într-adevăr, jurnalul intim, înseamnă cel puţin că persoana mea o interesează. Ceea ce e bine. Mă rog, doar dacă nu şi-o fi vârât nasul sperând să descopere ceva cu care să mă şantajeze ca să-i cumpăr un telefon mobil. Ceea ce n-ar mai fi atât de bine. Dar, în definitiv, ce anume aveam eu, în jurnalul meu...?

În timp ce-mi încuiam raniţa, a sunat cineva la uşă. „Mă duc eu", a strigat Savannah, repezindu-se în antreu şi făcând zgomot cât pentru cineva de trei ori mai mare ca ea. După câteva minute, când am intrat în living, era în uşa dinspre hol, ţinând un plic ridicat la lumină şi mijindu-şi ochii spre el.

— Îţi testezi capacităţile parapsihice? am întrebat-o. Un deschizător de scrisori dă rezultate mult mai repede.

A tresărit, smucindu-şi în jos mâna în care ţinea scrisoarea, dar, după câteva clipe de şovăială, mi-a întins-o.

— A, era pentru mine. În acest caz, ţi-aş recomanda deschiderea la aburi, i-am zis, luând plicul. Recomandată? Asta te propulsează de la simpla încălcare a secretului corespondenţei la încălcarea secretului corespondenţei plus fals în acte. Sper că nu-ţi foloseşti talentul ăsta ca să-ţi semnezi în numele meu vreun bilet de învoire pentru şcoală.

— Ce să-ţi spun, a replicat ea, pornind din nou spre bucătărie. Ce rost ar avea să chiuleşti de la şcoală, într-un oraş ca ăsta? Nu tu mall, nu tu Starbucks, nici măcar un Mickey D's[1].

— Poţi să stai cu restul copiilor lângă magazinul de fierărie, i-am propus.

A pufnit cu dispreţ şi a dispărut în bucătărie.

Plicul era de dimensiunile standard pentru corespondenţă, fără însemne neobişnuite, doar cu numele şi adresa mea, într-o caligrafie curată, precisă, plus o adresă pentru returnare, tipărită în colţul din stânga sus. Expeditorul? O firmă de avocatură din California.

L-am rupt pe o latură. Ochii mi s-au îndreptat spre primul rând al mesajului, care-mi solicita — ba nu, îmi pretindea — prezenţa la o întâlnire, mâine-dimineaţa. Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost „Au, fir-ar a naibii!" Presupun că e reacţia normală pentru oricine primeşte o citaţie legală pe neaşteptate.

Am presupus că ar avea legătură cu afacerea mea, de creare şi administrare de website-uri pentru companii conduse de femei sătule de web-designerii bărbaţi care-şi închipuie că ele nu-şi doresc ceva mai pretenţios din punct de vedere tehnic decât un wallpaper floral. Când vine vorba despre internet, problema drepturilor de autor este la fel de nebuloasă şi de sinuoasă ca un contract prenupţial între celebrităţi, aşa că, văzând o scrisoare plină de elemente ale jargonului avocăţesc, am presupus că aş fi

---

[1] Apelativ familiar pentru restaurantele din reţeaua McDonald's.

creat cine știe ce secvență flash care prezenta, din nechibzuință, asemănări cu una dintr-un website de prin Zair.

Abia apoi am citit paragraful următor.

„Menirea acestei întâlniri este discutarea petiției depuse de clientul nostru pentru obținerea tutelei asupra minorei Savannah Levine..."

Am închis ochii și-am inspirat adânc. OK, am știut că așa ceva avea să se-ntâmple. Unica rudă în viață a lui Savannah este una dintre Străbunele Sabatului, însă întotdeauna am presupus că mama lui Savannah ar fi putut avea prieteni care să se-ntrebe ce s-a ales de Eve și de fiica ei minoră. Iar atunci când aveau să descopere că o strămătușă a preluat tutela lui Savannah și mi-a predat-o mie, și-ar fi dorit să obțină unele răspunsuri. Și, poate, s-o preia pe Savannah.

Firește, aveam să mă lupt. Problema e că Margaret, mătușa lui Savannah, e cea mai slabă dintre cele trei Străbune, iar dacă Victoria ar insista, Margaret ar ceda tutela, sigur așa ar face. Străbunele detestau să aibă probleme, intrau în panică fie și numai la posibilitatea de a atrage atenția asupra Sabatului. Ca să-mi asigur sprijinul lor, aș fi nevoită să le conving că ar înfrunta primejdii personale mult mai grave dac-ar ceda-o pe Savannah, decât păstrând-o. Cu Străbunele, mereu ajungeai la așa ceva: la ce era mai bine pentru *ele*, mai sigur pentru *ele*.

Am cercetat restul scrisorii, cernând elementele de jargon avocățesc ca să descopăr numele petentului. Iar când l-am văzut, o greutate mi-a apăsat fundul stomacului, făcându-l să-mi cadă până la picioare. Nu-mi venea să cred. Ba, vezi să nu: credeam cu vârf și-ndesat. Doar mă blestemam pe mine însămi pentru faptul că nu mă așteptasem la asta.

V-am pomenit cumva despre cum a murit mama? Anul trecut, un mic grup de oameni a aflat despre existența lumii supranaturale și a vrut să ne înhame puterile, așa că au răpit câteva monstre de ființe supranaturale puternice. Printre acestea se

numărase şi mama lui Savannah, Eve. Savannah avusese nenorocul de a se fi întors acasă de la şcoală în ziua aceea, fiind, la rândul ei, răpită.

Eve, cu toate acestea, s-a dovedit foarte curând mult mai periculoasă decât s-ar fi aşteptat răpitorii ei, aşa că au omorât-o. În locul ei, şi-au ales-o ca ţintă pe mama mea, conducătoarea supremă a Sabatului. Ea a fost răpită împreună cu Elena Michaels, o femeie-vârcolac. Acolo, au cunoscut o altă prizonieră, un semi-demon care ulterior avea să-mi omoare mama şi să dea vina pe Savannah pentru asta, ca parte a unui sofisticat complot prin care urmărea să deţină controlul asupra lui Savannah şi, astfel, să obţină acces la o tânără, maleabilă şi extrem de puternică vrăjitoare neofită.

Numele acestei femei semi-demon? Leah O'Donnell. Acelaşi nume care îmi sărea în ochi din petiţia pentru solicitarea tutelei.

Siguranța domiciliului

LEAH ESTE UN SEMI-DEMON cu abilități telekinetice de cel mai înalt rang. Un semi-demon este vlăstarul unirii dintre un demon și o femeie din rândul oamenilor. Semi-demonii au întotdeauna înfățișare umană, moștenită după mamă. Moștenirea după tată depinde de ce soi de demon este acesta. În cazul lui Leah, puterea moștenită este telekinezia. Asta înseamnă că e capabilă să miște obiectele prin puterea minții. Dar să nu vă gândiți la cei care îndoaie linguri prin spectacolele de duzină. Gândiți-vă la o femeie care poate azvârli, prin puterea minții, un birou din oțel într-un perete: literalmente în perete, cu o forță atât de mare, încât biroul se înfige în tencuială, distrugând totul în cale.

Deloc surprinzător, atunci, faptul că primul lucru pe care l-am făcut după ce am citit scrisoarea a fost să dau fuga și să mă ocup de blocarea tuturor intrărilor în casă. După ce am tras toate zăvoarele de la uși și am coborât obloanele, am trecut la măsurile de securitate mai puțin convenționale. Pentru fiecare ușă am rostit câte un descântec de încuiere, menit să le țină închise chiar și după ce ar ceda toate încuietorile și zăvoarele. Pe urmă, am întrebuințat descântece de perimetru, la toate ușile și ferestrele. Descântecele de perimetru considerați-le ca fiind un fel de

sisteme de securitate supranaturale; nimeni n-ar putea să intre în casă fără ştirea mea.

Toate acestea sunt descântece aprobate de Sabat, deşi acum câteva luni o vrăjitoare a simţit că ar fi de datoria ei să precizeze că o vrajă de încuiere poate fi folosită în scopuri rele, dacă vreodată ne-ar trece prin minte să încuiem pe cineva *înăuntru*, în loc să-l ţinem afară. Vă vine să credeţi că Sabatul chiar a convocat o întrunire specială a Străbunelor, pentru discutarea acestei probleme? Mai rău de-atât, Străbunele chiar au votat, două contra una, pentru scoaterea în afara legii a descântecului de nivelul al doilea, lăsându-ne doar pe cel de nivelul întâi, care poate fi rupt doar printr-o apăsare mai puternică pe clanţă. Din fericire, votul meu a avut o putere hotărâtoare, aşa că moţiunea a picat.

Savannah a intrat în timp ce eu tocmai aruncam farmecul de perimetru asupra fundului şemineului nostru nefolosit.

— Pe cine încerci să ţii afară? m-a întrebat ea. Pe Moş Crăciun?

— Scrisoarea... e de la Leah.

A clipit, surprinsă, dar nu îngrijorată. Am invidiat-o pentru asta.

— OK, a zis. Ne aşteptam la aşa ceva. Suntem pregătite pentru ea, nu?

— Sigur!

Să fi fost doar în imaginaţia mea, sau vocea chiar mi-a tremurat? Inspiră, expiră... Şi acum, încă o dată, mai cu încredere.

— Absolut!

O, da, acum vocea îmi sunase tot atât de încrezătoare ca a unei pisicuţe încolţite, cu trei picioare rupte. Mi-am făcut de lucru cu împrăştierea farmecelor de perimetru pe la ferestrele livingului.

— Şi, ce era în scrisoare? s-a interesat Savannah. Ameninţări?

Am ezitat cu răspunsul. Nu sunt capabilă să mint. Mă rog, aş fi, dar mint foarte prost. Ar putea foarte bine să-mi crească şi nasul, de cât de evidente sunt neadevărurile spuse de mine.

— Leah... vrea să obţină tutela ta.

— Şi?

— Nu există niciun „şi". Vrea să obţină tutela legală asupra ta.

— Mda, iar eu vreau un telefon mobil. E o curvă. Să-i transmiţi asta din partea mea. Şi mai spune-i să-şi bage...

— Savannah!

— Hei, dar „curvă" m-ai lăsat să zic. Nu poţi să-mi iei în nume de rău faptul că-mi testez graniţele, a comentat ea, umplându-şi gura cu un Oreo. Îîî-eee-eee-aaa-ăăă-uuu.

— Ordinea corectă este: mesteci, înghiţi, vorbeşti.

Şi-a dat ochii peste cap şi a înghiţit.

— Am zis că înţelegi ce vreau să spun. „Vrăjitoare-sclavă" n-a fost tocmai alegerea mea la târgul de joburi de săptămâna trecută. Transmite-i că nu mă interesează marfa pe care-o vinde ea.

— E foarte bine, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva mai mult ca s-o facem să se răzgândească.

— Şi tu poţi să te descurci, nu? Doar ai mai trimis-o la plimbare şi altădată. O faci şi acum.

Ar fi trebuit să precizez că am „trimis-o la plimbare" doar beneficiind de foarte mult ajutor, însă egoul meu s-a împotrivit. Dacă Savannah rămăsese cu impresia că am jucat un rol semnificativ în înfrângerea lui Leah de data trecută, nu era necesar s-o luminez acum. Avea nevoie să se simtă în siguranţă. Aşa că, în beneficiul acestei siguranţe, m-am întors la descântecele mele de perimetru.

— Mă duc să-mi rezolv şi eu ferestrele din cameră, mi-a zis.

I-am făcut un semn de încuviinţare, ştiind bine că aveam să le refac eu însămi, când nu va fi atentă. Nu că Savannah ar duce lipsă de pricepere în privinţa vrăjilor de nivelul al doilea. Oricât nu mi-ar plăcea s-o recunosc, ea deja mă depăşise la toate nivelurile vrăjilor admise de Sabat. Îi refăceam descântecele pentru că aşa trebuia, pentru liniştea mea sufletească. Altfel, mi-aş face griji ca nu cumva să-i fi scăpat vreo fereastră, sau să fi rostit incantaţia mai la repezeală, sau mai ştiu eu ce. Şi nu era vorba

doar despre Savannah: aş fi procedat întocmai cu oricare altă vrăjitoare. Mă simt mai bine când ştiu că am făcut eu personal treburile.

La ora şapte, Savannah era în camera ei, ceea ce ar fi putut să mă îngrijoreze, dacă n-aş fi ştiut că ea obişnuieşte să dispară, după cină, aproape în fiecare seară — înainte s-o pot eu ruga să mă ajute la strânsul mesei — şi să-şi petreacă următoarele câteva ore în camera ei, aparent făcându-şi temele, ceea ce, nu ştiu din ce motiv, implica mereu convorbiri telefonice de câte nouăzeci de minute cu amicele de la şcoală. Teme în grup... ce pot să mai zic?

De îndată ce am ştiut-o pe Savannah în camera ei, mi-am îndreptat din nou atenţia către scrisoare. Îmi solicita prezenţa la o întâlnire, a doua zi, dimineaţa la ora zece. Până atunci, nu prea aveam mare lucru de făcut, decât să aştept. Şi aşa ceva nu puteam să sufăr. Până la şapte şi jumătate, m-am hotărât deja să fac ceva, orice.

N-aveam decât o pistă de urmărit. Scrisoarea era de la un avocat pe nume Gabriel Sandford, care lucrează la Jacobs, Sandford şi Schwab, în Los Angeles. Ciudat. Foarte ciudat, acum, dacă stau să mă gândesc. Să ai un avocat din L.A. ar fi logic pentru cineva care locuieşte în California; în schimb, Leah e din Wisconsin.

Ştiam că Leah nu se mutase; efectuasem, bisăptămânal, cercetări discrete la secţia ei. Prin „secţie" mă refer la secţia de poliţie. Nu, Leah nu era la închisoare... cu toate că puţine persoane cunosc care să merite mai mult ca ea traiul în spatele unor gratii solide. Leah e ajutor de şerif. Oare asta ar putea să-i fie de ajutor în solicitarea tutelei...? Nu, n-avea rost să-mi bat prea mult capul cu asta, până când nu aflu mai multe.

Înapoi, la avocatul din L.A. Să fie un şiretlic? Poate că nici măcar nu era o problemă legală veritabilă, în definitiv. Poate că Leah îl inventase pe respectivul avocat, plasându-l într-un oraş

Imens, pe cât mai departe cu putinţă de Massachusetts, presupunând că nu voi face investigaţii.

Cu toate că numărul de telefon era trecut în antet, am sunat la 411[1], pentru o verificare suplimentară. Mi-au oferit aceeaşi adresă şi acelaşi număr de telefon pentru Jacobs, Sandford şi Schwab. Am sunat la birou, din moment ce, pe Coasta de Vest, era doar patru şi jumătate. Când am întrebat de Gabriel Sandford, secretara m-a informat că e plecat din oraş, cu treburi.

Pe urmă, am verificat pe internet firma Jacobs, Sandford şi Schwab. Am găsit mai multe legături spre site-uri care grupează cabinetele de avocatură din Los Angeles. Toate menţiunile erau discrete, niciuna dintre ele în măsură să încurajeze crearea unor noi relaţii de afaceri. Nu părea să fie genul de firmă pe care un politist din Wisconsin s-o vadă în reclama dintr-un show de seară la televiziune. Foarte ciudat, dar eram nevoită să aştept până mâine, ca să aflu mai multe.

Odată cu dimineaţa a sosit şi o dilemă proaspătă: ce să fac cu Savannah. Doar nu era s-o las să se ducă la şcoală, când ştiam că e Leah în oraş. Şi categoric nu era s-o iau cu mine. M-am hotărât până la urmă s-o las cu Abigail Alden. Abby e una dintre foarte puţinele vrăjitoare ale Sabatului în care pot să am încredere că va avea grijă de Savannah, cineva care ştiu că o va apăra fără discuţie, şi fără să le spună Străbunelor.

East Falls se află la doar şaizeci şi cinci de kilometri distanţă de Boston. Şi totuşi, în ciuda acestei apropieri, lumea de pe-aici nu lucrează în Boston, nu-şi face cumpărăturile în Boston, nu merge nici măcar la concerte sau la teatru în Boston. Locuitorii din East Falls îşi iubesc viaţa din micul lor orăşel şi luptă cu îndârjire împotriva oricărei imixtiuni din partea marelui oraş rău de la sud.

[1] Numărul de telefon pentru informaţii în Statele Unite şi Canada.

De asemenea, ei au luptat şi împotriva unor imixtiuni de alt gen. Regiunea aceasta a statului Massachusetts e plină până la refuz de cătune superbe, dând pe dinafară de splendide exemple ale arhitecturii din New England. Printre acestea, East Falls ocupă unul dintre locurile fruntaşe. Toate clădirile din centru datează de cel puţin două secole şi sunt păstrate într-o stare impecabilă, în conformitate cu legile oraşului. Cu toate acestea, rareori vezi vreun turist prin East Falls. Oraşul nu numai că refuză să se ocupe de încurajarea turismului, ci chiar militează activ pentru descurajarea lui. Nimeni nu are voie să deschidă în oraşul nostru vreun hotel, han sau motel, nici magazine de orice fel care ar putea să atragă turişti. East Falls este pentru locuitorii din East Falls. Ei locuiesc aici, muncesc aici, se joacă aici, şi nimeni altcineva nu este bine-venit.

Acum patru sute de ani, când au venit pentru prima oară aici vrăjitoarele din Sabat, era un sătuc din Massachusetts înnămolit în prejudecăţi religioase, îngustime a gândirii şi moralitate ipocrită. Astăzi, East Falls este un sătuc din Massachusetts înnămolit în prejudecăţi religioase, îngustime a gândirii şi moralitate ipocrită. Aici au fost omorâte vrăjitoare pe timpul proceselor de vrăjitorie din New England: cinci femei nevinovate şi trei vrăjitoare din cadrul Sabatului, inclusiv una dintre strămoaşele mele. Şi-atunci, de ce mai e şi-acum aici Sabatul? Mi-ar fi plăcut să ştiu.

Nu toate vrăjitoarele din cadrul Sabatului locuiesc în East Falls. Majoritatea, cum a fost cazul şi cu mama, s-au mutat mai aproape de Boston. Când m-am născut eu, mama a cumpărat o căsuţă victoriană cu etaj, situată pe un enorm teren din marginea unei vechi suburbii bostoniene, într-o mică, minunată şi foarte strâns unită comunitate. După moartea ei, Străbunele au insistat ca eu să mă mut la loc în East Falls. Ca o condiţie pentru dreptul de a prelua tutela lui Savannah, ele au vrut să mă mut într-un loc în care să poată sta cu ochii pe mine. În vremea aceea, orbită de suferinţă, văzusem în condiţia impusă de ele un pretext de a fug

de amintirile dureroase. Timp de douăzeci și doi de ani, împărțiseam cu mama casa aceea. După moartea ei, ori de câte ori auzeam un pas, o voce, zgomotul unei uși închizându-se, mă gândeam: a, e mama; abia pe urmă îmi dădeam seama că nu e ea, și că nici nu va mai fi vreodată. Așa că, atunci când ele îmi spuseseră s-o vând, am vândut-o. Acum îmi regretam slăbiciunea, atât de a ceda în fața pretențiilor lor, cât și de a renunța la o casă care însemna atât de mult pentru mine.

Avocatul lui Leah stabilise întâlnirea la Cabinetul de avocatură Cary, din East Falls. Nu era nimic neobișnuit în asta. Cei din familia Cary sunt singurii avocați din oraș, și și-au pus sala de ședințe la dispoziția avocaților sosiți din alte localități, contra unei taxe rezonabile: tipica îmbinare, pentru familia Cary, dintre ospitalitatea unui orășel mărunt și simțul afacerist specific marilor orașe.

În East Falls, cei din familia Cary sunt avocați de când se știu. După gura lumii, fuseseră avocați și pe vremea proceselor de vrăjitorie din East Falls, cu toate că bârfitorii sunt împărțiți în privința taberei în slujba căreia s-ar fi pus avocații Cary.

În prezent, cabinetul dispune de doi avocați: Grantham Cary și Grantham Cary jr. Unica mea tranzacție legală în East Falls fusese transferul de proprietate asupra casei mele, care fusese efectuat de Grant jr. Tipul mă invitase să bem ceva în oraș încă de la prima întâlnire, ceea ce n-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nevasta-sa n-ar fi fost chiar la parter, ocupând postul de secretară.

De când erau avocați, bărbații din familia Cary își practicau meseria într-o monstruoasă casă de tip colonial cu două etaje, situată la mijlocul străzii principale.

Am ajuns în fața casei la ora 9:50. De cum am intrat, mi-am însemnat în minte poziția fiecăruia dintre angajați. Soția lui

Grantham jr., Lacey, era la biroul de primire de la parter, și la întrebarea mea politicoasă, mi-a confirmat că ambii Grantham erau sus, în birourile fiecăruia dintre ei. Bun. Puțin probabil ca Leah să încerce vreo manevră supranaturală, când știa că sunt oameni atât de aproape.

După ce m-am lansat în necesarele două minute de pălăvrăgeală cu Lacey, am ocupat un scaun lângă fereastra care dă spre stradă. Zece minute mai apoi, ușa sălii de ședințe s-a deschis, și de acolo a ieșit un bărbat într-un costum compus din trei piese, croit la comandă. Înalt, brunet, aproape de patruzeci de ani. Arătos, în acea accepție de păpușă Ken, din plastic lucios. Categoric, un avocat.

— Domnișoara Winterbourne? a zis, în timp ce se apropia, cu mâna întinsă. Eu sunt Gabriel Sandford.

Când m-am ridicat, i-am întâlnit privirea lui Sandford și mi-am dat seama precis de ce preluase cazul lui Leah. Gabriel Sandford nu era doar un simplu avocat din L.A. Nu, era ceva mai rău de-atât.

O strălucită strategie, cu patru secole prea târziu

GABRIEL SANDFORD ERA VRĂJITOR.

Am ştiut-o încă din clipa în care l-am privit în ochi, recunoscându-l dintr-un instinct visceral care s-a manifestat chiar înainte să-mi pot da seama ce culoare aveau ochii aceştia. Este o bizarerie specifică raselor noastre. Nu avem nevoie decât să ne privim în ochi, şi vrăjitoarele îi recunosc pe vrăjitori, iar vrăjitorii le recunosc pe vrăjitoare.

Vrăjitoarele sunt totdeauna femei, iar vrăjitorii, bărbaţi, însă vrăjitorii nu reprezintă echivalentul masculin al vrăjitoarelor. Suntem două rase distincte, cu puteri diferite, însă parţial suprapuse. Vrăjitorii pot face vrăji de-ale vrăjitoarelor, însă puterea acestora este diminuată, exact la fel cum capacitatea noastră de a face vrăji de-ale vrăjitorilor este redusă.

Nimeni nu ştie de unde au provenit vrăjitorii şi vrăjitoarele, nici care dintre ei ar fi apărut primii. La fel ca majoritatea raselor supranaturale, acestea există încă de la începuturile istoriei consemnate, începând cu o mână de oameni „dăruiţi" care s-au dezvoltat, transformându-se într-o rasă în toată puterea cuvântului, membrii acesteia fiind încă destul de rari, încât să trebuiască să se

ascundă de restul lumii umane, însă îndeajuns de numeroşi, cât să-şi alcătuiască propria lor micro-societate.

Cele mai vechi consemnări referitoare la adevăratele vrăjitoare arată că ele erau preţuite pentru abilităţile tămăduitoare şi magice, însă în Europa medievală, femeile cu astfel de puteri erau privite cu o suspiciune crescândă. În acelaşi timp, preţuirea acordată vrăjitorilor sporea, aristocraţii bătându-se între ei ca să-şi aibă propriii „magicieni" particulari. Vrăjitoarele nu aveau nevoie de vrăji pentru prevestirea vremii ca să-şi dea seama de unde bate vântul, aşa că şi-au născocit un cu totul alt rol pentru ele, în cadrul acestei noi ordini mondiale.

Până în acel moment, vrăjitorii nu puteau să facă decât vrăji simple, folosindu-se de mişcări ale mâinilor. Vrăjitoarele i-au învăţat să-şi dezvolte această putere adăugând alte elemente vrăjitoreşti: incantaţii, poţiuni, obiecte magice şi aşa mai departe. În schimbul acestor învăţături, vrăjitoarele le-au cerut vrăjitorilor să li se alăture, într-un acord reciproc avantajos. Dacă un nobil ar dori ajutor ca să-şi înfrângă duşmanii, el ar urma să consulte un vrăjitor, care le-ar transmite solicitarea vrăjitoarelor. Împreună, ar alege vrăjile cele mai potrivite. Apoi, vrăjitorul s-ar întoarce la nobil şi şi-ar primi răsplata. La rândul său, vrăjitorul le-ar pune la dispoziţie vrăjitoarelor avuţia şi poziţia lui socială, în acelaşi timp protejându-le. Sistemul acesta a funcţionat timp de secole. Vrăjitorii au acumulat putere, atât în lumea umană, cât şi în cea supranaturală, în timp ce vrăjitoarele au dobândit siguranţă, beneficiind de protecţie şi de un venit garantat.

Apoi, a apărut Inchiziţia.

Vrăjitorii s-au numărat printre cele dintâi ţinte ale Inchiziţiei din Europa. Cum au reacţionat ei? S-au întors împotriva noastră. Inchizitorii voiau să găsească eretici? Vrăjitorii le-au dat pe mână vrăjitoarele. Eliberaţi de restricţiile morale impuse de Sabaturi, vrăjitorii s-au îndreptat spre o magie mai puternică şi mai

tenebroasă. În timp ce vrăjitoarele ardeau pe rug, vrăjitorii făceau ce ştiau mai bine, ajungând bogaţi şi puternici.

Astăzi, vrăjitorii se numără printre cei mai importanţi bărbaţi din lume. Politicieni, avocaţi, directori de companii: cercetaţi prin rândurile oricărei profesii renumite pentru lăcomie, ambiţie şi o deosebită lipsă de scrupule, şi veţi găsi regimente întregi de vrăjitori. Dar vrăjitoarele? Femei obişnuite, ducând vieţi obişnuite, cele mai multe dintre ele temându-se în asemenea măsură de persecuţii, încât n-au îndrăznit în viaţa lor să înveţe vreun descântec capabil să omoare orice vietate mai mare decât un păduche.

Ca să vezi, am bombănit, dar suficient de tare, încât să mă audă şi Sandford.

Dacă şi-o fi dat seama la ce mă refeream, oricum n-a arătat, ci doar şi-a întins mâna şi zâmbetul şi-aşa destul de lat. Le-am refuzat pe amândouă cu o privire deschisă, după care mi-am făcut loc pe lângă el şi am intrat în sala pentru şedinţe. Înăuntru stătea la masă o femeie roşcată, de înălţime medie, suplă, pe la treizeci şi ceva de ani, cu un ten bronzat şi un zâmbet binevoitor. Leah O'Donnell.

Sandford şi-a fluturat elegant o mână în direcţia mea.

— Fie-mi permis s-o prezint pe respectata conducătoare a Sabatului American.

— Paige, a zis Leah, ridicându-se de pe scaun. Arăţi foarte...

Privirea ei mi-a evaluat absolut toate kilogramele în plus.

— ...sănătoasă, a încheiat ea.

— Mai ai şi alte insulte? am replicat. Scoate-le imediat din cutie, fiindcă aş suferi să te ştiu că n-o să dormi la noapte gândindu-te la toate sarcasmele pe care ai uitat să mi le serveşti.

Leah s-a lăsat să cadă la loc pe scaunul ei.

— Ei, haide acum, am insistat. Dă-i bătaie. Nici măcar n-o să ripostez. Glumele ieftine n-au fost niciodată genul meu.

— Şi care ar fi genul tău, Paige? a zis Leah, făcând un gest spre rochia mea. Laura Ashley, presupun. Cât de... vrăjitoresc!

— La drept vorbind, s-a amestecat Sandford, din câte am auzit, majoritatea vrăjitoarelor din Sabat preferă pantalonii stretch din poliester. Albaştri, ca să se asorteze cu şamponul pentru păr.

— Aveţi nevoie de câteva minute ca să vă gândiţi la ceva mai inteligent? Eu pot să mai aştept.

— A, hai să terminăm odată, a zis Leah. Am treburi de rezolvat, locuri de vizitat, vieţi de stricat, a enumerat ea, dezgolindu-şi dantura într-un rânjet şi legănându-se pe spate cu scaunul.

Mi-am dat ochii peste cap, m-am aşezat şi mi-am întors faţa spre Stanford.

— Are dreptate, hai să terminăm odată. E simplu. Voi n-o s-o obţineţi pe Savannah. Prin aranjarea acestei absurde întâlniri pentru „tutelă", n-aţi făcut decât să mă puneţi în gardă. Dacă v-aţi închipuit c-o să-mi fluturaţi prin faţă câteva hârtii plăsmuite şi-o să mă înfricoşaţi într-atât, încât să v-o predau, aflaţi că nu v-aţi găsit vrăjitoarea potrivită.

— A, dar nu sunt plăsmuite, s-a apărat Stanford.

— M-hî. Pe ce bază aţi putea, oare, să mă contestaţi? A vârstei? Leah nu e cu mult mai mare. Că nu sunt rudă cu Savannah? Păi nici ea nu e. Am o afacere prosperă, o casă fără vreo ipotecă pe ea, un dosar solid de activităţi civice şi, cel mai important, binecuvântarea unicei rude supravieţuitoare a lui Savannah.

Buzele lui Sandford au zvâcnit într-un zâmbet.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Ăsta vă era planul? S-o convingeţi pe Margaret Levine să-mi retragă tutela?

– Nu, întrebam dacă ești sigură că domnișoara Levine este unica rudă supraviețuitoare a lui Savannah? Doar din cauză că i-a murit mama, nu înseamnă că fata ar fi orfană.

Am avut nevoie de o secundă până să-mi dau seama ce voia să spună.

– Te referi la tatăl ei? Savannah nici măcar nu știe cine-i e tată. A, dă-mi voie să ghicesc. Ai reușit, cumva, să-i dai de urmă, și l-ai convins să-și dea votul pentru Leah. Cât te-a costat? am zis, dar imediat am scuturat din cap. Nu contează. Ia-o pe drumul ăsta. Rămâne de stabilit tot cine e mai potrivită, eu sau Leah, și asta e o bătălie pe care sunt dispusă s-o duc la orice oră.

– Dar cine ți-a spus că eu aș fi persoana care vrea tutela? a întrebat Leah, din capătul ei de masă. Ai zis tu așa ceva, Gabe?

– Evident că nu. E clar că Paige se grăbește cu concluziile. Și tu chiar aici...

Și-a ridicat până în fața ochilor copia scrisorii pe care mi-o trimisese mie și s-a prefăcut că se încruntă: aproape la fel de plauzibil ca și dacă și-ar fi ars o palmă peste frunte.

– Nu pot să cred! Secretara asta nouă a mea. Doar i-am spus să îi treacă numele în calitate de martor. Și ea, ce face? Te trece drept reclamant. Incredibil.

Amândoi s-au apucat să clatine din capete, lăsându-mă în suspans.

– Și cine e reclamantul? m-am interesat.

– Tatăl lui Savannah, normal, mi-a răspuns Sandford. Kristof Nast.

Văzând că nu reacționez nicicum, Leah s-a aplecat spre Sandford și i-a spus, într-o șoaptă teatrală:

– Nu cred că știe despre cine e vorba.

Sandford a făcut ochii mari.

– Să fie cu putință? Conducătoarea atotputernicului Sabat American să nu-l cunoască pe Kristof Nast?

Pe sub masă, mi-am înfipt unghiile în coapse, forţându-mi limba să stea la locul ei.

— E urmaşul la conducerea Cabalei Nast, m-a informat Sandford. Ştii ce este aceea o Cabală, nu, vrăjitoareo?

— Am auzit despre ele.

— Ai auzit despre ele? m-a îngânat Sandford, izbucnind în râs. Cabalele sunt corporaţii miliardare de anvergură internaţională. Realizarea de căpătâi a vrăjitorilor, şi ea „a auzit despre ele"!

— Şi Nast ăsta, ce e, vrăjitor?

— Fireşte.

— Atunci, n-are cum să fie tatăl lui Savannah, nu-i aşa?

Sandford a clătinat din cap în semn de încuviinţare.

— Recunosc, este dificil de priceput cum ar fi posibil ca oricare vrăjitor, cu atât mai puţin unul de talia domnului Nast, să se coboare până într-acolo, încât să se culce cu o vrăjitoare. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că Eve a fost, în tinereţe, o femeie foarte atrăgătoare, şi virulent de ambiţioasă, aşa că aş putea înţelege eventualitatea de a-l fi sedus pe domnul Nast, în pofida repulsiei faţă de o astfel de uniune.

— Nu uita, a adăugat Leah, că Eve n-a fost doar o vrăjitoare. A fost, în acelaşi timp, şi semi-demon: o veritabilă fiinţă supranaturală.

— Zău, am replicat eu. O supranaturală care nu-şi poate transmite puterile copiilor săi? Mai degrabă o anomalie, decât o rasă?

Şi, înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-am întors din nou privirea spre Sandford.

— Da, sunt de acord că mi se pare de neconceput ca o vrăjitoare să-şi facă de cap cu un vrăjitor, atât timp cât mai există cineva dotat cu puţă pe planetă, dar, mai presus de asta, există imposibilitatea biologică: un vrăjitor nu dă naştere decât la băieţi. O vrăjitoare nu naşte decât fete. Şi-atunci, cum s-ar fi putut reproduce? Nu s-ar fi putut.

— Este acesta un adevăr stabilit? a întrebat Sandford.

— Normal că este, a răspuns Leah. Paige le știe pe toate. A fost la Harvard.

Sandford a pufnit cu dispreț.

— Cea mai supraevaluată școală din țară, și mai acceptă acum și vrăjitoare! Cât de mult a putut să decadă!

— A, tu n-ai putut să intri? am ripostat. Îmi pare rău pentru tine. Dar, oricum ar fi, dacă găsești vreo dovadă care să ateste că o vrăjitoare și un vrăjitor pot concepe împreună un copil, te rog să mi-o transmiți acasă, pe fax. Altminteri, voi presupune că *eu* am dreptate.

— Domnul Nast este tatăl lui Savannah, a insistat Sandford. Iar acum, după ce mama ei s-a dus, el vrea să se asigure că fata dispune de acel gen de putere pe care îl merită, acel gen de putere pe care și l-ar fi dorit Eve pentru ea.

— Bun argument, am zis. Mi-ar plăcea să văd cum i l-ai înfățișa unui complet de judecată.

— Nu va fi nevoie, a replicat Sandford. Vei ceda tutela cu mult înainte de a ajunge în punctul acesta.

— Și cam cum ai de gând să mă obligi să fac asta?

— Vrăjitorie, a răspuns Leah, rânjind.

— Ce?

— Ne-o dai pe Savannah, sau le spunem tuturor ce ești.

— Adică... Am izbucnit într-un râs violent. Voi plănuiți să mă acuzați de practicarea vrăjitoriei? O, dar e un plan grozav! Sau, ar fi fost, dar acum patru sute de ani. Vrăjitorie? Cui îi mai pasă? Vechituri!

— Ești sigură de asta? m-a întrebat Sandford.

— Practicarea vrăjitoriei este o religie acceptată de stat. Nu mă puteți discrimina în temeiul credinței mele religioase. Ar fi trebuit să-ți faci temele, domnule avocat.

— O, dar mi le-am făcut!

Mi-a zâmbit și, cu asta, au ieșit amândoi.

Furiile se pogoară

NOI MERGEM CA PE SÂRMĂ, ființe supranaturale în lumea oamenilor. Regulile și legile omenești au adesea prea puțină însemnătate pentru viețile noastre. Să luăm cazul lui Savannah: o fată tânără, o vrăjitoare cu imense puteri, urmărită de facțiuni tenebroase capabile să ucidă ca s-o atragă de partea lor, cât timp e încă tânără și maleabilă. Mama ei fiind acum moartă, cine ar putea s-o mai apere? Cine ar trebui s-o mai apere? Sabatul, desigur: surorile întru vrăjitorie, care o pot ajuta să-și zăgăzuiască și să-și controleze puterea.

Și acum, s-o privim din perspectiva legilor omenești și a serviciilor de asistență socială: un copil de treisprezece ani, cu mama dispărută, predat unei strămătuși pe care n-a cunoscut-o niciodată, iar aceasta, la rândul ei, i-o dă în grijă unei femei neînrudite cu ea și abia ieșite din facultate. Încercați să povestiți toate aceste amănunte în fața unui judecător.

Pentru tot restul lumii, Eve este doar dispărută, și așa va rămâne, din moment ce nimeni nu-i va găsi vreodată cadavrul. Acest lucru mi-a facilitat preluarea tutelei de facto asupra lui Savannah, deoarece, teoretic vorbind, eu doar aveam grijă de ea până îi va fi reapărut mama. Atât timp cât îi ofeream lui Savannah un cămin bun, nimeni n-ar fi putut susține că ar trebui să fi

încredințată serviciilor de ocrotire a copilului, pentru a fi inclusă în sistemul adopțiilor. Sinceră să fiu, totuși, nu eram prea sigură cât de bine ar putea rezista afirmațiile mele în fața unui complet de judecată.

Ideea de a mă lupta împotriva unei femei semi-demon cu puteri telekinetice, oricât ar fi părut de intimidantă, se afla categoric în interiorul sferei mele de înțelegere. Dar lupta împotriva unor pretenții legale? Educația mea nu mă pregătise pentru așa ceva. În consecință, având de înfruntat acest proces pentru încredințarea tutelei, am ales în mod firesc să cercetez, nu latura legală, ci aspectul supranatural, începând prin a afla mai multe despre Cabale.

Auzisem despre Cabale, însă mama le minimalizase totdeauna existența. După afirmațiile ei, erau echivalentul gogorițelor în lumea supranaturală, un sâmbure de adevăr care fusese deformat și amplificat în mod disproporționat. Erau neimportante, zicea ea. Neimportante pentru vrăjitoare și pentru consiliul inter-rasial supranatural.

În calitate de conducătoare a Sabatului, mama fusese, de asemenea, și în fruntea consiliului inter-rasial, iar ca moștenitoare a ei, participasem la întruniri încă de la vârșta de doisprezece ani. Unele vrăjitoare comparau consiliul cu o Organizație a Națiunilor Unite pentru ființele supranaturale. Și nu era o comparație nepotrivită. La fel ca ONU, noi avem rolul de a menține pacea, de a pune capăt nedreptăților din lumea noastră. Din nefericire, tot ca și în cazul echivalentului uman, puterea noastră rezidă mai mult într-o reputație semi-mitică, decât în realitate.

Nu demult, îi auzisem întâmplător pe mama și pe colegul ei, membru al consiliului, Robert Vasic, contrazicându-se cu privire la importanța Cabalelor. În perioada aceea, Robert acționa mai mult ca un sfătuitor al consiliului, fiindcă își delegase atribuțiile fiului său vitreg, Adam, care, la fel ca și Robert, este un semi-demon. Deși Robert susținea că se retrage din cauza unei înrăutățiri

a stării de sănătate, adesea bănuiam că era, în realitate, iritat de neputința provocată de limitarea sferei de influență a consiliului, de incapacitatea acestuia de a lupta împotriva adevăratelor rele din lumea noastră. În discuția în contradictoriu pe care o auzisem fără să vreau, el încercase s-o convingă pe mama că era necesar să acordăm mai multă atenție Cabalelor. Acum, dintr-odată, eram înclinată să-i dau dreptate.

Imediat ce am ajuns acasă, l-am sunat pe Robert. Niciun răspuns. Robert mai era și profesor de Demonologie la Stanford, așa că am încercat să-l sun și la biroul lui de acolo, și i-am lăsat un mesaj pe robot. Apoi, am fost la un pas să formez vechiul număr al lui Adam, dar mi-am amintit la timp că s-a mutat înapoi acasă luna trecută, după ce se înscrisese la Stanford pentru o a doua încercare de a-și lua bacalaureatul.

Cu un an mai mare decât mine, Adam participa și el la ședințele de consiliu încă din adolescență, pregătindu-se pentru rolul său de delegat. Eram prieteni cam tot de atâta vreme; lăsând deoparte prima noastră întâlnire, când îl făcusem bou tâmpit, iar el mă fripsese pentru asta, la propriu, lăsându-mi arsuri care mă ținuseră mai multe săptămâni, ceea ce ar putea să vă dea o oarecare idee despre ce soi de semi-demon ar fi el.

Mai departe, m-am pregătit pentru o convorbire telefonică mult mai dificilă: cu Margaret Levine. Dacă Leah și Sandford au intenții serioase cu privire la acest proces de încredințare a tutelei, vor trebui să ia legătura cu ea. Ar fi fost cazul să mă gândesc la asta de ieri, însă reflexul meu necondiționat fusese să *nu* le spun nimic Străbunelor.

Încă formam numărul, când Savannah a țâșnit afară din camera ei, ținând în mână telefonul fără fir.

— L-ai sunat pe Adam? m-a întrebat.

— Nu, pe Robert. De unde știi?

— Am apăsat pe reapelare.

— De ce-ai apăsat pe reapelare?

– I-ai spus lui Adam despre Leah? Pun pariu c-ar vrea să mai lucreze o dată cu ea. A, și ce părere ai despre Elena și Clay? Ar veni și ei, dacă i-ai ruga. Mă rog, Clay nu. Nu dacă l-ai ruga *tu*. Dar ar veni Elena, iar el ar urma-o, a precizat Savannah, trântindu-se lângă mine pe canapea. Dacă am face să se reunească iar toată lumea, ați putea să faceți ravagii, ca atunci, în complex. Îți aduci aminte?

Îmi aduceam aminte. Iar ce-mi aduceam aminte cel mai bine era mirosul: copleșitoarea duhoare a morții. Cadavru peste cadavru, așternute pe podea. Cu toate că eu nu omorâsem pe nimeni, participasem. Fusesem de acord că era ceva necesar ca toți oamenii implicați în răpirea supranaturalilor să moară, ca garanție că secretele noastre nu vor ieși dintre acei pereți. Cu toate acestea, încă mă trezeam brusc din somn cel puțin o dată pe lună, scăldată în sudoare, simțind miros de moarte.

– Deocamdată, să vedem dacă putem să ne descurcăm singure, i-am răspuns.

– Încă nu le-ai spus Străbunelor, nu-i așa?

– O să le spun. Doar că...

– Nu le spune. N-ar face decât să strice tot. Ai dreptate, putem să ne descurcăm singure. Tot ce ne trebuie e s-o găsim pe Leah. După care putem s-o omorâm.

Savannah o spusese cu o nonșalanță care-mi tăiase respirația. Dar, înainte să-i pot răspunde, a sunat cineva la ușă.

Erau Străbunele. Toate trei, înșirate pe veranda mea, cu expresii mergând de la o vagă derută (Margaret), prin preocuparea îngrijorată (Therese), până la furia abia reținută (Victoria).

Margaret Levine, Therese Moss și Victoria Alden erau Străbunele Sabatului de când mă știu. Fuseseră prietene cu mama și, în consecință, făcuseră parte din viața mea.

Therese se potrivește cu imaginea pe care le-o atribuise Gabriel Sandford vrăjitoarelor, până la șamponul albastru și pantalonii stretch din poliester: stereotipul bunicii cu poala generoasă

şi o geantă conţinând suficiente provizii ca să reziste unui asediu de trei zile. Mătuşa lui Savannah, Margaret, este, la şaizeci şi opt de ani, cea mai tânără dintre Străbune. O frumuseţe în tinereţea ei, Margaret e încă izbitor de atrăgătoare, însă, din nefericire, întruchipează un alt stereotip, cel al frumoasei slabe de minte. Iar Victoria Alden? Este modelul de doamnă în vârstă din secolul al douăzeci şi unulea, o femeie energică, impecabil dichisită, care poartă costume la biserică şi pantaloni bufanţi pe terenul de golf, şi strâmbă din nas la adresa vârstnicilor mai puţin activi, de parcă orice deteriorare fizică sau mentală de care ar suferi aceştia s-ar datora neglijenţei faţă de propriile persoane.

Am desfăcut vrăjile de încuiere şi de perimetru şi am deschis uşa. Victoria s-a repezit pe lângă mine şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre living, fără să se mai sinchisească să se descalţe. Era semn rău. Regulile de etichetă ale Sabatului — care prezentau o tulburătoare asemănare cu cele ale lui Emily Post[1], *circa 1950* — dictau că trebuie să te descalţi totdeauna la uşă, în semn de curtoazie faţă de gazdă. Intrarea cu pantofii în picioare friza insulta. Din fericire, Therese şi Margaret şi-au scos papucii ortopedici, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că situaţia nu e critică.

— Trebuie să vorbim, mi-a zis Victoria.

— Nu vreţi mai întâi puţin ceai? le-am îmbiat. S-ar putea să am şi brioşe proaspete, dacă nu le-o fi terminat Savannah.

— N-am venit aici ca să mâncăm, Paige, mi-a replicat Victoria, din living.

— Ceai, atunci?

— Nu.

Refuzarea unor bunătăţi scoase din cuptor era şi-aşa o faptă destul de condamnabilă, dar să mai refuzi şi o băutură fierbinte?

---

[1] Scriitoare americană (1872–1960), celebră pentru cartea ei, apărută în 1922, *Etiquette in Society, in Business, in Politics, and at Home (Reguli de etichetă în societate, în afaceri, în politică şi acasă)*, devenită bestseller şi reeditată în numeroase versiuni actualizate.

Aproape că nici nu se auzise despre una ca asta în analele istoriei Sabatului.

– Cum a fost posibil să ascunzi așa ceva de noi? m-a luat în primire Victoria, de cum am ajuns în living, alături de ele. O luptă pentru încredințarea tutelei este și-așa destul de neplăcută. O luptă legală pentru încredințarea tutelei. Dar...

– Nu e o luptă legală pentru încredințarea tutelei, a intervenit Savannah, strecurându-se de după un colț. Preluarea tutelei înseamnă răpire, adică să intre cu forța în casă la miezul nopții și să mă ia pe sus, țipând și izbind din picioare. Genul ăsta de luptă pentru tutelă.

Victoria s-a întors spre mine.

Ce tot spune ea acolo?

Savannah, ce-ar fi să-ți duci mătușa sus și să-i arăți lucrările tale?

Nu.

Savannah, te rog. Avem de discutat.

Și? E vorba despre viața mea, nu?

Vedeți? zise Victoria, întorcându-se spre Therese și Margaret, și fluturându-și mâna în direcția lui Savannah și a mea. Aceasta este problema. Fata nu are nici pic de respect față de Paige.

Fata are, în schimb, un nume, i-am atras eu atenția.

– Nu mă întrerupe. Nu ești pregătită pentru așa ceva, Paige. Am afirmat-o încă de la început. Niciodată n-ar fi trebuit să te lăsăm s-o iei. Ești prea tânără, și ea este prea...

Ne înțelegem perfect, am ripostat, scrâșnind din dinți.

Vrei să-mi vezi picturile, tanti Maggie? a întrebat Savannah. Profesorul meu spune că am un adevărat talent. Vino să vezi!

Și a pornit, țopăind, arborând un zâmbet de „fată cuminte", care părea să-i provoace tot atâta durere ca și dinții mei încleștați.

Haide, tanti Maggie, a strigat-o încă o dată Savannah, cu vocea subțiată și cântată. O să-ți arăt desenele mele.

— Nu! am urlat, în timp ce Margaret pornea după ea. Picturile în ulei, te rog. Picturile în ulei.

Cumva, mă îndoiam că Margaret ar putea să priceapă umorul din desenele tenebroase ale lui Savannah. Probabil că Străbuna ar fi făcut infarct: exact ce ne mai lipsea.

De îndată ce au dispărut, Victoria s-a năpustit asupra mea.

— Trebuia să ne spui despre asta.

— Abia ieri am primit mesajul, după ce am vorbit la telefon. Nu l-am luat în serios, aşa că n-am vrut să vă necăjesc. Pe urmă, după ce m-am întâlnit cu ei, azi-dimineaţă, mi-am dat seama că *e* ceva serios, şi tocmai mă pregăteam s-o sun pe Margaret...

— Da, sigur că te pregăteai.

— Ei, Victoria, a murmurat Therese.

— Ştii cu ce ne ameninţă ei? a continuat Victoria. Că te vor da în vileag. Ne vor da în vileag. Susţin că eşti un tutore nepotrivit, din cauză că eşti o practicantă a vrăjitoriei.

— Aşa mai sunt alte mii de mame din ţara asta, am ripostat. Se numeşte Wicca[1], şi e o opţiune religioasă recunoscută.

— Dar noi nu aşa ceva suntem, Paige. Nu confunda situaţiile.

— Nu confund nimic. Oricine citeşte argumentele pentru încredinţarea tutelei va trage imediat concluzia că, prin „vrăjitoare", se înţelege „Wicca".

— Nu mă interesează concluziile lor. Mă interesează să protejez Sabatul. Nu voi permite ca tu să rişti expunerea noastră...

— Asta era! Evident. Acum înţeleg. De *asta* mă acuză ea de vrăjitorie. Nu pentru că ar crede că poate câştiga procesul. Ea vrea să ne înspăimânte. Cea mai mare spaimă a vrăjitoarelor: demascarea

[1] Curent religios neo-păgân apărut în Europa şi în America de Nor în a doua jumătate a secolului al XX-lea, interpretat în esenţă ca un cu al naturii şi al fertilităţii, după modelul celui din Europa premergătoa apariţiei creştinismului. „Wicca" este un termen anglo-saxon din p rioada timpurie pentru „vrăjitoare".

Ea ne amenință cu demascarea, ca voi să mă obligați să i-o predau pe Savannah.

Un mic preț de plătit...

– Dar nu-i putem permite să iasă învingătoare. Dacă-i reușește viclenia, o s-o folosească și altă dată. Ori de câte ori vreo ființă supranaturală va vrea să obțină ceva din partea Sabatului, va apela la aceeași șmecherie.

Am remarcat că Victoria ezită. M-am grăbit să profit de ocazie.

– Dați-mi trei zile. Pe urmă, vă promit că n-o să mai auziți nimic despre vrăjitoare în East Falls.

După câteva momente de gândire, Victoria mi-a răspuns cu o înclinare repezită a capului, în semn de încuviințare.

– Trei zile, mi-a zis.

– Mai e doar un lucru. Și vi-l spun nu pentru că aș crede așa ceva, ci pentru că nu vreau să-l auziți din altă parte. Ei susțin că tatăl lui Savannah ar fi un vrăjitor.

Nu m-ar surprinde. Categoric este ceva în neregulă cu fata aceasta.

– Nu e nimic..., am început să protestez, dar m-am întrerupt brusc. Dar nu e posibil, nu? Ca o vrăjitoare și un vrăjitor să aibă un copil împreună?

– De unde-aș putea să știu? a replicat Victoria.

Când am auzit-o răstindu-se la mine, m-am gândit la cum ar fi reacționat mama. Oricât de multe întrebări i-aș fi pus, sau oricât de prostești ar fi părut, ea totdeauna își găsea timp ca să-mi răspundă, sau ca să caute un răspuns. Mi-am înăbușit junghiul ascuțit de durere și am mers mai departe.

– Dar ați *auzit* să se fi întâmplat vreodată? le-am întrebat.

– Sigur că nu. Vrăjitoarele din Sabat n-ar face niciodată așa ceva. Dar aș putea să cred din partea lui Eve Levine. Ți-o amintești pe Eve, Therese. Ea ar fi făcut așa ceva, fie și numai pentru că *era* interzis.

– Savannah ce spune? s-a interesat Therese.

— Ea habar n-are cine i-o fi tatăl. Nu i-am pomenit despre procesul de paternitate. Ea crede că Leah a deschis procesul ca să obţină încredinţarea tutelei.

— Bine, a încuviinţat Victoria. S-o lăsăm aşa. Nu vreau să afle nimeni din cadrul Sabatului despre asta. Nu vreau să gândească vreuna că i-am permis unei vrăjitoare cu sânge de vrăjitor în vene să se alăture Sabatului nostru, sau să-şi facă griji că ar putea să apară vreun vrăjitor în East Falls.

— Un vrăjitor? În oraş? Therese aproape că a chiţăit de groază.

Victoria a mijit ochii spre mine.

— El încă n-a sosit în oraş, nu-i aşa?

— Din câte ştiu eu, Kristof Nast se află încă în Los Angeles, i-am răspuns, hotărând că e de preferat să nu mai complic situaţia amintind despre Sandford. Mă ocup eu de acuzaţiile de vrăjitorie, şi de procesul pentru încredinţarea tutelei.

Therese a clătinat aprobator din cap.

— Trebuie să procedezi cum se cuvine, dragă. Angajează-ţi un avocat. Cei doi Cary sunt buni.

Să aduc ca avocat, în tot balamucul ăsta, un om? N-aş prea crede. Dar, ia stai... poate că, până la urmă, nu e chiar atât de aiurea. Şi asta-mi dădea o idee.

Frumusețea științei

IMEDIAT CUM AM ÎNCHIS UȘA în urma Străbunelor, am distribuit noi farmece de încuiere și de perimetru peste tot, după care am înșfăcat anuarul telefonic. Atunci a intrat și Savannah.

E o luptă adevărată pentru încredințarea tutelei, nu-i așa? m-a întrebat, așezându-se pe canapea.

Credeam că știi asta.

Când mi-ai zis că Leah vrea tutela, eu am înțeles că vrea doar ca tu să mă dai pe mâna ei.

Nu contează. N-au temei legal...

Prin urmare, Leah are avocat, și așa mai departe? Și el, ce e? Vrăjitor, pun pariu.

Da, dar nu e un motiv de îngrijorare.

A, dar nu mi-e mie frică de vrăjitori. Sau de avocați. Apropo, ar trebui să ne luăm și noi unul.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe domnul Cary.

Nu mă refeream la un avocat *vrăjitor*. Ei sunt chiar foarte buni la așa ceva. Cei mai buni vrăjitori sunt toți avocați. Mă rog, asta până când mai îmbătrânesc și se fac politicieni. Așa îmi zicea mereu mama.

Era pretextul perfect pentru deschiderea unei investigații care ar putea contribui la aflarea răspunsului privitor la paternitatea

lui Savannah, ceva de genul: Ia zi, mama ta, ăăă, cunoştea mulţi vrăjitori? Evident, n-am întrebat-o. N-o întrebam niciodată nimic despre Eve. Dacă Savannah vrea să-mi spună ceva, îmi spune.

— Vrăjitoarele nu lucrează împreună cu vrăjitorii, i-am zis.

— A, te rog, asta păstreaz-o pentru vrăjitoarele din Sabat. O vrăjitoare adevărată lucrează cu oricine poate să-i fie de folos. Un avocat vrăjitor poate să fie de folos, atât timp cât îl alegem cu mare atenţie. Cei mai mulţi sunt adevărate canalii — nu vor să aibă nimic de-a face cu vrăjitoarele — însă mama cunoştea vreo câţiva care ar fi dispuşi să preia un caz ca ăsta, dacă-i plăteşti suficient de bine.

— Eu nu angajez un vrăjitor. Eu angajez un avocat din rândul oamenilor.

— Nu vorbi prostii, Paige. Nu poţi să...

— De ce nu? Ei n-or să se aştepte la asta. Dacă-mi iau un om ca avocat, Leah va trebui să facă totul cum scrie la carte. Cartea de lege a *oamenilor*. Fără întruniri secrete, cu discuţii despre vrăjitori şi Cabale...

— Ce e cu Cabalele?

— Zic şi eu, că doar nu pot să discute despre aşa ceva de faţă cu un om. Dacă vor să jucăm după regulile oamenilor, fie. Aşa o să joc şi eu.

Savannah s-a lăsat cu spatele pe pernele canapelei.

— La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc o idee proastă.

— Mă bucur că mă aprobi.

Dimineaţa de vineri a debutat cu o senzaţie extrem de cunoscută. Încă o dată, m-am hotărât s-o ţin pe Savannah acasă, nelăsând-o să meargă la şcoală, şi să-i iau eu temele, după care am dus-o la Abby şi m-am întors la cabinetul de avocatură Cary, pentru o nouă întâlnire de la ora zece dimineaţa.

Numai că, de data aceasta, întâlnirea mea era cu Grant Cary jr. Da, l-am ales pe Grant jr. Cu toate îndoielile mele privitoare la granițele moralității lui, știam că e un avocat bun. Iar el mă cunoștea... mă rog, nu atât de bine pe cât i-ar fi plăcut, dar destul de bine. Când am vorbit cu el la telefon, cu o zi înainte, mi s-a părut interesat de caz. Am stabilit să ne întâlnim la zece, după care am aranjat o întrevedere cu Leah și Sandford pentru ora unsprezece.

Stăteam deja de douăzeci de minute în biroul lui Cary, privind afară pe fereastra exagerat de mare din spatele mesei sale de lucru, în timp ce el îmi parcurgea documentele. Până acum, totul decursese bine. Cu excepția unei priviri stăruitoare spre țâțele mele, atunci când intrasem, el nu dăduse vreun alt semn de necuviință. Probabil că fusesem prea aspră cu el. Par să atrag o mulțime de tipi de genul lui Cary, bărbați căsătoriți de patruzeci și ceva de ani care mă privesc, dacă nu ca pe o blondă superbă cu care le-ar sta grozav la braț, cel puțin ca pe o tânără care ar putea savura și aprecia atențiile unui bărbat mai în vârstă.

Din ce văzusem eu la Grantham Cary al II-lea, cel mai probabil obișnuia să se dea la toate femeile care-i ies în cale. Cunoașteți genul: băiatul american tipic al anului 1975, cea mai strălucitoare elevă a orașului, toate fetele udându-și chiloții doar dacă le privește. Derulăm pe repede-înainte până în 2001. Partida lui săptămânală de golf nu reușește să-i mai țină sub control crosele amorului, de curând a recurs la o ușoară modificare a stilului de pieptănat ca să-și acopere chelia în extindere, mijește ochii ca să evite purtarea ochelarilor cu lentile bifocale ascunși în sertarul biroului, și-și petrece zilele într-un cabinet plin cu trofee sportive cu o vechime de decenii. Tot bărbat arătos, însă în prezent mai de râvnit pentru contul lui bancar, decât pentru bicepși.

— Ei, mi-a zis el, punând la loc în teanc cea din urmă filă. Acesta, în mod sigur, este un caz neobişnuit.

— Păi... pot să explic, am zis.

Dar puteam, oare?

— Dă-mi voie să ghicesc, a continuat Cary. Tu nu eşti în realitate o vrăjitoare, şi acesta nu e decât un truc, ca să câştige tutela lui Savannah, scoţând la suprafaţă un element tulburător din trecutul oraşului East Falls şi mizând pe paranoia istorică a acestei regiuni din New England.

— Hm, mda, am zis. Ceva de genul ăsta.

Cary a izbucnit în râs.

— Nu-ţi face probleme, Paige. E un tertip cât se poate de transparent, evident visat de tipi care nu cunosc prea multe despre ce înseamnă Massachusetts în zilele noastre. Tu spui că numitul Kristof Nast nu are nicio dovadă cum că ar fi tatăl lui Savannah. Dar presupun că ar fi dispus să se supună unui test ADN, nu?

— ADN?

— Doar nu putem să-i luăm afirmaţiile de bune, chiar aşa.

Normal că nu puteau. Doar era un tribunal uman, care se conforma regulilor umane. Orice fiinţă supranaturală ştia că nu-şi poate asuma riscul ca oamenii să ne studieze ADN-ul; în schimb, pentru un judecător, însemna o probă atât de uşor de dat, încât refuzul ar fi fost echivalent cu recunoaşterea fraudei.

— El n-o să-şi dea ADN-ul, am zis.

Sprâncenele lui Cary au ţâşnit în sus.

— Eşti sigură în privinţa asta?

— Absolut sigură, am confirmat, destinzându-mă într-un zâmbet larg. E bine?

Cary s-a lăsat pe spătarul scaunului, râzând.

— E mai mult decât bine. E minunat, Paige. În cazul în care clientul lui Sandford refuză să dea proba ADN, cazul nu mai există. O să mă ocup de asta.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă, a replicat el. N-ai văzut factura.

Râdea cu zgomot, de parcă habar n-ar fi avut că era o glumă extrem de veche, însă eu mă simţeam foarte binedispusă, aşa că am râs odată cu el. Următoarele treizeci de minute ni le-am petrecut discutând cazul. Pe urmă, l-am lăsat deoparte şi ne-am pregătit pentru întâlnirea cu Leah şi Sandford. Lor nu le spusesem că voi fi reprezentată de Cary. Le lăsasem impresia că vin la o întâlnire privată cu mine.

Ador surprizele.

Eram singură în sala de şedinţe când Lacey i-a poftit înăuntru pe Sandford şi pe Leah, la unsprezece punct. Cary fusese de acord să mai aştepte câteva minute înainte de a ni se alătura.

Leah a intrat aproape ţopăind, ca un copil în dimineaţa Crăciunului. Sandford a urmat-o, străduindu-se — dar nu foarte tare — să-şi ascundă rânjetul mulţumit de sine.

— Ai documentele? l-am întrebat, injectându-mi un uşor tremur în voce.

— Desigur, mi-a răspuns Sandford, făcându-le să lunece pe tăblia mesei până la mine.

Timp de câteva minute, am fixat cu privirea filele prin care îmi încredinţam drepturile de tutelă asupra lui Savannah. Am inspirat adânc, după care am zis:

— Nu pot să fac una ca asta.

— Ba da, poţi, a zis Sandford.

— Nu, zău că nu pot, am repetat, împingând hârtiile spre el, cu un zâmbet care îl oglindea perfect pe-al lui. Nu cedez tutela lui Savannah.

— Ce? s-a mirat Leah.

— O, planul a fost inteligent, trebuie să vă recunosc meritele. Mă ameninţaţi cu demascarea şi aveţi grijă ca Străbunele să afle despre asta. Dacă eu nu cedez, mă forţează ele. Ei bine, aflaţi că

le-aţi subestimat pe vrăjitoarele Sabatului. Cu sprijinul lor, voi lupta împotriva acestei petiţii.

Expresiile feţelor lor mi-au oferit o imagine de care să-mi amintesc totdeauna cu plăcere.

— Dar Margaret Levine ce părere are despre asta? m-a întrebat Leah.

— Vrei să ştii? am replicat, ridicând receptorul telefonului. N-ai decât s-o suni. Sunt convinsă că ai numărul. Sună-le pe toate Străbunele. Întreabă-le dacă-mi acordă sprijinul.

— Vorbeşti tâmpenii, a exclamat Leah, ţintindu-l pe Sandford cu o privire fioroasă, ca şi cum el ar fi fost de vină.

— Nu, am zis, nu vorbesc tâmpenii. Te asigur, înţeleg foarte bine faptul că este vorba despre o problemă legală cât se poate de serioasă şi, în consecinţă, o tratez cu toată seriozitatea. În acest sens, mi-am angajat un reprezentant legal.

M-am dus până la uşă şi i-am făcut semn să intre lui Cary, care aştepta pe hol.

— Presupun că l-aţi cunoscut pe domnul Cary, le-am zis celor doi.

Le-au picat maxilarele. Bine, nu le-au *picat* la propriu, ca în desenele animate, dar aţi prins ideea.

— Dar el e un..., a început Leah, înainte de a se putea abţine.

— Un avocat al naibii de bun, am completat-o. Şi sunt foarte bucuroasă pentru că a fost de acord să mă reprezinte.

— Mulţumesc, Paige, a zis Cary. Zâmbetul lui conţinea un pic mai multă căldură personală faţă de cât aş fi preferat, însă eram prea bucuroasă ca să-mi mai pese. Şi acum, haideţi să trecem direct la miezul problemei. În legătură cu testul ADN... aş putea presupune că nu vor fi probleme şi clientul dumneavoastră este dispus să-l facă imediat?

Sandford s-a albit la faţă.

– Clientul nostru... clientul meu este... un om foarte ocupat. Interesele de afaceri fac ca plecarea din Los Angeles, în clipa de față, să fie de-a dreptul imposibilă.

– Altfel ar fi acum aici, am intervenit eu. Hmmm, nu sună cam neobișnuit? E atât de interesat să recâștige dreptul de tutelă asupra fiicei lui, dar nu poate să-și găsească vreo câteva zile ca să zboare până aici și s-o cunoască.

– Ar putea să furnizeze proba în California, le-a propus Cary. Chiar dacă este mică, firma noastră are legături în San Francisco. Sunt convins că cei de-acolo se vor bucura să supravegheze testul.

– Clientul meu nu dorește să se supună testului ADN.

– Nu avem test ADN, nu avem niciun caz, a replicat Cary.

Sandford m-a privit cu ură.

– Șah-mat, i-am zis. Și i-am zâmbit.

După ce-au plecat Sandford și Leah, Cary s-a întors spre mine, zâmbind.

– A ieșit bine, nu ți se pare?

I-am răspuns la zâmbet.

– Mai bine decât bine. A fost perfect. Mulțumesc foarte mult.

– Cu puțin noroc, s-a terminat. Nu pot să mi-i imaginez continuând să-și susțină cazul fără proba ADN, a zis el, privindu-și ceasul. Ai timp pentru o cafea? Am putea să discutăm amănuntele finale, până la următoarea întâlnire pe care o am programată.

– Amănuntele? Dar, dacă s-a terminat...

– Așa sperăm noi, dar va trebui să acoperim toate variantele posibile, Paige. O anunț eu pe Lacey că plecăm.

Respingere

AM MERS ÎMPREUNĂ cu Cary la brutăria Melinda, de pe strada State. Chiar şi după leşinatele mele standarde ale marilor oraşe, Melinda e o brutărie de prima mână. Fie şi numai cafeaua, şi tot făcea ca traiul din East Falls să devină aproape suportabil. Iar fursecurile? Dacă vreodată aş izbuti să le conving pe Străbune să ne permită să ne mutăm, sigur aş face drumuri săptămânale până în East Falls, pentru fursecurile cu stafide ale Melindei.

Aş fi preferat o masă lângă fereastră, însă Cary a ales una aproape de fundul sălii. Recunosc, nici măcar strada principală din East Falls nu are prea mare lucru de oferit pentru privitori, şi din moment ce trebuia să discutăm probleme legale confidenţiale, înţelegeam de ce alesese Cary o poziţie care să ne ofere mai multă intimitate.

După ce ne-am aşezat, a făcut un semn spre fursecul din mâna mea.

— Mă bucur să văd că nu eşti ca fetele acelea aflate mereu la dietă. Îmi plac femeile care nu se tem să arate a femei.

— M-hî.

— Fetele din zilele noastre se tot țin de diete, până când ajung într-atât de slabe, încât nici nu-ți mai dai seama dacă sunt fete, sau băieți. Tu ești altfel. Tu mereu arăți atât de...

Privirea îi coborî spre pieptul meu.

— ...de întreagă. E foarte plăcut să vezi o femeie tânără care încă poartă fuste și rochii.

— Prin urmare, crezi că vor renunța la acțiune?

Cary își adăugă trei cutiuțe de lapte în cafea și amestecă, înainte de a-mi răspunde.

— Sunt aproximativ sigur, mi-a răspuns. Dar mai e nevoie să fac vreo câteva lucruri.

— Cum ar fi?

— Birocrație. Până și în cel mai simplu dintre dosare, este totdeauna nevoie de hârțogărie, mi-a explicat, sorbind din cafea. Acum, presupun că ai vrea să auzi cât de mult te va costa.

I am zâmbit.

— Ei bine, n-aș putea să spun că vreau să aud, dar ar fi cazul. Ai vreo estimare?

Și a scos la iveală carnețelul, a rupt fila de deasupra și a început să înșire cifre pe o foaie curată. Pe măsură ce creștea lista, și ochii mei se făceau din ce în ce mai mari. Iar când a scris dedesubt totalul, mi-a rămas fursecul în gât.

— Este cumva... te rog, spune-mi că ai trecut din greșeală un zero în plus, i-am zis.

— Asistența juridică nu este deloc ieftină, Paige.

— Știu asta. Și eu beneficiez tot timpul de asistență juridică pentru afacerea mea, dar facturile mele nu arată deloc așa, am argumentat, trăgând carnețelul spre mine și întorcându-l cu o sută optzeci de grade. Asta ce e? Nouă ore facturabile suplimentar? Ne am întâlnit numai azi, de la zece până la...

M-am oprit să-mi verific ceasul.

— ...unsprezece și patruzeci.

— Chiar am avut nevoie să-ți examinez dosarul aseară, Paige.

— L-ai examinat azi-dimineață. De față cu mine. Ți-aduci aminte?

— Da, dar aseară am căutat cazuri similare.

— Timp de șapte ore?

— „Ore facturabile" este un concept complex care nu corespunde neapărat cu timpul consumat efectiv.

— Nu mai spune! Și asta ce mai e? Trei sute de dolari pentru fotocopii? Dar ce-ai făcut? Ai tocmit călugări franciscani ca să-mi transcrie de mână dosarul? Eu pot să fac fotocopii la 7-Eleven cu zece cenți pagina.

— Aici nu prea poate fi vorba despre costul brut al copierii. Trebuie să iei în considerare costul forței de muncă.

— Nevastă-ta îți face toată munca de secretariat. Tu nici măcar n-o plătești.

— Înțeleg că este posibil să nu-ți fie ușor să plătești așa ceva, Paige. Este una dintre problemele fundamentale în practicarea Dreptului: cei care merită mai mult și mai mult să beneficieze de ajutorul nostru deseori nu și-l permit.

— Nu e că nu mi-aș permite...

A ridicat o mână, oprindu-mi protestele.

— Înțeleg. Chiar înțeleg. Este o povară grea pe umerii cuiva care doar încearcă să facă tot ce este mai bine pentru un copil. N-ar fi corect să te pun să plătești atât de mult. Dar n-am vrut decât să-ți arăt cât ar putea să coste așa ceva.

M-am așezat mai bine pe scaunul meu.

— Bine. Atunci...

— Din nefericire, cu atât se așteaptă tata și Lacey să te taxe
Ceea ce trebuie noi să facem acum este să aprofundăm discuți
ca să vedem cum am putea să reducem costurile. Am un client,
adăugat, privindu-și ceasul, peste douăzeci de minute, așa că n
ne putem ocupa de acest lucru acum. Ce-ai zice să finaliză
cazul, după care să ne întâlnim la un prânz și să discutăm desp

factură? Să zicem, luni? a propus, consultându-şi agenda Haytimer.

— Cred că e bine.

— Bun. Mergem într-un loc drăguţ... undeva, în Boston. Mai ai rochia aceea, pe care-ai purtat-o la picnicul de Ziua Eroilor[1]? Îmbrac-o.

— S-o îmbrac...?

— Şi găseşte pe cineva care să stea cu Savannah după şcoală. Probabil că n-o să ne întoarcem decât seara.

— Seara...?

Mi-a zâmbit.

— Îmi plac şedinţele de negocieri prelungite. Foarte intense.

S-a aplecat în faţă, frecându-şi piciorul de al meu.

— Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie, Paige. Să locuieşti în East Falls. Să îngrijeşti un copil. Nu sunt prea mulţi tineri eligibili prin zonă, şi mă îndoiesc că ai prea multe ocazii de a ieşi ca să cunoşti pe cineva. Eşti o tânără foarte atrăgătoare. Ai nevoie de cineva capabil să-ţi aprecieze... necesităţile speciale. Ar putea fi o alianţă foarte profitabilă pentru tine, şi nu mă refer numai la asistenţa juridică gratuită.

— A, m-am prins... spui că renunţi la onorariu dacă fac sex cu tine?

Jumătate din capetele celor prezenţi în restaurant s-au întors spre noi. Cary s-a aplecat mai mult în faţă, cerându-mi tăcere.

— Dar factura nu e decât de două miare, am zis. Pentru atât, să zici mersi dacă te alegi cu un lucru manual.

Mi-a cerut să tac şi prin semne, săgetând cu privirea dintr-o parte în alta, încercând să-şi dea seama cine ar fi putut să audă.

---

[1] *Memorial Day*, sărbătoare legală ţinută în ultima zi de luni a lunii mai în majoritatea statelor americane, în memoria soldaţilor căzuţi în lupte, ocazie cu care se organizează defilări militare, discursuri, festivităţi, depuneri de coroane şi de steaguri la morminte.

— Dar Lacey știe despre ingenioasele tale aranjamente financiare? am continuat. Ce-ar fi s-o sun și s-o întreb? Să văd dacă e dispusă să renunțe la un profit atât de mare, doar ca să se poată descărca bărbatu-său.

Mi-am și scos telefonul mobil din geantă. Cary a întins mâna după el, însă l-am îndepărtat cât să nu-l poată ajunge. Am apăsat pe câteva taste. Imediat, el a zburat pe deasupra mesei, cu mâinile întinse, ca un taxator sărind după biletul la meci. Mi-am împins scaunul în spate, după care m-am aplecat și mi-am lăsat telefonul să cadă la loc în geantă. Cary a rămas întins pe masă timp de câteva secunde, după care s-a ridicat lent, și-a potrivit cravata și a privit în jur, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine că nu toată lumea din brutărie privește scena.

— Îmi pare rău că plec atât de repede, i-am zis, ridicându-mă de la masă, dar trebuie să mă duc s-o iau pe Savannah. În eventualitatea în care n-ai dedus, răspunsul este nu. Și n-o pune prea tare la suflet. Nu e doar din cauză că ești însurat. E din cauză că ai mai mulți ani de însurătoare decât am eu de viață.

Din spatele nostru a răsunat un nechezat, urmat de câteva chicoteli prost înăbușite. Iar când am trecut pe lângă tejghea, Nellie, casiera, mi-a făcut un semn discret cu degetul mare ridicat.

Savannah s-a dus la culcare la ora nouă și jumătate fără să pro-testeze, după ce și-a petrecut seara ajutându-mă să lucrez la gra-fica pentru un website. Da, nu numai că ne-am petrecut câteva ore frumoase împreună, ci mi-a și împrumutat din talentul artistic, fără să ceară, nici măcar în glumă, vreo recompensă. fost una dintre acele zile perfecte, una dintr-un milion, o răsplat karmică pentru toate porcăriile pe care le îndurasem.

La ora zece, m-am dus în living cu o cană de ceai în mână, pregătindu-mă să mă fac covrig pe canapea cu o carte care să-

ntru o binemeritată vacanță mentală. În timp ce mă instalam, am remarcat o lumină tremurătoare pe veranda din fața casei. Mi-am lăsat jos cana, m-am aplecat înainte, am tras perdelele într-o parte și mi-am încordat privirea prin noapte. Cineva plasase o lumânare aprinsă în cel mai îndepărtat colț al balustradei verandei. Vrăjitoare, lumânări... v-ați prins? Data viitoare, cine știe, or să îmi atârne inorogi din cristal de cutia poștală. Copii!

Am fost tentată să nu acord atenție lumânării până când nu-mi voi fi terminat ceaiul, însă m-am gândit că dacă o vede vecina mea de peste drum, domnișoara Harris, probabil c-o să sune la pompierii și să mă acuze că încerc să dau foc întregului cartier.

Când am ieșit pe verandă, am văzut clar lumânarea și mi s-a tăiat respirația. Avea forma unei mâini omenești, din fiecare vârf de deget arzând câte o flacără micuță. Mâna Gloriei. Asta depășea nivelul unei șotii de copil nevinovat. Cine a făcut-o cunoaște câte ceva despre lumea ocultă și are idei cât se poate de dezgustătoare.

M-am îndreptat repede spre lumânare. Când am smuls-o din locul ei, degetele nu mi s-au strâns pe ceară tare, ci pe carne rece. Am scos un țipăt scurt și m-am smucit înapoi, aruncând obiectul pe pământul de jos. O flacără s-a întețit, și un nor de fum s-a ridicat, umflându-se. Am coborât în goană treptele și am înșfăcat mâna, dar, încă o dată, când am atins carnea rece ca gheața, creierul mi s-a împotmolit și am lăsat-o din nou să cadă.

În casa domnișoarei Harris s-au aprins luminile. M-am lăsat să cad în genunchi, ascunzând mâna astfel încât să nu poată fi văzută, și am plesnit micul foc iscat prin iarba uscată, tăiată, pe care o lăsase Savannah sub verandă. Flăcările mi-au fript palma. Mi-am înăbușit un scâncet și am continuat să pocnesc mormanul până când s-a stins focul.

Am închis ochii, mi-am ținut respirația și m-am întors să privesc obiectul care zăcea în iarbă. Era o mână retezată, cu pielea încrețită maronie și un ciot de os tăiat ițindu-se în partea de jos, cu

carnea chircită şi duhnind a substanţe pentru îmbălsămat. Toate degetele fuseseră îmbrăcate în ceară în care se fixaseră fitiluri.

— Mâna Gloriei.

Am sărit ca arsă şi am văzut-o pe Savannah, aplecată peste balustradă.

— Domnişoara Harris priveşte încoace? am întrebat-o în şoaptă.

Savannah a aruncat o privire peste drum.

— Priveşte prin transperante, dar n-are ce să vadă, decât popoul tău ridicat.

— Du-te înăuntru şi adu-mi ceva în care s-o înfăşor.

După câteva clipe, Savannah mi-a azvârlit un prosop pentru mâini. Unul dintre prosoapele mele bune pentru mâini. Am şovăit puţin, după care am împachetat mâna retezată. Nu era momentul să-mi fac griji pentru rufărie. Dintr-o clipă în alta, domnişoara Harris avea să se aventureze pe veranda ei, ca să poată vedea mai bine.

— Sigur e vrăjitorul, şi-a dat cu părerea Savannah. Leah nu s-ar pricepe să facă una de-asta. E îmbălsămată, sau uscată?

Nu i-am răspuns. M-am ridicat, cu pachetul în mâinile tremurătoare. Savannah s-a întins peste balustradă să-l ia. Făcându-i semn să se întoarcă în casă, am urcat grăbită treptele.

Cum am ajuns înăuntru, am împins mâna înfăşurată în prosop sub chiuveta din bucătărie, după care am dat fuga în baie şi am deschis la maximum robinetul pentru apă caldă. Savannah a intrat în timp ce mă frecam.

— O îngrop mai târziu, i-am zis.

— Poate ar fi mai bine s-o păstrăm, a propus Savannah. Sunt greu de confecţionat, ştii?

— Nu, n-am de unde să ştiu, m-am răstit.

Tăcere. Prin oglindă, am văzut-o pe Savannah în spatele meu, cu o expresie impenetrabilă pe chip şi ochii cu pleoapele lăsate.

— N-am vrut să..., am dat să zic.

– Știu ce ai vrut să, a replicat ea, după care mi-a întors spatele, s-a dus în camera ei și a închis ușa, fără s-o trântească, ci doar închizând-o ușurel în urma ei.

Mâna Gloriei este unealta hoților. Conform legendei, se presupune că l-ar împiedica să se trezească pe ocupanții unei case. O unealtă de infractori, desigur, dar nici vătămătoare, nici periculoasă. Așadar, Leah plănuia să-mi pătrundă în casă în noaptea asta? Dacă da, atunci de ce mi-ar fi lăsat mâna fixată în parapetul verandei încă de la jumătatea serii? Sau pusese lumânarea aceasta macabră acolo doar ca să atragă atenția și să-mi provoace mai multe bătăi de cap? În plus, nici nu avea logică. Punând-o în dreptul ferestrei mele din față, erau mari șanse ca eu s-o văd și să mă descotorosesc de ea înainte de a o observa oricine altcineva.

M-am întins în pat, încercând să deduc intențiile lui Leah, însă tot ce putea să-mi treacă prin minte era mâna în sine, care zăcea acum înfășurată sub chiuveta mea din bucătărie. Duhoarea ei părea să se fi impregnat în toată casa. Nu reușeam să-mi alung amintirea atingerii ei, nu puteam să uit c-o aveam încă în casă, nu-mi treceau grijile cu privire la cum să scap de ea. Mă simțeam înfricoșată. Și, poate, la urma urmei, acesta o fi fost și scopul urmărit de Leah.

Mi-am pus ceasul să sune la ora două, dar nu trebuia să mă mai obosesc cu asta. N-am putut să dorm, doar am stat așa, întinsă, numărând minutele. La unu și jumătate, am hotărât că stătusem destul.

Inițierea fazei a doua

ÎNAINTE DE A IEȘI din cameră, mi-am acoperit cămașa de noapte din mătase cu un chimono din același material. Din cine știe ce motiv, mi se părea mai logic decât să mă îmbrac de-a binelea. Mi-am ales, din dulapul de pe hol, vechile cizme din cauciuc pe care le folosea mama la grădinărit. Le păstrasem, cu slaba speranță că, într-o bună zi, mi-ar încolți și mie pasiunea grădinăritului.

M-am strecurat afară pe ușa din spate, împrăștiind o vrajă de perimetru în urma mea. Lăsasem mâna sub chiuvetă, astfel încât, dacă mă prindea cineva săpând, măcar să nu vadă ce îngrop. Mda, de parcă asta avea să-mi ușureze situația, dacă m-ar fi văzut cineva prin pădure, după miezul nopții, săpând o groapă, îmbrăcată doar într-un chimono din mătase roșie și încălțată cu cizme negre din cauciuc.

Când am ajuns afară, nările mi-au captat un iz de fum. Mi s-a strâns stomacul și mi-am blestemat în gând frica. La psihologia de anul întâi, citisem o teorie potrivit căreia toate fobiile majore sunt rezultatul memoriei ereditare, că strămoșii noștri îndepărtați aveau motive temeinice să se teamă de șerpi și de înălțimi, așa că evoluția transmitea aceste temeri generațiilor următoare. Poate

Și asta explică frica de foc a vrăjitoarelor. Eu mă lupt cu ea, dar se pare că sunt incapabilă să mi-o înfrâng în totalitate.

Luptându-mă împotriva instinctului, am adulmecat aerul, căutând sursa mirosului. Să fie fum dintr-un foc stins acum câteva ore? Un foc de gunoaie care arde încă mocnit? În timp ce scrutam întunericul, am remarcat o lumină portocalie spre est, în pădurea de dincolo de gardul meu din spate. O petrecere câmpenească. Dacă tot se încălzise vremea, probabil că adolescenții de prin părțile locului își găsiseră ceva mai bun de făcut într-o noapte de vineri spre sâmbătă, decât să piardă vremea prin parcarea din fața magazinului de bricolaj. Grozav. Acum, mâna o să rămână în casa mea până mâine-seară. Nu îndrăzneam s-o îngrop având posibili spectatori.

Când m-am întors să mă duc înapoi în casă, am remarcat tăcerea. Tăcere absolută. De când obișnuiesc adolescenții petrecăreți să stea în tăcere în jurul unui foc de tabără? Am evaluat și alte justificări pentru un foc aprins noaptea târziu. East Falls este un oraș prea mic ca să aibă și oameni fără adăpost. Era posibil ca un băț de chibrit, sau un muc de țigară, aruncat, să fi aprins tufărișul? Sau să ardă cineva, în secret, materiale periculoase? În oricare dintre aceste cazuri, era necesară trecerea la acțiune.

Am mers în vârful picioarelor pe iarbă, întrebându-mă în sinea mea dacă voi fi nevoită să mai sting un foc. Două într-o singură seară: coincidență? M-am rugat doar să nu fie o a doua Mână a Gloriei. Am tras adânc aer în piept și m-am străduit să-mi înving repulsia. Dacă ar fi așa, măcar aș vedea-o înaintea oricui altcuiva.

Când am ajuns la gard, m-am bucurat că nu fusesem într-atât de neghioabă încât să chem pompierii. Acolo, pe iarbă, era un cerc din lumânări negre aprinse, înconjurând o pânză roșie brodată cu un cap de țap. Un altar satanic.

Scăpând o înjurătură, m-am repezit să sting lumânările. Abia atunci am remarcat că ele înconjurau o grămăjoară însângerată. Pentru o clipă de groază, părând că se prelungește la nesfârșit,

am avut impresia că e trupul unui copil. Pe urmă, am văzut fața și mi-am dat seama că e o pisică. O pisică jupuită, o masă inertă de mușchi și sânge, cu colții dezgoliți într-un rânjet fără buze.

Mi-am întors capul de la priveliștea asta. Ceva m-a plesnit peste față, ceva rece și umed. Împingând disperată acel ceva, m-am dat înapoi, împleticindu-mă, însă mi-am prins mâna într-un laț din elastic spongios. Mi-am înghițit țipătul de spaimă. Ridicându-mi privirea, am văzut peste ce dădusem: o altă pisică jupuită, de data aceasta atârnată de copac, cu burta despicată și mațele revărsându-se afară. Iar un colac de intestin mi se înfășurase pe mână.

Mi-am smuls-o în ultima clipă ca să-mi pot duce ambele mâini la gură și să-mi înăbuș urletul. M-am prăbușit în genunchi, cu pieptul tresăltându-mi, luptându-mă să pot respira. Aveam mâinile pline de sânge. Stomacul mi s-a întors pe dos, și am împroșcat iarba din jur cu ce mâncasem la cină. Timp de câteva minute, am rămas acolo, ghemuită, incapabilă să mă clintesc.

— Paige? am auzit șoapta lui Savannah, plutind spre mine din curtea din spatele casei.

— Nu! am șuierat, țâșnind în picioare. Stai acolo!

M-am repezit și am prins-o tocmai când ieșea din curte. A făcut ochii mari și mi-am dat seama că a văzut totul, dar și-așa am încercat s-o împing deoparte.

— Du-te... du-te înapoi în casă, i-am zis. Eu... eu trebuie să fac curat.

— Te ajut.

— Nu!

Tăcere.

— Scuză-mă. N-am vrut...

Mi-am dat seama că-i murdăream halatul peste tot de vomă și de sânge, și m-am tras înapoi.

— Scuză-mă. Du-te înăuntru și curăță-te. Ba nu, stai. Pune-ți halatul într-un sac din plastic. O să-l ard...

— Paige...

— Du... Du-te să faci un duş, m-am bâlbâit eu. Dar lasă luminile stinse. Nu aprinde niciuna. Nici radio, nici lumini, nimic. Nu ridica transperantele şi...

— Paige! m-a întrerupt Savannah, apucându-mă de umeri. Pot să te ajut, mi-a repetat, pronunţând fiecare cuvânt pe un ton de parcă ar fi fost posibil să n-o înţeleg. Nu e nimic. Am mai văzut lucruri de-astea şi altădată.

— Nu, n-ai văzut. Du-te în...

— Ba da, am văzut. Ce naiba, Paige...

— Nu înjura.

Savannah a clipit mărunt şi, pentru o clipă, mi-a dat impresia că e pe cale să plângă.

— Ştiu ce înseamnă chestiile astea, Paige. Aşa cum ştiu ce e o Mână a Gloriei. De ce te tot prefaci că n-aş şti?

A ţâşnit de lângă mine, şi am dat să pornesc după ea, însă s-a aprins o lumină la vecini şi am încremenit pe loc. Mi-am mutat privirea de la spinarea lui Savannah, care se îndepărta tot mai mult, la lumina lumânărilor din spatele meu. Nu mai aveam timp să mă duc după ea; nu acum. Leah nu ticluise tabloul acela de groază fără motiv, şi mă îndoiam că şi-ar fi dat atâta osteneală doar ca să mă bage în sperieţi. Poliţia avea să primească un apel telefonic anonim. Duceţi-vă să vă uitaţi în spatele casei lui Paige Winterbourne. Trebuia să fac curat înainte ca oricine să poată verifica pontul acesta.

La stânga acestui altar, se înălţa fum dintr-o movilă înnegrită, ducând cu el duhoare de carne arsă. Am închis ochii ca să mă reculeg, apoi m-am apropiat de movila care ardea mocnit şi m-am apucat s-o privesc. La prima vedere, n-am putut să-mi dau seama ce era, sau ce fusese. Mi-aş fi dorit, în clipa aceea, să plec, să iau o lopată şi să îngrop totul, fără ca măcar să ştiu ce-a fost. Dar trebuia să aflu. Dacă n-aş fi aflat, aş fi rămas trează toată noaptea, întrebându-mă ce-am îngropat.

Luând un băţ, am împuns moviliţa. La prima împunsătură mai energică, s-a dezmembrat, scoţând la iveală o carcasă toracică despicată. Mi-am acoperit ochii cu dosul palmei şi am inspirat adânc. Gura mi s-a umplut de izul a ceea ce se afla acolo, şi m-am aplecat în faţă, vărsând ce-mi mai rămăsese în stomac.

Of, Dumnezeule, mi-era imposibil... pur şi simplu, mi-era imposibil. Ba nu, trebuia s-o fac. Asta era problema mea, răspunderea mea.

M-am forţat să-mi întorc privirea spre oasele carbonizate, străduindu-mă să le examinez cu ochii omului de ştiinţă. După puţinii mei ani de biologie, eram în stare să diferenţiez carcasa toracică de biped de una de patruped. Asta era de patruped. Ca să fiu sigură, am împuns cu băţul aproape de capătul coloanei vertebrale, scoţând la iveală o coadă. Da, era categoric un animal. Probabil, încă o pisică. OK. Acum, puteam să mă descurc. Să observi fără să vezi cu adevărat, acesta e trucul.

M-am ridicat şi am examinat terenul. Creierul a început să prelucreze detaliile, fără să emită judecăţi, fără să permită reacţii. Lângă pisica moartă de pe altarul improvizat era o cupă, plină cu sânge. Da, era de aşteptat. Liturghia Neagră era o inversare şi o pervertire a liturghiei catolice. În cadrul unui curs universitar de folclor, îmi făcusem proiectul semestrial despre cultele sataniste, punând în discuţie adecvarea lor la definiţia standard a legen[illegible]delor contemporane, aşa că ştiam ce să caut, ce aveam nevoie s[illegible] găsesc şi să îndepărtez de-acolo.

Trebuia să existe o cruce răsturnată... da, uite-o colo, atârna[illegible] de copac. M-am dus repede spre ea şi am dat-o jos. Pentagram[illegible] nu, se pare că le trecuseră cu vederea... ba, stai, iată-le acolo, tr[illegible]sate în ţărână. Am dat să le şterg cu talpa cizmei, dar apoi m-a[illegible] răzgândit şi am înşfăcat o mână de vreascuri, ca să nu las urme [illegible] paşi. Lumânările negre erau pe altar. OK, se pare că asta era [illegible]

Pe urmă, era necesar să îngrop cadavrele. Mi-am întors oc[illegible] spre pisica eviscerată din copac. M-am forţat să privesc dincolo[illegible]

sărmanul animal, să studiez, în schimb, modul în care fusese spânzurat, ca să-mi dau seama de ce aveam nevoie ca să-i tai lațul, însă tot nu m-am putut împiedica să zăresc cadavrul legănându-se în bătaia vântului.

Ce soi de oameni ar fi în stare, nu numai să omoare o pisică, dar să și... Mi s-a urcat fierea în gât și m-am îndoit de mijloc, icnind. De data asta, n-a mai ieșit nimic, cu excepția unui firicel subțire de lichid acru. Am scuipat de mai multe ori, ca să-mi alung gustul din gură, după care, tot îndoită de șale, mi-am șters fața și am inspirat adânc aerul urât mirositor. Apoi, am pornit spre magazie, ca să caut o cazma.

Douăzeci de minute mai târziu, terminasem de îngropat pisicile, și începeam să demontez altarul.

Paige?

Șoapta lui Savannah m-a făcut să sar în sus o jumătate de metru. Am întors capul și am văzut-o traversând în pas alergător peluza.

Vine o mașină pe după colț, m-a anunțat ea. Am văzut-o pe fereastra din față.

Avea ochii roșii. O fi plâns? Oare de ce reușeam eu să bram-buresc totul? Dar, până să-mi pot cere scuze, m-a apucat de braț și m-a tras după ea prin curte.

Când am intrat pe ușa din spate, m-am zărit în treacăt în oglinda de pe hol. Dâre de sânge, de vomă și de noroi pe față, pe mâini și pe chimono. Și, chiar atunci, s-au zărit luminile farurilor fulgerând prin transperantele din living. Un motor de automobil s-a oprit.

Of, Doamne, am exclamat, holbându-mă în oglindă. Nu mai să

— Sunt curată, mi-a zis Savannah. Deschid eu. Tu du-te să te speli.

— Dar...

S-a auzit soneria la intrare. Savannah m-a împins în living. M-am aplecat sub nivelul ferestrei și m-am repezit spre cealaltă parte a casei.

Șeriful din localitate, Ted Fowler, era la ușă. Leah nu se mărginise la un apel anonim către serviciul telefonic de noapte al secției de poliție. Nu, ea îl sunase acasă pe Fowler, bolborosind isterizată ceva despre lumini și țipete bizare venind dinspre pădurea din spatele casei mele.

Fowler își aruncase pe el ceva haine care păreau să fi fost culese de pe podeaua dormitorului și venise direct încoace. Ca răsplată pentru graba lui, găsise resturile unui altar satanic la nici zece pași de curtea mea din spate.

Până în zori, deja casa și curtea mea erau înțesate de polițiști. Înlăturând cadavrele pisicilor, nu făcusem decât să înrăutățesc situația. Când văzuse Fowler urmele de sânge, și nici picior de cadavru, imaginația îi sărise la cea mai rea concluzie posibilă: crimă.

Din moment ce poliția din East Falls nu era echipată corespunzător ca să ancheteze omuciderile, a fost chemată cea a statului. În drum, detectivii l-au trezit pe un judecător și l-au pus să semneze un mandat de percheziție. Au ajuns la puțin timp după ora cinci, așa că eu și Savannah ne-am petrecut următoarele câteva ore ghemuite în camera mea, răspunzând alternativ la întrebări și ascultând zgomotele produse de străinii care ne făceau casa bucățele.

Când i-am auzit deschizând ușa cuptorului, mi-am amintit de Mâna Gloriei, de sub chiuvetă. M-am repezit pe hol, dar mi-

[illegible] la timp să-mi domolesc pașii, așa că am intrat agale în bucătărie. Unul dintre polițiști îmi scotocea prin dulapuri, în timp ce altul agita un soi de creion de tensiune peste conținutul frigiderului meu. M-au învrednicit cu o privire, dar fiindcă n-am zis nimic, s-au întors la treburile lor.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am așteptat ca scotocitorul de dulapuri să treacă la cele de sub masa de lucru. Când s-a aplecat să deschidă dulapul de sub chiuvetă, am șoptit un descântec în barbă. Era o formă de vrajă de acoperire, menită să distorsioneze înfățișarea unui obiect. Chiar dacă n-ar fi dat rezultate cu întregul altar satanic de afară, ar fi mers de minune pentru pachetul înfășurat de sub chiuvetă.

În timp ce el smucea ușa, am rostit ultimele cuvinte și mi-am îndreptat descântecul spre obiectul care trebuia ascuns. Numai că nu era niciun obiect acolo. Mâna și prosopul dispăruseră. M-am zorit înapoi în camera mea.

Ce-ai făcut cu ea? am întrebat-o în șoaptă pe Savannah.

Ea și-a ridicat privirea de pe revistă.

Cu ce? m-a întrebat.

Mi-am mai coborât tonul cu câțiva decibeli.

Cu Mâna Gloriei.

Am mutat-o.

Hm. Mersi. Uitasem complet. Unde ai pus-o?

S-a întors cu fața în jos, văzându-și mai departe de revista ei.

Într-un loc sigur.

Domnișoară Winterbourne?

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut în pragul camerei mele pe detectivul principal al poliției statului.

Am găsit pisici, m-a informat el.

Pisici?

Trei pisici moarte, îngropate la mică distanță de locul [illegible]tiv

I-am făcut un semn spre Savannah şi mi-am ridicat un deget la buze, dându-i de înţeles că nu vreau să discutăm aşa ceva de faţă cu ea. Detectivul a pornit spre living, unde mai mulţi poliţişti trândăveau pe canapeaua şi pe fotoliile mele, cu încălţările înnoroite rezemate pe măsuţa mea, piesă de antichităţi. Mi-am înghiţit indignarea şi m-am întors spre detectiv.

— Aşadar, sângele era de pisică? l-am întrebat.

— Aşa se pare; totuşi, ca să fim siguri, o să-l supunem la analiză.

— Bun.

— Omorârea pisicilor poate că n-o fi pe acelaşi plan ca un asasinat, dar tot reprezintă o infracţiune gravă. Extrem de gravă.

— Aşa şi trebuie. Oricine ar face una ca asta...

N-a fost nevoie să simulez cutremurarea, amintindu-mi de trupurile acelea mutilate.

— Nu pot să cred că ar fi în stare cineva să facă una ca asta... să simuleze un altar satanic în spatele casei mele.

— Să simuleze? a repetat detectivul. Ce vă face să credeţi că a fost simulat?

— Mie mi s-a părut cât se poate de real, a intervenit unul dintre poliţişti, fluturându-şi mâna în care ţinea un fursec suspect de asemănător cu cele din dulapul meu.

Îmi împrăştiase firimituri pe covorul de culoarea fildeşului. Am privit firimiturile acelea, urmele de ghete cu noroi din jurul lor, biblioteca din care cărţile şi fotografiile şi suvenirurile îm fuseseră scoase şi îngrămădite în mormane dezordonate, şi a simţit un mic arţag. Unul mic de tot.

— Şi afirmaţi asta pe baza vederii cu propriii ochi a cam câ altare satanice, mai precis? l-am întrebat.

— Ni s-au arătat fotografii, a bălmăjit el.

— A, corect, fotografiile. Probabil că există o singură fotogr fie originală care circulă la infinit prin întreaga ţară. În atenţia t turor secţiilor: fiţi cu ochii pe cultele satanice. Dar aveţi id

măcar ce sunt cultele satanice? Cea mai mare înşelăciune propagandă vreodată de presa americană. Ştiţi cine construieşte toate acele aşa-zise altare satanice de care aţi auzit? Copiii. Adolescenţi plictisiţi, enervaţi. Şi răzleţii criminali imbecili, care-şi ticluiesc dinainte apărarea: dracul m-a pus! Altar satanic, pe naiba! Ce aţi văzut acolo, afară, nu e decât o farsă: o farsă foarte, foarte stupidă.

Tăcere.

Păreţi să cunoaşteţi chiar destul de multe pe tema aceasta, a remarcat unul dintre poliţişti.

Se numeşte educaţie universitară, i-am ripostat, după care m-am răsucit spre detectiv. Aveţi de gând să mă acuzaţi de ceva?

Încă nu.

Atunci, plecaţi naibii din casa mea, ca să pot să curăţ mizeria pe care mi-aţi făcut-o.

Aşa că, după o succintă avertizare verbală cu privire la interdicţia de părăsire a oraşului şi sugestia potrivit căreia „poate mi-aş dori să beneficiez de asistenţă juridică", poliţiştii au plecat.

Pizza Liturghiei Negre

ABIA IEŞISERĂ POLIŢIŞTII pe uşă, când a apărut Savannah, din camera ei, şi s-a lăsat trântit lângă mine, pe canapea.

— Liturghia Neagră, a zis. Nu mă prind cum pot să mai creadă în chestiile astea. Tare proşti mai sunt oamenii.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa, i-am atras atenţia, dar fără pre mare convingere.

— Dar e adevărat. Cel puţin, în legătură cu chestiile satanist Sunt ciudaţi rău de tot. Oricât ai încerca să le explici că Satana doar unul dintre miile de demoni şi că-l doare-n cot de noi, ei t îşi imaginează că poţi să-l invoci şi că el o să-ţi dea tot ce vrei. Ve să nu! a exclamat, afundându-se în pernele canapelei. Mama av un prieten, un necromant, care chiar făcea bani buni vânzând L turghii Negre.

— Vânzând Liturghii Negre?

— Da, ştii, amenajându-le pentru alţii. Avea afacerea asta, R turi Satanice de Jorge. De fapt, numele lui era Bill, dar şi-a înc puit că poate să scoată mai mulţi bani cu „Jorge". Le furniza to chestiile alea false, le dădea texte scrise, tot tacâmul. Dacă vin o Liturghie Neagră completă, care costa o grămadă, ne fă cinste cu o pizza. Pizza Liturghiei Negre, o numeam noi.

încercat s-o mâncăm răsturnată, dar îi tot cădea umplutura, aşa că ne-am mărginit s-o mâncăm de-a-ndoaselea.

Deodată, şi-a îndreptat spinarea.

A mai rămas pizza de aseară, nu? Asta o să mănânc eu, la micul dejun. Pizza Liturghiei Negre. Vrei şi tu?

Am scuturat din cap.

Savannah a plecat spre bucătărie, încă sporovăind. Eu m-am prăbuşit la loc pe canapea.

Două ore mai târziu, eram tot pe canapea, după ce ignorasem opt apeluri telefonice şi trei mesaje pe robot, toate de la reporteri care căutau să dea un tun cu „Satanism într-un mic oraş". La fel ca poliţiştii, nici oamenii aceştia nu cunoşteau o iotă despre veritabilul satanism; să nu se înţeleagă nici că aş fi de acord cu această credinţă, dar cel puţin ea nu are nimic de-a face cu pisicile mutilate şi cu pentagramele pline de sânge.

Poveştile despre culte satanice care se ivesc periodic nu sunt altceva decât o nouă formă a vânătorii de vrăjitoare. Oamenii caută mereu să explice răul, să găsească o justificare raţională care să plaseze vina în afara tărâmului firii omeneşti. Ţapii ispăşitori sunt schimbaţi cu o remarcabilă uşurinţă. Eretici, vrăjitoare, posedaţi de demoni, Illuminati: toţi aceştia au fost arătaţi cu degetul ca fiind izvoarele ascunse ale răului din lume.

Încă din anii şaizeci, cultele satanice au reprezentat grupările preferate în acest scop. Afurisitele de tabloide publică atâtea porturi despre subiectul acesta, încât s-a ajuns la un cerc vicios. Se publică un articol, cine ştie ce psihopat îl citeşte şi copiază metodele descrise, după care se publică şi articolul despre el. Şi aşa mai departe. În 1996, guvernul a cheltuit 750 000 de dolari ca să convingă populaţia americană că niciun cult satanic nu activează

prin grădinițele din țară. Tii, cât de bine am dormit după ce am aflat că au lămurit problema asta!

Dată fiind această nouă întorsătură, nu prea aveam tragere de inimă s-o trimit pe Savannah la școală. Din fericire, era sâmbătă, așa că asta nu constituia o problemă. După masa de prânz, ea a coborât la subsol, să-și vadă de lucrările ei artistice. Da, știu, majoritatea artiștilor preferă studiourile mari, aerisite, pline de lumină naturală și de o tăcere liniștitoare. Nu și Savannah. Ea prefera semiîntunericul din subsol și muzica asurzitoare.

Când s-a auzit soneria, am bănuit că e unul dintre reporterii aceia, încercând o metodă mai activă decât sunatul la telefon. N-am luat-o în seamă și am continuat să golesc mașina de spălat vase. A sunat iar. Mi-am dat seama atunci că ar putea să fie poliția, sosită să-și reia cercetările. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era să-mi dea buzna curcanii pe ușă; deja îmi făcuseră destule dandanale.

M-am zorit spre antreu, am desfăcut farmecele și am deschis ușa, ca să dau cu ochii de un tip tânăr. Cam de un metru optzeci, slab, cu o înfățișare atât de ștearsă, încât mă îndoiesc că și-ar aminti cineva de el la cinci minute după ce l-a văzut. Brunet, tuns scurt, bărbierit la sânge. Hispanic. Probabil, ochi negri în spatele ochelarilor cu rame metalice, însă evita să-mi întâlnească privirea. Stătea acolo, cu ochii în jos, strângând în mână un braț de hârtii, iar de umăr îi atârna o servietă ponosită. A, v-am spus cumva că purta costum? Într-o zi de sâmbătă? Minunat. Ex ce-mi trebuia: un Martor al lui Iehova.

— Lucas Cortez, s-a prezentat, mutându-și hârtiile în mâna stângă și întinzându-mi dreapta. Noul dumneavoastră consilier juridic.

– Uite ce e, nu mă interesează..., am început, dar m-am întrerupt brusc. Ai spus cumva „consilier juridic"?

– Vă preiau cazul din acest moment, domnișoară Winterbourne, mi-a explicat el; și, cu toate că ținea ochii în pământ, vocea îi suna încrezătoare. Ar fi cazul să mergem înăuntru, a adăugat.

Și a făcut loc pe lângă mine fără să mai aștepte vreo invitație. Sub privirile mele, pentru moment buimăcite, Cortez și-a scos pantofii, s-a îndreptat spre living și a început să cerceteze împrejur, ca și cum ar fi vrut să-mi evalueze capacitatea de a-i plăti serviciile.

– Presupun că dezordinea se datorează percheziției, a zis. Este inacceptabil. Voi discuta cu ei pe această temă. Înțeleg că au avut mandat? A, iată-l.

A luat mandatul de pe măsuța pentru cafea, l-a adăugat în teancul lui de hârtii și a pornit spre bucătărie.

– Ia stai puțin, am exclamat, zorindu-mă după el. Nu poți să mi-l iei așa, cu una, cu două.

– Aveți cumva un copiator?

M-am repezit în bucătărie. El deja se instalase la masă, îmi mutase lucrurile într-o parte și începuse să-și întindă hârtiile.

– Nu beau cafeaua neagră.

– Poți să-ți bei cafeaua mai încolo, la gogoșerie, afară de cazul în care îmi spui cine te-a trimis aici.

– Vă este necesară o asistență juridică, nu-i așa?

Am privit câteva clipe.

– A, m-am prins: nu te-a trimis nimeni. Cum vi se spune cumva? Avocăței vânători de cazuri? Nu mă interesează. Și, dacă ai de gând să mă taxezi pentru vizita asta...

– Nu voi întreprinde nimic de acest gen. Această vizită este în totalitate gratuită, ca mostră a serviciilor mele. Mi-am luat

libertatea de a mă familiariza cu cazul dumneavoastră, și am alcătuit o strategie pentru apărare.

Și-a mutat două coli de cealaltă parte a mesei și și-a întors fața spre mine.

— După cum veți vedea, este un contract simplu care stipulează că, dându-vă acordul de a sta de vorbă cu mine astăzi, nu vă angajați în niciun fel la contractarea serviciilor mele și nu veți fi taxată pentru această întâlnire.

Am parcurs la repezeală contractul. Pentru un document legal, era surprinzător de direct: o simplă declarație care mă absolvea de orice obligații pentru această consultație inițială. I-am aruncat o privire lui Cortez. Nu putea să aibă nici treizeci de ani, probabil abia terminase Facultatea de Drept. La un moment dat, umblasem și eu cu un proaspăt avocat licențiat, și știam cât de greu poate fi să-și găsească de lucru. Eu însămi fiind o tânără întreprinzătoare, oare puteam să-i iau în nume de rău tânărului acestuia faptul că se străduia să-și valorifice serviciile? Dacă, așa cum îmi sugeraseră polițiștii, chiar aveam nevoie de un avocat, în mod sigur n-aș fi ales unul atât de tânăr... dar, în definitiv, nu pierdeam nimic dacă stăteam să-l ascult.

Am semnat contractul. Și-a adăugat și el semnătura, după care mi-a întins un exemplar.

— Hai să începem prin discutarea recomandărilor, i-am zis.

Fără să-și ridice privirea de pe hârtiile lui, mi-a răspuns:

— Dați-mi voie să vă asigur, domnișoară Winterbourne, că nu există nimeni mai calificat pentru abordarea cazului dumneavoastră.

— Luminează-mă, atunci. Ce facultate ai absolvit? Unde ți-ai făcut practica judiciară? Câte cazuri de încredințare a tutelei ai avut? Care ar fi procentajul cazurilor câștigate? Ce experiență în cazurile de calomnie? Pentru că e posibil să avem așa ceva.

Alte priviri în hârtii. Ceva foşnete. Eram la două secunde distanță de momentul în care să-l arunc afară pe uşă, când şi-a întors fața spre mine, dar tot cu ochii în jos.

Hai să terminăm cu astea, bine? mi-a zis.

Şi-a ridicat privirea spre mine. Mi-a scăpat contractul din mână. Lucas Cortez era vrăjitor.

Micul vrăjitor

— IEŞI DIN CASA MEA, i-am zis.

— După cum vezi, sunt cât se poate de calificat pentru rezolvarea cazului tău, Paige.

— Aşadar, acum sunt „Paige"? Cine te-a angajat, Savannah?

— Nu.

Mi-a răspuns fără să arate vreo surprindere, de parcă ideea ca o vrăjitoare copilă să poată angaja un avocat vrăjitor n-ar fi fost absolut deloc ciudată.

— Şi-atunci, cine te-a trimis?

— După cum ai stabilit deja, nu m-a trimis nimeni. M-ai numit avocăţel vânător de cazuri, şi n-am avut nimic de obiectat din acest punct de vedere. Cu toate că, admit, exprimarea o consider reprobabilă, motivaţia pe care o implică se poate aplica la persoana mea cu destulă acurateţe. Există două modalităţi prin care un avocat se poate ridica în lumea supranaturală: să se alăture unei Cabale, sau să-şi dobândească o reputaţie prin lupta cu succes împotriva lor. Eu am ales cea din urmă cale. Şi-acum, pot să primesc cafeaua?

— Sigur. Nu trebuie decât să ieşi pe uşa din faţă, să faci stânga la capătul străzii şi să cauţi firma luminoasă cu gogoaşa aia mare. Imposibil să n-o vezi.

— După cum spuneam, fiind un tânăr avocat care caută să-şi facă un nume în afara Cabalelor, sunt nevoit, din fericire, să-mi vânez cazurile. Am auzit de intenţia domnului Nast de a solicita încredinţarea tutelei asupra lui Savannah şi, sesizând ocazia, am profitat de ea. Înţeleg că domnul Nast n-a renunţat încă la acţiune?

A refuzat să se supună testului ADN, ceea ce înseamnă că nu poate dovedi c-ar fi tatăl lui Savannah, ceea ce înseamnă că nu este cazul, ceea ce înseamnă că n-am nevoie de avocat. Şi-acum, dacă vrei să-ţi repet traseul...

Cu toate că refuzul său de a furniza o probă de ADN poate părea avantajos, permite-mi să te asigur că nu elimină în totalitate problema. Gabriel Sandford este un avocat excelent. Va găsi o cale de a ocoli obstacolul, cel mai probabil prin mituirea unui laborator medical pentru furnizarea de probe măsluite.

Şi faptul de a fi dispus să mituieşti instituţii publice te califică drept un avocat excelent?

Da.

Am deschis gura să ripostez, dar n-a ieşit nimic. Cortez şi-a continuat argumentaţia.

Dacă el va încerca într-adevăr o astfel de manevră, voi insista ca tribunalul să supravegheze testarea. Şi acum, a zis, coborându-şi din nou privirea spre hârtiile sale, am pregătit o listă cu paşii pe care va trebui să-i parcurgem...

Tocmai atunci, Savannah a intrat în bucătărie, dar s-a oprit brusc, măsurându-l cu privirea pe Cortez, cu tot cu echipamentul lui.

Ce caută comis-voiajorul ăsta? a întrebat. Abia apoi l-a privit în ochi pe Cortez. Nici n-a clipit, doar a strâns din buze. Ce vrei vrăjitorule?

Prefer să mi se spună Lucas, a răspuns el, întinzându-i o mână. Mă numesc Lucas Cortez. O reprezint legal pe Paige.

— O reprez... Savannah și-a întors privirea spre mine. Unde l-ai găsit?

— În Pagini Aurii, i-am răspuns. La litera *N*. De la nechemat, nepoftit și nedorit. Nu e avocatul meu.

Savannah l-a măsurat din nou cu privirea.

— Bun, pentru că, dacă ai vrea un avocat vrăjitor, ai putea să te orientezi mult mai bine de-atât.

— Sunt convins că așa este, a replicat Cortez. Cu toate acestea, din moment ce sunt singurul prezent aici de față, este posibil să fiu de ceva ajutor.

— Nu este, am zis. Și-acum, dacă ai uitat cumva drumul spre ușă...

— Ia stai, m-a întrerupt Savannah. E destul de tânăr, ceea ce înseamnă, probabil, și ieftin. Poate că ar merge, până găsim ceva mai bun.

— Tarifele pentru serviciile mele sunt extrem de rezonabile și se va cădea de acord în privința lor anticipat, a explicat Cortez. Cu toate că, în momentul actual, poate părea că Nast nu are cu ce să-și susțină cauza...

— Care Nast? s-a interesat Savannah.

— Vrea să spună Leah, am zis, săgetându-l pe Cortez cu o privire feroce de „nu mă contrazice". O'Donnell o cheamă, nu Nast.

— Greșeala mea, a acceptat Cortez, fără să clipească. După cum spuneam, Leah nu și-a retras solicitarea pentru încredințarea tutelei și nu dă semne că ar avea în intenție așa ceva. Din această cauză, va trebui să deducem că plănuiește să-și continue strădaniile. Contracararea eforturilor sale va trebui să constituie scopul nostru primordial. În acest scop, am întocmit o listă de pași.

— Programul în doisprezece pași pentru de-demonizarea vieții mele?

— Nu, sunt numai șapte pași, dar dacă constați necesitatea mai multora, putem discuta înfăptuirea adăugirilor.

— M-hî.

— Pe cine interesează listele? a protestat Savannah. Tot ce avem de făcut e s-o omorâm pe Leah.

— Mă bucur să constat că manifești un interes atât de acut cu privire la problemă, Savannah. Cu toate acestea, va trebui să procedăm într-o manieră logică, metodică... și care, din nefericire, exclude precipitarea de a asasina pe cineva. Poate că ar trebui să începem prin parcurgerea listei pe care v-am pregătit-o. Pasul unu: aranjează să-ți fie aduse temele acasă de un profesor sau de un elev pe care să-l cunoașteți, atât tu, cât și Paige. Pasul doi...

— Glumește, nu-i așa? m-a întrebat Savannah.

— N-are importanță, i-am răspuns. Nu te angajez, Cortez.

— Chiar aș prefera să mi se spună Lucas.

— Și eu aș prefera să nimerești drumul spre ieșire. *Imediat.* Nu te cunosc și nu am încredere în tine. E foarte posibil să fii cine pretinzi că ești, dar cum aș putea să am dovada? De unde știu că nu te-a trimis Sandford la mine? „Hei, avocatul lui Paige s-a retras, așa că hai să-i trimitem unul de-al nostru, să vedem dacă-și dă seama."

— Nu lucrez nici pentru Gabriel Sandford, nici pentru oricine altcineva.

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, nu cumpăr. Ești vrăjitor. Oricât de încrâncenat ai fi să-ți cauți de lucru, nu pot să cred că te-ai oferi să lucrezi pentru o vrăjitoare.

— Eu nu am nimic împotriva vrăjitoarelor. Limitările puterilor voastre sunt ereditare. Sunt convins că tu te străduiești să ți le [illegible]țezi la întregul potențial.

Am încremenit.

— Ieși din casa mea, sau o să-ți arăt eu care-mi sunt limitele puterilor.

— Ai nevoie de ajutor — de ajutorul meu — atât în calitate de reprezentant juridic, cât și ca o sursă suplimentară de protecție, atât pentru tine, cât și pentru Savannah. Capacitățile mele

vrăjitoreşti nu sunt tocmai uluitoare, dar le consider îndeajuns de eficiente.

— La fel şi eu, pe-ale mele. Nu am nevoie de protecţia ta, vrăjitorule. Dacă am nevoie de ajutor, pot să-l obţin din partea Sabatului meu.

— A, da, sigur, Sabatul.

Ceva anume din tonul lui, o nuanţă, o inflexiune, a avut darul de a-mi doborî cel din urmă zăgaz al furiei.

— Ieşi naibii din casa mea, vrăjitorule!

Şi-a strâns hârtiile.

— Înţeleg că ai avut o zi dificilă. Cu toate că trebuie să parcurgem lista aceasta cât mai curând cu putinţă, nu este neapărat necesar s-o facem imediat. Sfatul meu ar fi să te odihneşti. Dacă-mi vei permite să-ţi ascult mesajele telefonice, aş fi în măsură să răspund apelurilor din partea presei, după care am putea să parcurgem lista...

I-am smuls hârtia din mână şi am rupt-o în două.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, dă-i înainte, fără probleme, mi-a zis. Am destule exemplare. Îţi las altul. Te rog să adaugi orice probleme care ar fi posibil să-mi fi scăpat...

— Nu vreau să văd nicio listă! Tu nu eşti avocatul meu. Vrei să ştii când mi-aş angaja eu un vrăjitor, ca să mă reprezinte? La zece minute după ce-aş fi călcată de un camion şi-aş fi declarată în moarte cerebrală. Până atunci, valea!

— Valea? a repetat, înălţându-şi sprâncenele cu trei milimetri.

— Pleacă. Du-te. Cară-te. Tai-o. Ia-ţi tălpăşiţa. Şi ia-ţi şi hârtia cu tine.

Mi-a făcut un semn de încuviinţare şi a continuat să scrie.

— Ascultă, i-am zis, poate nu m-am făcut destul de limpede înţeleasă...

— Ba da, m-a întrerupt, terminând de scris, după care şi-a pus documentele în ghiozdan şi a lăsat o carte de vizită pe masă. În eventualitatea în care-ţi vei reconsidera opinia... sau vei suferi o

nefericită ciocnire cu vreun camion de marfă de mari dimensiuni, vei putea fi găsit la numărul de telefon mobil pe care ți-l las.

Am așteptat până l-am văzut plecat, după care am reînnoit vrăjile de la toate ușile, jurând în sinea mea să nu mai răspund nici moartă la sonerie. Cel puțin, nu în următoarele câteva zile.

După plecarea lui Cortez, Savannah s-a hotărât să mai stea la televizor, așa că eu m-am strecurat jos, să mai exersez ceva descântece. După întâmplările de azi-noapte, nu-mi prea mai permiteam să mă vadă vecinii furișându-mă în pădure ca să fac vrăji. Pădurea este locul meu preferat pentru exersarea farmecelor. Natura nu-mi oferă numai liniște și singurătate, însă ceva din însăși primordialitatea ei pare să-mi insufle o energie de sine-stătătoare. Din cele mai vechi timpuri, șamanii și vracii s-au deplasat în pădure, sau în deșert, sau în tundră, ca să-și reîntregească puterile. Avem nevoie de așa ceva. Mai bine de-atât nu pot s-o explic.

Mama m-a învățat să-mi fac vrăjile în exterior. Cu toate acestea, oricât de tare ar fi crezut ea în această practică, n-a reușit niciodată s-o impună Sabatului. Timp de mai multe generații, vrăjitoarele din Sabat și-au învățat fetele să exerseze înăuntru, de preferință într-o încăpere încuiată, fără ferestre. Forțându-le pe tinerele vrăjitoare să stea încuiate, am impresia că ele nu făceau decât să valideze ideea că ne ocupam cu ceva nepermis, ceva rușinos, o idee subliniată în privința neofitelor, prin modul în care Sabatul le oficiază ceremonia primei menstruații. Prima menstruație marchează trecerea la statutul de vrăjitoare adevărată, când fetele își dobândesc pe deplin puterile. În acel moment, puterile unei vrăjitoare sporesc în mod automat, însă ca să și le poată utiliza în totalitate, ea trebuie să treacă printr-o ceremonie, în cea de a șaptea zi; dacă sare peste ceremonie, poate să-și ia adio pentru totdeauna de la aceste puteri suplimentare. Poziția Sabatului în

această privință este aceea că, dacă o mamă vrea ca fiica ei să treacă prin ceremonie, ea trebuie să găsească ingredientele, să studieze ritualurile și să le desfășoare ea însăși. Puține făceau asta, lesne de înțeles de ce. Totuși, mama o făcuse pentru mine, iar când va veni vremea, o voi face și eu pentru Savannah.

Am coborât la subsol. Acolo e o singură încăpere, mare, nefinisată, care se întinde cât tot parterul casei. În colțul cel mai îndepărtat, sub camera lui Savannah, e locul pe care și l-a revendicat pentru studioul artistic. Până acum, nu i-l delimitasem decât cu o draperie, dar aveam de gând ca până la urmă să-i amenajez o cameră separată.

N-aș spune că-i înțeleg arta lui Savannah. Picturile și desenele ei cu tematică tenebroasă merg spre macabru. Toamna trecută, când tematicile alese de ea începuseră să mă îngrijoreze, am vorbit cu Jeremy Danvers, vârcolacul alfa al haitei, unicul artist pe care-l cunosc. El i-a examinat lucrările și mi-a spus să nu-mi fac griji din cauza lor. Iar eu am încredere în judecata lui și-i sunt recunoscătoare pentru încurajările și ajutorul oferite lui Savannah.

Acest din urmă an a însemnat, probabil, un coșmar pentru ea, dar s-a arătat atât de puternică, încât uneori m-a îngrijorat. Poate că aici, pe pânzele acoperite de pete furioase de stacojiu și de negru, își găsește un debușeu pentru suferințele ei. Dacă e așa, nu trebuie să mă amestec, oricât de puternică ar fi tentația.

Când îmi exersez descântecele la subsol, asta se întâmplă în zona pentru spălatul rufelor, imediat lângă picioarele scării. Așa că m-am așezat pe podea, mi-am întins grimoarul în față și am început să-i frunzăresc filele îngălbenite. Aveam două astfel de cărți

cu descântece, străvechi și îmbâcsite de duhoarea vechimii, un miros care, cumva, reușea să fie, în același timp, respingător, dar și îmbietor. Cărțile acestea nu conțineau descântece aprobate de Sabat. Putea să pară că Sabatul își căuta necazurile cu lumânarea, lăsând astfel de cărți la îndemâna oricărei tinere vrăjitoare cu pornirii rebele. Numai că vrăjitoarele Sabatului nu-și făceau griji în privința asta. De ce? Pentru că, după părerea lor, farmecele nu funcționau. Și, după ce mă prostisem timp de trei ani cu ele, începusem să mă tem că Sabatul avea, în mare măsură, dreptate.

Din cele șaizeci și șase de descântece conținute de aceste volume, nu reușisem să am succes decât cu patru, printre care se număra unul de producere a unei mingi de foc. Dată fiind fobia mea față de foc, fusesem destul de emoționată în privința lui, însă toate astea nu-l făcuseră decât să fie și mai tentant, iar pe mine, să devin și mai mândră de reușită, când ajunsesem să-l stăpânesc. Asta îmi stimulase hotărârea de a le învăța și pe celelalte, convingându-mă de faptul că tot ce-mi trebuia era să descopăr tehnica potrivită.

Cu toate acestea, în următorii doi ani, numai un singur alt descântec mai dăduse vreun semn că ar funcționa Uneori, mă întrebam dacă Sabatul n-o avea dreptate, afirmând că aveam de-a face cu niște grimoare, moștenite doar în calitate de ciudățenii istorice. Și totuși, nu mă înduram să las cărțile deoparte. Exista atât de multă magie în ele, o magie de o veritabilă putere: descântece elementale, descântece de invocare, descântece ale căror semnificații nici măcar nu le puteam descifra. Așa trebuia să fie magia, așa îmi doream eu să fie.

Am început să lucrez la descântecul cu aerul pe care-l văzuse [illegible] menționat în jurnalul meu despre exersarea vrăjilor. Acesta era descântecul care dăduse semne că ar putea, până la acum, să funcționeze. Era, de fapt, un descântec prin care să-i „iei aerul" cuiva, adică să-l lași fără oxigen. Da, era unul letal, însă întâmplarea din complex, de anul trecut, mă învățase că trebuie să

am în repertoriu cel puţin o vrajă letală, una de ultimă instanţă. Iar acum, cu Leah aflată în oraş, aşa ceva îmi era necesar mai mult ca oricând.

După o jumătate de oră, m-am dat bătută, nereuşind să fac ca descântecul să funcţioneze. Faptul că o ştiam pe Savannah singură, chiar dacă era protejată de farmecele de siguranţă, îmi răvăşea puterea de concentrare.

Savannah stătea la televizor în living. M-am oprit în prag, întrebându-mă ce-o fi găsit de văzut într-o după-amiază de sâmbătă. La început, am crezut c-o fi un serial siropos. Femeia care umplea ecranul clar arăta ca o actriţă pentru aşa ceva: o roşcată aprigă, spre patruzeci de ani, dotată cu ochelari şi o coafură montantă, într-o rizibilă tentativă de a o face să pară erudită. Dar, când camera de filmat s-a tras înapoi, am remarcat că se plimba printre spectatori cu un microfon prins de bluză, aşa că mi-am revizuit estimarea: era un moment publicitar. Nimeni nu zâmbeşte atât, decât dacă vinde ceva. Iar după cum manevra publicul, părea aproape ca la o întrunire de renaştere religioasă. Am prins din zbor câteva propoziţii şi mi-am dat seama că ea vindea un cu totul alt soi de asigurări spirituale.

— Am găsit un bărbat mai în vârstă, zicea ea. Ca un părinte spiritual, dar nu e tatăl tău. Un unchi, poate un prieten de familie.

— A, te rog, am exclamat. Cum e posibil să urmăreşti porcării de-astea?

— Nu sunt porcării, a protestat Savannah. E Jaime Vega. E cea mai tare.

— E o şarlatanie, Savannah. Trucuri.

— Nu, nu e adevărat. Ea chiar e capabilă să stea de vorbă cu morţii. Mai e un tip care se pricepe la asta, dar Jaime e cu mult mai bună.

Pe ecran a apărut o reclamă. Savannah a luat imediat telecomanda şi a derulat mai departe.

— Ce, ai înregistrat-o? m-am mirat.

— Normal. Jaime nu are show-ul ei propriu. Ea zice că preferă să călătorească, să cunoască oameni, dar apare în fiecare lună la *The Kent Bales Show*, şi eu o înregistrez.

— De când?

Savannah a ridicat din umeri.

— Of, draga mea, am zis, intrând în încăpere. E o şarlatanie, tu nu-ţi dai seama? Ascult-o. Ea ghiceşte atât de repede, încât nici nu observă nimeni când greşeşte. Iar întrebările sunt atât de [illegible] ai auzit-o pe ultima? A zis că are un mesaj pentru cineva căruia i-a murit un frate în ultimii câţiva ani. Ce şanse ar fi ca niciunul dintre spectatori să nu-şi fi pierdut un frate în ultimii ani?

— Nu înţelegi.

— Numai un necromant poate să ia legătura cu Lumea Cealaltă, Savannah.

— Pun pariu că *noi* am putea, dac-am încerca, mi-a zis, întorcându-se cu faţa spre mine. Nu te-ai gândit niciodată la asta? Să iei legătura cu mama ta?

— Necromanţii nu lucrează aşa. Nu poţi să vorbeşti cu morţii ca şi cum le-ai da un telefon.

Şi pentru că venise vorba, m-am dus în bucătărie şi am ridicat receptorul telefonului de acolo. Vizita lui Lucas Cortez avusese şi un efect pozitiv, prin faptul că-mi amintise de întrebările mele pri[illegible] la Cabale... care, la rândul lor, îmi amintiseră că Robert nu îmi întorsese apelul telefonic. Nu era genul lui Robert să nu mă sune după ce-l căutam, aşa că, după ce am efectuat din nou un tur de orizont — telefon la el acasă, telefon la birou, verificat mailul — fără să găsesc vreun răspuns, am început să mă îngrijorez. Acum era aproape patru, aşa că l-am sunat din nou la serviciu pe Adam, deşi mă îndoiam că barul din campus ar putea fi deschis la ora unu după-amiaza. Proastă mai sunt: normal că era.

Când am vorbit cu unul dintre chelneri, am aflat că Adam e plecat pentru o săptămână, la nu știu ce conferință. Informația mi-a declanșat un fulger mental și un mare „Pfui!". M-am întors la computer și mi-am verificat e-mailurile primite în ultima vreme, până când am dat peste unul de acum vreo două săptămâni, în care Adam îmi pomenea despre faptul c-o să meargă, împreună cu părinții lui, la o conferință despre rolul glosolaliei[1] în cadrul mișcării carismatice. Nu că lui Adam i-ar fi păsat câtuși de puțin despre mișcările carismatice sau despre glosolalie (numită și „vorbitul în limbi străine"), însă conferința se ținea în Maui, ceea ce nu putea să fie decât atrăgător pentru un tânăr de douăzeci și patru de ani. Conferința se desfășura între 12 și 18 iunie. Iar azi eram în 16 iunie.

M-am gândit dacă să încerc să le dau de urmă în Maui. Numai că nici Robert, nici Adam, nu aveau telefoane mobile; Robert nu credea în utilitatea lor, iar cel al lui Adam fusese suspendat de furnizor, după ce „uitase" să plătească încă o factură exorbitantă. Ca să iau legătura cu ei, trebuia să sun la organizatorii conferinței din Hawaii și să las un mesaj. Și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai proastă mă simțeam. Robert avea să se întoarcă peste două zile. Detestam să dau impresia că aș fi intrat în panică. Nu era vorba despre o informație de importanță critică, ci doar ceva de fond. Putea să mai aștepte.

Vizita lui Lucas Cortez mă îmboldise, în realitate, să-mi amintesc de două probleme pe care aveam nevoie să le rezolv. Pe lângă luarea legăturii cu Robert, trebuia să-mi procur un avocat. Cu toate că nu mai primisem vești de la poliție, și mă îndoiam că aș

[1] Gen de vorbire neinteligibilă, în anumite afecțiuni mintale, înșiruire de cuvinte și silabe fără sens.

mai putea să primesc, chiar era necesar să am la îndemână numele unui avocat, pentru eventualitatea în care s-ar ivi nevoia.

Am sunat la avocata mea din Boston, care se ocupa de problemele mele juridice legate de afaceri. Cu toate că ea nu se îndeletnicea decât cu speţele comerciale, trebuia să fie în măsură să-mi furnizeze numele altor avocaţi care să poată gestiona fie un caz de încredinţare a tutelei, fie unul penal. Astăzi fiind sâmbătă, nu era nimeni în birou, aşa că am lăsat un mesaj amănunţit, întrebând-o la urmă dacă n-ar putea să mă sune luni şi să-mi recomande pe cineva.

Pe urmă, am pornit spre bucătărie, unde am înşfăcat o carte cu reţete şi am căutat ceva interesant de preparat pentru masa de seară. În timp ce parcurgeam variantele posibile, a venit şi Savannah, care şi-a scos un pahar din bufet şi şi-a turnat puţin lapte. Apoi, am auzit scârţâind uşa dulapului, şi o pungă foşnind.

Fără fursecuri, la ora asta târzie, i-am atras atenţia. Masa de seară e peste o jumătate de oră.

O jumătate de oră? Dar nu mai pot să aştept...

S-a întrerupt deodată.

Auzi, Paige?

Hmmm? am mormăit, ridicându-mi privirea de pe carte şi văzând-o cum se zgâieşte, dincolo de uşa bucătăriei, prin fereastra din living.

E normal să stea lumea cu cortul pe peluza noastră din faţă?

M-am întins să privesc şi eu pe fereastră, după care am închis cu zgomot cartea cu reţete şi am pornit cu paşi mari spre uşa din faţă.

Nu-i furie în iad ca a unui bărbat de vârstă mijlocie batjocorit

AM DESCHIS UȘA, DÂND-O DE PERETE, și am ieșit ca o vijelie pe verandă. Obiectivul unei camere video s-a întors spre mine.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat.

Bărbatul cu camera video a făcut câțiva pași înapoi, ca să mă încadreze mai bine în vizor. Ba nu, nu era un bărbat, ci un băiat, poate de șaptesprezece, optsprezece ani. Lângă el se afla un alt tânăr, cam de aceeași vârstă, sorbind lacom dintr-o Gatorade. Amândoi erau înveșmântați într-un negru auster, totul fiind mult prea larg, de la tricourile lăbărțate și șepcile de baseball puse cu cozorocul la ceafă, până la bocancii militărești și pantalonii care amenințau să le cadă în vine dintr-o clipă în alta.

De cealaltă parte a peluzei, pe cât posibil mai departe de tinerii cineaști, stăteau în picioare două femei de vârstă mijlocie, în rochii care le făceau să arate a învățătoare, cu imprimeuri urâte ca două tunici deloc avantajoase, acoperind totul, de la jumătatea pulpei până la jumătatea gâtului. Cu toată căldura unei zile de

[illegible], ambele purtau jachete tricotate, cu mâneci lungi, care trecuseră de câteva ori prea mult prin procesul spălatului. Când m-am întors să privesc spre cele două femei, doi bărbați de vârstă mijlocie și-au făcut apariția dintr-o dubiță parcată în apropiere, amândoi în costume de un gri-închis, la fel de nepotrivite și de urâte ca și rochiile femeilor. Imediat, s-au apropiat de ele și le-au încadrat, ca și cum ar fi vrut să le asigure întăriri.

Uite-o, a rostit într-o șoaptă sonoră una dintre femei, spre însoțitorii săi. Biata fată!

Știți ce, am zis, nu e mare scofală. Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin, dar...

M-am întrerupt, dându-mi seama că nu priveau spre mine. Întorcându-mă, am văzut-o pe Savannah în pragul ușii.

Nu-ți face griji, drăguță, i-a strigat unul dintre bărbați. Nu-ți facem niciun rău. Am venit să te ajutăm.

Să mă ajutați? a replicat ea, între două mușcături dintr-un [illegible]. Să mă ajutați cu ce?

Să-ți salvăm nemurirea sufletului.

Ha?

Nu trebuie să-ți fie frică, i-a zis cea de-a doua femeie. Nu e prea târziu. Dumnezeu știe că ești nevinovată, că ai fost mânată spre păcat împotriva voinței tale.

Hai, lasă-mă! a exclamat Savannah, dându-și ochii peste cap. Căutați-vă de lucru în altă parte!

Am împins-o înapoi în casă, am trântit ușa după ea și am [illegible].

Ascultați, le-am zis, n-o să vă neg dreptul la libera exprimare. Dar n-aveți voie...

Am auzit despre Liturghia Neagră, m-a întrerupt băiatul de lângă cel cu camera. Putem s-o vedem și noi?

Nu e nimic de văzut. Nu mai e. N-a fost decât o farsă foarte [illegible], nimic mai mult.

— E adevărat că ai omorât două pisici? Că le-ai jupuit și le-ai ciopârțit?

— *Cineva* a omorât trei pisici, l-am corectat eu. Și sper că or să găsească persoana răspunzătoare pentru fapta asta.

— Dar bebelușul? s-a interesat prietenul lui, mânuitorul de cameră video.

— Be-bebelușul?

— Mda, am auzit că au găsit câteva părți pe care nu le-au putut identifica și consideră că ar fi bebelușul ăla dispărut din Boston, și...

— Nu! am strigat, cu o voce care a sunat tăioasă pe fondul liniștii de pe stradă. Au găsit pisici, nimic altceva. Dacă vreți mai multe informații, vă propun să luați legătura cu poliția din East Falls, sau cu cea statală, pentru că eu nu mai am nimic de adăugat. Sau, mai bine, ce-ar fi să sun chiar eu la poliție? Să vă acuz de încălcarea proprietății? Pentru că asta ați comis, să știți.

— Noi trebuie să facem ce ne dictează conștiința, a răspuns cel de-al doilea bărbat, cu o voce profundă, de orator. Noi reprezentăm Biserica Binecuvântatei Mântuiri a lui Hristos, și ne-am dedicat luptei împotriva răului, sub orice formă ar lua.

— Zău? am zis. Atunci, înseamnă că ați greșit adresa. Aici nu găsiți răul. Încercați peste drum. Sunt sigură că ați găsi acolo ceva care să merite stigmatizat.

— L-am găsit, mi-a dat replica una dintre femei. Liturghia Neagră. O pervertire a celui mai sacru ritual al creștinătății. Știm ce înseamnă. Vor afla și alții. Și vor veni alături de noi.

— Da? Tii, și eu tocmai am rămas fără cafea și gogoși! Detest să fiu o gazdă rea. Dacă nu aveți nimic împotriva ceaiului, o să pun ibricul pe foc. Știți, fac o fiertură de-a dreptul malefică.

Băiatul și-a scăpat camera video din mână. Pentru o clipă, am crezut că de vină a fost comentariul meu privitor la ceai. Dar apoi, când l-am văzut că face un pas împleticit înainte, mi-am ridicat

[illegible] și am văzut-o pe Savannah, privind printre draperiile ferestrei din față. Mi-a zâmbit cu gura până la urechi, după care a ridicat o mână, iar băiatul a zvâcnit înapoi, căzând pe iarbă.

Nu e deloc amuzant, am zis, privindu-l cu asprime pe adolescentul care se chinuia să se ridice. N-am de gând să stau aici și să mă las batjocorită de țânci care se fac că se prăbușesc. Dacă aveți să-mi spuneți ceva, luați legătura cu avocatul meu.

M-am repezit ca o furtună înapoi în casă și am trântit ușa după mine.

Savannah stătea întinsă pe canapea, chicotind.

A fost grozav, Paige.

Am traversat livingul cu pași mari și am smucit draperiile, astupând total fereastra.

Ce naiba te-a apucat? am luat-o la rost.

A, ei habar n-au că eu am fost. Hei, liniștește-te, mi-a zis, uitându-se pe sub draperie. Uite, el își verifică șireturile, are impresia că s-a împiedicat în ele, sau cam așa ceva. Ha! Proști mai sunt oamenii!

Nu mai spune asta! Și pleacă de la fereastra aia! N-o să-i mai bag în seamă și-o să pregătesc ceva de mâncare.

N-am putea să mâncăm în oraș?

Nu!

Până la urmă, am ajuns să mâncăm în oraș.

Și nu pentru că m-ar fi forțat Savannah. În timp ce dezghețam puiul pentru masa de seară, gândul nu mi se mai dezlipea de la oamenii de pe gazonul meu, și cu cât mă gândeam mai mult la ei, cu atât deveneam mai furioasă. Iar cu cât eram mai furioasă, cu atât deveneam mai hotărâtă să nu mă las deranjată de ei... sau, cel puțin să nu-i las să știe că mă deranjează. Dacă vreau să iau masa de seară în oraș, a naibii să fiu dac-o să mă las împiedicată de ei.

La drept vorbind, nu-mi doream în realitate să ies pentru cină, dar după ce mă hotărâsem, am vrut să merg înainte, fie și numai ca să-mi impun punctul de vedere.

Nimeni nu ne-a împiedicat să plecăm cu mașina. Adolescenții ne-au filmat ieșirea, ca și cum ar fi sperat că autoturismul meu s-ar putea preface într-o coadă de mătură și și-ar lua zborul. Misionarii s-au retras în dubița lor încă dinainte să ajungem noi la colțul străzii, probabil bucuroși că li se oferea pretextul să mai stea jos.

Savannah a ajuns la concluzia că vrea să luăm mâncare la pachet de la Dragonul de Aur. De restaurantul chinezesc din oraș se ocupă Mabel Higgins, care n-a pus în viața ei piciorul undeva afară din Massachusetts și, judecând după cum gătește, nici n-a deschis vreodată o carte cu rețete culinare asiatice. Ideea ei despre bucătăria chinezească se limita la un *chop suey* în variantă americană: altfel spus, macaroane cu carne tocată. Din nefericire, în afara brutăriei, Dragonul de Aur e unicul restaurant din East Falls. Brutăria închide la cinci, așa că și eu eram nevoită să-mi cumpăr mâncarea pentru cină de la Dragonul de Aur. M-am oprit asupra unei porții de orez alb simplu. Nici măcar Mabel n-avea cum să greșească așa ceva.

Am parcat pe stradă. Majoritatea locurilor de parcare din East Falls sunt în curbe, mai ales în inima târgului, unde toate clădirile sunt premergătoare epocii automobilelor. Eu niciodată n-am stăpânit arta parcării în paralel — mai degrabă merg pe jos câteva sute de metri în plus, decât să încerc așa ceva — motiv pentru care am oprit pe o porțiune goală din fața băcăniei, care și ea închisese la cinci.

— Pfui, nu s-ar putea să parchezi un pic mai aproape? a protestat Savannah. Suntem la, să zic, un kilometru distanță.

— Mai degrabă, la trei sute de metri. Haide, dă-te jos.

a lansat într-o serie de văicăreli, de parcă i-aş fi cerut să se tâ-
-A trelzeci de kilometri, în zăpadă până la brâu.

Atunci, aşteaptă aici, i-am zis. Ce vrei să-ţi iau?

Mi a dat comanda, după care am avertizat-o c-o s-o încui în
pină, ceea ce am şi făcut, atât cu ajutorul telecomenzii, cât şi al
...elor.

...ce mă întorceam la maşină, am remarcat SUV-ul parcat în
...le Accord-ului meu, şi am grăbit pasul. Da, ajunsesem pa-
...A Totuşi, luând în considerare faptul că nu mai erau alte
...la cel puţin şase locuri distanţă faţă de a mea, mi se părea
... chiar alarmant. Şi, apropiindu-mă în pas alergător, i-am
... faţa celui de la volanul SUV-ului. Nu era Leah. Nici Sand-
...
...a Grantham Cary jr.

Minunat, am bombănit.

Am încetinit până la nivelul unui marş iute şi mi-am smuls
... din geantă. Am murmurat în barbă descântecele pentru
... celor de încuiere. Când m-am apropiat, am auzit hu-
... al motorului lui, în ralanti. Mi-am menţinut privirea
... maşina mea, aşteptând să aud zgomotul portierei lui des-
... În loc de asta, am auzit ţăcănitul schimbătorului lui,
... în viteză.

..., am zis. Du-te sănătos.

... ochiului, l-am văzut dând în marşarier, ca să se de-
... de trotuar. Dar apoi s-a repezit înainte: drept înainte, iz-
... maşina, cu un bubuit puternic. Savannah a zburat în
... de bord.

Nemernicul naibii! am urlat, lăsând să-mi cadă punga cu
... şi luând-o la fugă spre maşină.

Cary a tras de volan într-o parte și a demarat.

M-am năpustit spre portiera din dreapta și am smucit-o cu putere. Savannah se ținea cu mâna căuș de nasul însângerat.

— N-am nimic, m-a anunțat ea. Doar m-am lovit la nas.

Am înhățat o mână de șervețele din cutia aflată în spatele scaunului ei și i le-am întins, apoi i-am examinat rădăcina nasului. Nu mi s-a părut ruptă.

— N-am nimic, Paige. Pe bune, m-a asigurat, coborându-și privirea spre dârele de sânge de pe tricoul ei. Al naibii! Tricoul meu nou de la Gap! I-ai luat numărul? Ăsta o să-mi plătească tricoul, zău așa!

— O să plătească el pentru mai multe, nu numai pentru tricoul tău. Și n-aveam nevoie să-i iau numărul, știu cine a fost.

Mi-am scos telefonul mobil, am format numărul centralei și am cerut să-mi facă legătura cu poliția.

— Nu mă îndoiesc că ar fi fost Cary, mi-a zis Willard. Doar te întreb dacă poți s-o dovedești.

Din toți cei trei ajutori de șerif din East Falls, Travis Willard era cel pe care sperasem că-l vor trimite. Cel mai tânăr dintre ajutorii de șerif — cu doar câțiva ani mai mare ca mine — era și cel mai drăguț din toată gașca. Soția lui, Janey, participase împreună cu mine la mai multe ceremonii cu scopuri caritabile, și era printre puținele persoane din oraș care mă făcea să mă simt bine-venită aici. Cu toate acestea, acum îmi puneam la îndoială justețea deciziei de a mai suna la poliție.

Cu toate că Willard fusese îndeajuns de prevenitor, acceptând să stăm în mașina mea, în loc să discutăm în picioare, pe trotuar, toți cei care se întâmplau să treacă pe lângă noi tresăreau. Acum abia douăsprezece ore, poliția găsise un altar satanist la mine acasă, iar știrea aceasta sunt convinsă că zburase prin tot orașul

încă dinainte de prânz. Acum, văzându-mă trasă pe dreapta și discutând cu un ajutor de șerif, limbile aveau să se avânte în noi speculații. Și, dacă asta n-ar fi fost de ajuns, îmi dădeam seama în mare viteză că nu era deloc simplu să acuz un respectat membru al comunității de fugă de la locul accidentului comis.

– Trebuie să-l fi văzut cineva, a insistat Savannah. Mai era lume prin preajmă.

– Dar nimeni care să se grăbească să-și îndeplinească îndatoririle cetățenești, am adăugat. Și totuși, e musai să se găsească vinovatul. N-a produs prea multe pagube, dar tot și-a zgâriat vopseaua. Nu poți să-i cercetezi mașina?

– Aș putea, mi-a confirmat Willard. Și, dacă găsesc vopsea străină pe bara lui de protecție, pot să-i cer șerifului Fowler să solicite un test de laborator, iar el o să-mi râdă în nas. Paige, eu nu vreau să-ți fac greutăți. Dar încerc să-ți dau de înțeles că poate nu e calea pe care ți-ai dori s-o urmezi. Am auzit că ai avut o ciocnire cu Cary ieri, la brutărie.

– Da? s-a mirat Savannah. Ce s-a întâmplat?

Willard și-a întors capul spre bancheta din spate și a rugat-o pe Savannah să coboare din mașină pentru câteva clipe. După ce s-a conformat, s-a întors din nou spre mine.

– Știu că s-a dat la tine, Paige, mi-a zis. Individul ăsta e... S-a întrerupt, clătinând din cap. Se dă la toate fetele drăguțe din oraș. Ba chiar și cu Janey a încercat o dată... când eram deja căsătoriți. Puteam să... Încă o dată, a clătinat din cap. Dar n-am făcut-o. N-am zis nimic. Unele lucruri aduc mai multe necazuri decât beneficii.

– Înțeleg asta, dar...

– Nu-ți face griji pentru mașină. O să scriu, pentru compania de asigurări, că a fost un accident cu autor fugit de la locul faptei. Și poate c-o să-i fac o vizită lui Cary, să-i arunc o aluzie cum că ar trebui să plătească pagubele.

— Nu mă interesează pagubele... nu-i decât o maşină. Mă necăjeşte faptul că a fost Savannah înăuntru. Putea s-o arunce prin parbriz.

— Tu crezi că el a ştiut că ea era înăuntru?

Am ezitat o clipă, după care am scuturat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, a zis Willard. El n-ar fi putut s-o vadă, din cauza rezemătorii pentru cap. Trecea pe aici, ţi-a văzut maşina şi a tras în spatele ei, gândindu-se că e goală. Când te-a văzut venind, a lovit-o în spate. Jigodie, cum am mai zis. Dar nu o jigodie chiar atât de mare, încât să rănească intenţionat un copil.

— Aşadar, n-o să-i faci nimic.

— Dacă insişti, o să fiu obligat să-i fac un raport, dar te previn...

— Perfect. Am înţeles mesajul.

— Îmi pare rău, Paige.

Mi-am fixat centura de siguranţă şi i-am făcut semn lui Savannah să urce la loc.

Următoarea oprire: Spruce Lane, numărul 52, reşedinţa doamnei şi domnului Grantham Cary jr.

Familia Cary locuieşte într-una dintre cele mai frumoase case din East Falls. Aici se face unul dintre cele cinci popasuri din turul anual al grădinilor din East Falls. Nu că grădina lor ar fi fost din cale-afară de spectaculoasă: destul de banală, în realitate, cu tendinţă către arbuşti mult prea intens modelaţi prin tundere şi trandafiri cu nume sofisticate, dar fără miros. Cu toate acestea, în fiecare an, grădina făcea parte din acest tur, şi în fiecare an populaţia din East Falls îşi dădea obolul ca să mărşăluiască prin casă şi prin grădină. De ce? Pentru că, în fiecare an, Lacey angaja câte un decorator de ultima fiţă ca să le redecoreze o singură cameră

din casă, iar aceasta stabilea apoi standardul sezonului în materiale de design interior în East Falls.

Crezi că e bine ce facem? m-a întrebat Savannah, în timp ce parcurgeam cu paşi apăsaţi aleea din faţa casei.

N-o s-o facă nimeni altcineva pentru noi.

Ei, eu sunt total pentru, dacă e să-l luăm la şuturi pe individ, dar mai există şi alte modalităţi. Mai bune. Aş putea să fac o vrajă care...

Fără vrăji. Eu nu vreau răzbunare. Vreau dreptate.

Dacă s-ar umple de păduchi, ar însemna că s-a făcut dreptate.

Vreau ca el să ştie ce-a făcut.

Atunci, îi trimitem o carte de vizită: „Păduchi oferiţi prin amabilitatea lui Paige şi Savannah".

Am urcat tropăind treptele şi-am izbit violent cu ciocănelul în lemnul uşii. De dinăuntru s-a auzit târşâit de papuci. Fâlfâit de [illegible]. Murmur de voci. După care Lacey a deschis uşa.

Aş vrea să vorbesc cu Grantham, te rog, i-am zis, cu toată politeţea pe care am reuşit să mi-o adun.

Nu e acasă.

A, da? Ce ciudat. Văd că SUV-ul lui e pe alee. Pare că şi-a zgâriat bara de protecţie din faţă.

Pielea întinsă prin mijloace chirurgicale a feţei lui Lacey nici măcar nu s-a încreţit.

N-am de unde să ştiu aşa ceva, a replicat ea.

Uite ce e, nu s-ar putea să vorbesc cu el, te rog? Asta nu te priveşte pe tine, Lacey. Ştiu că e aici. E problema lui. Lasă-l să şi-o asume.

O să te rog să pleci.

Mi-a lovit maşina. Intenţionat. Cu Savannah înăuntru.

Nici cea mai mică reacţie.

O să te rog să pleci imediat.

— N-ai auzit ce-am spus? Grantham mi-a lovit mașina.

— Te înșeli. Dacă încerci cumva să ne faci să plătim pagubele...

— Mă doare-n cot de mașină! am întrerupt-o, trăgând-o pe Savannah în față și arătând spre nasul și tricoul ei însângerate. Asta e paguba de care mă interesează! Fata asta are treisprezece ani!

— Copiilor le curge mereu sânge din nas. Dacă speri cumva c-o să ne dai în judecată...

— Nu vreau să dau în judecată pe nimeni! Nu vreau decât ca el să vină încoace și să vadă ce-a făcut. Doar atât. Nu trebuie decât să-l aduci aici și să mă lași să vorbesc cu el.

— Va trebui să te rog să pleci.

— Nu-l mai acoperi, Lacey. Nu merită. Individul se dă la...

Dar m-am oprit. Gâlceava mea era cu Grantham, nu cu Lacey, și oricât de bine m-ar fi făcut să mă simt faptul de a-i destăinui lui Lacey ce anume mai făcea soțul ei, nu mi se părea corect. În plus, probabil că ea știa deja. N-aș face decât să mă cobor până la un nivel derizoriu.

— Spune-i că n-am terminat, i-am zis, după care i-am întors spatele și am coborât, tropăind, treptele.

În timp ce mă apropiam de mașină, mi-am dat seama că Savannah nu era în spatele meu. Întorcându-mă, am văzut-o în fața casei. Înăuntru, luminile au început să pâlpâie, stingându-se și aprinzându-se. Televizorul a început să urle, apoi s-a mai domolit, după care a urlat din nou.

— Savannah! am șuierat spre ea.

O perdea de la parter s-a tras într-o parte. Lacey se zgâia afară. Savannah și-a ridicat privirea și și-a fluturat degetele spre ea. Pe urmă, s-a întors și a venit fuguța spre mine.

— Tu ce crezi că faci? am luat-o la rost.

— A fost doar un avertisment, mi-a răspuns, zâmbind. Un avertisment prietenesc.

Când am ajuns acasă, i-am găsit pe adolescenți filmând pisica neagră a vecinei. Ignorându-i, am intrat cu mașina în garaj.

Cât timp și-a reîncălzit Savannah mâncarea, eu mi-am ascultat mesajele și am răspuns la apelurile câtorva prieteni bostonieni care-mi văzuseră nenorocirea la știri. Altarul meu satanic ajunsese la știrile televiziunilor din Boston? Toți m-au asigurat că nu fusese decât o mențiune fugară pe un singur canal, însă asta nu mi-a făcut să mă simt mai bine.

Adolescenții au plecat pe la zece fără un sfert, probabil fiindcă le venise ora stingerii. Cvartetul mai vârstnic a rămas, stând cu rândul de veghe pe gazonul meu sau în dubiță. N-am sunat la poliție; așa, n-aș fi făcut decât să atrag mai multă atenție asupra mea. Dacă nu reacționam, probabil că misionarii aveau să se plictisească foarte curând și să plece acasă, oriunde le-o fi fost lor casa.

M-am dus la culcare pe la unsprezece. Da, trist, dar adevărat. Sunt tânără, singură, și mă duc la culcare la ora unsprezece, sâmbătă seara, adică la fel ca în aproape fiecare seară din ultimele nouă luni. De la sosirea lui Savannah, am fost nevoită să mă lupt să-mi păstrez până și prietenii. Relațiile amoroase ies din discuție. Savannah e foarte geloasă pe timpul și pe atenția mea. Sau, într-o exprimare poate mai precisă, îi displace să nu mă aibă la îndemână. Așa cum am mai spus, stabilitatea este unul dintre puținele lucruri pe care pot să i le ofer, așa că n-am întins coarda.

Înainte de a mă duce la culcare, am privit afară, pe după perdeaua de la fereastra din față. Doi bărbați stăteau încă pe gazonul din fața casei, cu două femei într-un autovehicul din apropiere. Doar fețele și vehiculul se schimbaseră. Tura de noapte? Minunat.

Mi-am petrecut mult prea mult timp în noaptea aceea meditând la Cary. Ca şi cum nu mi-ar fi fost de ajuns că aveam pe cap o luptă legală pentru încredinţarea tutelei şi un altar satanic, acum mă mai confruntam şi cu hărţuielile unui avocat a cărui maturitate o pusesem sub semnul întrebării. Cum de reuşisem să mă vâr în toate aceste buclucuri? Poate că umilirea publică a lui Cary nu însemnase cea mai strălucită idee a mea din toate timpurile, însă de unde era să ştiu că individul avea să se răzbune ca un adolescent de şaisprezece ani ţepuit de partenera de bal?

Pe urmă, mai era şi Travis Willard. Mie îmi plăcea de Willard, ceea ce făcea ca inacţiunea lui să devină şi mai dezagreabilă. Dacă el nu mă sprijinea împotriva lui Cary, atunci cine? De acord că East Falls e un orăşel tipic de provincie, insular şi protectiv, însă şi eu am crescut într-o comunitate mică, şi n-a fost absolut deloc aşa ca aici. Măcar dacă Străbunele m-ar lăsa să mă mut... însă asta m-ar fi condus într-o cu totul nouă zonă de meditaţii, şi deja aveam destule cât să mă ţină toată noaptea.

A doua zi dimineaţă, totul era tăcut; deloc surprinzător, dat fiind faptul că era duminică şi ne aflam în East Falls. La ora nouă, a sunat telefonul. Am verificat numărul apelantului: apel privat. Când cineva nu vrea să ştii cine este, sunt mari şanse să fie cineva cu care nu te interesează să vorbeşti.

Am lăsat robotul să-i răspundă şi mi-am pus ceainicul pe foc. A închis.

După zece minute, a sunat din nou. Iarăşi, apelant misterios. Am sorbit din ceai şi am aşteptat să închidă. Dar, în loc de asta, mi-a lăsat un mesaj sufocat de paraziţi.

Paige, sunt eu, Grant. Vreau să vorbesc cu tine în legătură cu [illegible]. Mă găsești la birou la ora zece.

Am înșfăcat receptorul, însă închisese deja. „Steluță șaizeci și șase"[1] nu mi-a fost de folos. Mi-am examinat variantele posibile, după care mi-am vărsat ceaiul în chiuvetă și am pornit pe coridorul spre camera lui Savannah.

Savannah? am strigat-o, ciocănind ritmic în ușă. E vremea să te trezești! Avem de mers undeva.

---

[1] Codul folosit pentru reapelarea ultimului număr de telefon format, în Statele Unite și Canada.

Zburând cu cea mai mare ușurință

CÂND AM AJUNS LA CABINETUL lui Cary, biroul pentru primire era pustiu. Nicio surpriză: mă îndoiesc că el și-ar fi dorit ca Lacey să tragă cu urechea la o astfel de conversație. Zgomotul pașilor noștri a răsunat prin toată această pustietate, în timp ce mergeam pe podeaua din lemn de esență tare.

— Alo! s-a auzit vocea lui Cary, plutind în jos dinspre biroul lui, de la etaj. Vin imediat!

Am pornit să urc scara, cu Savannah după mine. Un foșnet de hârtii a erupt din biroul lui, urmat de scârțâitul scaunului.

— Îmi cer scuze, a zis, încă ascuns vederii. Duminica nu avem secretariat, mă tem. Soția mea nu...

A ieșit din biroul lui și a clipit mirat când ne-a văzut.

— Paige? Savannah?

— Dar cine te așteptai să fie?

A dispărut la loc. L-am urmat și i-am făcut semn lui Savannah să facă la fel.

— Un nou client, mi-a răspuns Cary. Totuși, nu trebuie să vină mai devreme de zece și jumătate, așa că, presupun, pot să-mi rup câteva minute. Lacey mi-a spus că ați trecut aseară pe acolo

bănuiesc că ți-aș fi lovit mașina pe State Street. Într-adevăr, am fost în centru să iau ceva de la curățătorie, dar n-aș putea să spun că mi-aș aminti să fi lovit ceva; totuși, am remarcat o zgârietură pe bara de protecție din față. Desigur, îmi pare extrem de rău...

— Lasă prostiile. Știai ce faci. Dacă m-ai chemat aici ca să-ți ceri scuze, află că nu vreau să le aud.

— Te-am chemat aici? a repetat, încrețindu-și fruntea, în timp ce se așeza pe scaunul lui.

I-am cercetat fața după orice semn de prefăcătorie, dar n-am descoperit niciunul.

— Nu m-ai chemat tu, nu-i așa? l-am întrebat.

— Nu. Am... mă rog, evident, aveam de gând să sun...

— Lacey unde e?

Încruntarea s-a adâncit.

— La biserică. Săptămâna asta e rândul ei să-l ajute pe reverendul Meacham cu pregătirile.

— E o capcană, am murmurat, și mi-am întors imediat privirea spre Savannah. Trebuie să plecăm de-aici. Imediat.

— Ce se petrece? s-a interesat Grantham, ridicându-se de la biroul lui.

Am împins-o spre ușă pe Savannah, după care m-am gândit mai bine și am smucit-o înapoi, în spatele meu, și abia apoi am început să înaintez. Ea m-a apucat de braț.

— Ai grijă, mi-a atras atenția, mimând din buze.

Corect. Să dau buzna afară pe ușă probabil că n-ar fi fost cea mai bună variantă. Aveam prea puțină experiență când venea vorba să fug și să mă lupt ca să-mi salvez viața. În schimb, Savannah avea deja prea multă.

După ce i-am făcut semn lui Savannah să rămână în spatele meu, m-am apropiat tiptil de ușă, m-am lipit de perete și am privit afară, pe coridor. Pustiu.

— E ceva în neregulă? a vrut să afle Cary.

Am întins mâna după Savannah. Trăgând-o în spatele meu, m-am aventurat pe coridor. Am înaintat amândouă cu pași

laterali de-a lungul peretelui, îndreptându-ne spre scară. La jumătatea drumului, m-am oprit să ascult. Tăcere.

— Aveţi necazuri de vreun fel? s-a auzit din nou vocea lui Cary, plutind dinspre biroul lui şi reverberându-se pe coridor.

M-am strecurat înapoi şi l-am închis în birou, după care am rostit un descântec de încuiere, care să-l imobilizeze înăuntru. Dar nu era nevoie să-mi mai bat capul. Cary, în mod evident, nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi risca pielea, preferând să stea în spatele masivului său birou şi să facă pe tâmpitul.

Coridorul era complet îngrădit, flancat de şiruri de uşi închise, scara fiind pe partea stângă. Făcându-i semn lui Savannah să mă urmeze, am traversat la repezeală coridorul şi m-am răsucit pe călcâie, astfel încât să fiu cu spinarea spre peretele opus. Din nou, am început să mă strecor în lateral, de data aceasta oprindu-mă la doi paşi de scară.

— Stai, mi-a şoptit Savannah.

I-am făcut semn să tacă şi m-am aplecat spre gura scării, dar Savannah m-a apucat de mânecă şi m-a smucit înapoi, povăţuindu-mă prin semne să mă ghemuiesc, sau să mă aplec, înainte de a privi în jos. OK, aici avea dreptate, nu trebuia să scot capul chiar acolo unde s-ar fi aşteptat cineva să-l vadă. M-am lăsat pe vine şi am aruncat o privire prin casa scării. Nimeni. Am cercetat încăperea pentru primire, de la parter. Tot nimeni. La cinci paşi de picioarele scării se afla ţinta mea: ieşirea principală.

În timp ce mă trăgeam înapoi, am zărit în treacăt o rază reflectată de soare; am încremenit şi am verificat încă o dată. Uşa de la intrare era deschisă vreo trei-patru centimetri. O fi lăsat-o Savannah întredeschisă când am intrat?

M-am întors spre ea.

— Ascunde-te, i-am zis, fără voce.

A strâns din buze, şi un fulger sfidător i-a apărut în ochi. Dar, până să-şi poată deschide gura, am fulgerat-o şi eu cu privirea.

— Ascunde-te, imediat, i-am şuierat.

Încă un fulger de mânie, după care şi-a coborât pleoapele. Umbrele au început să se mişte, iar când s-au oprit, ea dispăruse. Devenise invizibilă. Atât timp cât nu se mişca, nu putea s-o vadă nimeni. Am mai aşteptat o clipă, asigurându-mă că rămâne ascunsă, după care m-am strecurat către casa scării.

Coborâtul mi-a luat o veşnicie. O treaptă, opreşte-te, ascultă, lasă-te în jos şi priveşte, mai coboară o treaptă. Coborârea unei scări e mai periculoasă decât v-aţi putea închipui. În cazul în care casa scării e îngrădită, cum era aici, atunci cineva care s-ar posta la nivelul cel mai de jos te-ar vedea cu mult înainte de a-l putea vedea tu. De aici şi opritul, lăsatul pe vine şi privitul, care mă făceau să mă simt mai în siguranţă, deşi mă îndoiam că m-ar fi putut salva de cineva care m-ar fi aşteptat jos cu o armă de foc.

La drept vorbind, armele de foc nu mă îngrijorau chiar atât de tare. Fiinţele supranaturale nu obişnuiesc să folosească aşa ceva. Dacă Leah ar fi *fost* acolo jos, mai degrabă s-ar folosi de puterile ei telekinetice, ca să-mi smucească picioarele de sub mine şi să mă tragă în jos pe trepte, frângându-mi coloana vertebrală, astfel încât să rămân vie şi să zac, paralizată, la picioarele scării, până când mă va zdrobi ea cu un fişet zburător. Mult mai bine decât să fiu împuşcată. Zău aşa.

Când, în sfârşit, am ajuns jos, m-am întins spre clanţă. Am apucat-o, am smucit… şi aproape că m-am dat cu nasul de perete, când uşa nu s-a clintit. Imediat cum mi-am refăcut echilibrul, am privit în jur şi am tras din nou de clanţă. Nimic. Uşa rămânea deschisă doi-trei centimetri, dar nu voia nici să se deschidă de tot, nici să se închidă. Să fi fost un farmec de barare? Nu semăna a aşa ceva, însă, pentru orice eventualitate, am rostit şi eu un descântec de ridicare a barierei. Nu s-a schimbat nimic. Atunci, am apucat de marginea uşii. Degetele mi-au trecut prin crăpătură fără să întâmpine vreo rezistenţă, însă tot n-am reuşit s-o trag ca să se deschidă. Am încercat un farmec de descuiere. Nimic.

Eram acut conştientă de faptul că timpul trece, şi eu stau acolo, în plină vedere, trăgând de uşă, ca o ţintă facilă, cu Savannah ascunsă pe coridorul de la etaj, fără îndoială pierzându-şi răbdarea.

Fusesem prinse în cursă. Cu adevărat prinse în cursă. Dintr-o clipă în alta, Leah şi Sandford şi Dumnezeu mai ştie ce alt neam de fiinţe supranaturale ar putea să sosească şi să ne...

Pentru numele lui Dumnezeu, Paige, vino-ţi în fire! Uşa din faţă e blocată. Mare brânză. Ce, nu mai există altă uşă? Dar ferestre?

Am zărit lumina soarelui prin cadrul uşii aflate în spatele biroului pentru primire al lui Lacey. Menţinându-mă aproape de perete, m-am mişcat cu câţiva paşi la stânga, astfel încât să pot privi într-acolo. Uşa dădea spre o sală mare pentru şedinţe, iar în fundul acesteia era o pereche de uşi enorme din sticlă, dând spre un patio.

Lăsându-mă pe vine, m-am repezit să traversez încăperea. Apoi, ajunsă lângă peretele opus, m-am strecurat încetul cu încetul pe lângă el, spre uşă. Când m-am strecurat în sala cealaltă, o umbră a trecut fulgerător prin cadrul însorit al uşii. M-am ghemuit în spatele unui fotoliu, abia cutezând să respir, ştiind că fotoliul mă camufla mult prea puţin. Aşa că am rostit un descântec de ascundere.

Umbra a dănţuit din nou deasupra podelei. Să fi fost deja descoperită? Am aruncat o privire spre stânga, având grijă să nu-mi mişc decât ochii. Umbra a revenit, ţopăind peste podea. Dându-mi seama că e prea măruntă ca să fie o persoană, mi-am ridicat privirea şi am văzut frunzele fluturând în bătaia vântului, imediat dincolo de uşile din sticlă care dădeau spre patio.

Cum mă ridicam eu uşurel din spatele fotoliului, am auzit paşi repezi prin holul de la intrare. Repezindu-mă înapoi, am aruncat un nou farmec de ascundere. Paşii au cotit spre stânga, s-au îndepărtat, apoi s-au întors, ducându-se foarte departe în dreapta, aproape stingându-se de tot, dar au revenit iar. Cercetau

[illegible]perile. Oare acum veneau spre mine? Da... nu... s-au oprit. [illegible] de încălțări cotind scurt. Alți pași. Auzindu-se din ce [illegible] mai tare, tot mai tare...

Am închis ochii și mi-am pregătit un descântec pentru invo[illegible] unei mingi de foc. Când am văzut o umbră trecând prin ca[illegible] ușii, am aruncat mingea. O sferă incandescentă a zburat [illegible] tavan. M-am încordat, pregătită s-o rup la fugă. În timp [illegible] mingea se prăvălea, intrusa a scos un țipăt, ridicându-și brațele [illegible] respingă. Zărindu-i fața, am zburat din ascunzătoarea mea [illegible] am doborât-o din calea sferei de foc. Am izbit amândouă [illegible].

— Mi-ai promis c-o să mă înveți și pe mine cum faci asta, mi-a [illegible] Savannah, desprinzându-se din strânsoarea mea.

I am astupat gura cu palma, însă ea s-a tras înapoi.

— Nu e nimeni aici, mi-a zis. Am făcut un farmec de depis[illegible].

— De unde-ai învățat așa ceva?

— M-a învățat mama. E de nivelul al patrulea... tu nu poți să-l [illegible].

A [illegible]ut câteva clipe, după care mi-a oferit și mângâierea or[illegible].

— [illegible]camdată, a adăugat.

Am inspirat adânc.

— Bun, în fine, ușa din față e blocată cumva, așa că mă pregă[illegible]-ncerc pe-aici, am informat-o, arătându-i ușile spre patio. [illegible] că sunt și ele blocate, dar cred că putem să spargem [illegible].

[illegible] o dată, ne-am lipit de perete, pentru eventualitatea că s-ar [illegible] să privească înăuntru. Când am ajuns la ușile duble, [illegible] o privire afară. Din patio se trecea într-o curte mi[illegible], fără iarbă, neîntreținută, plină de cărămizi întrepătrunse [illegible] înălțate de plante perene. Când am întins mâna spre [illegible], o umbră a pâlpâit peste gardul viu din tisă din fundul

curţii. Presupunând că era doar o altă creangă de copac mişcată de vânt, am făcut un pas înainte.

Leah era în picioare în faţa tufişurilor. A ridicat o mână şi a făcut un gest.

În timp ce mă răsuceam spre Savannah, am avut impresia că scurgerea timpului se încetineşte, mişcările nu se mai înlănţuie în viteză, văzute ca prin ceaţă, ci se succed în cadre distincte, cu încetinitorul. Leah şi-a ridicat ambele mâini şi a făcut un gest spre ea, ca şi cum ne-ar fi îmbiat să ne apropiem, însă privirea i se concentra asupra a ceva de deasupra capetelor noastre. Apoi a urmat zgomotul de sticlă spartă. Şi urletul.

Am plonjat spre Savannah, trântindu-mă cu ea cu tot la podea. În timp ce ne rostogoleam, o siluetă întunecată s-a prăbuşit spre pământ, afară. Mai întâi, am văzut fotoliul — fotoliul lui Cary — căzând ca un bolovan. Ba nu, mai iute ca un bolovan: zbura atât de repede, încât l-am auzit ciocnindu-se de cărămizi înainte ca mintea mea să prelucreze imaginea prăbuşirii sale. Cu ochii minţii, vedeam încă scaunul în aer, înclinat pe spate, cu Cary stând pe el, cu braţele şi picioarele împinse în faţă de forţa căderii, şi gura larg deschisă, urlând. Încă auzeam urletul acela plutind prin aer când scaunul s-a izbit de cărămizi şi picături strălucitoare de sânge au ţâşnit în jeturi în sus.

Când am ridicat capul din nou, Leah mi-a întâlnit privirea, a zâmbit, mi-a făcut un semn de salut cu mâna şi a plecat.

M-am ridicat la repezeală şi am ieşit în goană în patio, fără ca uşile să-mi opună o cât de mică împotrivire. Dar, chiar în timp ce alergam spre Cary, deveneam conştientă de faptul că e prea târziu. Forţa impactului, acea cumplită ploaie de sânge... La doi paşi distanţă de el, m-am oprit şi m-am îndoit de mijloc, icnind.

Grantham Cary jr. s-a răsturnat de pe scaun, răşchirându-se pe pământ, iar ţeasta i s-a zdrobit ca un fruct răscopt, explodând într-o baltă de sânge şi fragmente de creier. Forţa impactului fusese într-atât de mare, încât un uriaş ciob îi străpunsese stomacul

dintr-o parte în cealaltă; atât de mare, încât unul dintre brațe, lovindu-se de colțul unui răzor de plante perene, îi fusese retezat, și mâna, smulsă, rămăsese încleștată pe brațul fotoliului. Văzându-l, mi-am amintit-o pe Leah, zâmbitoare, făcându-mi cu mâna, și n-am reușit să-mi dau seama care dintre aceste două imagini era mai rea.

— Paige? mi-a șoptit Savannah.

Ridicându-mi ochii, i-am văzut fața, albă ca varul, și privirea [illegible] asupra lui Cary, ca și cum nu s-ar fi putut dezlipi de el.

— Ar... ar trebui să mergem, mi-a zis ea.

— Ba nu, a contrazis-o o voce din spatele nostru. Eu nu cred [illegible].

Și șeriful Fowler și-a făcut apariția în patio.

Ruleta avocățească

LEAH ÎMI PUSESE ÎN CÂRCĂ asasinarea lui Grantham Cary jr. Să presupunem că avem o femeie acuzată de vrăjitorie și de satanism: o femeie despre care se cunoaște că este angrenată într-o dușmănie notorie cu persoana asasinată și care l-a acuzat că i-ar fi lovit în mod intenționat mașina, rănindu-i copila aflată sub tutela ei. Femeia aceasta uneltește, sub un fals pretext, să obțină o întâlnire cu fostul său avocat, în biroul lui, într-o zi de duminică, știind că soția acestuia va fi la biserică dis-de-dimineață. Poliția primește un apel telefonic: un vecin, îngrijorat de urletele furioase auzite dinspre cabinetul avocatului. Poliția sosește. Avocatul e găsit mort. În clădire nu se află nimeni, cu excepția respectivei femei și a pupilei sale. Cin' să fie? N-ai nevoie de Sherlock Holmes ca să deduci răspunsul la această întrebare.

Încă o dată, secția de poliție din East Falls nu era echipată suficient pentru anchetarea unui astfel de caz, așa că au fost chemați cei de la poliția statală, care m-au dus la sediul lor. Curcanii m-au interogat timp de trei ore: aceleași întrebări, iar și iar, sâcâitoare, terorizante, până într-atât, încât încă le puteam auzi vocile răsunându-mi în cap când au plecat să fumeze o țigară, sau să bea o cafea.

Luaseră la rând toate lucrurile pe care le făcusem și spusesem în ultimele două zile și le răsuciseră pe toate părțile, ca să se potrivească la teoria lor. Tirada mea despre satanism? Dovada că am un temperament vicios și mă aprindeam lesne. Izbucnirea mea din brutărie? Dovada că sunt paranoică, răstălmăcind o simplă invitație la o cafea ca pe o propunere cu tentă sexuală. Acuzația mea privitoare la accidentul de mașină? Dovada că aveam intenții răzbunătoare la adresa lui Cary.

Toate argumentele mele privitoare la Liturghia Neagră erau acum văzute ca un exces de proteste, negarea a însăși existenței cultelor satanice, astfel încât să-mi pot camufla propria participare la asemenea practici. Cary poate că aflase adevărul și refuzase să mă reprezinte mai departe. Sau poate că eu mă dădusem la el și simulasem o criză penibilă când el mă respinsese. Sau poate că el *într-adevăr* își încercase norocul cu mine... dar eu chiar mă așteptam ca ei să creadă că el fusese într-atât de supărat din cauza refuzului meu, încât să-și ciocnească SUV-ul Mercedes nou de Honda mea veche de șase ani? Adulții nu făceau așa ceva. Și nu bărbații de genul lui Grantham Cary jr. Sufeream precis de paranoia. Sau de autoamăgire. Sau, pur și simplu, de nebunie. Eu, nu dădusem buzna în casa lui ca o nebună, țipându-mi acuzațiile vehemente și jurând răzbunare? Și cum rămâne cu reclamațiile lui Lacey, legate de disfuncționalitățile alimentării cu electricitate, în urma vizitei mele? Nu că poliția m-ar fi acuzat de vrăjitorie — doar oamenii raționali nu cred în asemenea aberații — dar era clar că făcusem *ceva*. Eram, cel puțin, vinovată de asasinarea lui Grantham Cary jr.

După a treia oră, cei doi detectivi au plecat într-o pauză. Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis și a intrat o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, care s-a prezentat ca fiind detectivul Flynn.

Eu tocmai patrulam prin cameră, cu stomacul strâns din cauza celor trei ore în care-mi făcusem griji pentru Savannah. O fi și ea aici, la secție? Sau polițiștii or fi chemat-o pe Margaret? Dar dacă

tocmai acesta o fi fost planul lui Leah, să mă știe închisă până pune ea mâna pe Savannah?

— Pot să-ți aduc ceva? m-a întrebat Flynn, în timp ce intra. Cafea? Ceva rece de băut? Un sandviș?

— Nu mai răspund la nicio întrebare până când nu-mi spune cineva unde e Savannah. Eu tot întreb și întreb, și tot ce mi se spune e că „E în siguranță". Asta nu-mi ajunge. Am nevoie să știu...

— E aici.

— Unde, mai precis? Savannah face obiectul unui litigiu pentru încredințarea tutelei. Voi am impresia că nu înțelegeți...

— Înțelegem, Paige. În clipa de față, Savannah se află în camera de alături, jucând cărți cu doi ofițeri din poliția statală, înarmați. Nimic rău nu i se poate întâmpla. I-au adus un burger pentru prânz și se simte bine. Vei putea s-o vezi de îndată ce vom termina.

În sfârșit, cineva care nu mă trata ca pe o asasină judecată și condamnată. I-am făcut un semn de încuviințare și m-am așezat la masă.

— Atunci, haideți să terminăm, i-am zis.

— Bun. În primul rând, ești sigură că nu vrei să-ți aduc ceva?

Am scuturat din cap. S-a așezat pe scaunul de vizavi de mine și s-a aplecat peste masă, cu mâinile aproape atingându-le pe-ale mele.

— Știu că n-ai făcut asta singură, mi-a zis. Am auzit ce i s-a întâmplat lui Grantham Cary. Mă îndoiesc că Mister Univers ar fi în stare să-i facă una ca asta cuiva, darămite o femeie tânără de dimensiunile dumitale.

Așadar, ea era polițistul cumsecade, care avea rolul de a mă face să spun și ce lapte am supt de la mama: o femeie mai în vârstă, cu un aer matern, înțelegător. Cum stăteam așa s-o privesc, mi-am dat seama de ce mai avea efect o astfel de tactică polițienească excesiv de uzitată. Pentru că, după mai multe ore în care

alţii urlă la tine şi te fac să te simţi ca o scursură degenerată, eşti disperat să primeşti o confirmare, să-ţi spună cineva: aşa este, nu eşti un asasin cu sânge rece şi nu meriţi un astfel de tratament.

Ştiam că femeii din faţa mea nu-i păsa de mine nici cât negru sub unghie. Ştiam că nu-şi dorea decât să obţină o mărturisire, ca să poată bate palma cu colegii ei care o urmăresc prin geamul cu vedere unidirecţională. Şi, cu toate acestea, nu-mi puteam stăpâni dorinţa de a o lua drept confidentă, de a-i câştiga un zâmbet, o privire compătimitoare. Dar, ştiind despre ce e vorba, am fixat-o cu o privire glacială şi am zis:

Vreau un avocat.

Un rânjet de superioritate s-a insinuat în căldura atitudinii lui Flynn.

Ei bine, aşa ceva poate fi dificil, Paige, dat fiind faptul că el tocmai a fost dus la morga districtuală. Poate că nu înţelegi gravitatea...

În clipa aceea, s-a deschis uşa, întrerupând-o.

Înţelege perfect gravitatea, a afirmat Lucas Cortez, intrând. Tocmai de aceea îşi solicită avocatul. Doresc să presupun, doamnă detectiv, că tocmai vă pregăteaţi să-i onoraţi această solicitare.

Flynn şi-a împins scaunul înapoi.

Dumneata cine eşti?

Avocatul ei, desigur.

Am încercat să deschid gura, dar n-am fost în stare. Îmi era strânsă lipită, nu de disperare, nici de teamă, ci de un farmec. Un farmec de legare.

Şi când te-a angajat Paige pe dumneata? a vrut să ştie Flynn.

Vorbim despre „domnişoara Winterbourne", şi aflaţi că mi-a contractat serviciile la ora două post-meridian, ieri, la scurt timp după ce a renunţat la cele ale domnului Cary, pe motiv de hărţuire sexuală.

Şi Cortez a lăsat să cadă pe masă un dosar. În timp ce Flynn citea cea dintâi filă, cu încruntarea brăzdându-i tot mai adânc fruntea odată cu fiecare cuvânt, am reuşit să-mi încordez privirea suficient de mult spre stânga ca să-l pot vedea pe Cortez. Se prefăcea că studiază afişul din spatele capului meu, însă stătea cu ochii pe mine, aşa cum trebuie procedat în cazul unui farmec de legare.

Prin urmare, micul vrăjitor cunoştea ceva farmece de-ale vrăjitoarelor. Surprinzător, dar nu şocant. Ştiam eu altele mai bune, iar pe câteva dintre ele tare mi-aş fi dorit să le îndrept asupra lui în clipa aceasta; totuşi, faptul că nu puteam să vorbesc îmi tăia acest impuls. Era, în acelaşi timp, şi un pic cam descumpănitor gândul că el e capabil să facă un farmec de legare, unul pe care nici măcar eu nu mi-l perfecţionasem pe deplin. Ia stai, am meditat, fulgerător: dacă eu nu pot să fac un farmec de legare perfect, Cortez poate? Hmmm...

— OK, aşadar, dumneata îi eşti avocatul, a încuviinţat Flynn, împingând deoparte documentele lui Cortez. Poţi să stai jos şi să iei notiţe.

— Dar mai înainte aş putea să beneficiez de câteva minute între patru ochi cu clienta mea, pentru consultări? Nu, zău, doamnă detectiv! N-am absolvit ieri examenul de admitere în barou. Şi acum, dacă sunteţi amabilă să ne găsiţi o încăpere în care să putem purta o discuţie privată...

— E foarte bună şi asta.

Cortez a schiţat o jumătate de zâmbet lipsit de amuzament.

— Sunt convins că este, cu tot cu geamul unidirecţional şi camera video. Încă o dată, doamnă detectiv, vă solicit o cameră privată şi câteva minute pentru consultări cu clienta mea...

Cortez vorbea încă, însă eu nu-l mai auzeam. Toată energia mea mentală s-a concentrat într-o sforţare decisivă. *Poc!* Un picior mi-a tresărit. Cortez a continuat să peroreze neştiind că-l rupsesem vraja.

Am rămas nemișcată, fără să spun nimic, așteptând. După un minut, Flynn a ieșit furioasă din încăpere, ca să ne caute o cameră privată.

— Îmi falsifici semnătura pe documente oficiale, vrăjitorule? am murmurat în barbă.

Spre dezamăgirea mea, n-a sărit cât colo. Nici măcar n-a tresărit. Mi s-a părut că zăresc un licăr de consternare în ochii lui, când și-a dat seama că i-am rupt vraja, însă e posibil să fi fost doar un efect al luminii electrice. Și, înainte ca el să-mi poată răspunde, a intrat Flynn, și ne-a condus într-o altă cameră. Am așteptat să închidă ușa după ea, și abia apoi m-am așezat.

— Foarte convenabil, am zis. Cum de se-ntâmplă să fii prin apropiere ori de câte ori am nevoie de un avocat!

— Dacă vrei să insinuezi că aș fi cumva coalizat cu Gabriel Sandford, sau cu Cabala Nast, permite-mi să te asigur că nu mi-aș perverti reputația printr-o astfel de asociere.

Am izbucnit în râs.

— Ești prea tânără ca să fii atât de cinică, mi-a atras atenția, întorcându-se la hârtiile lui.

— Că veni vorba despre tinerețe, dacă tot lucrezi pentru Sandford, transmite-i că mă simt de-a dreptul insultată de faptul că n-a binevoit să-mi trimită măcar un vrăjitor în toată puterea cuvântului. Tu câți ani ai? Douăzeci și șapte? Douăzeci și opt?

— Douăzeci și cinci, mi-a răspuns, frunzărindu-și documentele.

— Ce?! Atunci, chiar că ți-ai trecut ieri examenul de admitere în barou. Acum, chiar *sunt* insultată.

Nu și-a ridicat privirea de pe dosarul lui, și nici măcar nu și-a modificat expresia feței. Ce naiba, de fapt nici nu avea ce expresie să-și modifice.

— Dacă aș fi lucrat pentru familia Nast, ar fi fost logic ca ei să trimită pe cineva mai în vârstă și, prezumtiv, mai competent, nu-i

— Poate, dar există un avantaj în a-mi trimite un tip mai apropiat de vârstă cu mine, corect?

— Cum ar fi?

Am deschis gura să-i răspund, însă mai întâi l-am privit încă o dată cu atenție — costumul ieftin, ochelarii cu ramă metalică, expresia permanent lugubră — și am înțeles că nimeni nu miza pe cartea seducției în jocul acesta.

— Păi, știi, i-am răspuns, aș putea să mă simt dispusă la mai multe confesiuni, să manifest mai multă înțelegere...

— Dezavantajele aduse de tinerețea mea ar atârna mult mai greu la cântar față de avantajele apropierii ca vârstă. Cât despre felul atât de convenabil în care apar ori de câte ori ai nevoie de un avocat, dă-mi voie să te asigur că pentru așa ceva nu sunt necesare informații secrete sau puteri parapsihice. Asasinatele și altarele sataniste nu prea reprezintă întâmplări cotidiene în East Falls. Un avocat întreprinzător trebuie doar să-și cultive un contact local la fel de întreprinzător, și să-l convingă să-l țină la curent cu toate noile zvonuri privitoare la situația ta.

— Ai mituit pe cineva din oraș să te informeze despre mine?

— Din nefericire, este mai simplu — și mai ieftin — decât ai putea crede, mi-a răspund Cortez, împingându-și actele deoparte și căutându-mi privirea. Acesta ar putea fi pentru mine un caz cu care să-mi clădesc o carieră, Paige. În mod normal, concurența pentru un astfel de caz ar trebui să fie aprigă, însă, dat fiind faptul că ești vrăjitoare, mă îndoiesc că oricare alt vrăjitor ar rivaliza pentru el.

— În schimb, tu ești dispus să faci o excepție. Cât de... mărețl din partea ta!

Cortez și-a potrivit ochelarii, având nevoie de ceva mai multe secunde pentru asta, ca și cum ar fi căutat un răgaz în care să-și dea seama cum trebuie să continue.

— Este vorba despre ambiţie, nu despre altruism. Nu am de gând să pretind altceva. Am nevoie de cazul tău, iar tu ai nevoie de un avocat. Este foarte simplu.

— Nu, nu este chiar atât de simplu. Eu încă n-am rămas fără alte variante. Sunt convinsă că pot încă să-mi găsesc un avocat.

— Dacă vei prefera să mă înlocuieşti ulterior, este foarte bine, a replicat el. Dar, pentru moment, eu sunt unicul prezent aici. Sabatul tău este, în mod evident, lipsit de interes să te ajute, fiindcă altfel ţi-ar fi găsit un avocat. Sau, cel puţin, ar fi trimis pe cineva aici, care să-ţi ofere un sprijin moral. Dar nu este nimeni, sau mă înşel?

Aproape că reuşise, aproape că-mi câştigase încrederea, însă acum, cu ultimul său comentariu, şi-a anulat toate eforturile. M-am ridicat, m-am îndreptat cu paşi mari spre uşă şi am încercat clanţa. Încuiată pe dinafară, fireşte. Un farmec de descuiere ieşea din discuţie: deja aveam destule necazuri şi-aşa. Iar, când mi-am ridicat pumnul, ca să bubui în uşă, Cortez m-a prins de braţ din spate. Nu l-a apucat, ci doar l-a prins şi l-a ţinut.

— Permite-mi să-ţi rezolv eliberarea, mi-a zis. Acceptă-mi serviciile, fără vreo plată, doar pentru această situaţie, iar pe urmă, dacă nu vei fi satisfăcută de prestaţia mea, poţi să mă concediezi.

Uau: o perioadă de probă gratuită! Cum aş putea să refuz?

— Hopa. Nu facem târgul, domnule avocat. Nu am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui şi am ridicat pumnul să bat ca să-l chem pe Flynn. Cortez şi-a lipit palma de uşă, cu degetele răsfirate, blocându-mi calea pumnului.

— Eu mă ofer să te scot de-aici, Paige, mi-a repetat. Convenţionalismul i-a dispărut din voce şi mi s-a părut, doar pentru o clipă, că detectez o nuanţă de îngrijorare. De ce-aş fi făcut aşa ceva, dacă-aş fi lucrat pentru Cabala Nast? Ei vor să te ştie aici, închisă, de unde să n-o poţi proteja pe Savannah.

— O să ies. Ei or să-mi fixeze o cauțiune, și eu pot să mi-o permit.

— Eu nu vorbesc despre ieșirea pe cauțiune, ci despre scoaterea ta. Definitivă. Fără acuzații. Fără vreo pată pentru cazierul tău.

— Eu nu...

— Și dacă nu vor stabili vreo cauțiune? Cât timp ești dispusă să rămâi în închisoare? S-o lași pe Savannah în grija altora? Fără ca tu s-o poți proteja? a insistat, fixându-mă cu privirea.

Săgeata lui a nimerit ținta în plin. Călcâiul lui Ahile, pentru mine. Pentru un scurt moment, hotărârea mea s-a clătinat. I-am aruncat o privire lui Cortez. Stătea în fața mea, așteptând să fiu de acord. Și, deși pe chipul lui nu era nici urmă de superioritate, știam că el presupune acceptarea mea.

Am izbit cu pumnul în ușă, prinzându-l pe Cortez pe picior greșit. La cea de-a doua bubuitură, Flynn a deschis-o grăbită.

— Omul acesta nu e avocatul meu, am zis.

I-am întors spatele lui Cortez și am ieșit pe coridor.

După plecarea lui Cortez, m-au dus înapoi în camera pentru interogatorii. A mai trecut o oră. Flynn n-a mai venit să mă interogheze. Și nici altcineva. Doar m-au lăsat să stau acolo. M-au lăsat să fierb în suc propriu, să patrulez prin cameră, să bubui în ușă, în încercarea de a atrage atenția cuiva.

Savannah era undeva pe-acolo, afară, lipsită de apărare, în compania unor străini care n-aveau habar ce primejdie înfrunta ea. Și, cu toate acestea, eram încă o dată reținută de legile umane. Potrivit legii, ei puteau să mă țină acolo „pentru o perioadă rezonabilă de timp" înainte de a-mi aduce acuzații. Și ce însemna „rezonabilă"? Depinde de persoana care oferea definiția. În momentul acela, din punctul meu de vedere, n-aveau decât să-i dea

înainte și să mă acuze de crimă, atât timp cât puteam să depun cauțiunea și s-o iau acasă pe Savannah.

Aproape două ore au trecut până când s-a deschis ușa din nou.

Noul dumneavoastră avocat, m-a anunțat un polițist pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Pentru o clipă efemeră, pentru un disperat moment de speranță naivă, am crezut că Străbunele mi-au găsit pe cineva care să mă reprezinte. În loc de așa ceva, în cameră a intrat... Lucas Moloz.

Un plan în doisprezece pași

— FIR-AR SĂ FIE! AM EXCLAMAT. Doar v-am mai spus o dată că omul acesta nu e...

Dar, înainte să-mi pot încheia fraza, m-am pomenit încă o dată captivă într-un farmec de legare. Polițistul, nefiind atent, m-a lăsat singură cu Cortez. Când s-a închis ușa, Cortez și-a ridicat vraja. M-am repezit spre clanță, însă el m-a prins de mână.

— Ticălos intrigant! Nu pot să cred așa ceva. Doar le-am spus... i-am spus femeii ăleia, lui Flynn... nimeni nu vrea să mă asculte! Ei bine, or să mă asculte acum. Eu n-am semnat nimic, și dacă ai acte cu semnătura mea, o să dovedesc că e falsificată. Nu știu care o fi pedeapsa pentru incorecta reprezentare a unui client...

— Ei nu vor formula acuzații.

M-am întrerupt.

— Ce?

— Nu au suficiente probe pentru formularea de acuzații, în momentul de față, și mă îndoiesc că vor găsi vreodată probele de care ar avea nevoie. Rănile domnului Cary fac imposibilă afirmația că tu l-ai fi împins pe fereastră. Mai mult decât atât, am

demonstrat că nu există probe care să ateste că ai fi intrat în contact fizic cu domnul Cary la momentul morții sale. În biroul său s-a făcut curat sâmbătă seara. Unicele amprente găsite înăuntru sunt ale domnului Cary și ale femeii de serviciu, ca și singurele urme de pași de pe covorul aspirat din preajma biroului său. La locul crimei nu au fost descoperite urme de luptă. Nici pe trupul său. S-ar părea că fotoliul domnului Cary a fost ridicat de pe podea fără vreo intervenție omenească și propulsat cu o foarte mare forță afară, prin fereastră.

Și cum explică ei asta?

N-o explică. Oricât ar vrea să creadă că tu ai fi autoarea, nu pot s-o probeze.

Cum se face..., am început să zic, dar m-am oprit. Ei cred că am folosit vrăji?

Aceasta ar fi consensul general, cu toate că ipoteza a rămas, justificat, nemenționată în toate actele oficiale. Din moment ce o astfel de acuzație nu ar rezista niciodată în fața unui juriu, înseamnă că ești liberă, m-a informat Cortez, după care și-a privit ceasul. Ar fi cazul să plecăm, a continuat el. Cred că Savannah își cam pierde răbdarea. Va fi nevoie să completăm câteva formulare înainte de a fi eliberată. Trebuie să insist asupra necesității de a te abține de la discuțiile cu oricare reprezentant al legii pe care-l vei întâlni până la plecarea noastră. În calitate de avocat al tău, mă voi ocupa de toate relațiile cu autoritățile sau presa, începând din acest moment.

În calitate de avocat al meu...?

Consider că am dovedit că intențiile mele sunt...

Mai presus de orice bănuială? l-am completat, întâlnindu-i privirea și menținându-mi tonul scăzut. Dar nu sunt, nu-i așa?

Eu nu lucrez pentru...

Nu, probabil că nu. Îți accept povestea, cum că te afli aici ca să îi oferi serviciile, în scopul de a-ți făuri o carieră... pe socoteala mea.

— Eu nu…

— Dar îți găsesc vreo vină pentru asta? Nu. Am și eu afacerea mea. Știu de ce are nevoie cineva de vârsta noastră ca să poată merge înainte. Știu ce înseamnă nevoia de a oferi un preț mai mic decât concurența. Tu ești nevoit să preiei cazurile de care concurența nu s-ar atinge. Dacă vrei să mă taxezi pentru azi, dă-i bătaie. O să te plătesc. O meriți. Dar nu pot — și nu voi — lucra cu tine. Ești un străin. Ești vrăjitor. Nu pot să am încredere în tine. Totul se reduce la asta.

I-am întors spatele și am plecat.

Încheierea formalităților s-a dovedit un chin. Funcționarul cu chip hain de la birou a completat formularele atât de încet, încât ai fi crezut că și-a fracturat încheietura. Ba, mai rău: Flynn și ceilalți doi detectivi stăteau de-o parte și de cealaltă a lui, veghindu-mă cu priviri fioroase care-mi transmiteau că nu i-am păcălit. Pentru ei, nu eram decât un alt criminal care scapă nepedepsit pentru crima comisă.

Cortez, după cum era de așteptat, n-a acceptat atât de ușor să se lase înfrânt. A rămas acolo, să mă ajute cu formalitățile, și eu l-am lăsat să-și facă de cap. De ce? Pentru că șase ore petrecute în captivitate îmi ajungeau. Dacă polițiștii ar fi aflat că eliberarea mi-a fost obținută de un tip care s-a dat fără temei drept avocatul meu, n-ar fi fost posibil să mă arunce înapoi în arest? Să mă acuze de înșelăciune? Probabil că nu, însă cum nu cunoșteam aspectele juridice implicate, și dat fiind faptul că eram acum liberă, nu era să mă lansez în abordarea unor întrebări ipotetice care m-ar fi putut expedia într-o celulă. N-am spus despre Cortez, nici că ar fi avocatul meu, nici că n-ar fi. Pur și simplu, l-am ignorat, și i-am lăsat pe polițiști să-și tragă propriile concluzii.

Când m-am dus s-o iau pe Savannah, Cortez și-a luat tălpășița. N-a zis nimic altceva, decât un „la revedere" murmurat. Sincer să fiu, îmi părea un pic rău pentru el. Vrăjitor sau nu, mă ajutase, și asta îi folosise al naibii de puțin. Speram să-mi ia de bună oferta de a-l plăti. Măcar așa eforturile lui și-ar primi o oarecare răsplată.

Am găsit-o pe Savannah în sala de așteptare — cea rezervată publicului — împreună cu vreo șase persoane străine, printre care se numărau și „ofițeri din poliția statală, înarmați", așa cum pomenise detectivul Flynn. Oricine putea să intre în încăperea aceea, inclusiv Leah. Odată cu furia mea, a venit o nouă mulțumire mută adresată lui Lucas Cortez, pentru faptul că mă scosese de acolo. Mi-am promis în sinea mea că, și dacă nu mi-o trimite nota de plată, tot o să-i dau eu de urmă și-o să-l plătesc, oricum.

Sala de așteptare arăta ca oricare sală de așteptare de oriunde, cu mobilier ieftin, afișe îngălbenite și teancuri de reviste de anul trecut. Savannah emisese pretenții asupra unui întreg rând de trei scaune, pe care stătea acum întinsă, dormind tun.

Am îngenuncheat lângă ea și am zgâlțâit-o, cu blândețe, de umăr. A mormăit ceva și mi-a dat peste mână.

— Savannah, iubito, e timpul să mergem acasă.

A deschis ochii. Clipind mărunt, a încercat să-și limpezească privirea.

— Acasă? a repetat, ridicându-se într-un cot și zâmbind. Te-au lăsat să ieși?

I-am răspuns printr-un semn de încuviințare.

— Sunt liberă să plec. Nu mi s-au adus acuzații.

Auzindu-mi cuvintele, o femeie mai în vârstă a întors capul și s-a holbat la mine, după care a bombănit ceva către bărbatul de lângă ea. M-a izbit un copleșitor imbold de a-i explica, de a mă

întoarce spre străinii aceştia şi de a le spune că n-am făcut nimic rău, că prezenţa mea aici se datora unei neînţelegeri. Mi-am înghiţit toate aceste comentarii şi am ajutat-o pe Savannah să se ridice în picioare.

— Aici ai stat tot timpul? am întrebat-o.

A încuviinţat, încă somnoroasă.

— Îmi pare foarte rău, iubito.

— Nu eşti tu de vină, mi-a răspuns, înăbuşindu-şi un căscat. N-au fost probleme. Erau poliţişti pe-aici. Leah n-ar fi îndrăznit să încerce nimic, mi-a explicat, după care i-a căşunat pe mine. Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat. Ţi-au luat amprentele, şi tot restul? O să ai cazier?

— Dumnezeule, sper să nu. Haide. Să plecăm de-aici, şi-o să-ţi explic ce-o să pot.

La uşa din faţă se adunase o mică mulţime. Mă rog, „mică", în comparaţie cu, să zicem, mulţimea din Fenway Park[1], în ziua deschiderii. Am văzut câţiva indivizi din mass-media, câţiva purtători de pancarte, câţiva şacali gură-cască, după care am ajuns la concluzia că am văzut destul. Probabil că se aflau acolo pentru relatarea unei întâmplări „adevărate", total fără legătură cu mine, dar oricum am optat pentru o ieşire pe uşa din spate, ca nu cumva să le tulbur veghea.

Poliţiştii îmi remorcaseră maşina până la secţie, ceea ce elimina problema găsirii unui mijloc de transport, însă mai însemna şi că o percheziţionaseră. Cu toate că eu păstram o ordine foarte

---

[1] Parc pentru baseball din Boston.

riguroasă înăuntru, ei reușiseră să mute tot ce nu era prins în nituri, și peste tot se vedeau urme de pudră. Pudră pentru prelevarea amprentelor, bănuiam, cu toate că habar n-aveam de ce trebuiau să-mi prăfuiască toată mașina în căutarea amprentelor. Dată fiind rata scăzută a omuciderilor din regiunea noastră, probabil că se foloseau de fiecare ocazie ca să-și exerseze toate tehnicile învățate în academia de poliție.

La șapte și jumătate aveam o întrunire a Sabatului în Belham, așa că, împreună cu Savannah, am luat o cină la repezeală și am pornit direct într-acolo, fără să mai trecem pe-acasă.

Era șapte și douăzeci și șapte când am ajuns la căminul cultural din Belham. Da, am zis *căminul cultural.* Aveam rezervare lunară pentru cea de-a treia duminică a fiecărei luni, când „clubul de lectură" se întâlnea în sala mare a clădirii. Ba chiar aranjasem cu librăria locală să ne aprovizioneze pentru aceste evenimente. Când alte femei din oraș ne rugau să le primim în club, le răspundeam, cu profund regret, că toate locurile erau ocupate, însă le luam numele pentru lista de așteptare.

Sabatul nostru cuprindea paisprezece vrăjitoare inițiate și cinci neofite. Neofitele sunt fete cu vârstele între zece și cincisprezece ani. Vrăjitoarele își dobândesc puterile depline odată cu prima menstruație, așa că neofitele sunt fetele care abia își capătă puterile. La împlinirea a șaisprezece ani, presupunând că le-a venit deja prima menstruație, vrăjitoarele sunt inițiate, ceea ce înseamnă că primesc drept de vot și încep să învețe vrăji de nivelul al doilea. La douăzeci și unu de ani, promovează la al treilea nivel, iar la douăzeci și cinci, la al patrulea și ultimul palier. Se pot face și excepții. Mama m-a trecut la nivelul al treilea la nouăsprezece ani și la al patrulea, când am împlinit douăzeci și unu. Și aș fi fost cu adevărat mândră de toate astea, dacă Savannah nu m-ar fi depășit deja... când nici măcar nu-și dobândise puterile depline.

În timp ce eu și Savannah traversam spațiul parcării, s-a apropiat o dubiță. M-am oprit și am așteptat să coboare din ea Grace,

sora mai mare a lui Abby, și cele două fete ale ei. Brittany, fata ei în vârstă de paisprezece ani, ne-a observat, ne-a salutat fluturându-și mâinile și a pornit în pas alergător spre noi.

— Bună, Savannah, Paige, ne-a zis ea. Mama spunea că voi n-ați fost...

— Am crezut că n-ați fost în măsură să ajungeți, a intervenit Grace, încruntându-se, în timp ce se apropia.

— Era cât pe ce să nu putem, asta-i sigur, am replicat. Nu v-ar veni să credeți ce zi am avut.

— Am auzit.

— Da? Umblă repede vorba, bănuiesc.

Grace s-a întors să urle după cealaltă fată, Kylie, de șaptesprezece ani, care încă era în dubiță, sporovăind la telefonul mobil.

Așadar, Sabatul aflase deja despre moartea lui Cary? Eu... speram să nu fi aflat. Dacă veștile n-ar fi ajuns încă la ele, aș fi avut o explicație pentru faptul că niciuna nu-mi venise în ajutor.

Afirmațiile lui Cortez cu privire la Sabat mă usturau încă. Înțelegeam de ce nu se adunaseră în jurul meu la secția de poliție: nu puteau risca să-și asocieze numele cu al meu. Dar ar fi putut să-mi caute, cu discreție, un avocat, nu? Sau, cel puțin, s-o trimită pe Margaret, să aibă grijă de Savannah?

Grace a mers în tăcere lângă mine spre intrarea în căminul cultural, însă deodată și-a adus aminte că uitase ceva în dubiță. M-am oferit s-o însoțesc, însă mi-a făcut semn să-mi văd de drum. Iar când Brittany a vrut s-o urmeze pe Savannah înăuntru, mama ei a strigat-o să se întoarcă. Le-am auzit șușotind între ele în timp ce intram pe ușa căminului cultural.

Când am ajuns înăuntru, toate conversațiile au încetat brusc, și toate capetele s-au întors. Victoria era în partea din față a sălii, discutând cu Margaret. Therese m-a văzut, și i-a făcut un semn Victoriei. Victoria și-a ridicat privirea și, pentru o clipă, a părut năucită. Apoi i-a spus ceva lui Margaret pe un ton răstit și a pornit cu pași mari spre mine.

— Ce cauţi aici? mi-a şuierat, când a ajuns suficient de aproape ca să n-o poată auzi nimeni. Te-a urmărit cineva? Te-a văzut cineva că intri aici? Nu pot să cred că ai...

— Paige! m-a strigat o voce din cealaltă parte a sălii.

Era Abby, care se repezea spre mine, cu braţele desfăcute la fel de larg ca zâmbetul de pe buzele ei. M-a cuprins într-o îmbrăţişare.

— Ai reuşit să ajungi, a exclamat ea. Slavă Domnului! Ce zi oribilă trebuie să fi avut! Cum te simţi, iubito?

Aş fi putut să mă înec în îmbrăţişarea ei, atât îi eram de recunoscătoare.

— Au renunţat la acuzaţii, a informat-o Savannah.

— N-au mai existat acuzaţii, m-am grăbit s-o corectez. Poliţiştii n-au formulat niciuna.

— Minunat, a apreciat Abby. Suntem cât se poate de bucuroase să vedem că eşti bine, a zis apoi, întorcându-se spre celelalte. Nu-i aşa, fetelor?

S-au auzit câteva murmure de aprobare. Nu tocmai o demonstraţie asurzitoare a sprijinului, dar în clipa de faţă mi se părea de-ajuns.

Abby m-a îmbrăţişat încă o dată, şi a profitat de ocazie ca să-mi şoptească la ureche:

— Tu doar du-te şi ocupă-ţi locul, Paige. Locul tău e aici. Nu permite să spună altceva.

Victoria mi-a aruncat o privire furioasă, după care s-a îndreptat spre locul ei, din faţa sălii. Am urmat-o şi m-am aşezat pe locul mamei mele. Şi întrunirea a început.

După ce s-a discutat despre sarcina Tinei Moss şi despre ultimul caz de varicelă al Emmei Alden, o fată de opt ani, Victoria a catadicsit, în fine, să abordeze problema mea. Încă dintru-nceput aduseseră argumente împotriva mea când se discutase să preia tutela lui Savannah, iar ceea ce se întâmpla acum nu făcea decât să le confirme temerile. Cea mai importantă

preocupare a lor era acum nu că aş putea s-o pierd pe Savannah, ci că aş putea expune Sabatul. Totul se reducea la frică. Prin urmare, eram obligată să-mi rezolv singură problema. Şi, în rezolvarea ei, nu mi se permitea să implic nicio altă vrăjitoare din cadrul Sabatului. Mi se interzicea chiar şi s-o rog pe Abby să mă ajute cu supravegherea lui Savannah, fiindcă astfel s-ar face publică legătura dintre noi.

După ce a terminat Victoria de vorbit, am ieşit din clădire ca o vijelie, desfăcând farmecul de încuiere a uşii şi apoi trecând prin vrăjile de perimetru, sperând ca alarma mentală să le provoace străbunelor o migrenă colectivă. Cum îndrăzneau? Existenţa Sabatului avea două scopuri: să menţină în bună ordine treburile vrăjitoarelor şi să le ajute pe membrele sale. Aproape că abdicaseră de la prima menire a consiliului inter-rasial. Acum, îşi declinau răspunderea pentru cea de-a doua. Spre ce naiba ne îndreptam? Spre un club de societate al vrăjitoarelor? Poate chiar aveam să devenim un adevărat club de lectură. Cel puţin atunci puteam spera cât de cât să avem şi conversaţii mai inteligente.

Am traversat cu paşi mari terenul de baseball, acum gol, clocotind de furie, dar în acelaşi timp ştiind că nu pot să plec. Savannah era încă înăuntru. Străbunele nu i-ar permite nici ei, nici oricărei alteia, să vină după mine. La fel ca în cazul unui copil cuprins de toane, se aşteptau să mă plimb până-mi trece şi să mă întorc.

— Aş putea presupune că n-a decurs corespunzător?

M-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut pe Cortez în spatele meu. Până să-mi pot revărsa explozia de furie asupra lui, a continuat:

— Ieri am remarcat în calendarul tău o întrunire a clubului de lectură, programată pentru ora şapte şi jumătate, la care m-am temut că vei fi îndeajuns de încăpăţânată încât să participi, în pofida pericolelor inerente frecventării activităţilor regulate...

— Vorbeşte englezeşte, m-am răstit la el.

Dar a continuat, netulburat.

Cu toate acestea, conştientizez acum faptul că nu ai acţionat cu imprudenţă participând la un simplu club de lectură, ci ai consfătuit, dând dovadă de înţelepciune, cu Sabatul tău, rugându-ţi sprijinul componentelor acestuia întru implementarea planului nostru. Acum, după cum poate că-ţi aminteşti, pasul trei din lista noastră iniţială necesită atragerea membrelor Sabatului vostru către sprijinirea ta, cu discreţie...

Las-o baltă, domnule avocat. Ele n-au să mă sprijine, nici cu discreţie, nici altminteri. Drept pentru care mi se interzice să îmi prezint solicitările — solicitările *mele* — faţă de oricare dintre membrele Sabatului.

Mi-am regretat cuvintele încă din clipa în care mi-au ieşit de pe buze. Cu toate acestea, până să mi le pot retrage, l-am auzit pe [illegible] murmurând: „Mă ocup eu de problemă", după care l-am zărit plecând în mare grabă, lăsându-mă cuprinsă pentru o fracţiune de secundă de panică oarbă, în clipa în care mi-am dat seama ce avea de gând să facă. Până să mă năpustesc după el, era deja la intrarea căminului cultural. A gesticulat scurt, desfăcând toate vrăjile, şi a trecut mai departe.

Vulpoiul în cotețul găinilor

AM AJUNS ÎN SALA ÎN CARE SE ȚINEA ÎNTRUNIREA exact în clipa în care începea Cortez să vorbească.

— Doamnelor, a zis el. Îmi cer scuze pentru faptul că vă întrerup întrunirea.

Un icnet colectiv i-a înăbușit cuvintele, când cele optsprezece vrăjitoare și-au dat seama că au un vrăjitor în mijlocul lor. Și, în consecință, ce-au făcut? L-au deocheat? I-au făcut farmece de la depărtare? Spre jena mea — spre rușinea mea — s-au dat înapoi, cotcodăcind ca un cârd de găini care văd un vulpoi intrându-le în coteț. Vrăjitoare în floarea vârstei, vrăjitoare cu cincizeci de ani de experiență în făcutul farmecelor, chircindu-se de frică în fața unui vrăjitor în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Numai Savannah a rămas la locul ei, cocoțată pe masa cu produsele de patiserie.

— Iarăși tu? l-a întâmpinat ea. Nu prea pricepi aluziile, nu?

— E..., s-a bâlbâit Therese. E un...

— Un vrăjitor, a completat-o Savannah. Să-i spunem pe nume.

— Lucas Cortez, s-a prezentat el, îndreptându-se cu pași mari spre partea din față a sălii. După cum știți, Paige se confruntă cu o acțiune pentru încredințarea tutelei și, ca rezultat, a ajuns acum

să fie implicată în anchetarea unei crime. Pentru preîntâmpinarea unor alte implicații juridice și protejarea reputației lui Paige, vă solicita din partea fiecăreia dintre dumneavoastră recurgerea la mai multe acțiuni.

În punctul acesta, aș fi putut să intervin și să le explic că el nu e avocatul meu. Dar n-am făcut-o. Încă mă ustura reacția de respingere din partea Sabatului. Poate, dacă ele ar crede că am fost obligată să accept ajutor din afară — și din partea unui vrăjitor, nici mai mult, nici mai puțin —, se vor răzgândi. Și poate, da, poate că o mică parte din mine se bucura să le vadă pe Străbune puse pe jar.

Cortez și-a ridicat servieta pe masa din fața lui.

— Presupun că nu aveți acces la un proiector cu ecran mare, nu?

Nu i-a răspuns nimeni. Nimeni nu s-a clintit, măcar. Savannah a sărit jos de pe masă, a traversat sala, i-a înmânat un marker și i-a arătat panoul cu coli de hârtie pentru expuneri. Apoi, s-a întors țopăind la masa cu pateurile, zâmbind larg și făcându-mi semn ștrengărește cu ochiul, înainte de a se cocoța la loc.

Va trebui să am o discuție cu Savannah pe tema plăcerii pe care și-o găsea în punerea altora în situații stânjenitoare. Și totuși, era destul de distractiv să-l vezi pe Cortez stând acolo, în fața sălii, înșirându-și lista, explicând fiecare punct al ei, atât de serios și de concentrat, în timp ce membrele Sabatului îl ascultau cu gurile căscate, fără să audă nimic altceva decât vocea internă, repetându-le ca într-o buclă interminabilă: „Un vrăjitor? Să fie cu adevărat un vrăjitor?"

— Avem întrebări? s-a interesat Cortez, după ce și-a încheiat prezentarea.

— [illegible].

Megan, care, la unsprezece ani, e cea mai tânără dintre neofite, a ridicat mâna.

— Tu ești un vrăjitor rău?

— Îmi lipsește o oarecare eficiență în farmecele de nivel înalt, dar, cu riscul de a părea excesiv de încrezător în propriile forțe, sunt nevoit să afirm că există și vrăjitori mai răi.

Am explodat într-un hohot de râs, pe care mi l-am camuflat într-un acces de tuse.

— Domnul Cortez are dreptate, a luat cuvântul Abby. Este necesar să ne unim toate și s-o ajutăm pe Paige în orice fel putem.

Tăcere. Tăcere mormântală.

— Și, în această notă..., am bombănit, ca pentru mine.

— Cortez, a murmurat Sophie Moss, care, la nouăzeci și trei de ani, era cea mai bătrână vrăjitoare din Sabat, și cădea din ce în ce mai mult pradă maladiei Alzheimer. Am cunoscut odinioară un Cortez. Benicio Cortez. Prin șaptezeci și doi, ba nu, șaptezeci și nouă. Afacerea Miami. Oribilă...

S-a întrerupt, a clipit mărunt, și-a încrețit fruntea, după care și-a îndreptat privirea spre Cortez.

— Tu cine ești, băiete? Aceasta este o întrunire particulară.

Și, în această notă cât se poate de caracteristică pentru acuitatea mintală, întrunirea a luat sfârșit.

După ce ședința a fost suspendată, Savannah s-a apropiat de Cortez, în timp ce toate celelalte vrăjitoare practic își dădeau cu stângul în dreptul grăbindu-se să se îndepărteze de el cât mai mult cu putință. Tocmai mă îndreptam și eu spre partea din față a sălii, spre Savannah și Cortez, când m-au acostat Străbunele.

— Acum, pot să spun că le-am văzut pe toate, s-a lamentat Victoria. Mama ta probabil că se răsucește în mormânt. Să angajezi un vrăjitor...

— Nu l-am angajat, am răspuns. Dar, trebuie să recunosc, mă cam gândesc s-o fac. Măcar cineva se oferă să mă ajute.

– Dar un vrăjitor, Paige? a zis Margaret. Zău, nu pot să mă abțin să mă întreb dacă nu cumva faci asta în ciuda noastră. Chiar și să vorbești cu un vrăjitor contravine politicii Sabatului, iar tu, în mod evident, ai comis această faptă.

A aruncat o privire spre partea din față a sălii, unde Savannah discuta cu Cortez.

– Și i-ai permis nepoatei mele să-ți urmeze exemplul.

– Numai din cauză că nepoata dumitale beneficiază de ajutor zero din partea mătușii ei, am precizat eu.

Therese mi-a făcut semn să-mi cobor tonul. Nu l-am coborât.

– Da, am vorbit cu el. De ce? Pentru că e singura persoană care s-a oferit să mă ajute. El m-a scos azi din arest. Voi trei nu v-ați sinchisit nici măcar s-o trimiteți pe Margaret la secția de poliție, ca să se asigure că Savannah e bine. Voi știți că nu sunt genul care să ceară ajutor, dar îl cer acum.

– Tu nu ai nevoie de un vrăjitor.

– Nu, am nevoie de Sabatul meu.

– Descotorosește-te de vrăjitor, mi-a cerut Victoria.

– Și atunci o să mă ajutați?

– Eu nu fac un târg aici, a replicat. Eu îți dau un ordin. Descotorosește-te de el... imediat!

Și, cu asta, mi-a întors spatele și a plecat, cu celelalte două ducându-i trena.

Cortez s-a materializat lângă umărul meu.

– Poate vei dori să-mi reconsideri oferta? a murmurat el.

Le-am văzut pe Străbune urmărindu-ne cu privirile, și ochii încăpățânați ai Victoriei cerându-mi să mă descotorosesc de Cortez. Tentația de a-i arăta degetul mijlociu era aproape irezistibilă. Dar, în loc de asta, am ales echivalentul figurativ.

– Ai dreptate, i-am răspuns lui Cortez, ridicând tonul. Trebuie să stăm de vorbă. Savannah, vino, plecăm!

Și i-am făcut semn lui Cortez să deschidă el calea.

Ne-am dus la cafeneaua Starbucks din Belham; mergând fiecare cu maşina lui, evident. După ce am parcat eu, Cortez s-a strecurat pe locul din faţa mea, şi tot a reuşit să-mi ajungă în dreptul portierei până să pot scoate cheia din contact. N-a încercat să mi-o deschidă, dar imediat cum am împins-o, mi-a ţinut-o până am coborât.

I-am comandat lui Savannah o ciocolată caldă, porţie pentru copii. Ea a schimbat-o într-o cafea mocha[1] venti[2]. I-am redus pretenţiile până la nivelul unei mocha decafeinizate, porţie mică. A negociat în continuare, cerând şi o prăjitură cu fulgi de ciocolată, şi am bătut palma. Iată cum lucrurile începeau să devină, în sfârşit, mai uşoare pentru mine, şi Kristof Nast se trezea să strice totul. Extrem de incorect.

Cu toate că localul nu prea duduia de clientelă la ora nouă şi jumătate, duminică seara, Cortez a optat pentru un salon mai lăturalnic, în care personalul pusese deja scaunele cu picioarele în sus pe mese. În timp ce înaintam, casiera s-a aplecat deasupra tejghelei, făcând să zdrăngăne pe suprafaţa din PAL un sfert de kil de pandantive şi amulete.

— Sectorul acela e închis, a anunţat ea.

— Facem noi curat când terminăm, i-a replicat Cortez, înghiontindu-ne să înaintăm până la masa cea mai îndepărtată. Imediat cum ne-am aşezat, i-a zis lui Savannah: Mă tem că va fi una dintre acele conversaţii extrem de plictisitoare. Ai acolo un

[1] Cafea espresso preparată cu adaos de lapte fierbinte şi cacao dulce, sau sirop de ciocolată, în unele variante cuprinzând şi bucăţele de ciocolată cu lapte sau amăruie. Mocha mai desemnează, în limba engleză, şi varietatea de boabe de cafea cunoscută la noi sub numele de *moca*.

[2] Unitate de mărime specifică pentru localurile Starbucks, *venti* însemnând, în italiană, douăzeci. Desemnează paharele cu o capacitate de douăzeci de uncii (aproximativ 590 de mililitri).

standul cu reviste, i-a arătat, scoţându-şi portofelul. Pot să-ţi cumpăr ceva de citit?

Frumoasă încercare, a zis ea, sorbind o gură zdravănă de [illegible].

Foarte bine, atunci. Hai să revedem lista pe care ţi-am dat-o.

N-am luat-o la mine.

Nu este nicio problemă, a zis el, săltându-şi servieta pe masă. Mai am şi alte exemplare.

– Perfect, a capitulat Savannah, acceptând bancnota de cinci dolari întinsă de el. Nu ştiu de ce te mai oboseşti, că noi tot nu te angajăm. Dac-am fi vrut un avocat vrăjitor, găseam eu unul mult mai bătrân şi mai experimentat ca tine.

O să ţin minte.

În timp ce-o urmăream cu privirea pe Savannah, cum îşi cumpăra revista, Cortez a început să-şi răsfoiască documentele. Abia după ce am văzut-o aşezându-se la o masă aflată de cealaltă parte a salonului mi-am îndreptat atenţia şi asupra lui.

OK, i-am zis. Vrei să mă convingi că eşti de partea mea? Umple liste. Spune-mi tot ce ştii despre Cabale. Şi, prin tot, înţeleg chiar *tot*.

Tot? a repetat el, privindu-şi ceasul. Cred că se închide aici peste vreo două ore.

Ai treizeci de minute, am zis. Umple-le.

Şi le-a umplut: toate cele treizeci de minute. Îmi închipuisem că îmi va azvârli vreo câteva firimituri, sperând că vor fi suficiente ca să-mi închidă gura. În loc de asta, a aşternut totul pe masă, literalmente, desenându-mi diagrame şi hărţi, enumerându-mi personajele-cheie şi aşa mai departe.

Iată aici versiunea condensată. Cam tot ce auzisem eu despre Cabale era adevărat. Cabalele sunt grupări foarte vechi, organizate, formate în jurul câte unei familii centrale de vrăjitori, ca un fel de afacere de familie; totuşi, aveţi în vedere Mafia, nu băcănia din cartier. Comparaţia îmi aparţine mie, nu lui Cortez: el n-a

pomenit niciodată despre Mafia, cu toate că paralelismul era evident. Ambele sunt organizații ultrasecrete, bazate pe familii. Ambele insistă asupra totalei loialități a angajaților, asigurată prin intermediul amenințărilor cu violența. Ambele amalgamează activitățile criminale cu întreprinderile legale. Cortez n-a încercat să treacă mai repede peste părțile urâte, ci le-a menționat, ca realități evidente, și a trecut mai departe.

Ca structură, totuși, o Cabală ținea mai mult de modelul Donald Trump, decât de Al Capone. În vârf se situa directorul general, capul familiei de vrăjitori. După el venea comitetul director, alcătuit din familia directorului general, puterea iradiind de la fii la frați, la nepoți și la veri. În eșaloanele inferioare găseai vrăjitori neînrudiți cu familia, semi-demoni, necromanți, șamani: oricine putea fi angajat de Cabală. Totuși, nu și vârcolaci, sau vampiri. Potrivit lui Cortez, Cabalele aveau politici stricte împotriva oricăror ființe supranaturale care ar fi posibil să-i confunde membrii cu masa de prânz.

Toți membrii Cabalelor, fie ei de rang superior, fie inferior, urmăreau aceleași scopuri: câștigarea de bani și de putere pentru Cabală. Cu cât mai multe afaceri atrăgeau, cu atât mai repede se înălțau în ierarhie. Cu cât era compania mai profitabilă, cu atât mai generoase erau, pentru angajați, bonusurile de sfârșit de an și posibilitățile de cumpărare de acțiuni la un preț special. Da, Cabalele erau listate la Bursa din New York. Poate fi o investiție drăguță, în definitiv, dacă nu te deranjează ceva pete de sânge pe dividende.

La suprafață, Cabalele par să fie mai benigne decât Mafia: nu aveai de-a face cu bombe în mașini, sau schimburi de focuri pe stradă. Vrăjitorii nu sunt mardeiași de rând. O, nu, indivizii aceștia sunt oameni de afaceri serioși. Încearcă să tragi pe sfoară o Cabală, și nu-ți vor arunca în aer casa și familia. În loc de asta, îți vor trimite un semi-demon incendiar care să cuprindă totul în flăcări, făcând să pară că n-a fost decât un accident din cauze

[illegible]lației electrice. Pe urmă, un necromant le va tortura sufletele lor din familia ta, până când îi vei da Cabalei ceea ce-şi doreşte. Desigur, Cortez nu mi-a spus şi astea, dar mi-a spus destule încât mi permită să citesc printre rânduri.

— Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci de ce nu întreprinde nimic consiliul inter-rasial în această privinţă? Abia acum înţeleg îngrijorarea lui Robert Vasic.

— Şi Leah ce rol joacă în toate astea? l-am întrebat.

— Numai un membru al Cabalei Nast poate să răspundă, cu oarecare grad de certitudine, la această întrebare. Orice informaţie aş putea să furnizez ar fi întemeiată în întregime pe zvonuri, iar eu prefer să mă ocup de fapte certe.

— Eu m-aş opri la bârfe. Ce-ai auzit?

— Nu mă simt în deplinătatea...

— Atunci, dă-mi voie să încep eu. Anul trecut, Leah şi un vrăjitor pe nume Isaac Katzen s-au infiltrat într-o grupare de oameni ce urmărea să răpească fiinţe supranaturale. Planul lor era ca [illegible] Katzen să depisteze supranaturali puternici, să-i lase pe oamenii să-şi asume riscurile capturării şi ţinerii lor în captivitate, după care Leah urma să le câştige încrederea, în timp ce stăteau [illegible]. O modalitate ieftină şi uşoară de recrutare a unor supranaturali pentru Cabala Nast....

— Nu lucrau pentru nicio Cabală, cel puţin atât ştiu precis. Se presupune că încercau să-şi construiască propria organizaţie, o copie redusă la scară a unei Cabale.

— Şi mai departe.

După alte câteva clipe de ezitare, a continuat.

— Se spune că Leah i-a abordat pe cei din Cabala Nast după ce ai omorât tu pe Katzen.

Mi-am înghiţit tăgăduiala. Nu-l omorâsem eu pe Katzen: doar creasem circumstanţele care au condus la moartea lui; totuşi, dacă vrăjitorul acesta mă credea capabilă de uciderea unuia de-al [illegible] că nu era chiar atât de rău.

— Circulă de ani întregi zvonuri privitoare la paternitatea lui Savannah, a continuat Cortez, deşi Kristof, ori n-a fost în măsură s-o localizeze pe fată, ori n-a fost dispus să-şi atragă asupra lui mânia lui Eve, amestecându-se în vieţile lor. Eve fiind acum moartă, Leah s-a oferit să-l ajute s-o obţină pe Savannah.

— Prin urmare, tu crezi că Nast e, într-adevăr, tatăl ei?

— Nu ştiu, iar ceea ce cred are prea puţină însemnătate pentru cazul nostru, sau deloc. Cabala Nast o vrea pe Savannah; asta-i tot ce contează.

Am sorbit puţin din *chai*[1].

— Şi cam cât e de rău? Kristof ăsta? În fine, vreau să zic, tu e posibil să nu-l consideri „rău", bănuiesc, dar cât e de... criminal?

— Înţeleg conceptele de bine şi de rău, Paige. În majoritatea lor, vrăjitorii le înţeleg; doar că, pur şi simplu, aleg partea răului. Printre vrăjitori, reputaţia lui Kristof Nast este mediocră, ceea ce înseamnă că tu trebuie să-l consideri un individ periculos. În calitate de moştenitor al Cabalei Nast, are în spate resurse imense.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, clătinând din cap.

— Acum, cel puţin, ştiu de unde provin miturile despre Illuminati.

— Dacă rezultă din Cabale, atunci legăturile sunt, în cel mai bun caz, subţirele. Despre Illuminati se crede că ar fi o grupare secretă de oameni puternici care se folosesc de mijloace supranaturale pentru răsturnarea guvernelor. Interesele Cabalelor în politică sunt minime, şi cu mult mai lumeşti. Da, există membri ai Cabalelor în cadrul guvernelor, însă numai cu rolul de a sprijini politicile fiscale benefice pentru Cabale. Totul se reduce la bani. Ţine minte, Paige, că o Cabală nu întreprinde absolut nimic din ce ar contraveni intereselor sale financiare. Nu este ca la Illuminati, sau ca o Mafia supranaturală, sau ca un cult satanic.

[1] Băutură preparată din ceai negru, lapte fiert şi diverse mirodenii dulci, în special de provenienţă indiană.

Nu se asasinează oameni în ritualuri. Nu se răpesc, nu se molestează şi nu se ucid copii...

– Da, sigur. Savannah are treisprezece ani, aşa că, practic vorbind, ea nu mai e copil.

Cortez a continuat, pe acelaşi ton calm.

– Ceea ce voiam să spun este că ei nu corespund descrierii clasice a unui cult satanic, prin faptul că nu răpesc copii pentru scopuri rituale. Pentru Cabală, Savannah înseamnă profit. Caută mereu rezultatul operaţiilor aritmetice şi vei fi mai bine pregătită să înfrunţi Cabalele.

Mi-am privit ceasul.

– Da, ştiu, a zis Cortez. Mi-a expirat timpul.

Mi-am sorbit ceaiul aproape rece şi mi-am coborât privirea spre diagramele întocmite de Cortez. Şi acum, ce să fac? Să-l trimit iar pe Cortez unde şi-a înţărcat mutu' iapa? Nu vedeam rostul, el n-ar fi făcut altceva decât să se întoarcă mereu. Dar, sincer să fiu, era mai mult decât atât. Tipul mă ajutase. Chiar mă ajutase.

Tristă e lumea în care o vrăjitoare ajunge, fără voia ei, să se bazeze pe un vrăjitor flămând de muncă, dar nu puteam să-mi irosesc timpul văicărindu-mă cu privire la cum ar trebui să meargă lucrurile în univers. Cortez îmi oferea ajutorul când nimeni altcineva nu ar fi vrut, şi aş fi fost o proastă să-l refuz. Nu găsisem încă nicio dovadă cum că el ar fi orice altceva decât ce pretindea că ar fi: un avocat tânăr, dispus să preia până şi cele mai de rahat cazuri, doar ca să-şi propulseze cariera.

– Cât m-ar costa? m-am interesat.

Şi a scos o coală din servietă şi şi-a consumat următoarele zece minute explicându-mi calendarul onorariului. Condiţiile erau rezonabile şi corecte, existând garanţia scrisă a faptului că fiecare cheltuială va fi explicată anticipat şi nu se va datora vreunei activităţi pe care eu să n-o fi aprobat în prealabil.

— În momentul în care vei simți că serviciile mele nu mai corespund întru totul așteptărilor, poți să mă concediezi, mi-a zis. Toate acestea vor fi limpede subliniate în cadrul contractului, pe care ți-aș recomanda cu toată convingerea să-l studiezi împreună cu un alt profesionist din domeniul juridic, înainte de a-l semna.

Văzând că ezit, a împăturit calendarul cheltuielilor în două și mi l-a înmânat, după care și-a așezat deasupra cartea de vizită.

— Ai timp să te gândești astă-seară. Dacă, între timp, vei avea orice întrebări, sună-mă, indiferent la ce oră.

Am întins mâna să iau documentul, însă el și-a așezat palma peste el, apăsându-l ușor, și m-a privit în ochi.

— Ține minte, Paige: pot să-ți ofer ceva mai mult decât o simplă asistență juridică. Niciun avocat uman pe care l-ai putea angaja n-ar înțelege situația așa cum o înțeleg eu. Mai mult decât atât, dacă va fi cazul să ai nevoie de protecție suplimentară, voi fi aici. După cum am spus, nu sunt cel mai priceput dintre vrăjitori, însă pot să te ajut, și sunt destul de dispus s-o fac. La asta se poate reduce totul.

— Știu.

A clătinat aprobator din cap.

— Atunci, vorbim mâine-dimineață.

Și, cu asta, și-a adunat hârtiile și a plecat.

În drum spre casă, Savannah m-a întrebat ce mi-a spus Cortez. Tocmai când mă pregăteam să-i zic să-și vadă de treabă, m-am răzgândit și, în loc de asta, i-am relatat povestea lui Cortez despre Cabale.

Nu mă prind, a mărturisit ea, după ce am terminat. OK, [illegible] că Leah mă vrea pentru Cabala ei. Asta ar avea sens. Cabalele astea mereu își caută recruți. Mi-a zis mama că, dacă vreodată o să-ncerce cineva să mă racoleze, trebuie să...

Savannah s-a întrerupt.

În orice caz, mi-a spus că e de rău. Ca și cum aș intra într-o bandă de stradă. Ai intrat, intri pe viață.

Dar mama ta ți-a mai zis... și altceva despre Cabale?

Nu tocmai. Mi-a zis că or să vină după mine, așa că are sens ce face Cabala lui Leah. Dar, dacă ea mă vrea, atunci ce-o împiedică să mă ia? E o Volo. Ar putea să ne facă mașina să iasă de pe șosea și să mă înhațe înainte ca noi să ne dăm măcar seama de ce se întâmplă. Și-atunci, de ce mai stă?

Savannah mă privea cu atenție prin întunericul din interiorul mașinii. Mi-am ferit privirea de a ei, îndreptând-o spre oglinda din lateral. OK, se ajunsese prea departe. Trebuia să spun ceva.

Cortez spune că Leah lucrează pentru Cabala Nast.

— Hm.

— Ai auzit de ei?

Savannah a scuturat din cap.

— Mama n-a pomenit niciodată nume.

— Dar a zis că s-ar putea să te caute o Cabală. A pomen pre vreo Cabală în mod special? Sau pentru ce te-ar vrea?

— A, știu pentru ce m-ar vrea.

Mi-am ținut respirația și am așteptat ca ea să vorbeas departe.

— Cabalele angajează doar câte o singură vrăjitoare, în Probabil ar prefera să nu angajeze niciuna, însă noi știm ce bune vrăji pentru protecție și pentru vindecare, așa că ei vederea întreaga dușmănie dintre vrăjitoare și vrăjitori, de s-o angajeze pe câte una de-a noastră. Oricum, ei consid *dacă tot sunt nevoiți să angajeze* o vrăjitoare, ar fi cazul sească una bună. Mama a fost chiar bună de tot, însă le-a z pună pofta-n cui. Mi-a spus c-or să vină după mine, și că buie să ascult nimic din minciunile lor.

— Minciuni? am repetat, întorcându-mi privirea spre e spus despre vreo minciună anume?

Savannah a scuturat din cap. Am ezitat puțin, după car forțat să insist.

— Poate să fie ceva tentant, să ți se ofere un loc într-o C Bani. Putere... Probabil că au o grămadă de oferit.

— Nu și pentru o vrăjitoare. O vrăjitoare, într-o Caba strict o angajată. Îți *primești cecul, dar nu și ranguri.*

— Dar dacă, totuși, ai beneficia și de ranguri? Dacă ți- mai mult decât pachetul standard?

— Nu sunt proastă, Paige. Indiferent ce mi-ar oferi, a sunt minciuni. Oricât de bună aș putea eu să fiu ca vrăjito ochii lor tot o vrăjitoare aș rămâne.

Ce răspuns înfiorător de precis, şi cât de uşor îl dăduse! Cum să fii atât de tânără şi, totuşi, atât de acut conştientă de locul tău în lume?

— E chiar nostim, ştii? a continuat ea. De-atâtea ori m-a avertizat mama, şi eu de-abia dacă o ascultam. Mă tot gândeam, de ce îmi spune ea asta? Dacă ei ar veni după mine, ea ar fi acolo. Ea mereu ar fi acolo. Doar îţi imaginezi. Nu te gândeşti... că poate să nu fie. Tu te-ai gândit vreodată... cu mama ta...că într-o zi s-ar întâmpla ceva de genul ăsta? Că, într-o zi, ea ar putea să fie lângă tine, şi a doua zi, nu?

Am scuturat din cap. Savannah a continuat să vorbească.

— Uneori... Uneori, am vise dintr-alea. Mama mă zgâlţâie şi mă trezesc, şi îi povestesc ce-am visat, şi ea râde, şi-mi zice că n-a fost decât un coşmar, şi că totul e bine, dar pe urmă chiar mă trezesc cu adevărat, şi ea nu e acolo.

— Am avut şi eu dintr-astea.

— Doare, nu-i aşa?

— Mai mult decât mi-am închipuit vreodată.

Am mai parcurs vreo câţiva kilometri în tăcere. Pe urmă, Savannah s-a foit pe scaunul ei şi şi-a dres glasul.

— Şi, îl angajezi pe Lucas?

M-am forţat să râd un pic, şi mi-a reuşit.

— Aşadar, acum e „Lucas"?

— I se potriveşte. Zi, îl angajezi, sau ce?

Înclinaţia mea firească era, ca întotdeauna, să-i dau un răspuns mai puţin direct, însă simţeam că în ultimele câteva zile reuşiserăm să întredeschidem uşa dintre noi, şi n-aş fi vrut să i-o trântesc în nas acum. Aşa că am mai deschis-o de un deget povestindu-i despre motivele pentru care susţinea Cortez că ar vrea să preia cazul, şi apoi am mai făcut un pas înainte, întrebând-o ce părere are despre asta.

— Pare logic, mi-a răspuns. Are dreptate. Cu Cabalele, ori eşti cu ei, ori împotriva lor. Mai ales când eşti vrăjitor. Avocaţii ăia pe

— Hm.

— Ai auzit de ei?

Savannah a scuturat din cap.

— Mama n-a pomenit niciodată nume.

— Dar a zis că s-ar putea să te caute o Cabală. A pomenit despre vreo Cabală în mod special? Sau pentru ce te-ar vrea?

— A, ştiu pentru ce m-ar vrea.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat ca ea să vorbească mai departe.

— Cabalele angajează doar câte o singură vrăjitoare, înţelegi? Probabil ar prefera să nu angajeze niciuna, însă noi ştim cele mai bune vrăji pentru protecţie şi pentru vindecare, aşa că ei trec cu vederea întreaga duşmănie dintre vrăjitoare şi vrăjitori, doar cât s-o angajeze pe câte una de-a noastră. Oricum, ei consideră că, dacă tot sunt nevoiţi să angajeze o vrăjitoare, ar fi cazul să găsească una bună. Mama a fost chiar bună de tot, însă le-a zis să-şi pună pofta-n cui. Mi-a spus c-or să vină după mine, şi că nu trebuie să ascult nimic din minciunile lor.

— Minciuni? am repetat, întorcându-mi privirea spre ea. Ţi-a spus despre vreo minciună anume?

Savannah a scuturat din cap. Am ezitat puţin, după care m-am forţat să insist.

— Poate să fie ceva tentant, să ţi se ofere un loc într-o Cabală. Bani. Putere... Probabil că au o grămadă de oferit.

— Nu şi pentru o vrăjitoare. O vrăjitoare, într-o Cabală, este strict o angajată. Îţi primeşti cecul, dar nu şi ranguri.

— Dar dacă, totuşi, ai beneficia şi de ranguri? Dacă ţi-ar oferi mai mult decât pachetul standard?

— Nu sunt proastă, Paige. Indiferent ce mi-ar oferi, aş şti că sunt minciuni. Oricât de bună aş putea eu să fiu ca vrăjitoare, în ochii lor tot o vrăjitoare aş rămâne.

Ce răspuns înfiorător de precis, și cât de ușor îl dăduse! Cum e, să fii atât de tânără și, totuși, atât de acut conștientă de locul tău în lume?

— E chiar nostim, știi? a continuat ea. De-atâtea ori m-a avertizat mama, și eu de-abia dacă o ascultam. Mă tot gândeam, de ce mi-o spune ea asta? Dacă ei ar veni după mine, ea ar fi acolo. Ea mereu ar fi acolo. Doar îți imaginezi. Nu te gândești... că poate n-ar fi. Tu te-ai gândit vreodată... cu mama ta...că într-o zi s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta? Că, într-o zi, ea ar putea să fie lângă tine, și a doua zi, nu?

Am scuturat din cap. Savannah a continuat să vorbească.

Uneori... Uneori, am vise dintr-alea. Mama mă zgâlțâie și eu mă trezesc, și îi povestesc ce-am visat, și ea râde, și-mi zice că n-a fost decât un coșmar, și că totul e bine, dar pe urmă chiar mă trezesc cu adevărat, și ea nu e acolo.

Am avut și eu dintr-astea.

— Doare, nu-i așa?

Mai mult decât mi-am închipuit vreodată.

Am mai parcurs vreo câțiva kilometri în tăcere. Pe urmă, Savannah s-a foit pe scaunul ei și și-a dres glasul.

Și, îl angajezi pe Lucas?

M-am forțat să râd un pic, și mi-a reușit.

— Așadar, acum e „Lucas"?

— I se potrivește. Zi, îl angajezi, sau ce?

Înclinația mea firească era, ca întotdeauna, să-i dau un răspuns simplu, direct, însă simțeam că în ultimele câteva zile reușiserăm să întredeschidem ușa dintre noi, și n-aș fi vrut să i-o trântesc în față acum. Așa că am mai deschis-o de un deget povestindu-i despre motivele pentru care susținea Cortez că ar vrea să preia cazul, și apoi am mai făcut un pas înainte, întrebând-o ce părere are despre asta.

— Pare logic, mi-a răspuns. Are dreptate. Cu Cabalele, ori ești cu ei, ori împotriva lor. Mai ales când ești vrăjitor. Avocații ăia pe

care-i cunoştea mama, ăia despre care am zis că ar putea să te ajute, fac la fel ca Lucas. Preiau cazuri împotriva Cabalelor.

— Dar nu e periculos?

— Nu tocmai. Şi e ciudat că e aşa. Dacă oricare alt supranatural se ridică împotriva Cabalelor, e strivit ca un gândac. Dar un avocat al cărui client se îndreaptă împotriva Cabalelor, sau un medic care vindecă un supranatural atacat de Cabale... aşa ceva nu-i deranjează. Mama spunea că sunt destul de corecţi, din punctul ăsta de vedere. Nu-i deranjezi, nici ei nu te deranjează pe tine.

— Ei bine, eu nu i-am deranjat, şi e clar că ei mă deranjează pe mine.

— Dar tu nu eşti decât o vrăjitoare. Lucas e vrăjitor. E o diferenţă, să ştii. Şi, în fine, îl angajezi?

— Poate. Probabil, am revenit, întorcându-mi privirea spre ea. Tu ce crezi?

— Eu cred că aşa ar trebui. Pare un tip OK. Pentru un vrăjitor.

Iar aveam lume în faţa casei. Multă. Când m-am apropiat, n-a întors nimeni capul. Probabil că nu-mi recunoscuseră maşina încă. Am deschis uşa garajului de la douăzeci de paşi distanţă şi m-am repezit înăuntru înainte să mă poată opri cineva. Am intrat amândouă prin uşa prea puţin folosită dintre garaj şi holul de la intrare, evitând orice potenţiale confruntări.

După ce am trimis-o pe Savannah la culcare, mi-am coborât privirea spre atât de temutul robot telefonic. Pe ecran clipea numărul „34". Treizeci şi patru de mesaje? Dumnezeule, dar câte încăpeau în chestia asta?

Din fericire, la cele mai multe nu aveam nevoie să ascult decât introducerea. „Sunt Charlie Walters, de la KZET": şters. „Marcia Lu, de la *World Weekly News*": şters. „Jessie Lake, de la Channel 7":

[illegible]. Din primele douăsprezece mesaje, şapte erau din partea mass-media, trei fiind de la unul şi acelaşi post de radio, probabil în încercarea de a obţine o intervenţie spontană în emisiunea lor.

Dintre cei care nu erau reprezentanţi ai mass-media, unul era un fost iubit, iar altul, o prietenă pe care n-o mai văzusem de când [illegible] în Maine, într-a şaptea. Amândoi mă sunaseră să afle ce mai fac. Drăguţ. Chiar drăguţ. Oricum, preferabil faţă de următoarele două. Primul începea astfel (omiţând înjurăturile explicite): „Eşti o (biiip) mincinoasă şi asasină. Stai puţin, (biiip) de (biiip) ce eşti. O să-ţi primeşti partea. Poate că (biiip) de poliţai nu..." Degetul îmi tremura în timp ce apăsa butonul pentru ştergere. Am lăsat volumul mai mic înainte de a trece la următorul apel. Nu era nevoie să audă şi Savannah porcăriile astea. Nici *eu* nu aveam nevoie să le aud, dar mi-am spus că ar fi cazul să mă obişnuiesc cu ele, să-mi mai tăbăcesc epiderma.

Următorul mesaj a fost, în mare măsură, similar, aşa că l-am şters după prima vorbă de ocară. A urmat unul pe care l-am ascultat până la capăt, unul care începea astfel: „Domnişoară Winterbourne, nu mă cunoaşteţi, dar îmi pare foarte rău să aflu ce s-a întâmplat acolo", şi continua oferindu-mi şi mai multă compasiune, plus promisiunea că se va ruga pentru mine. Chiar aveam nevoie de aşa ceva, zău că aveam.

Trecerea prin următoarele nouă mesaje mi-a scos la iveală alte şapte persoane din presă, o femeie nervoasă care-mi blestema sufletul să ardă în focul veşnic, şi o Wicca de-a dreptul drăguţă din Salem care-mi oferea sprijin moral. Vedeţi? Nu era chiar atât de rău. Doar şaizeci la sută dintre străini îmi voiau cadavrul pe rug.

Am trecut la repezeală peste alte patru apeluri din partea presei, după care am auzit un mesaj care mi-a făcut inima să-mi tresalte.

„Paige? Paige? Haide, răspunde odată!", a zbierat o voce bine cunoscută peste urletele muzicii rock şi numeroşii decibeli ai

conversaţiilor.„Ştiu că eşti acasă! e ora opt seara. Unde-ai putea să fii? La o întâlnire?" Un hohot răcnit de râs, urmat de un fluierat asurzitor, menit să-mi atragă atenţia indiferent în care colţ de casă aş fi. „Sunt eu, Adam! Răspunde!" Pauză. „OK, perfect, poate că totuşi nu eşti acasă. Eu sunt tot în Maui. Am sunat acasă şi ţi-am auzit mesajul. Tata e într-o conferinţă în momentul ăsta. Eu tocmai ieşisem să beau ceva, dar mi s-a părut că eşti destul de supărată, aşa c-o să mă duc înapoi la hotel şi-o să-i transmit mesajul. Aloha!"

La ce hotel? Un nume, ceva? Poate chiar un număr de telefon? Tipic. Am trecut repede peste cele din urmă mesaje, rugându-mă să nu fi ratat apelul lui Robert, dar, după cum era de aşteptat, l-am găsit acolo.

„Paige? Sunt Robert. Am sunat acasă şi ţi-am auzit mesajele; nu te poţi baza pe Adam când e să ţi le transmită coerent. Repezit ca totdeauna, se pare că ţi l-a ascultat numai pe primul. N-o să-i spun despre cel privitor la Leah, fiindcă ar zbura cu primul avion să te ajute, ceea ce sunt convins că ar fi ultimul lucru pe care ţi l-ai dori. Presupun că voiai informaţiile pe care mi-ai cerut să le procur despre semi-demonii Volo. Printr-o fericită întâmplare, este chiar aici, la mine. Ştii cum îmi fac eu bagajele: o geantă cu haine şi două valize pline cu cărţi şi însemnări de care nu am nevoie. Îţi trimit chiar acum prin fax însemnările despre Volo. Peste o oră plecăm la avion, dar dacă ajungi acasă până atunci, sună-mă la (808)555-3573. Dacă nu, vorbim mâine."

Îi cerusem lui Robert informaţiile despre Volo acum câteva luni, într-o izbucnire de prevedere pe care uitasem apoi s-o urmez până la capăt. Acum, eram nevoită să aştept până mâine ca să aflu care sunt părerile lui Robert despre Cabale. Până atunci, nu mi-ar strica să aflu tot ce pot despre Leah.

Demonologie pentru începători

FAXUL ZĂCEA PE PODEA, acolo unde-l scuipase aparatul. Slavă Domnului că poliţiştii nu se gândiseră să mai treacă pe-aici, pentru o nouă cotrobăială. Închipuiţi-vă ce-ar fi fost în capetele lor dacă ar fi găsit aşa ceva. „Nu, domnule detectiv, eu chiar nu sunt satanistă. De ce primesc faxuri despre demonologie? Păi, hm, e vorba despre noua idee de web design la care lucrez..." De acum încolo, va trebui să fiu mult mai atentă ce las să stea prin jur.

Ca tot ce mi-a transmis Robert despre Volo să aibă sens, este nevoie de ceva cunoştinţe generale despre demoni. Demonologie pentru începători, ca să zic aşa.

Demonii există atât în lumea spirituală, cât şi în cea fizică. Sunt împărţiţi pe ierarhii, în conformitate cu gradul de putere deţinută. Există, probabil, şi un demon conducător, unul pe care sau nu ţi-ai dori să-l invoci, însă bănuiesc că poziţia aceasta îşi tot schimbă ocupantul, în mare măsură cam ca rolurile conducătoare din lumea noastră.

Printre toate aceste niveluri diferite, de la simplul curtean şi până la arhiduce, poţi să-ţi găseşti demonii buni şi demonii răi,

sau, ca să folosesc terminologia corectă, eudemoni şi cacodemoni[1]. Când vorbesc despre demoni „buni", sau eudemoni, nu zic că ei umblă peste tot să-i ajute pe oamenii din lumea noastră. Majoritatea demonilor n-ar da o para chioară pe noi. Prin eudemoni, mă refer la cei care nu caută în mod activ să dea peste cap lumea umană.

O descriere mai precisă ar fi cea de demoni haotici şi non-haotici. Demonii haotici, sau cacodemonii, sunt aproape în totalitate de genul celor care intră în contact cu noi, ceilalţi. Un vrăjitor sau o vrăjitoare ar putea să invoce un eudemon, însă, în majoritatea noastră, ştim atât de puţine despre demonologie, încât oricum n-am fi capabili să facem deosebirea dintre un eudemon şi un cacodemon. Chiar să spună vreunul că e un eudemon, probabil că ar fi o minciună. O persoană înţeleaptă care se ocupă cu vrăjile repudiază în totalitate invocările.

Să trecem de la demoni la semi-demoni. Una dintre modalităţile preferate ale cacodemonilor de a crea tulburări în lumea noastră este cea de a face copii. (De fapt, sunt şi al naibii de îndârjiţi în privinţa laturii sexuale, de asemenea.) În acest scop, îşi iau înfăţişare omenească, fiindcă au descoperit între timp că orice femeie prin al cărei flux sanguin nu circulă cel puţin un litru de whisky nu reacţionează favorabil la încercările de seducţie din partea bestiilor enorme, cu solzi şi copite despicate.

Sinceră să fiu, nu ştim care ar fi adevărata înfăţişare a demonilor, şi probabil că ea nu prezintă nici cea mai mică asemănare cu mitologicii monştri cu copite despicate. Când vin în lumea noastră fizică, ei iau orice formă le-ar permite să-şi îndeplinească scopurile. Vor să seducă o femeie tânără? Scot de la naftalină deghizamentul de „bărbat de douăzeci de ani frumos de pică". Vreţi să ştiţi sfatul meu pentru femeile tinere cărora le place să

[1] Elementul de compunere *eu*– are semnificaţia de „bun", „frumos", „bine", în timp ce *caco*– înseamnă „urât", „rău", „greşit".

bărbați prin barurile pentru persoane singure? Prezervativele pot să prevină mai mult decât bolile venerice.

Semi-demonii moștenesc principala putere a taților. Puterea lui Adam e focul. Robert e un Tempestras, ceea ce înseamnă că a avut ca tată un demon al furtunii și deține un oarecare control asupra elementelor naturii, ca vântul și ploaia. Gradul de putere depinde de rangul ocupat de demon în cadrul ierarhiei. Să-i luăm ca exemplu pe așa-numiții demoni ai focului. Un Igneus poate să provoace numai arsuri de gradul întâi. Un Aduro poate să provoace arsuri, plus aprinderea obiectelor inflamabile. Un Exustio, așa cum e Adam, poate nu numai să ardă și să aprindă, ci să incinereze. Numărul demonilor descrește odată cu creșterea nivelului. Există, probabil, o duzină de Igneus răspândiți prin lume și care fac copii. Exustio e numai unul, ceea ce înseamnă că, probabil, Adam are doar doi sau trei „frați" în toată lumea.

Acum, să trecem la Leah. Ea e Volo, categoria de vârf a demonilor cu puteri telekinetice. La fel ca și Adam, reprezintă o raritate, având ca tată un demon singular, de rang înalt. Diferența este că Adam, la douăzeci și patru de ani, a învățat abia de curând cum să-și folosească puterile la întreaga capacitate. Ca și cu vrăjitorii și vrăjitoarele, progresele necesită timp. Cu toate că Adam era deja capabil să producă arsuri încă de la vârsta de doisprezece ani, a avut nevoie de încă doisprezece până să poată incinera. Leah, la treizeci și unu de ani, este foarte probabil în deplina posesie a puterilor ei de cel puțin cinci ani, ceea ce înseamnă că a avut timp din belșug ca să și le exerseze.

Moartea lui Cary ne-a oferit un bun indiciu asupra a ceea ce poate Leah să facă, și este unicul exemplu de care am beneficiat în privința puterilor ei. Da, o întâlniserăm anul trecut, și da, o grămadă de obiecte zburaseră prin aer, însă exista o problemă. Nu numai că nu fusesem niciodată martoră la prima mână, ci mai

fusese implicat şi un vrăjitor, ceea ce înseamnă că era greu să-ţi dai seama unde se terminau contribuţiile lui la crearea haosului şi unde începeau ale lui Leah.

Cercetările lui Robert indicau faptul că un Volo este capabil să propulseze obiecte până de mărimea unui automobil, cu toate că precizia, distanţa şi viteza scad pe măsură ce creşte greutatea. Un automobil parcat probabil că ar putea fi mutat la vreo câţiva paşi. Ar putea să azvârle o carte într-o încăpere cu suficientă forţă cât să decapiteze pe cineva. Şi nu este neapărat necesar ca ei să vadă obiectul pe care-l pun în mişcare. Dacă pot vizualiza în minte, din memorie, o încăpere situată în apropiere, sunt capabili să deplaseze obiectele din interiorul acesteia.

De ce nu mă omorâse Leah? Nu ştiu. Probabil că o înfrâna Cabala. Cortez afirmase că ei preferă să întrebuinţeze metodele legale pentru rezolvarea controverselor, minimizând astfel riscurile expunerii publice. Prin urmare, ei sperau probabil s-o câştige pe Savannah prin intermediul unei lupte juridice, la tribunal, dar asta nu însemna că nu i-ar da drumul din lesă lui Leah, în cazul în care încercarea lor legală ar da greş.

Oricât de tulburătoare ar fi fost expunerea lui Robert, aducea prea puţin în plus faţă de ceea ce cunoşteam deja, pe baza ciocnirilor mele cu Leah de până în prezent. Cu toate acestea, dezvăluia două mărunţişuri care-mi aţâţau optimismul, două posibile metode de a o contracara pe Leah. Nu, nu cruci şi agheasmă; astfel de arme aparţin doar cărţilor de poveşti.

În primul rând, cercetările lui Robert indicau faptul că, spre deosebire de semi-demonii Exustio, cum era Adam, puterile unui Volo se prăbuşesc pe măsură ce-i sporeşte enervarea. Scoate-i din ţâţâni îndeajuns, şi-or să devină prea fâstâciţi ca să se mai poată concentra. Psihologie elementară, zău aşa.

În al doilea rând, oricare Volo are un tic denunţător, un manierism fizic care precede atacurile. Poate fi la fel de discret ca o clipire a ochilor, sau pe atât de evident ca o sângerare nazală, însă

să facă câte ceva înainte de a se dezlănțui. Desigur, asta înseamnă că trebuie să-i provoci de vreo câteva ori, până să le descoperi semnul trădător.

La trezire, m-am silit să privesc printre draperiile trase de la fereastra din față. Strada era goală. Tii! Am făcut un duș, m-am îmbrăcat, după care am trezit-o pe Savannah, pentru micul dejun. După ce-am mâncat, am sunat la școala ei și am lăsat un mesaj, anunțându-i că nici azi n-o să se ducă, dar că vom trece mai târziu ca să-i luăm temele.

Apoi am sunat altundeva. La al treilea țârâit, mi-a răspuns.

Lucas Cortez.

Eu sunt... Paige...

Am înghițit în sec și-am mai încercat o dată.

Aș vrea să fac o încercare. Vreau să te angajez.

Mă bucur să aud asta.

Telefonul lui mobil a zbârnâit, ca și cum Cortez ar fi fost în mișcare.

Pot să-ți propun o întâlnire în dimineața aceasta? Aș vrea să formulez cât mai curând posibil un plan concret de acțiune.

Sigur. Vrei să vii încoace?

Dacă nu te incomodează, ar fi, fără îndoială, ceea ce ne-ar oferi cel mai înalt grad de intimitate.

E perfect.

Să zicem...la zece și jumătate?

Mi-am exprimat acordul și am încheiat convorbirea. Și, în timp ce închideam, m-a inundat un val de ușurare. Avea să fie bine. Făceam ce trebuia, eram sigură de asta.

Pe la nouă şi jumătate, atât eu, cât şi Savannah, eram la muncă: eu, în biroul meu, iar Savannah, la masa din bucătărie. La zece fără un sfert, am renunţat la orice speranţă de a rezolva ceva şi mi-am îndreptat atenţia spre adresa de e-mail.

Căsuţa mea pentru intrări se umpluse pe timpul weekendului, 95 la sută din mesaje sosind de la adrese pe care nu le cunoşteam. Aşa se-ntâmplă dacă am o afacere şi las să-mi fie publicate în Pagini Galbene adresa de e-mail, numărul de telefon şi de fax de acasă. Creasem un dosar virtual intitulat „Iadul. Prima săptămână". Cercetam lista expeditorilor şi, dacă nu cunoşteam numele, aruncam e-mailul, necitit, în respectivul dosar. Aş fi preferat să le şterg, dar simţul practic mă sfătuia să nu. În cazul în care cine ştie ce maniac îmi pătrundea în casă şi o înjunghia pe „curva asta adoratoare a Satanei" în somn, poate că poliţiştii aveau să descopere numele asasinului meu îngropat în mormanul acesta de gunoaie electronice.

La fel procedam şi cu faxurile: o rapidă cercetare a primei pagini şi, dacă întâlneam cuvinte ca „interviu" sau „arză-te-ar focul iadului", le aruncam într-un dosar, pe care apoi îl clasam sub litera *I*. Când am terminat de sortat, m-am simţit de-a dreptul mândră de mine pentru calmul şi eficienţa cu care izbutisem să-mi rezolv problemele. Mai mult de două duzini de faxuri şi de e-mailuri care-mi prevesteau osânda veşnică, şi abia dacă-mi tremurau mâinile câtuşi de puţin.

Pe urmă, am comis incredibil de prosteasca greşeală de a căuta pe internet referiri la povestea mea. Mi-am spus mie însămi că am nevoie să ştiu ce se mai găseşte pe-acolo, ce se spune despre mine. După lectura celui dintâi titlu — *Cult satanic vrăjitoresc iese la suprafaţă aproape de Salem* — ar fi trebuit s-o las baltă. Dar m-am simţit obligată să merg mai departe. Din cele trei articole pe care le-am citit pe diagonală, două menţionau zvonul despre „bebeluşul dispărut din Boston", unul susţinea că am fost văzută dând târcoale societăţii umane din localitate, două mă acuzau că aş fi

membră a nu ştiu cărui club numit „Flăcările Iadului" din Boston, şi toate trei afirmau că fusesem găsită la locul asasinării lui Lary „plină de sânge". După toate acestea, am tras concluzia că ignoranţa reprezintă o binecuvântare, şi mi-am închis computerul.

Acum se făcuse zece şi un sfert. Vremea să pun la fiert cafeaua pentru Cortez. În timp ce număram linguriţele adăugate în filtru, a sunat telefonul. Am privit ecranul. *Număr necunoscut.* A răspunde, sau a nu răspunde? Am ales varianta din urmă, dar mi-am pus degetul pe butonul pentru convorbire, pentru eventualitatea în care s-ar fi auzit o voce prietenoasă.

- Domnişoară Winterbourne, sunt Julie, de la Bay Asigurări...

Asigurări? Aveam eu, cumva, asigurare la vreo companie numită... a, stai, nu, Bay Asigurări era un nou client. În timp ce vocea se auzea mai departe, am apăsat butonul pentru conversaţie, însă robotul a continuat să funcţioneze.

...să ne anulăm comanda. Dată fiind, ăăă, publicitatea, am hotărât că este mai bine. Vă rugăm, trimiteţi-ne factura pentru tot ce aţi lucrat până în prezent.

Alo? am zis. Alo?

Prea târziu, închisese. Am pierdut un contract. Am închis ochii şi am inspirat adânc, resimţind usturimea. De ce nu-mi trecuse oare cumva prin minte, că afacerea mea ar putea avea de suferit din cauza publicităţii negative? Dar nu era cazul să mă îngrijorez pentru asta. Dacă ei nu-mi mai voiau serviciile, dă-i în mă-sa. Doar nu mi era greu să-mi găsesc clienţi. O dată sau de două ori pe săptămână eram nevoită să refuz pe câte cineva, din cauză că programul îmi era plin. În plus, desigur, poate că aveam să pierd vreo câteva contracte, însă la fel de posibil era să şi câştig vreo câteva.

În timp ce aşteptam să fiarbă cafeaua, m-am hotărât să trudesc la ascultarea celorlalte mesaje telefonice. Ca şi cum ar fi vrut să-mi dovedească justeţea presupunerii, după alte trei apeluri, am dat

peste mesajul următor: „Bună, sunt Brock Summers, din Boston. Reprezint Grupul de Percepţie din New England, şi vreau să-ţi spun că ne-ar face mare plăcere dacă ai contribui la website-ul nostru..."

Poate că vechea zicală avea dreptate: nimic nu e mai bun decât o reclamă proastă.

„...avem deja un website", a continuat domnul Summers, „dar suntem foarte interesaţi ca dumneavoastră să ne aduceţi unele îmbunătăţiri. V-am văzut lucrările, şi cunosc câteva persoane din domeniul nostru care ar fi, de asemenea, interesate..."

Bună treabă. Tare bună.

„...vă rugăm să ne vizitaţi actualul website pe adresa www.exorcismsrus.com. Se scrie e-x-o-r-c-i-s-m-s-r-u-s[1], într-un cuvânt. Realizăm şedinţe de spiritism, exterminări de poltergeist, exorcizări, desigur..."

Am apăsat pe butonul pentru ştergere şi m-am prăbuşit pe un scaun din bucătărie.

— Ăăă, Paige?

Savannah era în pragul bucătăriei, cu un binoclu într-o mână şi o expresie de tulburare în ochi. Tot privea peste umăr, spre fereastra din faţă.

— Lasă-mă să ghicesc: avem noi ornamente de peluză.

N-a zâmbit.

— Nu, nu e... mă rog, adică da, dar ăia sunt acolo de ceva vreme. M-am tot uitat din când în când, ca să văd cât sunt de mulţi. După care, acum câteva minute, mi s-a părut că văd o femeie cu părul roşu mai încolo pe stradă, aşa că am luat ăsta, ca să văd mai bine.

Am sărit ca arsă de pe scaun.

— Leah!

---

[1] *Exorcisms R Us*, adică *Exorcizările suntem noi*. Este şi o parafrază la titulatura popularelor magazine cu jucării şi articole pentru tineret *Toys „R" Us*.

Savannah mi-a făcut un semn de încuviinţare, fâţâindu-şi binoclul din mână.

— O urmăream, şi...

— Nu e cazul să te îngrijorezi, iubito. Robert mi-a trimis aseară prin fax vreo câteva însemnări despre Volo, şi dacă ea e la mai mult de douăzeci de metri distanţă, înseamnă că e prea departe ca să ne poată face vreun rău. E şi un avantaj în faptul că avem o gloată în faţa casei: ea n-o să îndrăznească să se apropie prea mult.

— Nu e... nu e asta, a zis ea, privind din nou spre fereastră şi mijind ochii, de parcă ar fi vrut s-o zărească pe Leah, în depărtare. Ţi-am zis c-o urmăream, da? Şi a apărut maşina aia. Leah s-a dus pe stradă, şi şoferul a oprit şi...

Savannah mi-a întins binoclul.

— Cred că ar fi cazul să vezi şi tu. Poţi să vezi cel mai bine din camera mea.

M-am dus în camera lui Savannah şi am privit afară, pe fereastră. Erau cel puţin şase automobile aliniate pe strada noastră, dar privirea mi-a zburat imediat spre una parcată la cinci case mai încolo, peste drum. Când am văzut micul automobil alb cu patru uşi, mi s-a oprit respiraţia. Mi-am zis că vederea îmi joacă feste. Doar era un model comun de automobil. Dar chiar şi până să mi ridic binoclul la ochi, ştiam ce aveam să văd.

Pe scaunele din faţă ale maşinii erau două persoane. Leah stătea pe locul din dreapta, iar pe cel din dreptul volanului... Lucas Cortez.

— Poate o exista vreo explicaţie, a încercat Savannah.

— Dacă există, o s-o obţin imediat.

M-am dus cu paşi mari în bucătărie, am luat receptorul telefonului fără fir şi am apăsat pe tasta *reapelare*. S-a făcut legătura cu telefonul mobil al lui Cortez. A răspuns de la cel de-al treilea sunet al soneriei.

— Lucas Cortez.

— Bună, eu sunt, Paige, am zis, introducându-mi cu forța o notă de veselie în voce. Ar fi posibil să iei și ceva smântână, pe drumul prin oraș? E un magazin pe colț, imediat cum ieși de pe șosea. Ai ajuns deja acolo?

— Nu, nu încă. Sunt cu câteva minute în întârziere.

Minciuna aterizase lin, fără o nanosecundă[1] de ezitare. Ticălosul. Mincinos ticălos. Am strâns mai tare între degete receptorul.

— Preferi smântână de masă, sau semi-degresată?

— Semi-degresată, am reușit să răspund.

Am ridicat din nou binoclul la nivelul ochilor. Era tot acolo. Lângă el, Leah se rezema cu spatele de portiera din dreptul ei. Am continuat:

— A, și ai grijă când ajungi aici. E multă lume prin jurul casei mele. Să nu iei cumva vreo autostopistă.

De data asta, a urmat o scurtă ezitare. Scurtă, dar categorie ezitare.

— Da, desigur.

— Mai ales roșcate din tagma semi-demonilor, am adăugat. Sunt de cea mai rea speță.

O tăcere și mai prelungită, ca și cum ar fi cântărit în minte posibilitatea să fi fost o glumă.

— Pot să-ți explic, a zis, în cele din urmă.

— A, sunt convinsă că poți.

Și am închis.

[1] A miliarda parte dintr-o secundă.

Condoleanțe din fugă

DUPĂ CE I-AM ÎNCHIS TELEFONUL lui Cortez, m-am năpustit ca vijelia în bucătărie și am trântit receptorul în furcă atât de tare, încât a sărit de-acolo. M-am repezit să-l prind înainte să lovească podeaua. Mâinile îmi tremurau în asemenea fel, încât abia am mai reușit să-l așez la locul lui.

Mi-am fixat palmele cu privirea. Mă simțeam... Mă simțeam trădată, și profunzimea acestui sentiment mă surprindea. La ce mă așteptasem? Era ca în parabola cu scorpionul și broasca. Știam că e Cortez atunci când l-am lăsat să pătrundă în viața mea. Trebuia să mă fi așteptat la trădare. Dar nu mă așteptasem. La un anumit nivel de profunzime, avusesem încredere în el, și din anumite puncte de vedere, trădarea lui o resimțeam mai usturătoare chiar și decât pe cea a Sabatului. În cazul Sabatului, sperasem că să primim ajutor, însă în adâncul sufletului știusem că nu e cazul să mă aștept la așa ceva. Mă preveniseră încă de la început că nu să mă vor ajuta. Dar aceea fusese respingere, nu trădare. Iar Cortez profitase de această respingere ca să se insinueze în viața mea.

— Paige?

M-am întors spre Savannah.

— Și mie mi s-a părut un tip OK, a zis ea. Ne-a păcălit pe amândouă.

Telefonul a început să sune. Am ştiut cine era şi fără să privesc pe ecran. Avusese timp suficient exact cât s-o scoată pe Leah din maşină. Am lăsat robotul să preia apelul.

— Paige? Sunt Lucas. Te rog, răspunde. Vreau să vorbesc cu tine.

— Mda, a bombănit Savannah. Sunt convinsă că vrei.

— Pot să explic, a continuat el. Veneam spre casa voastră şi Leah a strigat după mine. Fireşte, am fost curios, aşa că am tras pe dreapta, iar ea mi-a cerut să stăm de vorbă. Am fost de acord şi...

Am înşfăcat receptorul.

— Mă doare-n cot să aflu de ce naiba ai stat de vorbă cu ea. M-ai minţit în privinţa asta.

— Şi am comis o eroare. O admit pe deplin, Paige. M-ai prins pe picior greşit când ai sunat şi...

— Şi ai fost nevoit să bâjbâi şi să bâlbâi o scuză, este? Aiurea! Ai minţit fără nicio clipă de ezitare. Ai minţit atât de uşor, încât pun pariu că nici măcar un detector de minciuni nu te-ar fi prins. Nu mă interesează de ce ai vorbit cu Leah. Mă interesează uşurinţa cu care ai minţit, şi ştii de ce? Deoarece ştiu acum că ai talent la asta.

O mică pauză.

— Da, este adevărat, dar...

— Ei bine, măcar în privinţa asta eşti sincer. Eşti un mincinos abil, Cortez, şi asta îmi spune că nu pot să cred nimic din ce mi-ai zis până acum.

— Pot să înţeleg unde...

— Ceea ce am văzut azi, acolo, afară, nu face decât să mă convingă că primul meu instinct a fost cel corect: lucrezi pentru familia Nast. Mi-am replicat mie însămi că nu are logică, dar acum înţeleg. Ei s-au asigurat că nu va avea logică.

— Dar cum...?

— Sunt programatoare, ai uitat? Gândesc logic. Trimite-mi un vrăjitor mieros, sofisticat, bine îmbrăcat, şi-ţi văd prin poleiala

...falsă într-un singur minut. Dar trimite-mi-l pe Cortez, şi-o să ... Uite, ăsta n-are cum să lucreze pentru o Cabală. N-are sens. Nu e logic. Şi ăsta a fost tot şpilul.

Tăcere, atât de prelungită, încât m-am întrebat dacă nu cumva ...închise.

– Cred că pot să lămuresc întreaga situaţie, a zis, în cele din urmă.

– O, chiar poţi, nu-i aşa?

– N-am fost întru totul deschis faţă de tine, Paige.

– *Uau*. Nu, zău?

Nu mă refer la o posibilă asociere cu Cabala Nast... fiindcă ... Nici că motivaţia mea, aşa cum mi-am declarat-o, ar fi ... în totalitate inexactă, cu toate că mă fac vinovat mai degrabă ... minciună prin omisiune, decât de înşelăciune.

Opreşte-te imediat, i-am cerut. Orice mi-ai spune în continuare n-ar fi altceva decât alte şi alte minciuni. Iar eu nu vreau să ...

Paige, te rog, ascultă-mă doar. Ţi-am spus acea versiune a ... mele pe care credeam că o vei considera mai comestibilă ... prin urmare...

Acum o să închid, l-am completat.

...! Eşti, cred, în bune relaţii cu Robert Vasic. Eşti prietenă ... fiul lui vitreg, Adam. Ar fi corect dacă aş presupune că ai ... în el?

În Adam?

În Robert.

Ce-are a face Robert cu...?

Întreabă-l pe Robert cine sunt eu.

Ce?

Întreabă-l pe Robert cine este Lucas Cortez. El nu mă cu... personal, însă avem cunoştinţe comune, iar dacă Robert ... fi înclinat să garanteze pentru integritatea mea, atunci va fi

în măsură să-ți recomande pe cineva care să poată face așa cu Vrei să încerci?

— Și el ce-o să-mi spună?

Cortez a rămas din nou tăcut pentru câteva clipe.

— Cred că, probabil, în această etapă ar fi de preferat să a mai întâi de la Robert. Dacă ți-aș spune eu, iar tu ai prefera să n mă crezi, te-ai putea hotărî să nu-ți continui cercetările cu un ap telefonic către Robert. Te rog, sună-l, Paige. După care sună-mă mine. Mă găsești la motelul meu.

Am închis.

— Ce-a zis? s-a interesat Savannah.

Am clătinat din cap.

— Sinceră să fiu, habar n-am.

— Mda, uneori nici eu nu pot să-mi dau seama. Prea mul vorbe mari.

După o oarecare șovăială, am format numărul lui Robert, în mi-a răspuns din nou robotul, și nu m-am mai obosit să las mesaj. Aveam încă degetul pe butonul de deconectare, când sunat telefonul. Pe ecran, în dreptul apelantului, s-au succed cuvintele „Cabinet de avocatură Williams & Shaw" și un num de telefon cu prefix de Boston. Oare avocata mea în probleme c merciale mi-o fi găsit pe cineva dispus să mă reprezinte? Dum nezeule, speram să fie așa.

— Pot să vorbesc cu Paige Winterbourne? m-a întrebat o voc nazală de femeie.

— La telefon.

— Sunt Roberta Shaw, de la cabinetul de avocatură Williams Shaw. Firma noastră colaborează cu Cabinetul de avocatură Ca din East Falls. Domnul Cary m-a rugat să-l asist în privința redi tribuirii cazurilor curente ale fiului său. Printre documentele d cedatului am dat și peste dosarul dumneavoastră.

– Hmm, da. La drept vorbind, în prezent chiar caut pe cineva care să preia cazul. Dacă este cumva interesat cineva de la firma dumneavoastră...

– Nu vom fi, a replicat Shaw, iar gheața din tonul ei rivaliza cu cea din Arctica. V-am sunat doar ca să vă solicit să vă luați imediat în posesie dosarul. Nu este în perfectă ordine, dar n-o să-i cer acum domnului Cary sau nurorii sale să transcrie vreun act. Date fiind circumstanțele, n-ar trebui să fie nevoiți să mai vadă dosarul acesta. Din considerație față de familie, vă voi solicita să vă adresați mie cu toate întrebările. Facturile vor fi emise, de asemenea, de biroul meu.

– Ascultați, i-am zis, nu știu ce v-a ajuns la urechi, însă eu n-am nimic de-a face cu domnul Cary și...

– Nu am competența să discut această problemă. Am multe lucruri de parcurs astăzi, domnișoară Winterbourne. Aș prefera să vi-l preluați pe al dumneavoastră în după-amiaza aceasta.

– Perfect. Vin să-l iau de la birou...

– Consider că nu ar fi tocmai potrivit, nu sunteți de părere?

Am scrâșnit din dinți.

– Unde propuneți...

– Voi fi la Biroul de pompe funebre Barton toată după-amiaza. Mi-am amenajat un birou în incintă, astfel încât să mă pot consulta ușor cu domnul Cary, dar să-l deranjez pe cât posibil mai puțin. Mă puteți găsi acolo la ora unu.

– La priveghiul lui Grant Cary? Ei, asta ar fi ceea ce numesc eu nepotrivit.

– Veți veni la intrarea de serviciu, mi-a explicat, mușcând fiecare cuvânt ca și cum ar fi costat-o un negrăit efort discuția cu mine. Este un spațiu pentru parcare pe una dintre laturile clădirii, intrați de pe... Foșnet de hârtii. ... de pe Chestnut. Presupun că știți unde se află salonul de pompe funebre, nu?

– Îl știm, am răspuns. Lângă spitalul districtual.

— Bun. Mă găsiți acolo la unu, în spațiul pentru parcare din lateral, lângă intrarea de serviciu. O zi bună, domnișoară Winterbourne.

Prin urmare, Cortez fiind ieșit din schemă, eram acum în mod oficial pe cont propriu. Dacă toate astea s-ar fi petrecut acum un an, aș fi zis „nicio problemă" și m-aș fi bucurat că am șansa de a dovedi cine sunt. Toamna trecută, când tot restul consiliului avea rezerve cu privire la salvarea lui Savannah, fusesem gata să plec de una singură. Dac-aș fi făcut asta, aș fi fost moartă acum, fără discuție. Aș fi fost moartă, și poate că i-aș fi adus moartea și lui Savannah, în același timp. Atunci, mă învățasem minte.

Acum, aflată în fața unei alte importante amenințări, știam că am nevoie de ajutor și eram gata să-l cer. Dar cui? Dacă i-l ceream cuiva din cadrul consiliului, îi expuneam viața la riscuri pentru o problemă de-a vrăjitoarelor care, în consecință, ar trebui administrată de vrăjitoare. Însă Sabatul nostru ne abandonase. Și-atunci, ce ne mai rămânea?

Am încercat, în schimb, să mă concentrez asupra a ceea ce ar fi urmat Cortez să facă: să formulez un plan de acțiune. Însă aici mă împotmoleam. Dacă ieșeam la luptă și încercam să dau de urma lui Sandford și-a lui Leah, eram nevoită s-o iau cu mine pe Savannah, și probabil că ajungeam să le-o livrez direct în mâini. Pentru moment, cea mai înțeleaptă linie de conduită părea să fie statul la cutie, apărarea amândurora împotriva atacurilor lor, cu speranța că ei vor ajunge, pur și simplu, la concluzia că Savannah le aduce mai multe bătăi de cap decât beneficii. Oricâte mâncărimi mi-ar fi produs gândul de a adopta o poziție defensivă, în momentul de față refuzam să-mi asum riscuri cu privire la viața lui Savannah.

La unsprezece și jumătate, am privit mulțimea de afară. Poate că a fost de vină optimismul meu, dar mi s-a părut că s-a diminuat. Când m-am dus să-i spun lui Savannah să se pregătească, am găsit-o lungită pe spate în pat. A deschis ochii când am intrat în camera ei.

Un pui de somn? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Nu mă simt prea bine, mi-a zis.

Ți-e rău? am strigat, repezindu-mă spre marginea patului. Trebuie să-mi spui, iubito! Capul, sau stomacul?

Amândouă... Adică, niciunul. Nu știu, a răspuns, încrețindu-și nasul. Doar că mă simt... ciudat.

Nu observam vreun semn evident de boală. Temperatura îi era normală, nu se înroșise la față, iar ochii, cu toate că arătau obosiți, îi erau limpezi. Probabil, stresul. Nici eu nu mă simțisem prea grozav în ultima vreme.

Puteai să te fi ales cu ceva, am zis. Era vorba să ies, dar poate să mai aștepte.

Nu, s-a opus Savannah, smulgându-se din așternuturi. Vreau să merg. Probabil c-o să mă simt mai bine de îndată ce-o să ies afară.

Ești sigură?

Mi-a făcut un semn de încuviințare.

Poate închiriem ceva filme.

Foarte bine, atunci. Pregătește-te.

Pun pariu că e un sicriu închis, a zis Savannah, în timp ce coteam pe Chestnut.

Imaginea cadavrului mutilat al lui Cary mi-a săgetat prin
ier. Am împins-o cu toată forța înapoi.

— Ei bine, oricum n-o să aflăm, i-am răspuns. Nici prin
nu-mi trece să pun piciorul undeva în apropierea sălii ălela.

— Păcat că nu e un priveghi din alea, la care poți să intri
mașina. Așa, am fi putut să-l vedem fără să știe nimeni.

— Priveghi la care intri cu mașina?

— Ce, n-ai auzit despre ele? S-a ținut unul în Phoenix,
stăteam acolo, eu și mama. Chiar am trecut o dată cu mașina,
vedem și noi. E ca la o casierie pentru cei cu mașini, doar
uiți printr-un geam și vezi un tip mort.

— Condoleanțe din fugă.

— Lumea e foarte ocupată în zilele noastre. Trebuie simpl
cat totul, mi-a răspuns ea, zâmbind, după care s-a foit un pic
scaun. Nu ți se pare ciudat? m-a întrebat. Adică, ia gândește
Treci cu mașina... și ce? Vorbești într-un soi de difuzor? Îi
tipului ce mult o să-ți lipsească?

— Atât timp cât nu se ridică în capul oaselor să te-ntrebe
nu vrei și cartofi prăjiți la meniu...

Savannah a izbucnit în râs.

— Ciudați mai sunt oamenii! a zis, și s-a foit din nou.

— Ai nevoie să mergi la baie? m-am interesat.

— Nu, doar am înțepenit de cât am stat nemișcată.

— Dar n-am mers decât la cinci străzi distanță.

Mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Habar n-am. Poate-oi avea gripă.

— Cum ți-e stomacul?

— OK, cred.

Am recapitulat repede în minte tot ce mâncase ea în ultim
Deodată, mi s-a strâns stomacul.

— Aseară s-a apropiat cumva Cortez de ceașca ta cu
mocha?

– Hm? s-a mirat, întorcându-şi privirea spre mine. Ce, crezi m-a otrăvit? Nooo! Nu s-a atins de cafeaua mea. Plus că po[illegible] nu sunt aşa. Dacă-ţi toarnă cineva vreuna de-asta, ţi se face [illegible] dintr-odată. Pe când, pe mine, mă tot apucă şi-mi trece. A, ia [illegible] gata, s-a dus. Vezi?

[illegible]dată, s-a întors să privească peste umăr.

– Nu e ăla salonul de pompe funebre de pe Elm?

– Ba da... fir-ar să fie!

Mi-am repezit maşina pe cea mai apropiată alee şi am întors. Aşa cum spusesem, firma de pompe funebre era aproape de spitalul din localitate. Mai bine zis, cele două clădiri erau lipite, poate pentru uşurinţa transportării celor care nu reacţionau favorabil la tratament. Spitalul mai oferea şi o excelentă vedere spre cimitirul local alăturat, una pe care pacienţii probabil o considerau extrem de însufleţitoare.

Parcarea de lângă salonul de pompe funebre era plină, aşa că am fost nevoită să parchez în spatele spitalului. Cu Savannah târându-se după mine, am cam ţopăit în grabă în jurul funebrei clădiri, având atât de multă grijă să nu fiu văzută, încât am preferat să mă strecor printr-un gard viu înalt, decât să merg pe drum. Când am ajuns în parcarea firmei de pompe funebre, am verificat împrejurimile, asigurându-mă că nu vine şi nu pleacă nimeni, după care m-am repezit spre intrarea de serviciu şi am bătut la uşă.

– Cred că mi-am zgâriat spatele într-o creangă, mi-a zis Savannah. Ce importanţă are dacă ne vede cineva? Doar nu l-ai omorât tu pe tip.

– Nu, dar ar însemna lipsă de respect. Şi nu vreau să provoc mai multe necazuri.

Până ca ea să-mi poată răspunde, uşa s-a deschis larg. O femeie cam pe la patruzeci şi cinci de ani a scos capul, cu chipul [illegible] încremenit într-o încruntare care părea să fie mai degrabă [illegible] decât ceva intenţionat.

— Da? a zis. Dar, până să-i pot spune ceva, a clătinat din cap în semn de încuviințare. Domnișoara Winterbourne. Bun. Intră!

Aș fi preferat să rămân afară, însă ea a dat drumul ușii, dispărând înăuntru înainte să mai am eu timp pentru proteste. Am împins-o ușurel pe Savannah, după care am intrat și eu, pomenindu-mă într-o magazie. În mijlocul stivelor de lăzi erau un scaun pliant și o masă plină de dosare.

Roberta Shaw purta o rochie din olandă, elegant croită, după ultima modă; mama avea o croitorie, așa că știu să deosebesc o piesă de calitate de un chilipir de la Wal-Mart. Cu toate că rochia era cap de serie, se strica orzul pe gâște. La fel ca mult prea multe alte femei corpolente, Shaw comitea eroarea de a-și alege veșminte exagerat de largi, transformând o rochie scumpă într-o piesă diformă ca din pânză de sac, căzând în falduri în jurul ei.

În timp ce mi se adaptau ochii la semiîntunericul magaziei, Shaw s-a așezat pe scaunul ei și și-a făcut de lucru cu hârtiile din față. Am așteptat câteva minute, după care am tușit încet.

— Eu... hm... aș cam vrea să plec, am zis. Nu mă simt în largul meu aici.

— Stai.

Am stat. Încă două minute. După care, până să mai pot eu comenta iar, Savannah a oftat... cu zgomot.

— Nu avem chiar toată ziua de pierdut, să știi, i-a zis femeii.

Shaw a privit chiorâș, dar nu spre Savannah, ci spre mine, ca și cum obrăznicia lui Savannah n-ar fi fost de imputat altcuiva decât mie.

— Îmi cer scuze, am zis. Fata nu se simte bine. Dacă nu sunteți gata, am putea să plecăm, să ne luăm prânzul, după care să ne întoarcem.

— Uite, mi-a zis, împingând un dosar spre mine. Factura e deasupra. Solicităm un cec verificat, pe care-l poți expedia prin curier la adresa menționată. Sub nicio formă nu trebuie să le

legătura cu familia Cary cu privire la plată sau la orice altceva decât de cazul dumitale. Dacă ai întrebări...

Te sun. M-am prins.

M-am îndreptat spre ușă, am smucit clanța și m-am împleticit înapoi când ea nu s-a deschis. Halal ieșire grațioasă din scenă! Recăpătându-mi echilibrul și demnitatea, am apucat din nou clanța, am întors și am împins. Tot nimic.

E vreun zăvor? am întrebat, privind clanța cu atenție.

Trebuie doar să apeși pe ea și să tragi, ca la oricare ușă de exterior.

Javră. Cât pe ce s-o spun cu voce tare. Totuși, spre deosebire de Savannah, educația nu-mi permitea să fac un astfel de lucru. Am încercat din nou ușa. Tot fără rezultat.

E blocată, am zis.

Shaw a oftat și s-a săltat de pe scaunul ei. Traversând încăperea, mi-a făcut semn să mă dau la o parte din drum, după care a prins clanța, a apăsat și a smucit. Ușa a rămas închisă. Am auzit voci de cealaltă parte.

E cineva afară, am zis. Poate ne deschide ușa de acolo.

Nu, nu voi permite să-i deranjezi pe cei îndoliați. Îl voi suna pe îngrijitor.

Există și o ușă din față, nu-i așa? a întrebat Savannah.

Încă o dată, Shaw m-a privit chiorâș pe mine.

Din rațiuni evidente, nu veți ieși prin față, a zis, luându-și telefonul mobil.

Oftând, m-am rezemat de ușă. Și așa am prins un schimb de replici înfundate al celor de afară. Am recunoscut vocile.

...chiar prea ușor, a zis Leah.

Sandford a izbucnit în râs.

La ce te-ai fi așteptat? E o vrăjitoare.

Vocile s-au stins, fiindcă probabil posesorii lor s-au îndreptat spre intrarea din față. Am smucit din nou ușa, de data aceasta

murmurând un descântec de descuiere. Nici acum nu s-a întâmplat nimic.

— Leah, am mimat din buze spre Savannah, după care m-am întors spre Shaw. Las-o baltă cu îngrijitorul. Noi am plecat. Chiar acum.

— Nu puteți..., a început Shaw.

Prea târziu. Eu deschisesem deja ușa de interior și o împingeam pe Savannah să treacă dincolo. Shaw m-a apucat de spatele bluzei, dar am reușit să mă smulg și am împins-o mai departe pe Savannah pe coridor.

Un priveghi de pomină

Cum am ajuns pe coridor, am îmboldit-o pe Savannah să meargă mai departe.

– Treci prin prima ușă pe care o vezi, i-am șoptit. Grăbește-te. Sunt imediat în urma ta.

La stânga, un coridor gol șerpuia către un teritoriu necunoscut. Razele soarelui radiau printr-o ușă aflată la mai puțin de douăzeci de pași depărtare, pe dreapta: douăzeci de pași pe un culoar ticsit de persoane îndoliate, în vestimentații sumbre. Am luat-o la stânga. Totuși, urmându-mi sfatul, Savannah a cotit la dreapta, spre ieșirea principală, direct prin mulțime.

– Sav...! am rostit, într-o șoaptă răsunătoare, însă ea deja ajunsese prea departe ca să mă mai audă, și înainta repede.

Mi-am lăsat ochii în jos, m-am rugat să nu mă recunoască nimeni, și am urmat-o. Nu făcusem nici cinci pași, când vocea lui Shaw a tunat din spatele meu.

– Paige Winterbourne, să nu îndrăznești...

N-am mai auzit și restul. Numele meu a parcurs cu viteza fulgerului coridorul, într-o explozie de șușoteli.

– Winterbourne?

– Paige Winterbourne?

– Nu e cumva...

— O, Dumnezeule...

— Ea să fie?

Primul meu impuls a fost să-mi țin fruntea sus și să mărșăluiesc mai departe spre ușă. Așa cum afirmase Savannah, eu nu făcusem nimic rău. Însă respectul a prevalat asupra mândriei și, din respect față de îndoliați, mi-am lăsat capul în jos, am murmurat câteva cuvinte de scuză și m-am zorit după Savannah. Șușotelile au șerpuit în urma mea, stingându-se treptat înainte de a se transforma în bârfe.

Mi-am adus cu de-a sila și alte scuze pe buze și mi-am croit drum prin mulțime. În față, un cvartet îngrămădit înghițea silueta subțire a lui Savannah. Mi-am ridicat ochii, mi-am iuțit pașii și m-am înălțat pe vârfurile picioarelor, străduindu-mă s-o văd.

Lumea din jurul meu a început să se agite, șoaptele umflându-se până la nivel de trăncăneală. O scurtă zarvă a izbucnit în fața mea, spre stânga, în dreptul unei perechi de uși mari. Nu i-am dat atenție și am mers înainte, scrutând cu privirea chipurile ostile, luptându-mă s-o găsesc pe Savannah fără să intru în contact vizual cu îndoliații. Cineva m-a apucat de braț. Nu mi-am întors capul decât pe jumătate, prinzând din zbor imaginea unui păr blond sub o pălărie neagră.

— Îmi pare rău, am murmurat, cu privirea încă rătăcind prin mulțimea din față, căutând-o pe Savannah.

Cineva a icnit.

Iat-o! O ceafă cu păr negru s-a ivit în apropierea ieșirii. M-am avântat înainte, însă mâinile acelea m-au apucat din nou, înfigându-și unghiile în brațul meu.

— Îmi pare rău, am zis încă o dată, absentă. Dar chiar trebuie să...

M-am întors, vrând să mă scutur de atacatoarea mea, dar atunci i-am văzut fața și am încremenit. Lacey Carey mă fixa cu ochii înroșiți de jale și înnegriți de rimel. Peste lumea din jurul nostru s-a așternut tăcerea.

— Cum îndrăznești? a șuierat ea. E cumva vreun soi de glumă bolnavă?

— Îmi pare foarte, foarte rău, i-am răspuns. N-am vrut să... fost o greșeală... trebuia să-mi iau dosarul...

— Dosarul? a repetat Lacey, schimonosindu-se la față. Tu... tu ai îndrăznit să întrerupi priveghiul soțului meu ca să vii să-mi iei dosarul?

— Nu, am fost chemată să-l iau...

M-am oprit, totuși, dându-mi seama că nu era momentul s-o explic. Mi-am aruncat privirea de-a lungul coridorului, în căutarea lui Savannah, dar n-am mai văzut-o.

— Îmi pare foarte rău. Nu vreau decât să plec...

Cineva și-a făcut loc prin gloata adunată în spatele meu. Mișcarea mi-a atras atenția, așa că am întors capul și am văzut-o pe Shaw trecând printr-un culoar deschis la vreo zece-doisprezece pași mai încolo.

Shaw a scos ceva din faldurile rochiei sale. O păpușă. Vederea ei a fost atât de neașteptată, încât m-am oprit pe loc, îndeajuns cât să-i văd buzele mișcându-se... și să-mi dau seama că păpușa nu era, în realitate, câtuși de puțin o păpușă normală.

— O păpușă vrăjită, am șoptit. O, Doamne...

M-am răsucit pe călcâie, dând să fug, dar nu înainte de a o zări pe Leah făcându-și apariția în spatele lui Shaw. A ridicat o mână și a făcut un semn cu degetul în direcția mea.

— Savannah! am strigat, smulgându-mă din mâinile lui Lacey și azvârlindu-mă în mulțimea care-mi bloca drumul.

Ceva a pocnit deasupra: o mică explozie. După care, o alta și o alta. Cioburi de sticlă au început să zboare peste tot, minuscule și ascuțite ca lama de brici. Cioburi de becuri incandescente. Până și aplicele de pe pereți au explodat, cufundând coridorul în obscuritate, unica lumină venind dinspre ieșirea drapată din catifea. M-am repezit spre ușa din față, împingând cu mâinile pe oricine îmi stătea în cale. O ușă de interior s-a trântit, blocând

drumul spre vestibulul principal şi cufundând culoarul în întuneric. Alte uşi s-au trântit apoi. Lumea a început să ţipe.

M-a lovit ceva. Nu, nu doar ceva, ci întreaga mulţime. Toţi cei din jurul meu mi-au dat impresia că zboară de pe picioare, şi ne-am repezit laolaltă, într-un amalgam ţipător, clocotitor, zvârcolitor, prin cadrul unei uşi. Enormele uşi duble s-au trântit în urma noastră, înăbuşind ţipetele şi urletele celor rămaşi captivi pe culoar.

În timp ce mă chinuiam să mă ridic de pe covor, am privit în jur. Eram într-o încăpere spaţioasă împodobită cu draperii atârnate. Mici grupuri răzleţe de îndoliaţi se holbau la noi. Cineva a dat fuga s-o ajute pe Lacey să se pună pe picioare.

— Ce se-ntâmplă...

— A chemat cineva...

— Dar-ar naiba...

Odată cu strigătele acelea dezorientate, mi-au revenit şi mie simţurile la normal, şi am sărit în picioare. Am auzit un mic pocnet, sunet de acum familiar. Ridicându-mi privirea, am văzut un candelabru chiar deasupra capului meu. M-am aruncat pe jos, acoperindu-mi capul exact în clipa în care micile becuri au început să explodeze.

Doar când a încetat ploaia de cioburi am îndrăznit să arunc o privire, aşteptându-mă să fie beznă totală. În loc de aşa ceva, am descoperit că puteam să văd un pic. O lumină pâlpâitoare, a unui singur bec rămas nespart din candelabru, iluminând îndeajuns cât să-mi pot desluşi împrejurimile.

Am sărit din nou în picioare, căutând cu privirea o ieşire. Lumea striga, ţipa, plângea. Unii băteau cu pumnii în uşa ferecată şi urlau în telefoanele mobile. I-am luat prea puţin în seamă. Creierul meu era plin de un singur refren: *Savannah*. Trebuia să o găsesc pe Savannah.

Am rămas pe loc, cu mintea neobişnuit de limpede în toiul acelui haos, şi am inventariat situaţia. Ieşirea principală, blocată

[illegible] ferecată. Ferestre, nu. Uși auxiliare, nu. Încăperea avea, cu aproximație, treizeci și cinci de metri pătrați, și avea scaune de jur-împrejur. Iar în dreptul peretelui cel mai îndepărtat se [illegible]... un sicriu.

În momentul acela, mi-am dat seama unde mă aflam: în sala pentru priveghi. Din fericire, așa cum ghicise Savannah, nu aveai pe cine să vezi. Sicriul era închis. Dar, chiar și-așa, mi s-a strâns stomacul la gândul că sunt atât de aproape de cadavrul lui [illegible].

M-am forțat să-mi păstrez calmul. În jurul meu, toți ceilalți pă[illegible] să se liniștească, la rândul lor, strigătele transformându-se [illegible] în suspine tăcute și asigurări șoptite că ajutoarele sunt pe drum.

Am revenit la examinarea a ceea ce mă înconjura: Nu erau fe[illegible]... Prin stratul de șoapte și scâncete înfundate s-a auzit un [illegible]. Un vaiet și un râcâit. Nu prea îndrăzneam să privesc [illegible] identific sursa. Nici nu aveam nevoie. Știam, fără să privesc, [illegible] zgomotul venea dinspre peretele cel mai îndepărtat. Dinspre [illegible].

[illegible] ochii minții, am revăzut-o pe Shaw, ținând în mâini păpușa [illegible] și recitându-și incantația. Am văzut-o și mi-am dat seama [illegible] o necromantă.

[illegible] s-a preschimbat într-un bubuit. Și, pe măsură ce zgo[illegible] creștea în intensitate, peste restul încăperii se așternea tă[illegible] Toate privirile s-au întors spre sicriu. Un bărbat s-a apropiat [illegible], apucându-l de o margine.

Nu! am strigat. Am plonjat înainte, aruncându-mă spre el. [illegible]

[illegible] desfăcut închizătoarea capacului exact în clipa în care tru[illegible] s-a izbit de-al lui, doborându-l într-o parte. Am încercat [illegible] ridic, însă picioarele mi s-au încurcat printre ale lui și m-am [illegible], căzând peste coșciug. Și, în timp ce mă zbăteam să [illegible], capacul s-a întredeschis, scârțâind.

Am încremenit, cu inima bubuindu-mi în piept, după care am închis ochii, strângând pleoapele cât puteam de tare, la fel de strâns ca pe vremea când aveam patru ani și luam scârțâitul țevilor drept prezența unui monstru în șifonierul meu. Încăperea a rămas tăcută, atât de tăcută, încât puteam să le aud respirațiile celor aflați mai aproape de mine. Am deschis un ochi și am văzut... nimic. Din poziția mea privilegiată, de pe podea, nu puteam să văd decât capacul deschis al sicriului.

— Închide-l, a șoptit cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, închide-l!

Am răsuflat ușurată. Shaw nu era necromantă. Probabil că Leah simulase zgomotele din sicriu făcând să se miște ceva dinăuntrul lui, sperând că-l va determina pe vreunul dintre participanții la priveghi să-l deschidă și să etaleze rămășițele zdrobite ale lui Cary. Încă o farsă grotescă, menită să mă încetinească, să mă împiedice să ajung la Savannah.

Un geamăt mi-a întrerupt brusc meditația. Eram încă îndoită de șale, străduindu-mă să ajung în poziția verticală. Când m-am ridicat, l-am văzut pe bărbatul care venise grăbit să închidă sicriul. Stătea lângă el, cu mâna pe capacul deschis, cu ochii mari și rotunjiți. Un nou geamăt a cutremurat încăperea și, pentru o clipă, pentru un moment de un optimism nebunesc, am încercat să mă conving pe mine însămi că geamătul venea dinspre bărbatul acela. Dar apoi o mână zdrobită s-a înălțat deasupra căptușelii din satin a coșciugului și a apucat de marginea lui.

Nimeni nu s-a mișcat. Sunt convinsă că, în următoarele zece secunde, nici măcar o inimă n-a bătut în toată încăperea. Mâna s-a apucat de marginea sicriului, a strâns, apoi s-a destins și a început să coboare, puțin câte puțin, ca și cum ar fi mângâiat lemnul neted. Încă un geamăt: un geamăt gâlgâit, umed, care mi-a făcut să se ridice fiecare firicel de păr de pe trup. Tendoanele mâinii s-au contractat, în timp ce degetele strângeau mai tare. Și apoi Cary s-a ridicat în capul oaselor.

În penumbra din sală, a urmat o fracţiune de secundă în care rantham Cary jr. a dat impresia că ar fi viu. Viu, şi întreg, şi sălItos. Poate să fi fost o festă de-a întunericului, sau iluzia unei inţi optimiste. El s-a ridicat în şezut şi pare viu. Lacey a scos un net, nu de oroare, ci de triumf. În spatele meu, Grantham senior hohotit, un sfâşietor strigăt de bucurie, cu chipul încremenit tr-o expresie de dor, de speranţă, atât de apăsătoare, încât am st nevoită să întorc capul.

Cary s-a săltat din sicriu. Cum? Nu ştiu. Văzându-l după ce urise, ştiam că era imposibil să-i mai fi rămas vreun os nerupt trup. Cu toate acestea, înţelegeam prea puţin partea aceasta a cromanţiei. Nu pot să afirm decât că, sub privirile noastre, s-a rădult să se ridice din sicriu şi s-a săltat în picioare. Şi, pe mără ce conturinvadeau să i se desluşească, binecuvântata iele a nevătămării se evapora.

Lucrătorii de la pompe funebre îşi făcuseră bine treaba, cuţând tot sângele şi cheagurile... dar nu reuşiseră altceva decât demaşte monstruoasa realitate a rănilor sale. Partea opusă a pului îi fusese rasă şi sfâşiată şi sfârtecată şi zdrobită — da, robită — ochiul lipsă, obrazul afundat şi mutilat, nasul... Nu, ugel

Pentru moment, tăcerea s-a prelungit, cât timp Cary a stat pe , cu capul bălăngănindu-se pe gâtul frânt, ochiul străduindu-se privească, şi geamătul acela gâlgâit izbucnindu-i de pe buze la de ritmic ca respiraţia. Şi apoi, a văzut-o pe Lacey. I-a rostit mele, sau o cumplită parodie a numelui ei, pe jumătate vorbit, jumătate gemut.

Cary a pornit spre soţia lui. Părea că nu merge, ci se târăşte, ânându-se şi săltând, trăgându-se înainte. Singurul lui braţ întins spre ea. Celălalt s-a smucit, ca şi cum ar fi vrut să se ri-, dar nu putea. Mâneca a tot zvâcnit şi s-a zvârcolit, materiaerânindu-i pe lângă corp.

— ...aaa... iii..., a zis el.

Lacey a scos un scâncet şi a făcut un pas înapoi. Cary s-a oprit. Ţeasta i s-a clătinat în sus şi-n jos, la stânga şi la dreapta, iar buzele i s-au schimonosit într-o iritare diformă.

— ...aaa... iii?

S-a întins după ea. Atunci, Lacey a leşinat, prăbuşindu-se pe podea înainte ca oricine s-o poată prinde. Şi, odată cu căderea ei, întreaga încăpere şi-a revenit brusc la viaţă. Lumea s-a repezit spre uşă, începând să bată şi să ţipe.

— ...at..., a gemut Cary.

Tatăl lui s-a oprit brusc. În timp ce se holba la fiul său, buzele i se mişcau, dar fără să iasă vreun sunet de pe ele. Apoi, şi-a dus mâna la piept. Cineva l-a tras înapoi, strigând să fie chemată o ambulanţă. De cealaltă parte a sălii, o femeie a izbucnit în râs, un râs strident care s-a transformat iute în hohote de plâns cu sughiţuri. Cary s-a întors anevoie, clătinându-se, şi a fixat-o cu privirea pe femeia care hohotea.

— ...ce... ce... ce...

— Peter! a strigat o altă voce de femeie. Peter, unde mă-ta eşti?

Toţi cei care nu rămăseseră imobilizaţi din cauza şocului priviră cum o femeie într-o rochie verde răsare printre draperiile din spatele coşciugului lui Cary.

— Peter, javra naibii! Te omor!

Femeia a înaintat cu paşi mari până în mijlocul încăperii, unde s-a oprit, examinând mulţimea.

— Voi cine naiba mai sunteţi? Unde e Peter? Jur pe Dumnezeu, de data asta o să-l omor pe nenorocit!

Femeia era tânără, poate cu doar câţiva ani mai mare ca mine. Un strat gros de machiaj nu prea reuşea să-i camufleze un ochi învinegrit. Era slabă, dar slabă-băţ, acel soi de slăbiciune care vorbeşte despre droguri şi neglijarea propriei persoane. În timp ce-şi rotea privirea încruntată peste cei din încăpere, şi-a suflat un cârlionţ de păr blond cu rădăcina de culoare închisă de peste faţă... şi de peste un crater de dimensiunile unui glonţ de la tâmplă.

— E... e..., s-a bâlbâit cineva.

Femeia s-a răsucit pe călcâie spre cel care vorbise și s-a aruncat asupra lui. Omul a scos un țipăt ascuțit și s-a tras înapoi, împleticindu-se; cu toate acestea, ea a aterizat peste el, și a început să-i zgârie fața cu unghiile.

O femeie mai în vârstă, dându-se înapoi, s-a ciocnit tocmai de Cary. Văzând de ce anume se lovise, a țipat și s-a răsucit brusc, împleticindu-se. Din cădere, a întins instinctiv o mână, apucându-se de brațul lui inutil. Cary s-a clătinat. Și, în timp ce se prăbușea la rândul lui, brațul i s-a smuls din umăr, mâna rămânând în strânsoarea femeii, aceasta făcând să se rupă cusăturile de care se folosiseră lucrătorii de la pompe funebre ca să-i prindă la loc membrul secționat.

Le-am întors atunci spatele, în timp ce Cary își privea brațul alunecându-i din corp, iar țipetele lui gâlgâite se amestecau în cacofonia din sală. Conștientă doar pe jumătate de ce făceam, am pornit în fugă spre peretele acoperit cu draperii, de unde apăruse femeia împușcată.

Trecând în goană prin cadrul ușii mascate de draperii, m-am pomenit într-o încăpere micuță și întunecată. Un sicriu gol zăcea pe ceea ce părea să fie o targă pe roți, de spital. În spatele sicriului am reușit să desluşesc contururile unei uși. Am dat targa la o parte, am apucat de clanța ușii, am apăsat-o și am împins, fiind cât pe ce să cad când ea chiar s-a deschis. Am ieșit, împleticindu-mă.

Magie de doi bani

AM GONIT DE-A LUNGUL coridorului pustiu. Din spatele meu se auzeau țipetele celor rămași captivi laolaltă cu cadavrele. Și alte țipete s-au îngrămădit pe culoar, părând să vină din ambele direcții, însă eu nu vedeam decât uși închise și culoare adiacente.

O strălucire ștearsă iradia, în depărtare, la dreapta mea. Am alergat spre ea. Din spate, se auzea un bubuit îndepărtat, ca și cum ar fi urcat cineva o scară. Mi-am văzut de alergarea mea.

Când am trecut de un coridor lateral, am privit de-a lungul lui și am văzut o gloată de oameni, cu toții înghesuiți într-o ușă închisă, bubuind în ea și strigând. Mi s-a părut ceva neobișnuit și m-a făcut să mă întreb de ce era coridorul meu atât de pustiu, dar n-am încetinit. Cum am trecut de colț, salvarea mi-a apărut în fața ochilor: o ușă pe lângă muchiile căreia, dincolo de o draperie de culoare închisă, se vedea soarele.

Am dat buzna spre ușă și mai aveam cam zece pași până la ea, când un fulger stacojiu mi s-a înălțat în cale. Pentru o clipă nedeslușitul nor de roșu și de negru a zvâcnit și a pulsat, după care a explodat într-o gură căscată plină de colți, care s-a repezit la gâtul meu.

Am urlat, m-am răsucit pe călcâie, și m-am ciocnit de un corp. Și am țipat iar, două mâini m-au apucat de umeri. Am izbit cu pumnii și cu picioarele, însă persoana care mă atacase n-a făcut ca să-și întețească strânsoarea.

— Gata, Paige. Șșt. Nu e nimic.

Conștientizarea mi-a străpuns blindajul panicii, și mi-am ridicat privirea spre Cortez. Pentru o clipă, am fost inundată de ușurare. Abia apoi mi-am amintit de trădarea lui. Când m-am tras înapoi, am observat că nu mai avea ochelarii. De fapt, întregul echipament de avocat amărât fusese înlocuit cu pantaloni kaki, o geacă din piele și un tricou Ralph Lauren: o vestimentație mult mai potrivită unui tânăr avocat dintr-o Cabală. Cum de putusem să mă las atât de ușor înșelată?

— O, Doamne... Savannah, am exclamat.

M-am smuls din strânsoarea lui și m-am repezit spre ușă. Câinele demon a prins din nou viață, năpustindu-se asupra mea. Mi-am răsucit pe călcâie și l-am îmbrâncit cu putere pe Cortez, încercând să trec pe lângă el și să fug în partea cealaltă, dar el m-a prins de mijloc și m-a smucit în sus de pe podea.

— Savannah e în partea asta, Paige. Trebuie să treci prin el.

A început să mă împingă spre fălcile fiarei. Am dat să-l sfâșii cu ghearele, să-l zgârii, să-l lovesc cu mâinile, cu picioarele. Unghiile mele s-au prins în ceva, și l-am auzit icnind, după care și-a slăbit strânsoarea exact cât să mă pot elibera, zvârcolindu-mă. M-am repezit înainte, însă el m-a prins din nou, înfășurându-și brațele în jurul pieptului meu.

— Fir-ar să fie, Paige, ascultă-mă! Savannah e într-acolo! Aici nu e nimic: doar o halucinație.

— Eu nu haluci...

M-a smucit cu fața spre locul în care văzusem fiara-demon. Dispăruse.

— Ce naiba, termină! a gemut el, când i-am repezit un cot în

Ținându-mă cu un braț, și-a fluturat mâna prin aer în fața noastră. Norul de fum roșu s-a întors, schimonosindu-se într-o pereche de fălci masive, rânjite. M-am zbătut cu o reînnoită energie, însă Cortez a reușit să mă țină mai departe pe loc, silindu-mă în același timp să privesc. Fumul s-a zvârcolit și a zvâcnit, preschimbându-se în ceva care semăna a dragon, cu colți, o limbă înfurcată și ochi dogoritori. Pe urmă, a dispărut și dragonul, preschimbându-se la loc în câinele acela demonic, încordându-se și spumegând, ca și cum ar fi avut lesa prea scurtă.

— E o viziune, mi-a zis el. O imagine invocată. Magie de doi bani. Acționează ca o capcană declanșată de un resort. Gabriel Sandford le-a plasat la toate ieșirile. Și-acum, îți repet că Savannah e bine și ne așteaptă...

L-am împins și am rupt-o la fugă în direcția opusă. În fața mea, din cadrul unei uși a răsărit o siluetă. N-am încetinit, doar mi-am întins mâinile în față, pregătită să îmbrâncesc deoparte respectiva persoană. Atunci, s-a întors spre mine. Era un bărbat gol, cu pielea strălucindu-i palidă în lumina slabă. Partea de sus a craniului îi lipsea. Bustul îi era spintecat în formă de Y, de la umeri până la piept și în jos, spre pelvis. Puteam să-i văd coastele, sfârtecate. Când a făcut un pas înainte, ceva i-a căzut din piept, lovind podeaua cu un plescăit. M-a privit, întredeschizându-și buzele. Am scos un țipăt.

Brațele lui Cortez mi-au cuprins talia. Smulgându-mă de pe podea, m-a dus pe sus, aproape târându-mă, de-a lungul coridorului. Când am ajuns în locul în care ne luptaserăm mai adineauri, dragonul a reapărut. Am închis ochii și m-am zbătut mai tare.

După câteva clipe, am simțit un val de aer și am deschis ochii, văzând cum Cortez iese pe ușă. În spatele nostru, câinele demonic mârâia către nimic. Cortez m-a săltat din nou de pe picioare și m-a cărat până la ușă. Abia când am ajuns în parcare m-a lăsat jos.

– Dacă o să priveşti într-acolo, mi-a zis, gâfâind, o s-o vezi pe Savannah în maşina ta.

Când am atins asfaltul cu picioarele, l-am îmbrâncit iar. Rotindu-mi privirea prin parcarea spitalului, mi-am văzut maşina... şi nimeni înăuntru.

– Fir-ar să fie! a exclamat el, privind la rândul său în jur, în timp ce-şi ştergea sângele de la brazdele pe care i le trasasem pe obraz. Unde naiba o fi?

– Îţi jur că, dacă i-ai făcut ceva...

– Uite-o, mi-a zis, luând-o din loc. Savannah! Doar ţi-am spus să stai în maşină!

– Şi-ai crezut c-o să te ascult? i-a replicat Savannah, din spatele meu. Eşti varză la farmecele de încuiere, vrăjitorule. Hei, Paige, hai încoace. Trebuie să vezi asta.

A rupt-o la fugă, lăsându-mă să-i văd doar spatele tricoului. Am ţâşnit după ea, iar Cortez ne-a urmat în pas alergător. Trecând după un colţ, am văzut-o în dreptul altei uşi. Până s-o pot ajunge, a dispărut înăuntru. Am prins uşa înainte să se închidă. Savannah era acolo, cu spatele spre noi.

– Priveşte, mi-a zis.

Şi a fluturat mâna în faţa ei. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, particule cenuşii au venit plutind din toate direcţiile, până când au alcătuit un soi de minge subţiată deasupra capului lui Savannah. M-am pregătit să văd cine ştie ce altă fiară rânjită. În loc de asta, praful cenuşiu s-a modelat într-un chip de femeie, dar care apoi au început să cadă bucăţi-bucăţi, lăsând în loc un craniu rânjit. Gura s-a deschis într-un râs mut, după care craniul s-a rotit de trei ori şi a dispărut.

– Tare, hm? m-a întrebat Savannah. Chestii de-ale vrăjitorilor. Tu poţi s-o faci, Lucas?

– Magie de doi bani, a replicat el, horcăind în strădania de a-şi recăpăta suflul.

Savannah i-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Nu poți, nu-i așa? Bag mâna-n foc că eu aș putea.

Încă o dată, a declanșat vraja, printr-o simplă fluturare a mâinii.

— E foarte tare, a zis. Te apropii de ușă, și dispare. Sunt la toate ușile. Trebuia să-i vezi pe polițiștii de la intrarea principală!

Și-a întors pentru prima oară privirea spre mine.

— Nu arăți prea grozav, Paige. Ești bine?

— Leah... Sandford, am îngăimat, încă fără suflu din cauza panicii. Trebuie să plecăm. Până nu apucă ei să...

— Au plecat de mult, m-a încredințat Savannah. Când am ieșit, am văzut-o pe Leah, și tocmai mă pregăteam să fug, dar m-a prins Lucas. I-am ars una și...

Întrerupându-se, a arătat spre zgârieturile de pe fața lui.

— Hei, eu le-am făcut și pe-astea?

— Nu, aș crede că sunt opera lui Paige. Vânătaia de pe urma loviturii tale încă n-a avut timp să apară. Acum, după cum în cerca să spună Savannah, Leah și Sandford au plecat...

— A, așa e, a continuat ea. Așadar, Lucas mă înșfacă, și eu mă zbat, iar Leah își face numărul și ne zboară cât colo. Totuși, până să ajungă la mine, celălalt tip — Sandford, bănuiesc — îi taie ma caroana, după care îi spune ceva și pleacă amândoi.

— Au plecat, pur și simplu? l-am întrebat pe Cortez. Cât de convenabil!

— Nu, stai, m-a oprit Savannah. Aici e partea frumoasă. Știi, ei nu pot să se atingă de Lucas, din cauză că el e...

— Nu acum, Savannah, a întrerupt-o Cortez.

— Dar tot trebuie să-i spui, altfel n-o să înțeleagă.

— Da, am susținut-o și eu, trebuie să-mi spui.

— Nu l-ai sunat pe Robert, presupun.

— E plecat din oraș. Și vreau s-o aud de la tine. În clipa asta Cortez a clătinat din cap.

— Mă tem că vei avea nevoie de explicația în versiunea ex-tinsă, pentru care nu avem timp în momentul de față. Cu toate

[illegible], îți voi explica de îndată ce vom ajunge într-un loc sigur, departe de aici.

Hei, Paige, m-a întrebat Savannah, ai văzut ce biclă are [illegible]?

[illegible] repezit după colț până s-o pot opri. Când am ajuns-o din [illegible], am găsit-o ghemuită lângă, nu o bicicletă, ci o motocicletă.

E o Scout, m-a informat ea. O Indian Scout[1]. E, cum să zic, [illegible]chitate. Din ce an ziceai că e?

O mie nouă sute douăzeci și șase. Dar acum trebuie să plecăm, Savannah.

E o piesă de colecție, mi-a explicat Savannah. Foarte rară.

Scumpă, hm? am zis, săgetându-l cu privirea pe Cortez. Ca [illegible] de firmă. Destul de costisitoare pentru un avocat care [illegible] să facă rost de cazuri.

Motocicleta am restaurat-o. Cât despre veșminte, consider [illegible] costum ar fi destul de nepotrivit pentru un drum cu motocicleta. Garderoba mea cuprinde un sortiment limitat de articole [illegible], majoritatea fiind cadouri din partea membrilor familiei [illegible], ale căror bugete și gusturi le surclasează pe-ale mele. Acum, [illegible] ar fi cazul...

Eu nu merg nicăieri, am declarat.

Cortez a scos un zgomot care semăna remarcabil de mult cu un mârâit de frustrare.

Paige, acum nu este momentul...

Nu vreau să fac pe nebuna. Doar că nu mi se pare o idee [illegible] bună să fugim. Cei dinăuntru m-au văzut. Or să le spună [illegible], care or să vină după mine ca să mă întrebe de ce [illegible] am luat zborul.

Cortez a ezitat puțin, după care a încuviințat.

Foarte corect. Aș propune să găsim un ofițer de poliție care [illegible] ia declarația.

---

[1] Marcă de motociclete fabricată de compania Indian Motocycle Company între anii 1920 și 1949.

— Mai întâi, să-i scot pe oamenii ăia de-acolo, până nu face infarct cineva.

Savannah şi-a dat ochii peste cap.

— Of, mai lasă-mă! Cui îi pasă de ăia? Ei nu te-ar ajuta pe tine. Spune-i şi tu, Lucas.

— Are dreptate. La Paige mă refer. Trebuie să-i scoatem de-acolo.

— Nu începe şi tu, s-a plâns Savannah. Of, Doamne, sunt înconjurată!

I-am făcut semn să tacă şi am pornit împreună spre intrarea din spate.

N-o să vă mai ofer o relatare pas cu pas a ceea ce s-a întâmplat mai departe. Eu şi Cortez am reuşit să desfacem toate farmecele lui Sandford, descuind uşile blocate şi destrămând toate iluziile declanşate.

Cât despre Cary şi toţi ceilalţi morţi umblători, ei s-au oprit, pur şi simplu, din umblat. Până când a reuşit toată lumea să iasă, şi reprezentanţii autorităţilor să intre, incantaţia necromantei îşi pierduse efectul. Sau, cel puţin, aşa ne-a explicat Cortez. După cum am mai spus, eu nu mă pricep deloc la ridicarea morţilor. Orice necromant poate s-o facă, însă eu n-am întâlnit niciodată pe cineva care să fi îndrăznit. Necromanţii pe care-i cunosc îşi folosesc puterile doar ca să comunice cu spiritele. Reintroducerea unui suflet într-un trup fără viaţă contravine oricărui cod moral din lumea supranaturală.

În haosul din jurul firmei de pompe funebre, am avut nevoie de douăzeci de minute până să găsesc un ofiţer de poliţie, iar acesta a insistat să-l urmez până la secţie, ca să-mi dau declaraţia.

Desigur, poliţiştii credeau că am jucat un rol în ceea ce se întâmplase. Cu toate acestea, nu ştiau *ce* se întâmplase. Sigur,

auziseră relatările, martor după martor bolborosind despre morți care umblau și vorbeau. Dar, când polițiștii reușiseră în sfârșit să intre în clădire, nu găsiseră decât cadavre împrăștiate pe podea. Îngrozitor, sigur că da, dar nicidecum dovezi ale unor fapte de negândit.

Când mi-am spus eu versiunea, n-am relatat decât trei episoadele pe care le-am considerat plauzibile: fusesem ademenită prin vicleșug la firma de pompe funebre și păcălită să pătrund pe coridorul înțesat de participanții la priveghi. Apoi, luminile se stinseseră. Cineva mă îmbrâncise în sala pentru priveghi și zăvorâse ușa. Auzisem oameni țipând, dar nu putusem să văd mare lucru prin întunericul aproape deplin. După puțin timp, reușisem să-mi găsesc drum pe un coridor lăturalnic și să scap din clădire. Am recunoscut, totuși, că în timp ce ieșeam, am întâlnit o imagine înfricoșătoare care bloca drumul, însă trecusem prin ea fără vreun incident, motiv pentru care îmi închipuisem că era posibil să fi fost vreun soi de hologramă.

Până la urmă, ei înșiși amețiți de scepticism și supraîncărcați de informații, polițiștii mă lăsaseră să plec. Versiunea mea avusese logică și se potrivise cu cele ale martorilor... lăsând deoparte faptul că eu nu declarasem să-i fi văzut pe morți ridicându-se. Așa că, fără cea mai mică tragere de inimă, hotărâseră să mă elibereze.

Rebel cu cauză

MERSESERĂM CU MAȘINA MEA la secția de poliție, Cortez lăsându-și motocicleta lângă firma de pompe funebre. Când am ieșit de la poliție, era aproape ora cinci, și Savannah mi-a adus aminte că încă nu mâncase de prânz. Din moment ce Cortez îmi datora încă o explicație, ne-am hotărât să ne luăm ceva de mâncare de la un restaurant de pe șosea, care servea în mașină, după care să ne căutăm un loc liniștit pentru o discuție.

Ne-am oprit la primul restaurant fast-food întâlnit în drum. Planul era să trecem pe la ghișeu și să plecăm, dar Savannah ne-a anunțat că trebuie să meargă la baie, și eu am fost nevoită să recunosc că nici mie nu mi-ar fi stricat o astfel de vizită, așa că am mers înăuntru. Când am intrat, vreo câteva persoane și-au întors privirile spre noi. Am încercat să mă conving pe mine însămi că nu era decât curiozitatea apatică a unor clienți plictisiți, însă când o femeie între două vârste s-a aplecat să șușotească spre comesenii ei, toți și-au întors capetele, holbându-se. Nu, nu doar atât. Holbându-se cu ură.

— Dacă-mi spuneți ce vreți să comandați, iau eu, cât timp vă veți folosi de toaleta doamnelor, a murmurat Cortez.

— Mersi.

I-am spus amândouă ce voiam şi i-am lăsat ceva bani, după care ne-am furişat spre toaletă. Când am ieşit, Cortez ne aştepta lângă standul cu condimente, cu pungile în mâini.

— Ar trebui să vă urmez exemplul, înainte de plecare, ne-a zis el, aruncând o privire spre toalete. Să vă conduc mai întâi la maşină?

— Lasă, că ne descurcăm noi.

Am luat pungile şi am mânat-o pe Savannah spre ieşire. Alte câteva priviri feroce au zburat în direcţia noastră, dar nimeni n-a scos o vorbă. După doar câteva minute, a ajuns şi Cortez la maşină.

— Ţi-ai scos lentilele de contact? l-a întrebat Savannah, în timp ce se urca. De ce?

— Sunt foarte potrivite pentru purtatul sub o cască, dar pentru toate celelalte situaţii, prefer ochelarii.

— Ce ciudat!

— Mulţumesc.

Am luat pe furiş un cartof din pungă, cât mai erau calzi.

— Pentru că tot a venit vorba despre cască, de unde a apărut motocicleta? Azi-dimineaţă aveai o maşină închiriată.

— Şi încă o am, la motel. După... altercaţia noastră de azi dimineaţă, am considerat că este mai bine să întreprind o supraveghere discretă, pentru eventualitatea în care ajutorul meu ar fi devenit necesar. Din experienţa mea, o motocicletă este mult mai favorabilă activităţii de supraveghere. Operează extrem de bine pe alei şi prin alte locuri în care nu se poate spera să încapă vreun automobil. De asemenea, casca integrală oferă un pretext pentru acoperirea feţei. De obicei, este mai puţin bătătoare la ochi, cu toate că, din câte îmi dau seama acum, este posibil ca afirmaţia să nu fie la fel de valabilă şi în East Falls.

— Efectivul motocicliştilor: zero. Până azi.

— Destul de corect. După experienţa aceasta, voi lăsa motocicleta în parcare şi mă voi bizui pe maşina închiriată.

Am oprit într-un spațiu pentru picnic pustiu, imediat la marginea șoselei. În timp ce încuiam mașina, Cortez i-a spus câteva cuvinte lui Savannah. Ea a făcut un semn de încuviințare, și-a luat punga cu mâncarea comandată și s-a îndreptat spre o masă din partea opusă a spațiului pentru picnic. Cortez m-a condus spre o alta aflată aproape de mașină.

— Ce i-ai spus? m-am interesat.

— Doar că ne-ar fi mai ușor, atât mie, cât și ție, dacă am discuta între patru ochi.

— Și cam la câți dolari se cifrează mita care a trebuit să însoțească propunerea asta?

— La niciunul.

Mi-am îndreptat privirea spre Savannah, care tocmai își despacheta mâncarea. M-a văzut, mi-a zâmbit, și-a fluturat degetele spre mine, după care s-a așezat să mănânce. M-am întors iar spre Cortez.

— Tu cine ești, și ce-ai făcut cu Savannah cea adevărată?

S-a așezat pe băncuță, clătinând din cap.

— Savannah este o tânără femeie foarte receptivă. Înțelege importanța asigurării ajutorului în această situație. Este dispusă să-mi ofere o a doua șansă, însă își dă seama că nu-mi va fi ușor să te conving să procedezi în mod similar.

Și-a despachetat burgerul și a rupt un pliculeț cu ketchup.

— Prin urmare, asta ne conduce spre prima parte a ultimei mele întrebări, am zis. Tu cine ești?

— Ți-am spus că nu sunt în niciun fel asociat cu Cabala Nast și că nici nu lucrez pentru vreo Cabală. Este în întregime corect. Cu toate acestea, este posibil să fi cultivat în mod intenționat concepția greșită cum că nu aș fi asociat cu nicio Cabală.

Am început să ciugulesc dintr-un cartof pai, în timp ce mă străduiam să descâlcesc această din urmă afirmaţie.

— Prin urmare, eşti „asociat" cu o Cabală. Şi în ce mod, ca angajat cu contract?

— Nu, lucrez pentru mine însumi, cum am mai afirmat, mi-a răspuns Cortez, împăturindu-şi pliculeţul cu ketchup, golit pe jumătate, şi aşezându-l deoparte. La întrunirea Sabatului, o femeie mai în vârstă a menţionat despre un anume Benicio Cortez.

— A, o rudă, să presupun?

— Tatăl meu.

— Lasă-mă să ghicesc... tatăl tău lucrează pentru o Cabală?

— Ar fi mai corectă afirmaţia că o Cabală lucrează pentru el. El este directorul general al Cabalei Cortez.

M-am înecat, tuşind şi aproape împroşcând cu un cartof pai pe jumătate mestecat.

— Familia ta conduce o Cabală?

Cortez a încuviinţat.

— Şi e... mare?

— Cabala Cortez este cea mai puternică din lume.

— Mi s-a părut că mi-ai spus despre Cabala Nast că ar fi cea mai mare.

— Şi aşa este. Cea a tatălui meu este cea mai puternică. O spun ca fapt divers, nu din mândrie. Eu, totuşi, nu joc niciun rol în cadrul organizaţiei tatălui meu.

— Însă mi-ai spus, nu mai departe decât ieri, că toate Cabalele au la bază familiile, că sunt conduse de câte un vrăjitor şi de fiii lui.

— În practică, este adevărat. Fiul conducătorului unei Cabale este introdus în organizaţie încă de la naştere, şi în practic toate cazurile acolo şi rămâne. Cu toate acestea, chiar dacă un fiu se naşte în interiorul unei Cabale, tot i se solicită să treacă printr-o probă formală la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Din

moment ce calitatea de membru este, teoretic, facultativă, este po-sibil ca un fiu să refuze inițierea, așa cum a fost și cazul meu.

— Așadar, n-ai făcut decât să spui: „Îmi pare rău, tată, dar nu vreau să particip la afacerea familiei"?

— Păi... A ezitat puțin, potrivindu-și ochelarii. Practic, sigur că da, din moment ce am evitat să accept inițierea, nu sunt membru al Cabalei. Nici nu mă consider ca atare. Cu toate acestea, deși rece, așa cum am spus, astfel de situații sunt extrem de rare, mă regăsesc într-o poziție în care majoritatea celorlalți încă mă con-sideră ca făcând parte din organizația tatălui meu. Este o opinie general acceptată, aceea că rebeliunea mea este numai tempo-rară... o percepție pe care tatăl meu, din nefericire, o împărtășește și o promovează, ceea ce înseamnă că îmi sunt acordate privile-giile și protecțiile aferente unei astfel de poziții.

— M-hî.

— Această poziție îmi conferă un anumit statut în lumea Ca-balelor și, cu toate că detest să profit de această asociere, în unele cazuri ea este benefică, permițându-mi să inițiez activități pe care Cabalele nu le-ar permite, dacă n-aș fi cine sunt.

— M-hî, am repetat, simțind cum în spatele ochilor începe să mi se instaleze o migrenă.

— Pur și simplu, am decis că poziția mea — o poziție pe care nici nu mi-o doresc, nici n-o încurajez — și-ar găsi cea mai bună întrebuințare prin contracararea unora dintre cele mai grave abu-zuri de putere ale tagmei mele. Este limpede că luarea unei tinere vrăjitoare din Sabatul ei și plasarea în mâinile unei Cabale repre-zintă un astfel de abuz. Aflând despre inițiativa lui Kristof Nast i-am urmărit pe Leah și pe Gabriel și am așteptat momentul oportun în care să-mi prezint serviciile.

— M-hî. Dă-mi voie să lămuresc lucrurile: după ce ai abando-nat averile familiei, acum îți folosești puterea pentru ajutorarea altor supranaturali. Ca și Cruciatul în Pelerină... deghizat în per-manență în Clark Kent.

Aș fi putut să jur că a zâmbit. Buzele i-au zvâcnit, cel puțin.

— Cruciatul în Pelerină este Batman, al cărui alter ego ar fi Bruce Wayne. Clark Kent este Superman. Niciuna dintre analogii mă tem că nu este suficient de adecvată. Îmi lipsește sexualitatea torturată și meditativă a Cavalerului Negru și, din nefericire, n-am învățat încă să zbor... cu toate că am reușit să plutesc cale de vreo câțiva metri în după-amiaza aceasta, când m-a azvârlit Leah.

Nu mi-am putut stăpâni un mic hohot de râs.

— OK, dar acum vorbesc serios, știi cum sună toată povestea asta a unui „Rebel cu cauză”?

— Neverosimil, știu.

— Încearcă și nebunesc. Demențial. Absurd.

— N-am mai auzit aceste adjective anume până acum, fără îndoială datorită faptului că nimeni nu îndrăznește să mi le spună în față, a replicat, împingându-și deoparte burgerul [illegible]. Înainte de a-mi respinge în totalitate povestea, te rog, vorbește cu Robert Vasic. Sunt încrezător în faptul că el va avea fie în măsură să garanteze pentru sinceritatea mea.

— Așa sper.

— Eu pot să te ajut, Paige. Cunosc Cabalele, le cunosc într-un fel mai intim decât oricine ai putea spera — sau ți-ai putea dori să întâlnești. Pot să acționez în interiorul acestei lumi cu mai puțină teamă de represalii. Așa cum a spus Savannah mai devreme, Cabala Nast nu îndrăznește să se atingă de mine. Iar acest amănunt poate fi extrem de util.

— Dar pentru ce? Pentru ce să treci prin toate astea? Doar ca să salvezi pe o străină?

Și-a îndreptat privirea spre Savannah.

— Absurd, așa cum ai spus. Nu-mi pot imagina pentru ce ar face cineva astfel.

Am rupt vârful crocant al unui cartof pai, l-am privit cu atenție, după care l-am aruncat în iarbă. O cioară și-a făcut apariția,

legănându-se, ca să privească mai de aproape, după care m-a fixat cu ochii ei reci, negri, parcă vrând să mă întrebe dacă e bun de mâncat.

— Rămâne încă faptul că ai minţit, am zis. În legătură cu Leah.

— Da, şi aşa cum ai spus, este ceva la care mă pricep foarte bine. În cazul unui Cortez, este un talent pe care-l deprindem la vârsta la care alţi băieţi învaţă să mânuiască bâta de baseball. Pentru mine, minciuna este un reflex al supravieţuirii. Dacă mă văd plasat într-o situaţie în care spunerea adevărului ar putea atrage riscuri, frecvent se întâmplă să mint înainte ca măcar să pot lua o decizie conştientă în acest sens. Tot ceea ce pot să mai spun acum în apărarea mea este că voi face toate eforturile să nu mai procedez astfel niciodată.

— Gata, ajunge, fără promisiuni deşarte. Deja am serioase probleme de încredere în privinţa acestei asocieri a mea cu un vrăjitor!

— Perfect de înţeles.

— Şi o să vorbesc mai întâi cu Robert. Am nevoie de asta, pentru liniştea mea sufletească.

— Încă o dată, de înţeles. Pot să sper că aştepţi să se întoarcă foarte curând?

— Probabil că m-a sunat deja acasă, încercând să dea de mine.

— Bun. Atunci, te voi însoţi acasă, vei putea să intri şi să-l suni, după care vom stabili un plan de acţiune.

— Şi motocicleta?

— O voi recupera mai târziu. În clipa de faţă, prioritatea mea principală este clarificarea acestei situaţii.

Bătaia peştelui

În timp ce treceam de penultimul colţ spre strada mea, Cortez s-a întors pieziş pe scaunul lui, astfel încât să ne poată vedea atât pe mine, cât şi pe Savannah.

Aşadar, după cum am spus, este posibil ca anumiţi reprezentanţi ai mass-media să-şi fi stabilit poziţii în vecinătate. Este obligatoriu să fiţi pregătite. Poate că ar fi cazul să recapitulăm o dată planul. Cel mai important lucru de ţinut minte este...

Nu comentez, nu comentez, nu comentez, am zis, cu Savannah ţinându-mi isonul.

Învăţaţi repede.

Dacă păstrezi scenariul cât mai simplu, până şi noi, vrăjitoarele, suntem în stare să-l învăţăm.

Sunt extrem de impresionat. Şi-acum, după ce vom coborî din automobil, vă veţi menţine cât mai aproape de mine...

Savannah s-a aplecat peste spătarul scaunului.

Şi tu ne vei apăra cu fulgere şi grindină şi flăcările iadului.

Nu pot să te apăr absolut deloc dacă Paige apasă pe frână iar tu zbori prin parbriz. Prinde-ţi centura de siguranţă, Savannah.

— E *prinsă.*

— Atunci, strânge-o.

Ea s-a întors la loc pe scaunul ei.

— Doamne, ești la fel de imposibil ca și Paige.

— După cum spuneam, a continuat Cortez, obiectivul nostru primordial este să... O!

Cu acest singur cuvânt, mi-a tăiat respirația. Un simplu cuvânt, nici măcar un cuvânt în toată legea, abia un sunet, o exclamație de surprindere. Însă ca să fie surprins *tocmai* Cortez... mai rău decât atât, ca el să se întrerupă în mijlocul explicării unuia dintre mărețele sale planuri, ca să scoată o astfel de exclamație mă rog, asta nu mirosea a bine.

Tocmai o cotisem pe strada mea. La patru sute de metri în față era casa mea... sau așa bănuiam. Nu puteam să fiu sigură, fiindcă pe ambele laturi ale străzii erau înșirate automobile, camionete și dube, înghesuite pe absolut tot spațiul disponibil, unele chiar parcate în paralel. Cât despre casa mea, nu puteam s-o văd, nu din cauza vehiculelor, ci a mulțimii de oameni revărsate pe gazon, pe trotuar și peste drum.

— Intră pe aleea următoare, mi-a indicat Cortez.

— Dar nu pot să parchez aici, am protestat, ridicându-mi piciorul de pe accelerație. Sunt sigură că vecinii mei sunt și-așa destul de enervați.

— Dar nu parchezi. Întorci.

— Vrei să fug?

— Deocamdată, da.

Am strâns cu putere volanul în mâini.

— Nu pot să fac una ca asta.

Îmi țineam fața îndreptată înainte, dar tot i-am simțit privirea fixându-mă.

– Nu va fi uşor să intri în casa ta, Paige, mi-a zis, îndulcindu-şi puţin tonul. Genul acesta de situaţie... nu scoate la iveală tocmai ce este bun în oameni. Nimeni nu te-ar putea învinui dacă ai lua calea-ntoarsă.

Am privit-o pe Savannah prin oglinda retrovizoare.

– Paige are dreptate, a zis ea. Dacă batem acum în retragere, Leah o să ştie că suntem înfricoşate.

– Foarte bine, atunci, a acceptat Cortez. Atunci, trage oriunde vezi o breşă.

Cât timp am căutat un spaţiu pentru parcare, nimeni n-a spus nimic. Mi-am plimbat privirea de la un grup la altul: de la echipa postului televiziunii naţionale, ai cărei membri sorbeau din cafelele luate de la restaurantul Starbucks din Belham, până la răzleţele mănunchiuri de oameni cu camere video şi priviri curioase, de la trimişii poliţiei statului, contrându-se cu cinci chelioşi îmbrăcaţi în robe albe, până la bărbaţii, femeile şi copiii care patrulau pe trotuar, ducând în mâini pancarte osândindu-mi sufletul la chinurile veşnice.

Străini. Străini cu toţii. Cercetând mulţimea, n-am văzut jurnalişti locali, nici poliţişti de-ai noştri, nici măcar un chip cunoscut. În sus şi-n jos pe stradă, toate uşile erau închise, toate draperiile trase. Toată lumea era dispusă să lase afară soarele de vară şi vânticelul răcoros, dacă asta însemna că poate lăsa afară ceea ce s-ar fi petrecut pe Walnut Lane la numărul 32. Să lase afară, aşteptând să plece. Aşteptând ca noi să plecăm.

– Când opreşte Paige maşina, coborâm imediat, ne-a instruit Cortez. Desfaceţi-vă de acum centurile de siguranţă şi fiţi pregătite. Cum ajungeţi afară, nu vă opriţi; nici măcar ca să priviţi în jur. Paige, ia-o de mână pe Savannah şi du-te prin faţa maşinii. Ne întâlnim acolo, şi vă deschid eu calea.

Când intraserăm pe stradă, câteva persoane îşi întorseseră privirile, dar nu atât de multe pe cât ne-am fi temut, luând în considerare faptul că aşteptau sosirea cuiva străin. Însă poate că

așteptau acolo de prea mult timp, văzuseră prea mulți străini în când cu mașinile, încât încetaseră să mai sară ca arși ori de câte ori apărea câte o mașină nouă. Când am încetinit, s-au întors mai multe priviri în direcția noastră. Le-am văzut chipurile: plictisite nerăbdătoare, aproape supărate, ca și cum ar fi fost gata să se repeadă la cel dintâi gură-cască pe care-l prind că le mai stârnește speranțele fără temei. Apoi, m-au văzut ei pe mine. Un strigăt. Încă unul. O undă de mișcare, amplificându-se într-un val, apoi într-un talaz.

Am tras de volan într-o parte ca să mă strecor pieziș în spatele microbuzului unui post de știri. Pentru o clipă, n-am văzut altceva, decât literele care alcătuiesc titulatura unui post de televiziune din Providence[1]. Pe urmă, un puhoi de oameni a înghițit microbuzul. Străini, împingându-se peste mașină, făcând-o să se balanseze. Un bărbat, azvârlit cât colo de îmbulzeala mulțimii, răşchirat pe capotă. Mașina s-a zguduit. Bărbatul s-a grăbit să se pună pe picioare. I-am întâlnit privirea, i-am zărit foamea din ochi, entuziasmul, și, pentru o secundă, am înghețat.

În timp ce valul de oameni înghițea mașina, am întrezărit extrem de veridica posibilitate de a rămâne captive înăuntru. Am apucat clanța și am împins portiera cu toată puterea, fără să-mi pese pe cine lovesc. Am sărit jos, m-am răsucit și am apucat-o de mână pe Savannah când a coborât și ea.

— Domnișoară Winterbourne, sunteți...

— ...aveți...

— ...acuzații...

— Paige, tu ce...

Cacofonia de întrebări m-a izbit ca o rafală de vânt cu optzeci de kilometri la oră, aproape doborându-mă înapoi înăuntrul mașinii. Auzeam voci, cuvinte, strigăte, toate contopindu-se

[1] Nume purtat de mai multe localități din S.U.A.; aici, însă, probabil este vorba despre capitala statului Rhode Island, oraș aflat relativ aproape de Boston.

într-un unic glas urlător. Mi-am amintit ce ne spusese Cortez, că trebuia să ne întâlnim cu el la botul mașinii. Dar *unde* era botul mașinii? În clipa în care am pus piciorul în afara vehiculului, lumea m-a înconjurat, vacarmul m-a înghițit. Am simțit degete prinzându-mă de braț. M-am smucit, dar apoi l-am văzut pe Cortez lângă mine, cu o mână pe cotul meu.

Nu comentăm, a zis, și m-a tras afară din îmbulzeală.

Mulțimea a cedat, eliberându-mă, pentru o clipă, după care m-a înghițit din nou.

...ești...

...morți vii...

...Grantham Cary...

...dragoni și...

Am deschis gura să spun și eu „Nu comentez", însă n-am fost în stare să articulez cuvintele. În locul lor, am scuturat din cap și l-am lăsat pe Cortez să le articuleze în locul meu.

Când a reușit să ne elibereze din nou, am tras-o pe Savannah mai aproape, cuprinzând-o strâns de mijloc cu brațul. Ea nu s-a împotrivit. Am încercat să privesc spre ea, însă totul în jurul nostru se mișca atât de repede, încât n-am reușit să zăresc decât o imagine fugară a obrazului ei.

Mulțimea a încercat să se închidă iar în jurul nostru, însă Cortez s-a năpustit prin ea, trăgându-ne și pe noi în siajul lui. Făcusem doi pași, când rândurile mulțimii s-au umflat. Știriștilor li s-au alăturat și alții, iar tonalitatea acelei unice voci strigate a trecut de la entuziasmul animalului de pradă la o ură crâncenă.

Asasină...

Satanistă...

Vrăjitoare...

Un bărbat a îmbrâncit o reporteră din drumul nostru și s-a postat în fața lui Cortez. Avea ochii sălbăticiți și injectați de sânge. Făcea spume la gură.

— Târfa diavolului! Curvă asasină...

Cortez și-a ridicat o mână până la nivelul pieptului. Pentru o clipă, am crezut c-o să-l pocnească pe tip. Dar, în loc de asta, a pocnit simplu din degete. Individul s-a împleticit înapoi, împledicându-se de o femeie mai vârstnică din spatele lui, după care a început să zbiere ocări la adresa ei pentru că-l împinsese.

Cortez ne-a mânat prin breșa creată. Dacă se-ntâmpla să nu se miște cineva îndeajuns de repede, îl împingea el cu umărul într-o parte. Dacă încerca vreunul să ne blocheze calea, el pocnea din degete la nivelul mijlocului, propulsându-l înapoi pe respectivul cu exact atâta forță cât să-l facă să creadă că-l împinsese altcineva. După cinci minute interminabile, am ajuns în fine în dreptul verandei.

— Intrați, ne-a ordonat Cortez.

S-a răsucit iute, împingându-ne pe mine și pe Savannah spre ușă, în timp ce el rămânea să blocheze treptele verandei. Am bâjbâit să descui, cu mintea gonindu-mi în căutarea unei vrăji, a ceva care ar putea să distragă sau să respingă gloata, până când reușea și Cortez să ajungă înăuntru. Frunzărindu-mi mental repertoriul mi-am dat seama că nu am nimic. Da, știam vreo câteva farmece agresive, însă aria de selecție era atât de limitată, încât nu găseam nimic care să fie adecvat situației. Ce aveam să aleg? Să provoc leșinul cuiva? Să fac să plouă cu mingi de foc? În primul caz, probabil că ei nici n-ar da atenție, iar în al doilea, aș atrage prea multă atenție. Rebela conducătoare a Sabatului, atât de mândră de vrăjile ei interzise, era neputincioasă, totalmente neputincioasă.

Până am intrat noi în casă, Cortez a stăvilit mulțimea blocând fizic treptele strâmte, ținându-se cu câte o mână de balustrada din fiecare parte. A rezistat exact cât trebuia ca să putem intra noi pe ușă. Apoi, cineva a împins foarte tare, și un tip masiv s-a lansat peste umărul lui Cortez. Cortez s-a retras tocmai la timp ca să evite iminenta răsturnare. Buzele i s-au mișcat și, pentru o clipă, gloata a fost ținută pe loc în fața treptelor, împiedicată de o

invizibilă barieră. Înainte ca totul să devină evident, Cortez a fugit spre ușă și a desfăcut vraja. Cei din primul rând s-au împiedicat și au căzut în față.

Am smucit ușa din plasă. Cortez a prins-o de margine. În timp ce se repezea înăuntru, o umbră i-a trecut pe deasupra capului. Un tânăr a sărit de pe balustradă. Descântecul mi-a zburat de pe buze înainte să mai am vreme pentru gândire. Tipul s-a oprit în aer, iar capul și membrele i-au zvâcnit înapoi. Atunci, farmecul de legare s-a destrămat, însă el își pierduse deja elanul, așa că s-a prăbușit pe verandă la câțiva pași distanță de ușă. Cortez a trântit ușa din plasă, apoi a închis-o și pe cea interioară.

Bună alegere, a zis.

Mersi, i-am răspuns, preferând să nu menționez că era singura mea posibilitate de alegere și că avusesem mare noroc că-mi funcționase, fie și pentru acele câteva secunde. Am zăvorât ușa, am rostit un descântec de încuiere și unul de perimetru, după care m-am prăbușit cu spatele de perete, și-am zis: Te rog, spune-mi că nu mai trebuie să ieșim de-aici... niciodată.

Asta înseamnă că putem să comandăm pizza pentru cină? a strigat Savannah, dinspre living.

Ai tu cincizeci de dolari ca să dai șpagă? am urlat în chip de răspuns. Nu-ți vine niciun băiat cu pizza prin gloata asta pentru mai puțin de un Ulysses S. Grant[1].

Savannah a scos un zgomot, jumătate țipăt, jumătate strigăt. Repezindu-mă după colț, am auzit-o spunând câteva cuvinte pe care n-am reușit să le deslușesc. Trupul unui bărbat a zburat peste holul care ducea spre dormitoare. S-a izbit de perete cu capul înainte. S-a auzit un trosnet ascuțit, urmat de un bubuit, când s-a

[1] Cel de-al optsprezecelea președinte al S.U.A. (între 1869 și 1877), comandantul armatei unioniste în cadrul Războiului Civil American. Chipul lui apare pe fața bancnotei de cincizeci de dolari americani, pe verso fiind înfățișată clădirea Capitoliului, din Washington, D.C.

prăbuşit grămadă pe covor. Cortez s-a repezit pe lângă Savannah şi s-a lăsat pe vine lângă individ.

— Leşinat, a anunţat apoi. Îl cunoşti?

L-am privit pe tip — vârstă mijlocie, început de chelie, fața ciupită — şi am scuturat din cap a negaţie. Apoi, privirea mi-a pornit în sus pe perete, spre gaura cu diametrul de [illegible] centimetri şi crăpăturile radiind în exterior, ca un păianjen gigantic.

— Leah, am zis. E aici...

— Nu cred că Leah a făcut aşa ceva, a replicat Cortez.

A urmat un moment de tăcere, după care mi-am întors privirea spre Savannah.

— M-a luat prin surprindere, s-a apărat ea.

— Tu l-ai dat de pereţi?

— Are reflexe excelente, a zis Cortez, ducându-şi degetele spre ceafa individului. Un posibil cucui. Categoric, nimica toată. Nimic serios. Ce-ar fi să vedem cu cine avem de-a face?

Strecurându-şi mâna, i-a scos portofelul omului din buzunarul pantalonilor săi largi. Când mi-am ridicat ochii spre Savannah, ea s-a retras în camera ei. Tocmai mă pregăteam s-o urmez, când Cortez a ridicat o carte de vizită, ca s-o examinez.

Exact în timp ce luam cartea de vizită, a sunat telefonul. Am sărit ca arsă, fiecare nerv uzat din trupul meu trezindu-se brusc la viaţă. Scoţând o înjurătură, am închis ochii şi am aşteptat să se oprească din sunat. Robotul a preluat apelul.

— Domnişoară Winterbourne? Sunt Peggy Dare, de la Departamentul pentru Asistenţă Socială din Massachusetts...

Pleoapele mi s-au ridicat brusc.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu Savannah Levine. Avem anumite motive de îngrijorare...

Am dat fuga spre telefon. Cortez a încercat să mă înhaţe din zbor, şi l-am auzit vag spunând ceva despre pregătit şi sunat prea târziu, însă nu eram capabilă să-l ascult. Am gonit spre bucătărie

Am înşfăcat receptorul şi am plesnit butonul de Stop al robotului telefonic.

— Alo, sunt Paige Winterbourne, am zis. Îmi cer scuze. Îmi redirecţionam apelurile.

— Îmi dau seama foarte bine, a rostit vocea din receptor, o voce plăcută, înţelegătoare, ca a unei vecine cumsecade. Pare să [illegible] fie un pic de agitaţie pe la reşedinţa dumneavoastră, în ultimele zile, a adăugat ea.

— Se poate spune şi aşa.

Un chicotit slab, după care interlocutoarea a redevenit serioasă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez în ceea ce probabil că este o perioadă dificilă pentru dumneavoastră, domnişoară Winterbourne, dar noi chiar avem motive de îngrijorare cu privire la situaţia lui Savannah. Înţeleg că treceţi printr-un proces pentru încredinţarea tutelei.

— Da, dar...

— În mod normal, noi nu ne amestecăm în astfel de probleme, afară de cazurile în care ar exista serioase pericole pentru interesele copilului. Cu toate că nu pretinde nimeni că Savannah ar fi necorespunzător tratată, suntem preocupaţi cu privire la actualul climat în care trăieşte ea. Credem că este foarte derutant pentru Savannah, după ce i-a dispărut mama, şi abia s-a stabilit la dumneavoastră, să se-ntâmple aşa ceva.

— Eu încerc s-o ţin pe cât posibil mai la distanţă.

— Există vreun loc în care ar putea să se ducă Savannah? Temporar? Poate, într-un mediu mai... stabil? Înţeleg că are o mătuşă [illegible]

— E strămătuşa ei, Margaret Levine. Aşa e. M-am gândit s-o [illegible] Savannah să stea la ea, până se termină nebunia, i-am [illegible].

Mda, vezi să nu.

— Vă rog. De asemenea, mi s-a cerut să vă fac o vizită. Consiliul director este nerăbdător să evalueze situaţia. O vizită la domiciliu este, de obicei, cea mai bună metodă. Mâine după-amiază la ora două, v-ar conveni?

— Absolut! am răspuns, Asta îmi lăsa mai puţin de douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să scap de circul de-afară.

Am închis, după care m-am întors la Cortez.

— Departamentul pentru Asistenţă Socială îmi face o vizită la domiciliu mâine după-amiază.

— Asistenţă Socială? Este ultimul lucru...

S-a întrerupt, şi-a împins ochelarii în sus şi s-a ciupit de rădăcina nasului.

— Foarte bine. Trebuia să ne aşteptăm că-şi vor manifesta interesul. O preocupare de importanţă minoră. Mâine după-amiază ai spus? La ce oră?

— La două.

Şi-a scos agenda Daytimer şi şi-a însemnat ora, apoi mi-a înmânat cartea de vizită pe care o scăpasem din mână când am dat fuga spre telefon. Am privit-o nedumerită pentru o clipă, dar pe urmă l-am văzut pe omul care zăcea fără simţire pe hol şi am scăpat un geamăt.

— Ne întoarcem la criza numărul douăzeci şi unu, am zis.

— Cred că ar fi numărul douăzeci şi doi: douăzeci şi unu a fost gloata furioasă. Sau, dat fiind faptul că nu dă niciun semn că ar pleca, aş spune că *este* douăzeci şi unu.

Am gemut din nou şi m-am prăbuşit pe un scaun din bucătărie, după care am luat cartea de vizită. Numele nefericitului autor B and E[1] era Ted Morton. Dacă mi-ar fi spus cineva, acum o săptămână, că ar urma să stau la masă, în bucătăria mea, colaborând

[1] Abreviere pentru *Breaking and Entering*, adică pătrunderea frauduloasă într-o clădire, în scopul comiterii unei infracţiuni.

[illegible] un vrăjitor şi gândindu-mă cum ar fi mai bine să scap de un in[illegible]vid străin pe care l-a dat Savannah cu capul de pereţi, aş... în [illegible], nu ştiu ce-aş fi făcut. Era mult prea ridicol. Cu toate acestea, [illegible] în considerare tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână, [illegible] asta n-a fost chiar atât de rea. În mod cert se clasifica la [illegible] câteva trepte mai jos faţă de vederea unui om care se pră[illegible] spre moarte, sau imaginea cadavrului său zdrobit prin[illegible] viaţă în faţa familiei şi a prietenilor săi.

Domnul Morton era un aşa-numit investigator în domeniul paranormalului. Cu astfel de tipi, nu am nici urmă de răbdare. [illegible] întâlnit niciodată vreunul care să nu fi avut o nevoie teri[illegible] de a-şi găsi o viaţă adevărată. Poate că sunt intolerantă, însă [illegible] de tipi înseamnă o pacoste mai mare decât gândacii [illegible] un azil de noapte din Florida. Îşi bagă nasul peste tot, in[illegible] poveşti, atrag artişti ai şarlataniei şi, rareori, se întâmplă [illegible] împiedice şi de câte o fărâmiţă de adevăr.

[illegible] toată perioada liceului, am lucrat la un magazin de com[illegible], a cărui patroană era preşedinta Societăţii pentru Explica[illegible] Inexplicabilului din Massachusetts. Oare şi-o fi explicat ea [illegible] cum de dispăream de fiecare dată când venea să caute [illegible] care să dea o fugă până la fast-food? Intra în biroul din [illegible], eu rosteam un descântec de ascundere, şi ea murmura: „Tii, [illegible] putut să jur c-am văzut-o pe Paige întorcându-se aici", după [illegible] ducea să-şi caute o altă victimă.

[illegible] să vezi, am zis, aruncându-i înapoi lui Cortez cartea de [illegible] Cum rezolvă Cabalele cu astfel de indivizi?

Blocuri de ciment şi golfuri cu ape adânci.

[illegible] un plan bun, am zis, privindu-l peste umăr pe Morton [illegible]. Cred că ar trebui să facem ceva până nu se trezeşte. Ai [illegible]?

— Să presupun că nu ai la îndemână provizii de var nestins, nu?

— Spune-mi că glumeşti.

— Din nefericire, da. Ne este necesară o soluţie oarecum mai discretă. Cea mai bună variantă pentru noi ar fi aceea în care domnul Morton s-ar trezi afară din casă, fără să fie nevoie să fie dus prea departe, dar am risca să atragem atenţia asupra între prinderii noastre. De asemenea, ar fi preferabil dacă l-am putea face să uite faptul că s-a aflat în interiorul casei... ceea ce, iarăşi, ar aduce riscul de atragere a atenţiei când îşi va istorisi păţania. Nu te pricepi la hipnoză, nu?

Am scuturat din cap.

— Atunci, va trebui să ne oprim la...

În momentul acela, şi-a făcut apariţia Savannah în pragul uşii.

— Am o idee, a zis ea. Ce-ar fi să-l aruncăm la subsol, imediat deasupra trapei? Am putea să spargem lacătul de la trapă, poate chiar s-o lăsăm întredeschisă. Aşa, pe urmă, când s-o trezi, ar putea să creadă că a intrat pe acolo, a căzut şi s-a lovit la cap.

După un scurt moment de ezitare, Cortez a încuviinţat.

— Ar putea să meargă. Paige?

— Dacă asta înseamnă să nu fim obligaţi să mai ieşim din casă e perfect pentru mine.

Cortez s-a ridicat în picioare şi a pornit spre holul din spate.

— Scuze, mi-a zis Savannah. N-am vrut să creez mai multe în cazuri. Doar că m-a luat prin surprindere, atât.

Am strâns-o uşurel de umăr.

— Ştiu. Ar fi mai bine să-i dăm lui Cortez o...

Chiar atunci, a ciocănit cineva la uşa din spate. Iar asta, spre deosebire de soneria telefonului şi cea de la intrare, era o pri mieră. Mai devreme, când privisem prin fereastra bucătăriei curtea mea din spate fusese goală, poate deoarece nimeni nu

îndrăznise să sară gardul primul. Acum, până şi acest sanctuar îmi fusese invadat.

Cum stăteam aşa, ascultând ciocănitul nerăbdător, m-am simţit inundată de furie şi am pornit, tropăind, să-mi înfrunt cel mai nou „vizitator". Aruncând o privire prin geamul uşii din spate, le-am văzut pe Victoria şi pe Therese. Şi, mai rău decât atât, m-au văzut şi ele.

Amenințarea

M-AM RETRAS DE-A-NDĂRĂTELEA în living.

— Străbunele, i-am şuierat lui Cortez, care acum era în holul din spate şi-i introducea lui Morton la loc în buzunar portofelul. Sunt Străbunele Sabatului.

— Nu deschide.

— M-au văzut.

L-au auzit înjurând în barbă.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu este vina ta. Ţine-le pe loc. Numără până la cinci, deschide-le şi pe urmă trage de timp vreo câteva minute. Ţine-le în hol.

Am fugit înapoi în hol, am tras puţin deoparte perdeaua de la uşa din spate şi le-am făcut semn să mai aştepte un minut, că le deschid. Pe urmă, am desfăcut farmecele de încuiere şi de perimetru, şi am consumat atât timp pentru tragerea zăvorului, încât ai fi crezut că am vreo cincizeci. Apoi, le-am invitat înăuntru pe Străbune, blocându-le în acelaşi timp trecerea spre hol.

— Aţi reuşit să străbateţi prin mulţime? m-am mirat. Tii, dar nouă ne-a luat...

— Am fost nevoite să venim prin pădure, m-a întrerupt Victoria. O experiență cât se poate de dezagreabilă. Therese și-a sfâșiat bluza.

— Trebuia să venim, a zis și Therese. Este adevărat? Ce se spune? Despre sărmanul Grantham?

— Am venit din cauză că ne-ai mințit, Paige. Ai spus că nu este niciun vrăjitor în oraș.

— N-am spus niciodată...

— Dar ai dat de înțeles, lăsându-ne pe toate vulnerabile în fața ocultului. Și uite ce s-a întâmplat acum. Vrăjitorul acela l-a readus la viață pe domnul Cary.

— Nu, asta a fost necromanta. Vrăjitorii nu-i pot readuce pe morți.

— Ceea ce ne face să ne simțim cu mult mai bine, a replicat Victoria, schimonosindu-și fața într-un rânjet deloc demn de o doamnă. Am fost invadate, Paige — nu doar de o femeie semi-demon, ci și de un vrăjitor și de o necrofilă...

— Necromantă, am corectat-o. Necrofilii sunt ăia care fac sex cu morții. Necromanții nu fac... sau, cel puțin, așa sper eu, că nu fac... Dar, dacă mă gândesc mai bine, e de preferat să nu ne gândim...

— Paige Winterbourne! M-am săturat de toate aceste...

Buf! S-a auzit ceva prăbușindu-se în casa scării. Apoi, șoapta lui Savannah a plutit în sus spre noi.

— Rahat! Scuze, Lucas. Am alunecat.

El i-a făcut sst!, dar era deja prea târziu. Victoria m-a împins deoparte și a pornit cu pași mari spre ușa pivniței. Am dat fuga după ea și am prins-o din urmă când mai avea doar un pas până la scara ce ducea spre subsol. M-am întins să închid ușa, dar n-am mai avut timp.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce...

— O, Doamne, a exclamat Therese, privind peste umărul Victoriei. Au omorât un om!

— N-am omorât pe nimeni, m-am răstit eu. Individul nu-a pătruns în casă și... și eu...

— A fost o luptă, m-a ajutat Cortez, de la poalele scării. Nu l-am doborât accidental, făcându-l să leșine. Acum l-am mutat la subsol, de unde poate să iasă prin trapă. Din moment ce a fost lovit la cap, va fi dezorientat și, cel mai probabil, va crede că așa a căzut. După cum vedeți, avem totul sub control.

— Sub control? a repetat Victoria, răsucindu-se spre mine. Asta e ceea ce numești tu să ai situația sub control, Paige? Cu morți umblând brambura prin saloanele de pompe funebre? Cu gloate de străini pe peluza casei tale? Cu un vrăjitor la tine în casă, târându-ți un om pe jumătate mort la subsol? Ai preluat o situație simplă și, odată cu fiecare zi trecută — ba nu, cu fiecare *oră* —, nu faci decât s-o înrăutățești.

— Victoria, a zis Therese, întinzându-se să-și ia prietena de mână.

Victoria s-a ferit.

— Nu, sunt lucruri care trebuie spuse. Noi i-am cerut să lase totul așa cum este...

— Eu n-am făcut nimic, am zis.

— Ne-ai nesocotit ordinele. Ni le-ai nesocotit ostentativ, așa cum le nesocotești de ani de zile. De dragul mamei tale, Paige, le-am suportat pe toate. În conformitate cu ultima ei dorință, te-am lăsat să iei copila, deși Dumnezeu mi-e martor că n-aș fi avut încredere să-ți las în grijă nici măcar un peruș.

— Ajunge, a intervenit Cortez, începând să urce scara.

I-am făcut semn să se întoarcă și apoi i-am dat replica Victoriei.

— Spune-mi ce-am făcut. Te rog. Spune-mi cu ce-am greșit. Am consultat un avocat, așa cum m-ai sfătuit. Am colaborat cu poliția când l-a omorât Leah pe avocatul ăla. Am stat la secția de poliție și le-am răspuns la întrebări și am așteptat un ajutor. Un ajutor din partea *voastră*.

— Sabatul nu există pentru ajutorarea celor care-și atrag necazuri asupra lor. Tu ai luat fata, știind că demonul acela de

[illegible] umblă după ea, ştiind că este fiica lui Eve şi, din acest motiv, nu-şi are locul în apropierea Sabatului.

– Sabatul există pentru ajutorarea tuturor vrăjitoarelor. Şi nu există să nu-şi aibă vreuna locul.

– Aici te înşeli, a replicat Victoria, coborându-şi privirea la picioarele scării spre Savannah, apoi întorcând-o la loc spre mine. Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore în care să faci alte aranjamente pentru îngrijirea ei. Aranjamente cu caracter permanent. Dacă n-o vei face, nu vei mai fi bine-venită în Sabat.

Am încremenit.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit bine, Paige. Rezolvă acum, sau vei fi izgonită.

– N-aveţi cum să mă izgoniţi... doar sunt conducătoarea Sabatului!

Victoria a izbucnit în râs.

– Tu nu eşti...

– Victoria, a oprit-o Therese, din nou. Te rog.

– Mă rogi, ce? Mă rogi să continuăm cu mascarada asta? Suntem prea bătrâne pentru astfel de jocuri, Therese. Trebuia să le punem capăt de anul trecut. Tu nu eşti conducătoarea Sabatului, Paige. Chiar ai crezut că vom permite să fim conduse de o fată atât de incompetentă, încât reuşeşte să transforme un simplu proces pentru încredinţarea tutelei într-o totală vânătoare de vrăjitoare?

Cortez şi-a făcut apariţia lângă umărul meu.

– V-aş ruga să plecaţi. În momentul acesta.

– Altfel, ce-mi faci? Mă dobori şi mă duci în subsol, lângă bietul om de colo?

– Nu el e cel de care trebuie să vă fie teamă, a rostit o voce delicată. Savannah a urcat treptele şi i-a zâmbit Victoriei. Nu v-ar plăcea să vedeţi ce m-a învăţat mama, de fapt?

Am redus-o la tăcere cu o mişcare rapidă a capului. Dar, până să pot spune ceva, Victoria a ieşit cu paşi apăsaţi din bucătărie,

urmată îndeaproape de Therese. Înainte de a ajunge la ieşirea din spate, s-a întors şi m-a privit în ochi.

— Nu este o ameninţare vană, Paige. Găseşte un cămin pentru fată şi fă curăţenie... altfel nu vei mai fi bine-venită în Sabat.

Ce-am făcut mai departe? M-am retras în camera mea, am tras un plâns pe cinste şi m-am întrebat cum s-a făcut că viaţa mea a luat o întorsătură atât de oribilă? Cu toate că ispita era prezentă, nu puteam să-mi permit luxul autocompătimirii. Pe gazonul din faţa casei mele rechinii se băteau pe un peştişor, aveam pe scara ce ducea la subsol un investigator al paranormalului lipsit de simţire, iar undeva, pe-aproape, o întreagă echipă pentru proiecte speciale ale unei Cabale, hotărâtă să-mi distrugă viaţa. Ajunsă într-un astfel de punct, să fiu azvârlită afară din Sabat mi se părea cea mai măruntă dintre grijile mele. În adâncul sufletului, ştiam că e o ameninţare care mi-ar putea distruge însuşi rostul vieţii, visul mamei că voi conduce Sabatul spre o nouă eră, însă nu era să-mi bat capul cu asta acum. Pur şi simplu, nu-mi puteam permite.

M-am dus în bucătărie şi am început să-mi ascult mesajele. Trecusem de primele două când Cortez s-a strecurat în spatele meu, a întins mâna şi a apăsat butonul de Stop.

— Nu ai nevoie să asculţi aşa ceva, mi-a zis.

— Ba am. Robert... sau altcineva...

Vocea îmi tremura la fel de rău ca şi mâinile Am strâns pumnii şi am încercat s-o fac să sune sigură.

— Trebuie să le ascult. Ar putea să fie ceva important.

— Poţi să verifici lista apelurilor, Paige.

Am scuturat din cap.

— Am nevoie... am nevoie să fac ceva.

A ezitat puţin, apoi a încuviinţat.

— Îți fac o cafea, s-a oferit.

— Ea preferă ceaiul, a intervenit Savannah, din spatele nostru. Vino. Îți arăt eu.

Cortez a plecat în urma lui Savannah, iar eu mi-am reluat ascultarea mesajelor telefonice.

Apelul cu numărul șase era din partea unei voci familiare și bine-venite.

— Paige? Sunt Elena. Jeremy a citit ceva despre tine în ziar. Se pare că ai ceva necazuri. Dă-mi un strigăt când ai ocazia.

— Pot s-o sun eu? m-a întrebat Savannah, țopăind jos de pe masa pe care se cocoțase ca să-l supravegheze pe Cortez în timp ce prepara ceaiul.

— Mai bine o sun eu, am zis. După ce termin, ți-o dau și ție la telefon.

M-am dus în camera mea, am sunat-o pe Elena și i-am explicat tot ce se petrecuse. M-am simțit bine luându-mi povara asta de pe suflet, discutând cu cineva care mă putea înțelege. Ea s-a oferit să vină să mă ajute, și nu pot să descriu cât de bine m-am simțit auzind asta. Din nefericire, am fost nevoită să refuz.

Leah și Elena se cunoșteau din complex, unde fuseseră prizoniere amândouă. Leah se împrietenise cu Elena, după care o trădase. Ulterior, când ne întorsesem după Savannah, iubitul Elenei, Clayton, îl omorâse pe iubitul lui Leah, Isaac Katzen. Fără îndoială, Leah încă simțea că are de încheiat o socoteală cu vârcolacii. În cazul în care Elena s-ar fi arătat pe-aici, Leah ar fi putut foarte bine să se hotărască să se răzbune, și ultimul lucru de care mai aveam noi acum nevoie era o răfuială între două femei, una semi-demon și cealaltă vârcolac, în inima orașului East Falls.

Elena a înțeles, dar mi-a promis c-o să rămână pe lângă casă în următoarele câteva zile. În eventualitatea în care m-aș răzgândi,

n-ar fi nevoie decât s-o sun. Nu cred că-și dădea seama cât îi eram de recunoscătoare pentru asta.

Înainte să închid, i-am făcut legătura lui Savannah și m-am întors în bucătărie.

— Îți pun ceva în ceai? m-a întrebat Cortez.

— Nu, simplu e perfect, i-am răspuns, luând cana de la el. Mulțumesc.

— Poate că ar fi cazul să-l suni pe Robert. M-aș simți mai bine...

L-a întrerupt un geamăt dinspre subsol. Morton se trezise. Cel puțin, așa speram, să fie Morton, dar, dacă mă gândeam la evenimentele din ultimele câteva zile, nu m-ar fi mirat să deschid ușa care dădea spre subsol și să văd un zombi aflat în plin proces de descompunere tropăind pe trepte spre mine. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat, cât timp s-au auzit pașii. Iar când a bubuit în ușă, chiar și Cortez a ezitat o clipă până să reacționeze.

Orice speranță ca Morton să se trezească și să se retragă în graba mare s-a risipit când am văzut că el continuă să bubuie în ușă și să strige. Era în casă și, fir-ar el al naibii, nu voia să cedeze fără luptă. Ceea ce i-a și oferit Cortez. Nu o luptă propriu-zisă, desigur. Fără supărare, dar nu mi-l pot închipui pe Cortez suflecându-și mânecile și expediindu-i o directă nimicitoare cuiva. Forța lui era în vorbe, așa că, după câteva runde, Morton chiar și-a făcut retragerea aia în graba mare, bodogănindu-și scuzele și fiind chiar convins că, în realitate, căzuse prin trapă.

DUPĂ PLECAREA LUI MORTON, am auzit-o pe Savannah spunându-i la revedere Elenei. Nici n-a apucat să iasă din cameră, când telefonul a sunat iar. A sunat o singură dată, după care vocea însuflețită a lui Savannah a plutit de-a lungul coridorului. Doar auzindu-i tonul săltăreț, fără să ascult [illegible] deloc conversația, și aș fi știut cine sunase.

Nici gând, a zis în timp ce intra în bucătărie, cu receptorul la ureche. Mda, ce să-ți spun. De parcă am avea nevoie de tine.

A pufnit ușor.

Mda, sigur. Ai putea, de exemplu, să-i incinerezi. Visează

[illegible]

A tăcut puțin, ascultând, după care și-a înăbușit un chicotit. Nu exista decât o persoană cu care să chicotească Savannah, cu toate că mai degrabă ar fi murit decât s-o recunoască... și probabil că ar fi omorât pe oricine ar cuteza să pomenească despre asta.

E pentru tine, mi-a zis, întinzându-mi receptorul. Adam, zice că o să ne ajute. Vezi să nu.

Alo, am zis.

Era și timpul! Știi de câte ori te-am sunat acolo, de azi după-amiază până acum? Tata s-a dat bătut de mai multe ore. Ba era ocupat, ba intră robotul. Unde-ai fost?

— N-ai vrea să ştii.

— Pariez că pot să ghicesc. Mama a urmărit mai devreme ştirile prin satelit, nu ştiu ce emisiune de pe-acolo, şi ghici cui i-a văzut poza?

— Mie. Lasă-mă să ghicesc: ziceau că sunt satanistă, corect?

— Pe dracu', nu. Ziceau că eşti vrăjitoare. Ce, acum eşti şi satanistă? Mişto. Dacă-l vezi pe barosanu', poţi să-l rogi să-i transmită un mesaj tatălui meu? Să-i spună că a rămas mult în urmă cu plata alocaţiei pentru copilul lui.

— Ha, ha!

— Aşadar, ce se...

Adam s-a întrerupt brusc şi a oftat.

— O să trebuiască să-mi spui altădată. Tata e aici, bătând din picior şi făcând mutre. Ar fi cazul să vorbeşti cu el. După care mă ceri iar pe mine, da?

Am auzit pârâituri în receptor în timp ce Adam i-l pasa lui Robert.

— Paige! am auzit vocea caldă a lui Robert. Trebuia să mă fi căutat la conferinţă. Ce-am aflat e absolut oribil.

— Şi nu ştii nici măcar pe jumătate, i-am replicat, întorcându-mă spre camera mea.

— Atunci, spune-mi tu.

I-am spus.

— Cum pot să te ajut? m-a întrebat, după ce am terminat.

Aş fi putut să izbucnesc în plâns. Mă simţeam ca o proastă s-o recunosc, însă aceste cinci cuvinte însemnau atât de mult pentru mine.

— Materialul despre Leah e grozav, i-am zis. Dar mai am nevoie de ceva informaţii şi despre Cabale.

Am ezitat, aproape temându-mă să continui.

— Ai auzit de Cabala Cortez?

— Categoric, mi-a răspuns, după care a tăcut câteva clipe. Ei sunt cei care o urmăresc pe Savannah?

Nu.

Mă bucur să aud asta. Cabala Cortez este cea mai pericu- dintr-o adunătură atât de periculoasă; este Cabala originară.

Adică, prima?

Da. Stai puţin. Sunt în biroul meu. Dă-mi voie să caut do- ul

A urmat zgomotul unui şir de taste apăsate.

Iată-l. Cabala Cortez a fost întemeiată pe vremea Inchizi- spaniole. Ei sunt cei care au precipitat înfăptuirea Rupturii.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Ruptura dintre vrăjitoare şi vrăjitori. Ei au fost cei care au denunţat.

Exact. Pe urmă, familia Cortez şi-a întemeiat o grupare ba- la origine pe conceptul de Sabat al vrăjitoarelor, cu toate că, de repede, a căpătat o cu totul altă esenţă. Numele de „Ca- l" a apărut ulterior, după ce s-au mutat în Lumea Nouă. E un de cuvinte, un amestec de adevăr şi ironie. Ştii ce semnificaţie termenul, presupun.

O societate secretă alcătuită în scopul de a conspira împo- ceva, de obicei a guvernului.

Aici e gluma, evident. O glumă pe socoteala mitului cu . Unicul scop pentru care conspiră un vrăjitor dintr-o este să facă bani. Numele mai derivă şi din „cabala", care legătura cu vrăjitoria şi cu misticismul. În cele din urmă, mai aluzia la „caballero", adică gentlemanul spaniol, ceea ce, au şi fost.

În legătură cu Cabala Cortez...

A, da. Scuză-mă, a chicotit el. Presupun că etimologia de prea mare folos, nu-i aşa? Ai vrea să ştii ceva anume ? Dacă nu ei sunt în spatele atacului pentru Savannah...

Nu legătură. Am nevoie să ştiu despre familie. Despre fa- principală.

— Cabala Cortez este condusă de Benicio Cortez şi de fiii lui. Cred că are un frate, sau doi, plus diverşi nepoţi şi verişori.

— Iar băieţii... ştii cum îi cheamă?

— Stai să văd. Unul este Hector, după care... Nu ştiu nimic despre cei doi fraţi mijlocii, însă cel mai mic, desigur, este Lucas.

— „Desigur"?

— În exteriorul Cabalelor, Lucas este cel mai cunoscut dintre cei patru fraţi. Are o reputaţie, nu glumă...

Robert s-a oprit puţin, după care a râs.

— Cred că înţeleg unde vrei să ajungi. Să îndrăznesc a presupune că l-ai cunoscut pe tânărul Cortez?

— Aşa s-ar putea spune.

— Dă-mi voie să ghicesc: vrea să te ajute s-o aperi pe Savannah de cealaltă Cabală.

— Bănuiesc că se tot ocupă cu chestii de-astea, hm? Ce părere ai despre... cruciada asta a lui?

— Păi, să vedem. Cel mai puţin măgulitor punct de vedere asupra situaţiei este că n-ar fi altceva mai mult decât un tânăr zurbagiu: un delincvent răsfăţat, protejat de un tată senil care-l iubeşte la nebunie. La mijloc, şi punctul de vedere cel mai larg acceptat, este că avem de-a face pur şi simplu cu o etapă a revoltării: fiul risipitor, răsculându-se împotriva familiei sale, o revoltă morală care va dăinui doar până când el va conştientiza faptul că sărăcia nu este distractivă, moment în care va reveni la turmă. Iar cel mai optimist punct de vedere, fireşte, ar fi cel care susţine că el este într-adevăr dedicat ţelului său.

— Salvarea lumii de maleficele Cabale.

— Este cam de-o vârstă cu tine, nu-i aşa? Vârsta idealismului. Vremea pentru aderarea la cauze şi mişcări de protest. Pentru înrolarea în Forţele pentru menţinerea păcii. Pentru intrarea în luptă împotriva maleficelor Cabale. Pentru întreruperea propriei vieţi, în favoarea creşterii unei străine în vârstă de treisprezece ani.

– Hmmm.

– Dacă Lucas Cortez îţi oferă ajutorul lui, nu-l refuza. Indiferent ce-ar spune despre el alţii din lumea Cabalelor, nimeni nu-i [illegible]duleşte sinceritatea intenţiilor. În cazul situaţiei tale cu Savannah, aş spune că băiatul este perfect nimerit ca să-ţi fie de ajutor. Nimeni nu cunoaşte mai multe despre lumea Cabalelor, şi el poate acţiona nepedepsit în cadrul ei.

Apropo de Cabale, am zis, par să fie mult mai... importante decât am crezut. Şi decât a crezut mama.

Un fir a zbârnâit tăcerea.

– Mama ta şi cu mine am avut puncte de vedere diferite asupra unor subiecte privitoare la consiliu şi la mandatul lui.

Ea a ales să ignore Cabalele.

Ea...

S-a întrerupt pentru câteva clipe, vrând parcă să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

Ea a considerat că ar fi mai bine să ne îndreptăm eforturile într-o altă direcţie. Eu am vrut să investigăm mai mult Cabalele, fie şi numai ca să le înţelegem şi mai bine. Mama ta n-a fost de acord.

Aşa că tu ai părăsit consiliul.

Eu... am simţit că nu mai sunt persoana potrivită pentru această misiune. Interesele mele rezidau altundeva. Mama ta şi cu mine îmbătrâneam, ajungeam să fim obosiţi şi descurajaţi. M-am gândit că ar fi mai bine să predăm ştafeta tinerei generaţii, adică ţie şi lui Adam. Ea nu era pregătită pentru aşa ceva.

Pentru că credea că *eu* nu sunt pregătită.

Eu... ar trebui să închid. Pot să te mai sun mai târziu? Adică, dacă mai am şi alte întrebări?

Chiar dacă nu ai, aş aprecia dacă m-ai ţine la curent cu desfăşurarea situaţiei, când ai timp, şi sunt convins că lui Adam i-ar face plăcere să stea de vorbă cu tine. Deocamdată, îi voi

stăvili eu apetitul pentru întrebări, dar sună-l şi tu, când ai posibilitatea.

I-am promis că aşa voi face, după care am închis.

L-am găsit pe Cortez stând singur la masa din bucătărie, citind un număr de săptămâna trecută din *The Boston Globe*.

— Unde e Savannah? l-am întrebat.

A împăturit ziarul şi l-a pus deoparte.

— În camera ei, dacă este să ne luăm după indiciul oferit de muzică. Ai vorbit cu Robert?

Am încuviinţat.

— Mi-a confirmat tot ce mi-ai spus. Îmi cer scuze că ţi-am făcut atâtea greutăţi.

— Perfect de înţeles. Dacă m-aş fi aşteptat să ai încredere în mine, ţi-aş fi spus adevărul de la bun început. Ai toate motivele să fii precaută, atât faţă de vrăjitori, cât şi faţă de oricine are legătură cu Cabalele. O precauţie pe care ţi-aş propune să ţi-o menţii. În aproape toate cazurile, neîncrederea ta va fi bine întemeiată.

Am rămas pe loc, în picioare, în mijlocul bucătăriei, privind în jur şi neştiind ce anume caut.

— Mai este ceva? m-a întrebat el.

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu, mă simt... Am ridicat din umeri. Nu sunt în apele mele, cum ar fi spus mama.

Când am pomenit despre mama, m-am gândit la ce spusese Robert, despre ezitările ei de a-mi oferi un rol mai important în cadrul consiliului. Ea mă făcuse mereu să mă simt de parcă n-ar fi existat nimic de făcut pentru mine, nicio provocare pentru înfruntarea căreia să fiu îndeajuns de puternică. Să fi fost vorba doar despre grija maternă?

Cuvintele Victoriei mi s-au derulat din nou în minte: *Dumnezeu mi-e martor că n-aş fi avut încredere să-ţi las în grijă nici măcar un câine... o fată într-atât de incompetentă, încât reuşeşte să transforme un simplu proces pentru încredinţarea tutelei într-o totală vânătoare de vrăjitoare.*

— Paige?

Abia atunci am fost conştientă de privirea lui Cortez.

— Va fi şi mai dificil, nu-i aşa? l-am întrebat. Nu este decât începutul.

— Dar te descurci de minune.

Simţindu-mă dintr-odată stânjenită, mi-am pus cana cu ceai în cuptorul cu microunde. L-am reîncălzit, stând numai cu faţa spre cuptor până când a fost gata. Când m-am întors spre el, m-am forţat să zâmbesc.

— Sunt cea mai penibilă gazdă din lume, nu-i aşa? Îmi las musafirul să-mi prepare ceaiul. Ce pot să-ţi ofer? Cafea? Apă minerală? Bere? Ceva mai tare?

— Tentant, dar ar fi de preferat să mă abţin de la altceva mai tare decât cafeaua, pentru astă-seară. Nu vreau să dorm prea adânc, cu gloata de afară. Tu, pe de altă parte, ţi-ai câştigat cu vârf şi îndesat dreptul la câteva guri de orice ai putea pescui.

— Dacă tu vrei să rămâi treaz pentru serviciul de veghe, aşa o să fac şi eu, am declarat. Am sorbit puţin din ceai, m-am strâmbat şi l-am vărsat în chiuvetă. O să fac cafea pentru două persoane, am hotărât apoi.

Savannah a dat buzna în bucătărie, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

— Ce bine, ai terminat în sfârşit cu telefonul, a exclamat ea. Eu şi cu Lucas voiam să stăm de vorbă cu tine.

— Nu, nu voiam, a contrazis-o Cortez, săgetând-o cu privirea.

— Mâine, am zis. Astă-seară avem nevoie de odihnă.

— Mâine? Nu pot să aştept până mâine! Ăştia mă fac să înnebunesc chiar *acum*!

— Cine te face să înnebuneşti? m-am interesat.

— Ei! a exclamat, agitându-şi un braţ în direcţia livingului. Văzând că nu reacţionez, i-a aruncat o privire feroce lui Cortez. Vezi? Ţi-am spus că e în faza de negare a realităţii.

— Se referă la gloata de afară, mi-a zis Cortez. Nu negăm realitatea, Savannah. Doar îi ignorăm, ceea ce, după cum ţi-am explicat este cea mai bună linie de conduită în actualele circumstanţe. Aşadar, poate că mâine...

— Dar mă calcă pe nervi *acum*!

— Au făcut ceva? am întrebat, plimbându-mi privirea de la Savannah la Cortez.

— Sunt aici! Nu e suficient de enervant? Trebuie să facem ceva!

— Cum ar fi?

Cortez a săgetat-o cu o privire de avertisment, însă ea nu l-a luat în seamă.

— Ştii tu, mi-a răspuns. Ceva magic. Mă gândeam la o grindină.

— Grindină? Tu ştii ce spui, Savannah? Ai cumva idee câte ne cazuri am deja şi-aşa?

— Am discutat deja problema aceasta, mi-a zis Cortez. I-am explicat lui Savannah că, oricât de utilă ar fi magia, în unele cazuri, cum ar fi cel de faţă, ar avea rezultate cu mult mai păgubitoare, decât benefice.

— Dar ce nu e bine cu grindina? a insistat ea. E o manifestare normală a vremii.

— Nu şi când temperatura n-a mai scăzut de o săptămână sub cincisprezece grade, i-am replicat, după care mi-am întors privirea spre Cortez. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Ea nu ştie cum să provoace grindina.

— Nu, dar tu ştii, mi-a întors-o Savannah.

Cortez m-a privit cu interes.

— Zău? Am auzit că există astfel de vrăji, dar n-am întâlnit niciodată vreun caz.

Asta pentru că-i vrajă de-a vrăjitoarelor, i-a explicat Savannah. Specialitatea vrăjitoarelor. Paige are grimoarele alea supertari cu care lucrează şi...

Şi noi nu vom produce o furtună cu cădere de grindină, am întrerupt-o eu. Şi nici nu vom folosi orice alt fel de magie ca să scăpăm de oamenii ăia. Vor trebui să plece din propria voinţă.

Negarea, i-a repetat Savannah lui Cortez, într-o şoaptă sonoră.

Culcarea, i-am zis. E aproape unsprezece.

Şi? Doar nu mă mai duc la şcoală, vreodată.

Ba te duci, imediat cum se potoleşte balamucul ăsta. Iar până atunci, va trebui să-ţi vezi de programul normal. Şi a trecut de ora pentru culcare. Aşa că, fugi.

A plecat, tropăind.

Jocuri de societate

AM SCOS PUNGA CU BOABE de cafea din dulap.

— Bănuiesc că n-ai de gând să mă lași să văd furtuna [illegible] cu grindină, mi-a zis Cortez.

— *Furtună* cu grindină ar fi o exagerare. Pot să produc o [illegible] de bobițe aproape înghețate. Mai degrabă, ca o aversă de [illegible] În definitiv, cât de rea e situația de afară?

— Hai să zicem că, dacă s-o întâmpla ca temperatura [illegible] boare brusc astă-seară, aș recomanda încercarea acelui farm[illegible] grindina.

M-am dus în living și am dat un pic draperiile într-o parte, am văzut o îngrămădeală compactă de oameni, chiar mai [illegible] decât fuseseră când am ajuns noi. Cu toate că era un[illegible] noaptea, toate lanternele și lămpile lor pentru camping lum[illegible] curtea îndeajuns pentru o partidă de fotbal. Microbuzele [illegible]ziunilor se înșirau de-a lungul trotuarelor, cu geamurile l[illegible] jos și echipele așteptând înăuntru, sorbind din cafele și discut[illegible] precum polițiștii la o acțiune de supraveghere. În timp ce pr[illegible] mărginea să aștepte pe stradă, străinii îmi acopereau a[illegible] fiecare centimetru pătrat din curte. Străini, pe scaune pl[illegible]bând apă minerală. Străini, cu camere video, filmând tot [illegible] putea vedea. Străini, îngrămădiți pe bisericuțe, strângând B[illegible]

[illegible]. Străini, ducând pancarte pe care scria *Satana locuieşte aici* *Nu vrăjitoare să n-o laşi să trăiască*[1].

Cortez a apărut în spatele meu.

Încă ţinând draperia cu mâna, m-am întors pe jumătate şi am ridicat privirea spre el.

– Azi după-amiază, când am ajuns aici, ai fost de părere să [illegible] la un hotel. Tu crezi... adică...

Am scuturat din cap, zâmbind strâmb.

– Nu mă prea pricep la asta... la cerutul sfaturilor.

– Vrei să ştii dacă sunt încă de părere că ar trebui să plecăm?

– Da. Mulţumesc.

– Nu sunt. Îngrijorarea mea iniţială era legată de primejdiile dificultăţile trecerii de mulţime. Reuşind acest lucru, consider, şi cum i-am spus lui Savannah, că este cel mai bine să rămânem aici şi să-i ignorăm.

Mi-a smuls cu blândeţe draperia din mână şi-a lăsat-o să cadă jos.

– Mentalitatea gloatei este, fireşte, un motiv de îngrijorare. [illegible] toate acestea, prezenţa presei ar trebui să contracareze orice [illegible] spre violenţă, şi însăşi mărimea gloatei face puţin probabil ca vreun zurbagiu răzleţ să poată prelua controlul.

– Dar eu ştiu ce voia să spună Savannah, am zis, aruncând privirea spre draperia trasă şi cutremurându-mă. Mă simt... [illegible].

– Este adevărat, dar gândeşte-te mai bine la mulţimea de [illegible] ca la protecţie izolatoare. Nici măcar o Cabală n-ar îndrăzni [illegible] la acţiune cu o astfel de mulţime ca martor. Eşti mult mai la adăpost aici decât ai putea fi într-un motel izolat.

– Dar, dacă ei nu acţionează de faţă cu martori... atunci, ce a fost, de la salonul de pompe funebre? Nu tocmai o demonstraţie privată.

[1] Citat din Biblie (*Exodul*, capitolul al 22-lea, versetul 18).

— Nu, și pot să-ți garantez că oricine ar mai scoate la iveală astfel de combinație va aștepta la rând pentru o serioasă muștruluială. Cineva a acționat fără să dispună de autorizația cuvenită și va fi pedepsit cum se cuvine. Eu deja am raportat incidentul. V fi tratat de o comisie de verificare inter-Cabale.

— M-hî. Ceea ce, bănuiesc, e de rău.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet aproape imperceptibil

— Nu te voi plictisi cu o explicație, dar, presupunerea este corectă, este de rău. De aici încolo, trebuie să te aștepți din partea echipei lui Gabriel Sandford să acționeze în conformitate cu regulile standard de luptă ale Cabalelor.

— Au reguli pentru...?

Am clătinat din cap.

— Dă-mi voie să fac cafeaua aia, până n-o să am nevoie de ceva mai tare.

M-am dus spre bucătărie, dar m-am oprit și m-am întors spre el.

— Ce-ai zice de-o gustare? Am impresia că niciunul dintre voi nu și-a mâncat burgerul în după-amiaza asta.

— Dacă ai ceva pregătit, nu zic nu, dar nu te...

— Dar ceva fursecuri? Îți plac cu fulgi de ciocolată?

A încuviințat. După ce am aprins cuptorul, am scos o tavă pentru fursecuri de sub el și un recipient Tupperware din congelator. I-am desfăcut capacul și am înclinat cutia ca să-i arăt lui C[illegible] micile ghemotoace de aluat de dinăuntru.

— Fursecuri proaspete instant, i-am zis.

— Bună idee.

— Mamei îi aparține, nu mie. Mamele știu toate trucurile, nu-i așa?

— Gătitul nu a fost niciodată punctul forte al mamei mele. Am încercat o dată și cu fursecurile. Nici câinele n-a vrut să se atingă de ele.

M-am întrerupt din transferarea aluatului de fursecuri în tavă. Atunci, să însemne că el locuise împreună cu mama lui? Evident. Poate şi tatăl? Dar ce, vrăjitorii îşi lăsau fiii cu mamele lor? Sau: îi [illegible]toreau? Aş fi vrut să-l întreb, să compar poveştile. Mereu eram curioasă să aflu cum procedează celelalte tagme. Era ca şi cum aş fi învăţat trucuri pentru bucătărie de la mama; alte tagme sigur deprinseseră tactici pentru traiul în lumea umană, [illegible] pe care poate aş reuşi să le aplic în cadrul Sabatului, ca să facem vieţile mai uşoare, mai puţin ascunse. M-am gândit să-l întreb, dar mi se părea că ar fi o încercare prea vădită de iscodire.

De îndată ce au ajuns fursecurile în cuptor, am pus în funcţiune cafetiera, după care mi-am cerut scuze că trebuie să merg la baie. Când m-am întors, Cortez tocmai turna cafeaua în căni.

Fără zahăr?

Fără zahăr ceaiul, îndulcită şi cu lapte cafeaua, i-am răspuns, deschizând frigiderul. Pare ciudat, ştiu, dar cafeaua fără dulce e, pur şi simplu, prea tare pentru mine. Tu aşa o bei, nu?

A încuviinţat.

Un obicei căpătat în facultate. Destule nopţi petrecute cu nasul în texte de legi, şi ajungi să te deprinzi cu cafeina simplă şi concentrată.

Aşadar, tu chiar eşti avocat. Recunosc, când ai zis că te-ai prezentat în mod eronat la început, am sperat că n-o să-mi spui şi măcar partea asta că n-ar fi adevărată.

Nu este cazul să-ţi faci griji. Am absolvit examenul de intrare în barou anul trecut.

Cam tânăr, nu? Cred că ţi-ai cam dat pe repede-înainte [illegible] trecerii prin şcoală, am apreciat eu. Imediat, am aprins becul din cuptor şi m-am lăsat pe vine, să văd dacă s-au făcut fursecurile.

Mi-am condensat studiile, a răspuns. După cum, cred, ai procedat şi tu.

Am zâmbit, în timp ce mă ridicam.

— Ți-ai cam făcut temele, nu-i așa, domnule avocat?

— Licență în științe informatice, obținută acum aproape [illegible] ani. La Harvard, nici mai mult, nici mai puțin.

— Nu e nici pe departe atât de impresionant pe cât [illegible] Există școli mult mai bune pentru științele informatice, dar eu am vrut să fiu cât mai aproape de casă. Mama începuse să îmb[illegible]nească. Îmi făceam griji.

Am izbucnit în râs.

— Uau, atât m-am obișnuit să tot spun asta, încât aproape am ajuns să mă conving și pe mine. Adevărul e că mama era bine, [illegible] nu eram pregătită să-mi părăsesc cuibul. Mama conducea o afa[illegible]cere de succes, și noi totdeauna am dus o viață simplă, așa că [illegible]sese deoparte destul cât să-mi pot alege ce școală vreau. Am primit și o bursă parțială, și am hotărât amândouă că Harvardul e o alegere bună. Și, desigur, dă grozav pe un CV.

Am scos două farfurioare din bufet.

— Și, tu la ce școală ai fost? Nu, stai puțin, pun pariu că [illegible] ghicesc.

Și-a înălțat sprâncenele într-un gest întrebător.

— Am eu o teorie, i-am explicat. În fine, seamănă mai mult [illegible] joc de societate, în realitate, dar mie-mi place să-i dau [illegible] unei anume respectabilități științifice. Am emis, împreună [illegible] prietenii mei, ipoteza că poți oricând să-ți dai seama unde a [illegible] cineva școala după felul în care-și pronunță numele almei [illegible]

O nouă arcuire a sprâncenelor.

— Vorbesc serios. Să luăm Harvardul, ca exemplu. Nu [illegible]tează de unde ești la origine; după trei ani la Harvard, [illegible] *Haa-vaad*.

— Așadar, înainte să te duci la Harvard, pronunțai și r-ul?

— Nu, eu fiind bostoniană, am pronunțat mereu *Haa-vaad*. Stai, fursecurile sunt aproape gata.

Am oprit ceasul cuptorului când mai erau cinci secunde, după care am scos tava și am mutat fursecurile aburinde pe o sită, să se scurgă.

— Dă-mi voie să văd dacă înțeleg teoria, a zis Cortez. Dacă o persoană din regiunea Bostonului se duce altundeva la facultate, atunci încetează să pronunțe *Harvard* ca pe *Haa-vaad*.

— Sigur că nu. Și n-am afirmat că ar fi o teorie perfectă.

S-a rezemat cu spatele de blatul pentru lucru, și buzele i s-au arcuit ușor.

— Foarte bine, atunci. Să testăm această ipoteză. Eu la ce școală am fost?

— Mai întâi ia un fursec, până nu se întăresc.

Am desprins fiecare câte un fursec de pe sită. După câteva înghițituri, mi-am curățat gâtul cu o gură zdravănă de cafea.

— OK, i-am zis. O să enumăr câteva facultăți. Le vei repeta pe rând în cadrul câte unei propoziții, de genul „am fost la *cutare*". Mai întâi, Yale.

— Am fost la Yale.

— Nu. Încearcă Stanford.

I-am enumerat toate facultățile de drept importante. El le-a repetat numele, unul câte unul.

— Fir-ar să fie, am exclamat. Nu merge. Mai spune o dată Columbia.

A spus.

— Da... ba nu. Of, mă dau bătută. Părea pe-aproape. Columbia nu?

A clătinat din cap a negație și a întins mâna după alt fursec.

— Pot să-ți atrag atenția asupra faptului că logica ta are o hibă?

— Nici gând... A, bine. Cum ți-am spus, teoria nu e perfectă.

— Nu mă refeream la teorie, ci la presupunerea că aș fi frecventat o facultate din primul eșalon.

— Normal că aşa a fost. Eşti, în mod evident, destul de inteligent ca să te admită, iar tatăl tău îşi poată permite să te trimi oriunde, *ergo,* ai ales din tot ce-a fost mai bun.

Savannah şi-a făcut apariţia în cadrul uşii, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanelă, imprimată cu crini. Cineva din cadrul Sabatului i-o făcuse cadou de Crăciun, însă ea n-o purta până în noaptea asta. Eticheta din plastic atârna încă de mânecă. Probabil c-o dezgropase din fundul şifonierului, ca o consecinţă datorată faptului că aveam un bărbat în casă.

— Nu pot să dorm, a zis, îndreptându-şi privirea spre tava cu fursecuri. Ştiam eu că vine miros de fursecuri! De ce nu m-ai chemat?

— Pentru că era vorba să dormi. Ia unul, şi pe urmă du-te loc în pat.

A luat două fursecuri de pe sită.

— Ţi-am mai zis, nu pot să dorm. Ăia fac prea mult zgomot!

— Cine?

— Lumea! Ai uitat? Grămezile de oameni din jurul casei noastre!

— Eu nu aud nimic.

— Din cauză că eşti în faza de negare a realităţii!

Cortez şi-a lăsat cana goală pe masă.

— Tot ce aud eu este un murmur de voci, Savannah. Mai slab decât ar fi fost dac-am fi dat drumul la televizor.

— Du-te să dormi în camera mea, i-am propus. De acolo n-o trebui să mai auzi zgomot.

— E lume acum şi în spatele casei.

— La culcare, Savannah, i-a ordonat Cortez. Vom reevalua situaţia dimineaţă şi vom discuta atunci eventualitatea trecerii la acţiune.

— Voi chiar nu înţelegeţi nimic!

Şi, înhăţând un ultim fursec, a plecat, tropăind nervoasă. Am aşteptat să se trântească uşa, apoi am oftat.

– E greu pentru ea, ştiu, am zis. Tu crezi că ei chiar n-o lasă doarmă?

– Ceea ce n-o lasă, de fapt, să doarmă, este faptul că-i ştie bucăţi.

– Ar fi nevoie de ceva mai mult decât de-o gloată furioasă, dacă vrei s-o sperii pe Savannah.

– Nu este speriată. Pur şi simplu, găseşte ideea de a fi prizoniera unor oameni de-a dreptul intolerabilă. Fiind supranaturală, consideră că n-ar trebui să accepte o astfel de intruziune. Este un afront, o insultă. Faptul că-i aude reprezintă o permanentă reamintire a prezenţei lor acolo.

– Sigur. Bănuiesc că înconjurarea casei poate fi privită ca o ameninţare indirectă. Dar nu aruncă nimeni cu pietre în geamuri, şi nu încearcă să intre cu forţa.

– Aşa ceva nu are importanţă pentru Savannah. Trebuie să priveşti din punctul ei de vedere, în contextul trecutului şi al educaţiei ei. A fost crescută...

– Stai. Scuză-mă. N-am vrut... ai auzit?

– Ce?

– Vocea lui Savannah. Vorbea cu cineva. O, Doamne, sper că nu încerca să provoace...

Lăsându-mi fraza neterminată, am zbughit-o spre camera lui Savannah. Când am ajuns acolo, totul era tăcut. Am ciocănit, apoi am deschis uşa fără să mai aştept vreo invitaţie. Savannah privea afară pe fereastră.

– Le-ai spus ceva? am întrebat-o.

– Vezi să nu!

S-a retras în patul ei şi s-a trântit pe saltea. Am aruncat o privire spre telefon. Era de cealaltă parte a camerei, neatins.

– Mi s-a părut că te aud vorbind, i-am zis.

Tocmai atunci, şi-a făcut apariţia lângă mine şi Cortez.

– Ce farmec ai făcut, Savannah?

– Farmec? am repetat. Of, fir-ar să fie! *Savannah!*

Ea s-a lăsat să cadă pe spate.

— Păi, voi oricum n-aveați de gând să faceți nimic cu asta.

— Ce farmec? am insistat.

— Stai liniștită. Doar unul de derutare.

— Un farmec de derutare de-al vrăjitorilor? a vrut să știe Cortez.

— Normal. Altfel cum?

Auzind-o, Cortez s-a răsucit pe călcâie și a dispărut pe culoar sprintând spre intrarea din față. Am rupt-o și eu la fugă după el

Încăierarea

SAVANNAH MAI FĂCUSE o dată un farmec de derutare. Cu toate că nu văzusem cu ochii mei rezultatele, îmi povestise Elena ce se petrecuse. În timpul tentativei lor de evadare, Elena [illegible] de-a lungul unui coridor întunecat, cu gândul să dezarmeze doi paznici. Un ascensor plin de soldați înarmați, veniți ca [illegible] la sunetul de alarmă, s-a oprit în spatele ei. Ușile s-au deschis. Atunci, Savannah a lansat farmecul de derutare. Paznicii au început să tragă: unii în alții, în Elena, în tot ce vedeau în fața ochilor. Ea nu-i spusese lui Savannah că fusese cât pe ce să fie omorâtă, și nu văzuse rostul de a mai aduce asta ulterior în discuție. Acum, însă, vedeam eu rostul.

Cortez se îndrepta spre ieșirea din față, dar deodată s-a oprit și a pornit spre cea din spate.

Așteaptă aici, mi-a zis, deschizând ușa. Am să lansez un farmec de contracarare.

Și nu poți să faci asta dinăuntru?

Am nevoie să mă aflu în punctul focal al farmecului ei, în [illegible] suprafață țintă.

Mă duc la fereastra ei și te ghidez.

— Nu...

Dar, după o scurtă ezitare, a încuviinţat.

— Bine, dar fii prudentă. Dacă se-ntâmplă ceva, depărtează-te de geam.

A verificat să vadă dacă nu priveşte cineva în direcţia noastră, după care s-a repezit afară, alergând aplecat. Lumea din spate nu însemna decât mai puţin de o treime din ce aveam în faţă [illegible] adică nu mai mult de o duzină de oameni. Cu luminile din [illegible] stinse, plus umbrele lăsate de marginea acoperişului, [illegible] spate se afla în întuneric, aşa că el a putut să se strecoare afară nevăzut.

M-am grăbit spre camera lui Savannah. Stătea încă întinsă pe pat, cu braţele încrucişate pe piept. M-am dus spre fereastră.

În clipa imediat următoare, a apărut şi Cortez. Unii dintre cei de afară sigur îl văzuseră mai devreme, când mă însoţise în [illegible] dar nimeni n-a dat vreun semn că l-ar recunoaşte acum. Pe măsură ce se strecura printre oameni, am privit marea de chipuri, căutând vreun semn de panică, sau de derută. Nimic. Cortez s-a dus în spatele unui cuplu care vindea băuturi carbogazoase la cutie, după care a aruncat o privire spre fereastră. M-am mutat mai spre stânga, poziţionându-mă pe locul în care stătuse Savannah. Ridicându-mă pe vârfuri, am ajuns cam la înălţimea ei.

— Amândoi sunteţi la fel de afurisiţi ca şi Străbunele, a bombănit Savannah. Faceţi atâta caz din nimic.

I-am făcut semn lui Cortez să facă vreo câţiva paşi la dreapta, după care am gesticulat să se oprească. Buzele au început să i se mişte, rostind descântecul de contracarare. După ce a terminat, şi-a rotit privirea în jur, vrând parcă să-şi dea seama dacă a reuşit să rupă vraja. Cu toate acestea, încă nu se vedea vreo dovadă a faptului că farmecul lui Savannah ar fi avut vreun efect.

L-am chemat, prin gesturi, înăuntru. A scuturat din cap, mi-a făcut semn să plec de la fereastră și s-a avântat din nou prin mulțime. Am lăsat draperia în jos, dar nu m-am îndepărtat, ci doar m-am mutat puțin, afară din câmpul lui vizual. L-am văzut urmărind gloata, oprindu-se din loc în loc și apoi pornind mai departe.

— Nu cred că a avut efect, am zis.

— Ba sigur că a avut. Farmecele mele au mereu efect.

Mi-am mușcat limba și mi-am concentrat în continuare atenția asupra lui Cortez. Când am auzit strigătul cuiva, am tresărit. A urmat un râs bărbătesc, și am privit în direcția dinspre care venise strigătul, remarcând astfel doi tineri care se îmbrânceau unul pe celălalt și râdeau între două înghițituri dintr-o sticlă învelită într-o pungă din hârtie. Bănuiesc că peluza mea înlocuise hipodromul Fulham, ca principală sursă de distracții pentru comunitate. În timp ce-mi mutam privirea, căutându-l pe Cortez, strigătele unuia dintre cei doi bărbați tineri au devenit furioase. Celălalt a repezit pumnul în maxilarul însoțitorului său. Sticla a zburat din mâna primului tip, nimerind în umărul unei femei așezate pe un scaun pliant. La țipătul femeii, soțul ei a sărit în picioare, cu pumnii ridicați.

Cortez a apărut în fugă dinspre cealaltă parte a mulțimii. Am agitat brațele, încercând să-i transmit prin semne să se oprească, să-i dau de înțeles că încăierarea nu avea nimic de-a face cu farmecul făcut de Savannah. Atunci, m-a văzut cineva, și a scos un strigăt.

M-am tras înapoi în grabă de la fereastră. Un bulgăre de țărână a lovit geamul. Cineva a țipat. Strigătele și-au pierdut tenta de entuziasm și au devenit nervoase, după care au dat impresia că se apropie de fereastră.

— Du-te în camera mea, i-am zis lui Savannah.

Ea a strâns din fălci și și-a fixat privirea în tavan.

— Am zis să te duci în camera mea!

Nu s-a clintit. Strigătele au devenit frenetice. Altcineva a [illegible] ca un câine. Am apucat-o pe Savannah de un braț și am târât-o [illegible] camera mea, departe de fațada casei. Pe urmă, am fugit în [illegible]

Am depărtat puțin draperiile, sperând să-l văd pe Cortez [illegible] mă conving că e teafăr. Dar imediat cum le-am mișcat, ceva a [illegible] geamul. M-am tras repede înapoi, încă ținând draperia în [illegible] Când mi-am ridicat ochii, am văzut un bărbat lipit de geam. [illegible] femei cu înfățișări respectabile îl țineau de păr, în timp ce o a [illegible] îi trăgea pumni în burtă. Am lăsat draperia să cadă la locul [illegible] am alergat spre ușa din față.

Într-o vreme, eram cuplată cu un fanatic al fotbalului. [illegible] după-amiază, când urmăream la televizor un meci dintr-un [illegible] pionat european, s-a iscat o încăierare generală. M-am holbat [illegible] pilată la ecran, nevenindu-mi să cred că o astfel de revărsare [illegible] violență putea să se petreacă în cadrul atât de banal al unui [illegible] niment sportiv. Scena de afară îmi amintea acum de încăierarea aceea de la meciul de fotbal. Trebuia să fac ceva, să ajut cu [illegible] Dacă avea să fie ceva cât de asemănător cu încăierarea [illegible] văzută atunci, urmau să fie răniți... iar unul dintre ei putea [illegible] chiar tipul nevinovat care ieșise din casă, încercând să-l [illegible] capăt.

Am ieșit în grabă pe veranda din față. Nu m-a observat [illegible] meni. Mulțimea răsfirată de adineauri devenise acum o [illegible] zvârcolitoare de trupuri, lovind cu pumnii, cu picioarele, [illegible] când, zgâriind. Străinii se atacau între ei, în timp ce alții [illegible] muiau pe pământ ca să scape de măcel. Vreo șase [illegible] reușiseră să evadeze din îmbulzeală și stăteau acum la [illegible] privind cu gurile căscate, parcă incapabili să se desprindă [illegible]

De la geamul unei mașini, obiectivul unei camere video [illegible] ceput să panorameze de-a lungul întregii scene. Cu greu [illegible] înăbușit tentația de a mă îndrepta într-acolo, de a înhăța [illegible]

[illegible] o face bucăţi, zdrobind-o de asfalt. Nu ştiu de ce, dar chiar [illegible]nd se întâmplau toate acestea, camera video mă enerva cel [illegible] mult. După ce i-am aruncat o privire feroce individului, [illegible] am abătut iarăşi atenţia asupra mulţimii, în căutarea lui [illegible].

[illegible]coperirea unei persoane în adunătura aceea era cam ace-[illegible] lucru cu a-ţi depista un prieten la o licitaţie de Ziua lui [illegible]umb[1]. M-am urcat în leagănul de pe verandă, căutând să văd [illegible] bine. Proptindu-mă de peretele casei, m-am căţărat pe ba-[illegible]adă. În timp ce mă ridicam, mi-a trecut prin minte că mă fă-[illegible] vizibilă mai mult decât ar fi fost prudent. Totodată, m-am [illegible] că era lucrul cel mai bun pe care l-aş putea face, ca să abat [illegible] gloatei, dezvăluindu-i obiectul atât de mult timp ascuns al [illegible] lor.

[illegible] am strigat. Doreşte cineva un interviu?

Nu [illegible]-a întors nici măcar un cap. Ba nu, retractez: cineva tot s-a [illegible]. Cortez. Tocmai îl ţinea pe un bărbat enorm care încerca să [illegible] o femeie mai în vârstă. Cortez îl prinsese în cravaşă, însă in-[illegible] sigur îl depăşea în greutate cu cel puţin cincizeci de kilo-[illegible], şi ori de câte ori îşi smucea braţul, tălpile lui Cortez se [illegible]deau de pământ. Am sărit jos de pe balustradă şi m-am [illegible] în îmbulzeală.

[illegible] am deplasat prin mulţime cu o surprinzătoare uşurinţă. [illegible] au zburat vreo câţiva pumni spre mine, dar când au văzut [illegible] mai departe, aşa-zişii mei atacatori şi-au căutat ţinte mai [illegible]ctive. Sub efectul unui farmec de derutare, nimeni nu mai [illegible] pe cine anume atacă, atât timp cât atacă pe cineva.

[illegible] am ajuns la Cortez, am apucat-o pe femeia mai vârst-[illegible] [illegible] s-o conduc spre un loc mai adăpostit.

---

[1] [illegible]lumbus Day, sărbătoare legală în S.U.A. şi în mai multe ţări ale [illegible] latine, marcând ziua debarcării lui Cristofor Columb pe conti-[illegible] american, 12 octombrie 1492. În Spania, poartă numele de Ziua [illegible].

— Curva naibii! a țipat ea strident. Ia-ți labele împuțite de pe mine!

M-a zgâriat pe față și mi-a tras un pumn în burtă, apoi m-a pus jos după ce m-am îndoit de mijloc. Un bărbat s-a împiedicat de trupul meu întins pe jos, dar s-a ridicat la loc și și-a reluat fuga. În timp ce mă străduiam să mă pun pe picioare, Cortez l-a scăpat din mâini pe bărbatul celălalt, iar acesta și-a recăpătat poziția verticală și s-a năpustit prin mulțime după femeia mai în vârstă. Am dat să mă avânt după el, însă Cortez m-a prins de braț.

— Nu putem, mi-a zis, gâfâind și ștergându-și sângele de la gură. Nu merge. Trebuie să rupem vraja. Știi cumva descântecul de desfacere?

— Nu, i-am răspuns, cu ochii pe o femeie care se târa prin mulțime, lăsându-se în jos ca să se ferească de lovituri. Dar pare să nu afecteze pe toată lumea.

— Ba da. Toți sunt derutați. Doar că unii nu reacționează mai lent.

— Atunci, eu o să-i duc pe oamenii ăștia la loc sigur. Tu încearcă mai departe să rupi vraja.

M-am repezit spre femeia care se târa, am ajutat-o să se ridice în picioare și să răzbată prin îmbulzeală. Ajungând la stradă, am traversat-o și am lăsat-o așezată pe bordura trotuarului de vizavi după care m-am întors. Am avut nevoie de câteva minute până să găsesc pe altcineva dornic de evadare, și de alte câteva până să-l scot din îngrămădeală.

Când m-am întors după o a treia persoană, mi-am dat seama că misiunea mea era asemănătoare cu salvarea câte unui singur pui de focă de la masacru. În timp ce eu salvam o persoană, alte cel puțin două erau bătute până leșinau. Fie că descântecul de contracarare al lui Cortez nu avea efect, fie că violența își luase elan destul cât să continue de la sine.

— Credeai că poți să scapi, așa e? mi-a urlat o voce în ureche. Era a unuia dintre misionari, care imediat mi-a trântit o Biblie [illegible] față. Ia de-aici, Satană!

O mână m-a prins de braț. Am întors capul și am privit în ochii dați peste cap ai unei femei tinere.

— Curvo! mi-a strigat ea. Uite ce mi-ai făcut la bluză!

Și-a apucat-o și a smucit-o în față cu putere, făcând să-i pârâie [illegible]urile. Era plină de pământ și de sânge. Și mâna îi era mânjită de sânge. În cealaltă, ținea un briceag al Armatei Elvețiene, cu lama însângerată la vedere.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am repezit mâna spre cuțit. Lama mi-a crestat palma. Scoțând un țipăt, m-am tras înapoi. [illegible], și-a făcut apariția Cortez, apucând-o pe femeie din spate. Ea s-a răsucit și a lovit. Scurta lamă s-a afundat între coastele lui Cortez. Apoi, femeia a smuls-o și și-a luat elan ca să-l înjunghie din nou.

Am rostit repede un descântec de legare, făcând-o pe femeie să încremenească la jumătatea mișcării. M-am azvârlit peste ea, [illegible]ând-o, și i-am luat cuțitul. Farmecul s-a rupt atunci, și ea a început să se lupte, izbind cu picioarele și zbierând. Cortez s-a [illegible] să cadă în genunchi și a încercat să mă ajute s-o imobilizez, dar adrenalina părea să-i tripleze puterile femeii, și aveam impresia că încercăm să înfrânăm un animal sălbatic. Am aruncat [illegible] farmece de legare asupra ei, însă niciunul n-a avut efect. [illegible] dacă am fi putut să-i calmăm pe oameni… Da, desigur, un [illegible] de calmare! Am încercat unul, apoi altul, recitând descântecul într-o buclă nesfârșită, până când i-am simțit membrele devenind inerte sub mine.

— Hei, a exclamat ea, ce tot… dă-te jos de pe mine. Ajutor! [illegible]

În jurul nostru, oamenii încetaseră să se mai bată și mișunau [illegible] tot, ștergându-și nasurile însângerate și bombănind, dezorientați.

— Perfect, mi-a zis Cortez. Zi mai departe.

Am zis. Ne-am ridicat în picioare și, cu Cortez în chip [illegible] văză, m-am deplasat prin mulțime, repetând descântecul [illegible] mare. Nu avea efect asupra tuturor. Așa cum mă [illegible] agresivitatea căpătase o viață a ei proprie, și unele [illegible] mai voiau să înceteze; cu toate acestea, erau destui cei [illegible] taseră, fiind astfel în măsură să-i înfrâneze pe ceilalți.

— Acum, în casă, m-a îndemnat Cortez. Repede.

— Dar mai sunt...

— Ajunge și-atât. Încă puțin, și oamenii vor începe [illegible] noască.

Așa că am rupt-o amândoi la fugă spre intrarea din [illegible] casei.

Cum am ajuns înăuntru, Cortez a sunat la poliție. Pe urmă, [illegible] condus la baie, unde puteam să evaluăm vătămăturile. [illegible] a rămas în camera mea, cu ușa închisă. Nu i-am mai [illegible] încăierarea se sfârșise. În clipa aceasta, chiar îmi era teamă [illegible] altceva ar mai fi fost ea ispitită să spună.

Tăietura care-mi traversa palma era cea mai rea dintre [illegible] mele; nicidecum fatală. Mi-am lipit repede peste ea un [illegible] adeziv și mi-am îndreptat atenția spre Cortez, începând cu [illegible] presă rece pentru buza lui însângerată. A urmat rana de [illegible] Lama îl străpunsese prin partea dreaptă. I-am ridicat [illegible] curățat rana, după care am examinat-o mai cu atenție.

— Arată bine, am zis. Dar nu i-ar strica vreo două copci. [illegible] după ce ajunge poliția aici, să te ducem la spital.

— Nu este nevoie. Am avut și altele mai rele.

Puteam să și văd asta cu ochii mei. Cu toate că-i ridicasem [illegible] coul doar câțiva centimetri, tot se vedea o cicatrice groasă, [illegible] versându-i abdomenul. Cortez era subțire ca trestia, dar [illegible]

musculos decât s-ar fi putut aștepta cineva, după construcția lui. Am impresia că lupta împotriva Cabalelor presupune mai multe decât sălile de tribunal și hârțogăria.

— O să-ți fac o prișniță, i-am zis. De obicei, închide mai bine rana decât cusăturile, în orice caz. Și sunt mai puține șanse să rămâi cu cicatrice.

— Numai bine. Va trebui să-ți cer o copie după rețetă.

Am deschis dulăpiorul din baie și am scos de-acolo ingredientele pentru prișniță.

— E vina mea. A mai făcut farmecul ăsta o dată, cu urmări chiar mai rele decât acum. Trebuia să-i fi cerut să și-l șteargă din repertoriu.

— Eu n-aș merge chiar atât de departe. Farmecul de derutare se poate dovedi extrem de util, în împrejurările adecvate, sau ca armă de ultimă instanță. Totuși, autorul trebuie să-l înțeleagă; ceea ce, în mod evident, nu este cazul la Savannah.

— Nu are totdeauna rezultatul ăsta?

— Nu. Dar puterile ei sunt surprinzător de mari. N-am mai văzut niciodată ca un farmec de derutare să afecteze atât de multe persoane, într-o manieră atât de evident negativă. Vraja are rolul de a exacerba și de a sublinia tendințele spre violență. Poate că, în astfel de împrejurări, ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea reacție, presupunând că persoanele de genul celor care se întrunesc în jurul unei astfel de povești nu se numără printre cele mai echilibrate din punct de vedere mintal.

— E un eufemism.

S-a auzit soneria.

— Poliția, am zis. Sau, cel puțin, așa sper.

Poliția era. N-au rămas mult timp. Afară, oamenii fie plecaseră, fie își reluaseră veghea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Polițiștii

au luat câteva declaraţii, i-au ajutat pe cei care aveau nevoie să ajungă la paramedici, şi au împrejmuit locul. Pe urmă, au lăsat doi ofiţeri şi o maşină de patrulare ca să stea de pază.

Savannah şi-a făcut în sfârşit apariţia, în timp ce eu îi aplicam prişniţa lui Cortez.

— Nu vă aşteptaţi să spun că-mi pare rău, a declarat, oprindu-se în uşa băii. Pentru că nu-mi pare.

— Tu... tu ştii ce-ai făcut? am strigat, traversând încăperea cu paşi mari şi deschizând fereastra. Vezi ce e afară? Ambulanţele? Paramedicii? Au fost răniţi oameni, Savannah. Oameni nevinovaţi.

— N-aveau ce să caute aici. Oameni proşti. Cui îi pasă de ei?

— Mie îmi pasă de ei!

Mi-am smuls pansamentul de pe mână.

— Presupun că nici de asta nu-ţi pasă. Ei bine, să-ţi arăt eu ceva de care ar trebui să-ţi pese...

Am prins-o de umeri şi am întors-o cu faţa spre Cortez, arătându-i apoi buza lui umflată şi rana dintre coaste.

— De astea îţi pasă? El e aici ca să te ajute pe tine, Savannah. Ca să te ajute pe *tine*. Putea să fie omorât acolo, afară, în timp ce încerca să desfacă farmecul făcut de tine.

— Nu i-am cerut eu să-l desfacă! Dacă voi doi aţi fost răniţi, e vina voastră, pentru că v-aţi dus acolo.

— Tu...

I-am repezit braţul în jos.

— Du-te în camera ta, Savannah. Imediat.

Ochii îi sclipeau de lacrimi, însă doar a bătut din picior şi ne-a privit furioasă.

— Nu-mi pare rău! Nu-mi pare!

Şi a fugit spre camera ei.

Totul despre Eve

ÎMI PARE FOARTE RĂU, am zis, în timp ce ne duceam în living. Știu că ar fi trebuit s-o pot ține în frâu, chiar ar fi trebuit. Îmi tot spun mie însămi că fac progrese, că o învăț să se controleze, dar dintr-odată se întâmplă ceva de genul ăsta, și devine destul de evident că n-am învățat-o absolut nimic.

M-am lăsat să cad pe canapea. Cortez a luat fotoliul și l-a întors cu fața spre mine înainte să se așeze.

Ei nu-i plac oamenii, am continuat. Urăște Sabatul. Probabil că mă urăște și pe mine. Uneori mă și întreb de ce mai rămâne pe aici.

– Pentru că așa i-a cerut mama ei. Înainte să moară, Eve i-a spus lui Savannah ca, în cazul în care ei i se-ntâmplă ceva, să părăsească Sabatul și să-și găsească refugiul aici.

Cine ți-a spus una ca asta?

Savannah. Am vorbit ceva mai devreme, în seara asta. Are anumite griji, și spera că voi fi în măsură să intermediez pentru ea.

– Și ce-a zis? Ba nu, lasă-mă să ghicesc. Că sunt un tutore minunat, că o înțeleg și că știu totdeauna ce e mai bine să zic și să fac.

Un mic zâmbet.

— A recunoscut că voi două nu vă înțelegeți chiar tot timpul. Firește, a afirmat că tu n-o înțelegi, că nu-i încredințezi suficiente răspunderi, că ești exagerat de protectoare... toate lucrurile pe care le spun toți adolescenții despre toți adulții. Dar știi ce mi-a mai spus? Că ai potențial.

— Că am... N-am reușit să-mi înăbuș hohotul de râs. Că am potențial!

— N-o lua în nume de rău: și despre mine a zis că am potențial. Niciunul nu se înalță încă până la standardele ei, dar cel puțin pare să existe o speranță pentru noi.

Am privit țintă spre draperiile ferestrei din față.

— Oricum, că am potențial sau nu, tot nu cred să fiu ce a avut Eve în minte când i-a zis lui Savannah să-și găsească refugiul în Sabat. Problema este...

M-am oprit brusc.

— Dumnezeule, bat câmpii! Ce oră o fi, la urma urmei?

— Nu foarte târzie. Ce spuneai?

Am ezitat. Aș fi vrut să vorbesc mai departe. Poate că epuizarea mi-o fi tocit sistemul defensiv. Sau, poate, Cortez mi se părea tocmai persoana potrivită cu care să vorbesc.

— Uneori... mă întreb dacă nu cumva Străbunele au dreptate, dacă nu cumva pun în primejdie Sabatul prin faptul c-o țin aici pe Savannah.

— Adică vrei să găsești pe altcineva care să o ia în grijă?

— Dumnezeule, nu! Ce vreau să spun e că, poate, amândouă punem Sabatul în primejdie, rămânând aici. Că ar trebui să plec și s-o iau și pe ea cu mine. Numai că nu pot. Asta... asta e viața mea: Sabatul, faptul că sunt conducătoarea Sabatului. Vreau... vreau să...

Mi-am auzit patima din voce, mergând aproape până la disperare. Mi s-au înfierbântat obrajii.

— Vreau să fac o grămadă de lucruri. Nu se poate să plec, am insistat.

Mi-am abătut privirea, jenată de izbucnirea mea. Aş fi vrut să mă opresc, dar, dacă tot mă pornisem, nu mai puteam, până când nu terminam tot ce aveam de spus.

— În legătură cu Savannah, am revenit apoi. Vreau să-i arăt cum să-şi dobândească puterea şi s-o folosească în scopul binelui. Numai că uneori, cum a fost şi astă-seară, mi se pare un obiectiv cu totul utopic. Nu pot... am impresia că nu pot s-o fac să înţeleagă deosebirea dintre bine şi rău. Nu pot s-o fac să-i *pese*.

Cortez a aruncat o privire spre dormitorul lui Savannah.

— Să folosim un farmec de izolare?

Am încuviinţat. Farmecele de izolare ţin de magia vrăjitoarelor. Un astfel de farmec permite ca două persoane să converseze fără să fie auzite. Amândouă trebuie să rostească descântecul, ceea ce am făcut şi noi. Cortez a cam bâjbâit prima dată, dar a încercat din nou şi i-a ieşit.

— Cât de multe lucruri ştii tu despre Eve? m-a întrebat Cortez.

— Ştiu că a fost dată afară din Sabat din cauză că folosea magia neagră. Dar pe urmă... nu mai ştiu. Nu se poate să fi fost ceva prea rău, fiindcă altfel s-ar fi implicat consiliul, am adăugat, clătinând din cap. Bine, aici a fost vorba despre o eschivare. Noi ştiam că se ocupă cu lucruri rele. Nu destul de rele cât să atragă atenţia, însă e clar că practica magia neagră. Doar că, în fond, n-avem cum să urmărim pe toată lumea, trebuie să alegem...

— Care anume cazuri merită atenţia. Nu este nevoie să-mi explici mie aşa ceva, Paige. Oricât ar fi de dificil, uneori trebuie să ne abţinem de la a sancţiona încălcările cele mai grave, şi să ne alegem bătăliile pe care le putem câştiga. Eve practica magia

neagră. Nu doar neagră: cea mai neagră dintre cele negre. [illegible] ei, totuși, nu era întrebuințarea magiei negre, ci împărtă[illegible] față de alte persoane care se ocupă cu magia, vrăjitoare, vră[illegible] oricine își permitea să-i plătească onorariul.

— Dădea meditații? Pentru ce?

Cortez a ridicat din umeri.

— Era o afacere foarte profitabilă. Astfel de informații [illegible] foarte dificil de obținut prin intermediul surselor standard.

— Așadar, ea nu folosea magia neagră pentru propriile [illegible] ficii, ci doar ca să le-o predea altora, cu zecile. Dar asta nu [illegible] nătățește situația, poate chiar o înrăutățește.

— Exact așa o văd și eu; cu toate acestea, în majoritatea [illegible] rilor supranaturalilor, opțiunea lui Eve i-a conferit lustrul [illegible] pectabilității. A fost extrem de prețuită ca profesoară.

Portiera unui autovehicul s-a trântit afară. Am sărit și m-[illegible] dus la draperie, după care am auzit și zgomotul unui motor [illegible] în funcțiune.

— Încă un musafir care pleacă, am zis. Tu crezi că i-o fi [illegible] farmecul lui Savannah? Sau e doar pentru că le-o fi venit ora [illegible] culcare?

Cortez a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la [illegible] mare viteză. Am reușit să zâmbesc un pic.

— Erai pe cale să minți, nu-i așa? Să-mi spui ce-mi dor[illegible] aud, cum că ei fug ca să-și scape viețile, și că nu-mi vor mai [illegible] gări vreodată pragul ușii.

— M-am oprit la timp.

— Mersi, i-am replicat, și zâmbetul mi s-a transformat într-unul autentic. Apreciez intenția, dar și mai mult apreciez [illegible] ceritatea.

Ne-am privit reciproc pentru moment, după care m-am [illegible] cat și am ridicat de jos o pernă dărâmată mai devreme. Am bătut-o puțin ca să devină pufoasă și am pus-o la locul ei.

- Așa, am zis. Să ne întoarcem la Eve. Deci, era profesoară. Vreo legătură cu Cabalele? A angajat-o vreodată vreuna?

- Nu. Toate Cabalele au denunțat-o, ceea ce însemna că tuturor membrilor li se interzicea să-i caute învățăturile.

- Din cauză că era vrăjitoare?

- Nu, din cauză că împărtășea vrăji primejdioase, fără să-i învețe pe respectivii și metodele necesare de control al întrebuințării lor. Nu le iau apărarea Cabalelor. Dacă ele stabilesc limite în privința tipurilor de magie permise, acestea țin de practicabilitate, nu de moralitate. Pe măsură ce crește gradul de „negreală", crește și riscul de apariție a primejdiilor. Magia lui Eve era de cea mai rea speță. Și pot să afirm aceasta întemeindu-mă nu pe zvonuri, ci pe experiență.

- Ai cunoscut-o pe Eve?

- „Cunoscut" ar fi o exagerare. Am întâlnit-o. Acum câțiva ani, investigam cazul unui vrăjitor care făcuse farmece mult prea avansate față de capacitățile lui, și era răspunzător pentru câteva morți destul de înfricoșătoare. După ce am rezolvat situația, am depistat sursa descântecelor sale, ceea ce m-a condus spre Eve Levine. Am reușit să-i confisc câteva dintre grimoare, însă nu înainte de a-i simți gustul puterii.

- Te-a învins?

Cortez și-a frecat buzele cu mâna.

- A, s-ar putea... spune și așa, a zis. Iar când și-a lăsat mâna în jos, pe buze îi juca un mic zâmbet. În interesul sincerității, sunt nevoit să recunosc că a fost un pic... mai umilitor decât atât, și în mod cert nu e o poveste pe care să-mi doresc s-o aud repetată.

- Buzele îmi sunt pecetluite.

- Eve s-a folosit împotriva mea de magie de-a vrăjitorilor, și mă consider norocos pentru faptul că am reușit să scap. Priceperea ei o surclasa categoric pe cea a majorității vrăjitorilor. Tocmai de aceea a vizat-o Isaac Katzen pentru recrutare.

— Adică atunci când a răpit-o, anul trecut.

— Exact. O mişcare lipsită de înţelepciune. Încă o dată, trecem pe tărâmul bârfelor, însă dat fiind faptul că ştiu, din proprie experienţă, despre puterile lui Eve, sunt înclinat să dau crezare [illegible] veştii. Se spune că Eve n-a supravieţuit în captivitate decât o singură zi, înainte ca răpitorii ei s-o omoare. Katzen presupune că puterile lui ar fi mai mari până şi decât ale celei mai puternice vrăjitoare, şi de aceea îi condusese pe oameni spre ideea că Eve va fi uşor de manipulat. Au fost cât se poate de nepregătiţi pentru nivelul ei de pricepere şi, dată fiind posibilitatea extrem de plauzibilă de a le pierde, atât pe ea, cât şi pe Savannah, au preferat s-o omoare şi s-o păstreze pe fată, care li se părea că poate fi mult mai manevrabilă. Totuşi, cea mai mare greşeală a lor a fost că au luat-o pe Savannah, în primul rând. Niciodată nu trebuie să încolţeşti o leoaică împreună cu puiul ei.

— Tu crezi... adică, atunci când ai cunoscut-o pe Eve, ai putut să-ţi faci vreo impresie despre cum era ca mamă? Era bună cu Savannah?

— Eu n-o văzusem niciodată pe Savannah. Din câte-am auzit, era ceva tipic. Nimănui din afara cercului imediat de prieteni ai lui Eve nu i se permitea să intre în contact cu fata. În mod cert, nu sunt eu îndreptăţit să emit o astfel de judecată, dar din câte am văzut la Savannah, aş deduce că Eve a fost o mamă cum se cuvine, poate mai bine de-atât. Din anumite puncte de vedere, [illegible] că ar fi fost mai bine dacă Eve era ceva mai neglijentă. Savannah are o legătură extrem de viguroasă cu mama ei: va trebui să ţii minte asta. Când vorbeşti împotriva magiei negre, vorbeşti împotriva lui Eve.

— Ştiu, am nevoie s-o înţeleg mai bine pe Eve, am zis, după care am şovăit puţin. Dar nu pot... nu e... nu aşa am fost eu educată. Ştiu că...

Mi-am îndreptat privirea spre Cortez. Era cu ochii pe mine, aşteptând cu un amestec de interes tăcut şi înţelegere care m-a determinat să vorbesc mai departe.

– Trebuia să discut cu ea despre farmecul de derutare, am zis. Trebuia să-i fi spus ce s-a întâmplat data trecută. Trebuia să fi discutat când trebuie să-l folosească, şi când nu. *Ştiu* toate astea, le înţeleg... dar nu pot să le fac. Magia neagră...

Mi-am lăsat ochii în jos şi am început să-mi pigulesc cu vârfurile degetelor pansamentul de pe mână. Cortez mă urmărea în continuare cu privirea, aceeaşi expresie răbdătoare aşteptând pe timpul lui.

– Nu e că... mama m-a învăţat... am fost educată să privesc magia neagră ca fiind ceva rău. Totdeauna. Fără excepţii. Iar acum, văd că există şi excepţii, dar...

Mi-am apăsat strâns palmele peste ochi.

Dumnezeule, cât sunt de obosită! Nu pot să cred că trăncănesc aşa.

– Dar nu...

L-am întrerupt, desfăcând farmecul de izolare, apoi ridicându-mă grăbită.

– Rămâi aici peste noapte, presupun, da?

– Da, m-am gândit că ar fi cel mai bine. Dar...

– Haide, o să-ţi arăt unde ţin rezervele pentru oaspeţi, i-am zis, pornind spre holul din spate. Am periuţe de dinţi în plus... Probabil să fie şi un deodorant unisex...

– Nu este necesar, Paige. Mi-am luat desagii din motocicletă, şi sunt complet echipat cu provizii pentru popasuri peste noapte.

– Unde sunt, afară, în maşină?

– Da, pot să-i recuperez mai târziu. Ştiu că este greu pentru tine, Paige. Dacă vei vrea să discuţi...

– Dar nu ţi-am împuiat capul deja? am replicat, forţându-mă să râd, în timp ce mă întorceam în holul din faţă şi-mi luam cheile

de pe cuier. Uite cheile de la mașina mea. Te duci să-ți iei bagajul și eu o să-ți pun așternuturile pe canapea. Găsești prosoape curate în dulapul din baie, cu tot cu șampon, săpun și orice altceva ți-ar mai putea trebui.

Am pornit spre living. Și, până să se întoarcă el cu trailerul, eram deja în camera mea.

TE-AI TREZIT!

M-am trezit brusc când mi-a intrat Savannah în cameră, repezindu-se să se trântească pe patul meu.

Slavă Domnului, pentru că Lucas pregătește micul dejun, încep să-mi cam fac griji. Când ai verificat ultima oară dacă funcționează extinctorul?

M-am ridicat în capul oaselor, am privit în jur, după care am văzut-o și pe Savannah. Visam, oare? Ultima dată când vorbiserăm, plecase furtunos spre camera ei; acum, îmi scotocea prin șifonier, pălăvrăgind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Zice că face o omletă, dar eu nu sunt prea sigură. Nu seamănă cu nicio omletă din câte am văzut eu. Tu ce faci, te mai dai jos din pat azi? E aproape opt și jumătate!

Și-a pus peste piept puloverul meu verde din cașmir și mi-a zâmbit larg.

Ce zici? Iarna asta, poate?

Și pe cine mai bagi în el, pe lângă tine?

Știi ce, n-ar trebui să vorbești așa cu mine. Femeile tinere sunt foarte susceptibile la percepțiile negative despre imaginea trupului lor. Am citit asta în numărul de luna trecută din *Seventeen*. Tu nu ești grasă, nici pe departe. Cel puțin, ai țâțe.

S-a întors spre oglindă, şi-a strâns tricoul peste pieptul ei aproape plat şi s-a încruntat.

— Crezi că e posibil să-mi crească mai târziu? Sau astea sunt?

Să fi fost aceeaşi fată care provocase o încăierare generală pe peluza din faţa casei mele? Care apoi declarase că nu-i pasă cine a fost rănit? Îi mărturisisem lui Cortez că aveam nevoie s-o înţeleg. Dar cum? Mai adineauri i-a făcut pe străini să se atace între ei, şi uite-o acum, o fată de treisprezece ani normală, preocupată de îmbrăcăminte şi de dimensiunile bustului.

— ...viitoare când mergem la cumpărături, vreau sutiene şi chiloţi noi. Chestii ca ale tale: dantelă şi satin şi colorate. Lenjerie adevărată, nu chestiile astea albe din bumbac. La anul încep liceul, nu uita! Trebuie să mă schimb pentru ora de sport de faţă cu alte fete. Chiar dacă nu am ţâţe, nu se poate să arăt ca o fetiţă.

— Savannah, s-a auzit vocea lui Cortez de pe coridor, te-am rugat să nu...

S-a oprit, văzându-mă că stau în capul oaselor pe pat, în cămaşa mea de noapte. S-a tras grăbit înapoi, în afara câmpului vizual.

— Scuzele mele, a zis. Savannah, te-am rugat să n-o deranjezi pe Paige. Are nevoie de somn. Acum trebuia să-ţi faci lecţiile, ai uitat?

— A, te rog, eu sunt în pericol de a fi dată pe mâna unei psihopate semi-demon şi spălată pe creier în sclavia unor mafioţi supranaturali. Crezi că mai interesează pe cineva dacă ştiu cum se conjugă verbele?

— Du-te să le conjugi, Savannah, i-am zis. Te rog.

— Şi închide-i uşa lui Paige, ca să se poată odihni, te rog.

Oftând, Savannah a ieşit ţopăind din camera mea, trăgând pe jumătate uşa în urma ei. M-am prăbuşit la loc în pat şi m-am gândit dacă să mai zăbovesc o vreme, dar ştiam că, dacă mai stăteam

era posibil să nu mă mai ridic niciodată. Venise vremea să-mi înfrunt noua zi... cu tot ce avea să-mi aducă ea.

Când am intrat în bucătărie, Cortez era în faţa plitei, cu spatele spre mine.

– Savannah mi-a respins omleta, însă te asigur că este destul de comestibilă. Dacă-ţi place, probabil că aş reuşi să mă descurc şi cu ceva pâine prăjită.

– Omleta e foarte bună. Mai mult decât foarte bună. Mâine o să-mi pun ceasul să sune. Oaspeţii n-ar trebui să fie nevoiţi să se descurce singuri.

– Nu este nevoie să faci pe gazda cu mine, Paige. Ai şi-aşa destule pentru care să-ţi faci griji.

Am luat două pahare şi le-am umplut cu suc de portocale.

– Uite ce e, apropo de aseară... N-am vrut să-ţi fac capul mare.

– Nu mi l-ai făcut. Ai anumite îngrijorări justificate, şi sunt de părere că este bine să le discutăm. Dacă vrei să vorbim...

– Aş vrea să vorbim despre punerea la punct a unui plan. Ieri a fost nebunie, şi ştiu că am alergat de colo-colo ca o găină cu capul tăiat, dar de obicei nu sunt chiar atât de dezorganizată. După micul dejun, aş vrea să ne aşezăm şi să discutăm un plan de acţiune.

– Excelentă idee.

Contrar insinuărilor lui Savannah, omleta arăta bine, şi era exact aşa cum trebuie la gust. De îndată ce ne-am aşezat amândoi să mâncăm, am remarcat becul soneriei de la telefon clipind. Cortez mi-a urmărit privirea.

– Am oprit soneria, ca să te las să dormi, mi-a explicat el. [illegible]

– Nu, las-o oprită. Ai avut dreptate ieri. Ar trebui să încep să filtrez doar registrul apelurilor. N-am nevoie să aud în permanenţă telefonul sunând, şi chiar nu am nevoie să ascult mesajele. Robotul e deconectat?

A scuturat din cap.

— Doar i-am dat volumul la minimum. Mi s-a părut cea mai sigură soluție.

— Bine gândit.

Auzind un puternic bubuit de bași dinspre camera lui Savannah, am aruncat o privire spre holul din spate.

— Și-a cerut scuze măcar față de tine?

— Presupun că dispoziția ei este, în intenție, un mod de a cere scuze.

— Că se poartă frumos.

— Exact.

Mi-am coborât tonul.

— Crezi că ea regretă? Câtuși de puțin?

— Greu de spus.

— Hei, a zis Savannah, dând buzna în bucătărie, a remarcat cineva cât de liniște e în dimineața asta? Tocmai am privit afară pe fereastră, și ghiciți ce? Au dispărut. Puuuf! a exclamat, zâmbind. Ca prin farmec!

— Da, am observat, a zis Cortez, luând o gură din omletă.

— Ai de gând să spui ceva?

— Cum ar fi?

Savannah a oftat adânc.

— Of, știi tu, Lucas. Nu mai ești supărat pe mine, nu? Nu mai fi așa. Recunoaște: n-a fost, până la urmă, o idee chiar atât de rea.

— Care anume? am intervenit eu. Cea cu farmecul de depărtare? Sper că glumești, Savannah.

Privirea i s-a înnegurat.

— Ba nu. Nu glumesc. Privește afară. *Privește*. Au dispărut. Eu i-am făcut să plece.

— În primul rând, nu toți au plecat, i-a dat Cortez replica. Încă mai este un mic contingent. Cei mai mulți, cu toate acestea, au plecat, probabil datorită, în parte, acțiunilor tale, dar destul de probabil mai degrabă ca urmare a acestora…

Şi, ducându-se spre bufet, a luat de pe el mai multe coli de hârtie.

— Se pare că oraşul East Falls s-a cam săturat de recentul aflux de turişti, a anunţat el.

A împrăştiat hârtiile pe masă, în faţa mea şi-a lui Savannah. Erau printuri de pe un website cu ştirile locale.

— Sper că nu te superi, Paige, dar mi-am luat libertatea de a-ţi folosi computerul în dimineaţa aceasta. După problemele de [illegible], m-am temut ca nu cumva numărul spectatorilor să [illegible]. Iar când am remarcat că s-a petrecut contrariul, am devenit curios.

Am parcurs repede cu privirea titlurile articolelor. Primul era astfel: *Tradiţionala ostracizare opreşte asaltul mediatic.* În Noua Anglie colonială, una dintre cele mai severe pedepse pe care avea să le aplice comunitatea puritană membrilor săi era ostracizarea. În loc să te exileze, te surghiuneau din punct de vedere social, prefăcându-se că nici nu exişti. Părinţii au ştiut totdeauna cât de enervantă poate fi o astfel de pedeapsă: cel mai mare rău pe care poţi să i-l faci unui copil este să-l ignori. Asta era ceea ce făcuse comunitatea din East Falls cu hoardele de străini atrase de [illegible] mea.

După o jumătate de zi în care fuseseră asediaţi de invazia lăcustelor, oamenii din East Falls se retrăseseră în casele lor, îşi încuiaseră uşile şi-şi scoseseră telefoanele din priză. Astfel, îi lăsaseră pe jurnalişti să caute în zadar declaraţii şi păreri pentru articolele lor. Apoi, când sosise vremea pentru cină, nimeni nu reuşise să găsească un restaurant deschis pe o rază de treizeci de kilometri distanţă de East Falls. Până şi băcăniile şi magazinele de mărunţişuri se închiseseră devreme. Iar când încercaseră să-şi găsească cazare, toate motelurile, hotelurile şi pensiunile din regiune erau, dintr-odată, ocupate la întreaga capacitate.

Sigur, oamenii puteau să se repeadă cu mașinile până în [illegible]ton, ca să-și caute mâncare și adăpost... dar numai dacă ar fi avut suficient combustibil; toate benzinăriile din zonă închiseseră la nouă seara. Asta nu i-ar fi împiedicat pe cei mai temerari reporteri și gură-cască să mai rămână prin preajmă, însă mai mult ca sigur ei ajunseseră la concluzia că nu merita osteneala. Nimeni nu le acorda interviuri. Eu nu ieșeam din casă. Morții din cimitirul local nu voiau să învie. Chiar nu prea aveai ce să vezi sau să merite în East Falls. Cel puțin, deocamdată.

— Astea-s baliverne, a exclamat Savannah, împrăștiind toate pe podea. Lumea n-a plecat din cauza asta. A plecat datorită mie, datorită descântecului meu!

— Descântecul tău este posibil să-i fi înspăimântat pe vreo câțiva, a precizat Cortez. Dar, în împrejurări normale, el n-ar fi făcut decât să sporească nivelul de interes al publicului. Da, câțiva ar fi plecat: cei care doar s-au trezit victimizați din cauza descântecului tău, fără să joace vreun rol activ în cadrul violențelor. Un farmec de derutare exacerbează tendințele spre violență. Cei care au savurat descărcările emoționale ar fi rămas. Și-ar fi sosit și mai mulți: genul de oameni care speră într-o repetare. Fără această ostracizare, situația n-ar fi făcut decât să se înrăutățească. Îmi dau seama că n-ai înțeles pe deplin consecințele farmecului făcut

În ochii ei a apărut o expresie de duritate.

— Știu precis ce am făcut, vrăjitorule!

— Nu vorbi așa cu el, i-am atras eu atenția.

Cortez a ridicat o mână, solicitând tăcere.

— Tu nu le-ai înțeles, Savannah. O știu. Nu te socotește nimeni răspunzătoare...

— Dar *sunt* răspunzătoare! Eu am scăpat de ei. Eu! Voi... voi doi... habar n-aveți...

Și, apucând cu amândouă mâinile fața de masă, a tras de ea, împrăștiind toate vasele pe podea. După care ne-a întors spatele și a plecat.

Când m-am ridicat să plec după ea, a sunat cineva la uşă.

— Fir-ar ai naibii! am exclamat. Chiar n-au de gând să înceteze niciodată?

— Dă-mi voie să văd eu cine este. Şi n-o lua în seamă pe Savannah deocamdată.

A pornit spre uşă. L-am urmat.

Cortez m-a convins să aştept după colţ cât timp deschide el. Cu toate că detestam până şi gândul de a mă ascunde, am înţeles că are dreptate. Încă erau vreo nouă sau zece persoane pe gazonul meu, aşteptându-mă să-mi fac apariţia. După încăierarea de azi-noapte, nu puteam risca o nouă scenă.

— Bună dimineaţa, domnule ofiţer, l-am auzit spunând pe Cortez.

M-am prăbuşit cu spatele de perete. Ce mai era? Văzusem în ultimele zile mai mulţi poliţişti decât într-un maraton de weekend cu serialul *Lege şi ordine*.

— De la Departamentul de Asistenţă Socială, a zis ofiţerul. Au venit s-o viziteze pe domnişoara Winterbourne. M-am gândit că e mai bine să-i escortez până la uşă.

Ce putea să fie, în clipa de faţă, mai neplăcut decât o vizită a poliţiei? O vizită a celor de la protecţia copilului!

— Am convingerea că programarea dumneavoastră este pentru după-amiază, a zis Cortez. Oricât am aprecia interesul pe care îl manifestaţi faţă de buna stare a lui Savannah, sunt chiar nevoit să vă rog să vă întoarceţi atunci. S-a petrecut un incident azi-noapte. Un incident extrem de deranjant, şi, după cum vă puteţi imagina, clienta mea a avut o noapte dificilă şi nu este încă pregătită să primească vizite.

— „Incidentul" acela este motivul pentru care am venit mai devreme, a replicat o voce feminină. Suntem foarte preocupați de situația copilului.

A copilului? A, da, sigur... a iubitoarei mele pupile, în prezent baricadate în propria cameră. Of, Doamne! Oare vor s-o vadă pe Savannah? Evident că vor. De-asta au și venit, ca să-mi evalueze capacitățile tutelare. M-ar fi umflat râsul, dacă n-aș fi fost în pragul plânsului.

Cortez s-a mai împotrivit timp de câteva minute, dar foarte curând a devenit evident faptul că începea să bată în retragere. Și nu i-o luam în nume de rău. Dacă refuzam să-i primim pe cei de la Asistența Socială, ei ar crede că avem ceva de ascuns. Mă rog, chiar *aveam* ceva de ascuns. O mulțime, de fapt. Dar, dacă nu le lăsam să intre acum, Dumnezeu știe ce-ar putea să se întâmple, poate chiar mai rău decât atât, până la revenirea lor.

— Nu e nimic, am zis, făcându-mi apariția în vestibul. Intrați, vă rog.

O femeie pe la vreo cincizeci și ceva de ani, cu un coc sater, s-a prezentat ca fiind Peggy Dare. N-am reținut și numele blondei timide care venise cu ea. N-avea importanță, femeia a șoptit un „bună" și n-a mai scos vreun alt cuvânt. Le-am însoțit în living și le-am oferit cafea sau ceai, dar ele m-au refuzat.

— Am putea s-o vedem pe Savannah? a întrebat Dare.

— Se odihnește, i-a răspuns Cortez. După cum v-am spus, noaptea trecută a fost dificilă pentru noi toți. Firește, Savannah, dată fiind tinerețea ei, a fost afectată în mod deosebit de violențe.

— E foarte supărată, am reușit eu să adaug.

— Înțeleg, a zis Dare. Acesta este, desigur, și motivul pentru care am venit. Dacă ne lăsați să vorbim cu ea, poate că am reuși să stabilim proporțiile prejudiciului.

— Prejudiciu? s-a mirat Cortez. Cam sună a antepronunțare.

— Nu am avut în intenție așa ceva. Am venit fără prejudecăți, domnule Cortez. Dorim doar ce este mai bine pentru copil. Putem s-o vedem, vă rog?

— Da, dar, dacă nu mă înșel cumva, o parte a misiunii dumneavoastră constă în evaluarea mediului fizic. Poate că ar fi mai bine să începem cu partea aceasta.

— Aș prefera să începem prin a vorbi cu Savannah.

— După cum v-am spus, ea doarme, dar...

— Ba nu dorm, Lucas! a strigat Savannah, din camera ei. Mare mincinos mai ești!

— E foarte supărată, am repetat eu.

Cortez s-a întors cu fața spre hol.

— Savannah? Vrei, te rog, să cobori pentru câteva clipe? Sunt aici două persoane de la Asistența Socială care ar vrea să stea de vorbă cu tine.

— Zi-le să se ducă-n puii mei!

Tăcere.

— Pe-asta n-am mai auzit-o de mult, am zis, străduindu-mă să zâmbesc. Îmi cer scuze. Am tot lucrat la limbajul ei. E foarte supărată.

— Mai mult decât supărată, a plusat Cortez. Evenimentele de azi noapte au fost extrem de traumatizante. Paige s-a străduit s-o liniștească toată dimineața. Este posibil să fie necesar un ajutor specializat.

— Nu eu sunt aia care să aibă nevoie de ajutor specializat! a strigat Savannah. Nu pe mine mă vedeți alergând de nebună ca să salvez lumea. Oare ce-ar spune un terapeut despre asta?

— Despre ce tot vorbește? s-a mirat Dare.

— E dezorientată, am zis.

— Nu eu sunt aia dezorientată! Și nu mă refeream numai la Lucas. Mă refeream și la tine, Paige. Amândoi sunteți nebuni. Țicniți, în pana mea!

— Mă scuzați, am zis, pornind grăbită spre holul din spate.

Când am ajuns în fața camerei lui Savannah, s-a deschis ușa. Ea mi-a aruncat o privire fioroasă, după care s-a îndreptat cu pași apăsați spre baie și a trântit ușa după ea, încuind-o. Am apucat de clanță și am zgâlțâit-o.

— Deschide ușa, Savannah.

— N-am voie să fac mai întâi un pipi? Sau acum îmi ții evidența și la asta?

Am ezitat puțin, după care m-am întors în living. Dare și însoțitoarea ei stăteau pe canapea, ca două semne de carte consternate.

— Am... am impresia că aveți ceva probleme cu disciplina, mi-a zis Dare.

Savannah a scos un țipăt. M-am năpustit spre ușa băii, murmurând în barbă din fugă un descântec de descuiere. Dar, până să pot pune eu mâna pe clanță, ușa a zburat de perete și Savannah a ieșit glonț pe hol.

— A venit! a exclamat ea. În sfârșit! Începusem să cred că n-o să mai vină niciodată.

— Ce-a venit? am întrebat-o, grăbindu-mă spre ea. Ce-ai pățit?

— N-am pățit nimic, mi-a răspuns, zâmbind cu gura până la urechi. Îmi curge sânge.

— Îți curge sânge? De unde? Ce s-a întâmplat?

— Știi tu. Menstruația. Prima mea menstruație. A venit.

S-a azvârlit în brațele mele, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz. Prima ei manifestare de afecțiune pe care mi-a arătat-o vreodată, și eu nu puteam să fac altceva decât să stau ca tâmpita acolo, pierdută în gânduri. Ei bine, asta explica multe.

— Ți-a... ți-a venit menstruația?

– Da! Nu-i așa că e nemaipomenit?

S-a răsucit ca titirezul și a început să izbească aerul cu pumnul.

– Păzea, Leah! Sunt...

S-a întrerupt, când le-a zărit pe Dare și pe însoțitoarea ei, stând vestibul.

– Voi cine naiba mai sunteți?

În sfârșit, un plan

DESCOTOROSIREA DE LUCRĂTOARELE de la Asistența Socială s-a dovedit o sarcină remarcabil de ușoară. După tot spectacolul acela, abia așteptau să fugă înapoi în birouri lor și să-și redacteze raportul. Am încercat să le determin să ia mână și să-și desfășoare procedura completă — acum, dacă tot era Savannah în al nouălea cer și nerăbdătoare să facă pe plac tuturor — însă nici n-au vrut să audă.

În câteva minute, erau plecate. Cortez nu mă ajutase cu absolut nimic ca să le conving să mai stea. Imediat cum le-a văzut plecate, ne-a mânat spre living, ne-a făcut semn să ne așezăm pe canapea și a început să patruleze. Cortez, să patruleze... Iată un semn bun!

— Ești absolut sigură? a întrebat-o pe Savannah.

— Că Paige e o bună mamă adoptivă? Sigur. De-asta am și zis-o, dar nu cred că erau atente. I-am zis fetei blonde că vreau să locuiesc mai departe aici, dar a sărit înapoi de parc-aș fi avut mononucleoză, sau mai știu eu ce.

— Nu m-am referit la declarația ta, a replicat Cortez. La menstruație: ești sigură că ți-a venit?

— E-te, na. Fetele nu încep să sângereze acolo fără motiv

— Pare logic, mi-am dat eu cu părerea. Nu s-a simţit bine, probabil a avut crampe. Plus schimbările de dispoziţie.

— Ce schimbări de dispoziţie? s-a mirat Savannah.

— N-are importanţă, iubito. Eşti bine. Sunt foarte bucuroasă pentru tine. Amândoi suntem.

Dar Cortez nu părea deloc bucuros. Părea agitat: o descriere nu prea impresionantă în cazul majorităţii persoanelor, însă pentru Cortez era echivalentul unei crize de nervi.

— Despre ceremonie ştiţi? a întrebat el.

— Tocmai mă pregăteam să vorbesc cu Paige despre ea, a răspuns Savannah. Şi cum se face că tu ştii despre ceremonie, vrăjitorule?

Întrebarea fusese rostită cu zâmbetul pe buze, însă el i-a respins-o cu o fluturare a mâinii şi şi-a întors faţa spre mine.

— Da, i-am răspuns. Ştiu despre ceremonia primei menstruaţii.

— Dar ştii şi despre variaţii? a mai întrebat el.

— Variaţii?

— O s-o iau drept un nu, a zis el, continuând să patruleze până la fereastră şi înapoi.

Deodată, s-a oprit, şi-a trecut o mână prin păr, şi-a potrivit ochelarii şi şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Înainte de a continua, s-a instalat pe fotoliul de vizavi de noi.

— Am menţionat mai devreme faptul că interesul manifestat de cabala Nast faţă de Savannah este în foarte mare măsură legat de capturarea ei la o vârstă atât de fragedă. Şi nu fără motiv: un motiv foarte întemeiat. Dacă o vrăjitoare este luată înainte de a-şi începe ciclul menstrual, ea este mult mai uşor de transformat.

— Să-i fie spălat creierul.

— Recrutare, îndoctrinare, spălarea creierului: numiţi-o cum vreţi. O vrăjitoare care nu a ajuns la pubertate este candidata ideală. Faptul în sine nu este deloc surprinzător, din moment ce

oricine beneficiază de o cât de neînsemnată cunoaștere a psiho logiei juvenile îți poate spune că este o vârstă foarte vulnerabilă

Savannah a pufnit. Cortez a explicat mai departe.

— Cu toate acestea, în cazul unei vrăjitoare, este mai mult decât atât. Prin variațiile aduse ceremoniei primei menstruații este posibil să-ți asiguri loialitatea unei vrăjitoare.

— Adică să ți-o transformi în sclavă.

— Nu, nu. Modificarea ceremoniei poate impune anumite limitări asupra puterilor unei vrăjitoare, care pot fi apoi între buințate în scopul de a o convinge să rămână în cadrul Cabalei Există nuanțe și implicații pe care eu nu le percep în totalitate. În esență, cam aceasta ar fi: modifici ceremonia, și ai recruta ideală Permite desfășurarea fără modificări a ceremoniei, și poți foarte bine să uiți de toate speranțele.

— În consecință, dacă reușim să trecem prin toată ceremonia ei n-or s-o mai vrea pe Savannah? Nu văd nimic rău în asta, deși nu-s avocat.

— Cu excepția a două mici aspecte. În primul rând, dacă se descoperă că lui Savannah i-a venit prima menstruație, vor face orice le stă în puteri ca să pună mâna pe ea până la a opta noapte

— Și de unde-ar putea să știe asta? l-a întrebat Savannah.

— Șamanii, mi-am dat eu seama. Ei au șamani, nu-i așa?

Cortez a răspuns afirmativ.

— Cabalele au de toate.

— Un șaman poate diagnostica bolile. Un șaman știe dacă te-ai maturizat până în punctul primei menstruații. Un șaman n-are nevoie decât să te atingă, ca să-și dea seama. E suficient să te îmbrâncească într-o înghesuială. Sigur l-au pus pe unul să te verifice înainte de a porni toată nebunia asta.

— Și tu vrei să spui c-o să trebuiască să stau în casă o săptămână? Glumești, nu-i așa? Săptămâna viitoare am examenul de absolvire, să știi. Dacă mă mai lasă să absolv, după toate astea.

— Te lasă, a asigurat-o Cortez. Voi avea eu grijă. Cu toate acestea, preocuparea noastră cea mai presantă este să împiedicăm Cabala Nast să afle vestea ta cea bună. Paige, casa este protejată împotriva proiecțiilor astrale?

— Permanent.

— Apoi, avem cel de-al doilea aspect. De îndată ce Savannah va fi încheiat ceremonia neschimbată, ei n-o vor mai vrea. Cu toate acestea, dată fiind reputația mamei sale și problemele pe care le-a provocat Cabalelor, Nast nu se va retrage cu una, cu două. Dacă n-o va putea obține pe Savannah, se va asigura că n-o va putea obține nimeni.

— Vrei să spui că m-ar omorî, a tălmăcit ea.

— Nu era cazul să audă ea una ca asta, am zis.

— Eu cred că da, Paige.

— Ei bine, eu sunt de altă părere. Savannah, du-te în camera ta, te rog.

— Are dreptate, Paige, mi-a replicat ea, liniștită. Am nevoie să știu toate astea.

— Are nevoie să știe exact ce primejdii înfruntă, mi-a explicat Lucas. Iar noi trebuie să o protejăm până după încheierea ceremoniei, și pe urmă să-i anunțăm că au ratat ocazia.

— Ce? am strigat eu. Păi, dac-or să știe asta, or s-o omoare. Ai zis-o tu însuți.

— Nu, am zis că ar putea dori s-o omoare dacă ar crede că a trecut prin întreaga ceremonie nemodificată. Cu toate acestea, dacă ar fi să treacă și a opta noapte *fără* să se desfășoare o ceremonie, atunci puterile lui Savannah vor fi iremediabil diminuate. În consecință, ea n-ar mai constitui un pericol.

— Eu n-am de gând să sar peste ceremonie, a anunțat ea.

— Nici nu vei sări, am încuviințat eu. Doar că noi va trebui să-i convingem că ai sărit.

Am lucrat la „plan" timp de trei ore, schimbând între noi informații, trecând în revistă idei, întocmind liste; listele lui Cortez desigur. Savannah a stat cu noi pe parcursul primei ore, după care a ajuns la concluzia că, până la urmă, conjugarea verbelor este mult mai distractivă.

Aveam o săptămână de așteptat: vreme îndelungată când ești nevoit să stai încuiat în casă. Am dezbătut cât ar fi fost de înțelept să rămânem aici, contra găsirii unei ascunzători sigure în care să ne înfundăm pentru o săptămână. După ce am cântărit opțiunile am căzut de acord să rămânem pe loc până când vom deduce care va fi următoarea mișcare a Cabalei Nast. Ai lor se dăduseră de ceasul morții ca să-mi facă viața un iad, iar Cortez bănuia că ei putea acum doar să stea la pândă, așteptând să mă dau bătută. Dac-am fi fugit, cu siguranță că ne-ar fi urmărit. Deocamdată, cel mai bun lucru ni se părea să ne jucăm de-a așteptatul pentru o zi două.

Deși ceremonia lui Savannah nu urma să se desfășoare decât peste opt zile, câteva lucruri trebuiau rezolvate încă din prima seară, ca, de exemplu, culegerea ienupărului. Asta însemna că eram nevoiți să ieșim. De asemenea, cartea ceremoniilor era păstrată acasă la Margaret, și Cortez fusese de acord că trebuia să mă documentez din ea cât mai curând posibil, așa că am adăugat o vizită la Margaret pe lista noastră cu corvezile serii. Până atunci rămâneam pe poziții.

După masa de prânz, în timp de Cortez a dat câteva telefoane cu caracter juridic legate de vizita celor de la Departamentul pentru Asistență Socială, eu m-am hotărât să-mi limpezesc mintea exersând vreo câteva farmece. Mi-am luat grimoarele din rucsac și le-am mutat într-o altă sacoșă, pe care am ascuns-o în al doilea compartiment de sub podeaua dormitorului meu. Abia am ajuns din nou pe hol, când am auzit pe cineva bubuindu-mi în ușa de la intrare.

Tresărind, mi-am dus la loc rucsacul în ascunzătoarea lui. Până când să ajung în holul din față, Cortez își desfăcuse deja farmecele de încuiere. Când a întins mâna spre zăvor, i-am făcut semn să se [illegible] înapoi.

— Deschid eu, i-am zis.

După un moment de ezitare, s-a retras în spatele meu și m-a lăsat să deschid ușa. M-am pomenit față în față cu doi tipi de la miliția statului. Probabil că-i mai văzusem și înainte — detașamentul districtului nu era prea numeros — dar trecusem de punctul în care să-mi mai bat capul cu legăturile dintre nume și fețe.

— Da? am întrebat, prin ușa cu plasă.

Polițistul mai vârstnic a făcut un pas înainte, dar n-a încercat câtuși de puțin să deschidă ușa, sau să ceară să fie primit înăuntru. Poate că-i făcea plăcere să aibă un public mai numeros. Din fericire pentru el, cea mai mare parte a publicului și toate echipele televiziunilor plecaseră, doar puștii cu camera video se în[illegible]ră.

— Consiliul orășenesc ne-a rugat să-i însoțim pe acești oameni [illegible]cade până la ușa dumneavoastră.

S-a tras înapoi. Un bărbat și o femeie, amândoi fiindu-mi doar vagi cunoștințe, au pășit înainte.

— Consilier Bennett și consilier Phillips, a declarat bărbatul, fără să precizeze care era unul și care celălalt. Am dori să vă supunem atenției...

S-a întrerupt, și-a dres glasul, după care a ridicat tonul în [illegible] brumei de public din spatele lui.

— Am dori să vă supunem atenției o solicitare a consiliului orășenesc din East Falls.

O nouă pauză, pentru efect.

— Consiliul a aprobat, cu multă mărinimie, să vă exproprieze la valoarea de piață.

— Ex... ai spus cumva *exproprieze*...

— La valoarea de piață, a repetat el, ridicând tonul cu încă o gradație. Și-a rotit privirea în jur, asigurându-se că beneficiază de întreaga atenție a publicului. Plus cheltuielile pentru mutare, a adăugat. Mai mult decât atât, vă vom evalua casa la starea în care se afla înainte de a se produce vreo pagubă.

— Dar n-ați vrea să mă ungeți cu catran și să mă tăvăliți prin fulgi?

— Avem o petiție. O petiție semnată de peste cincizeci la sută din populația cu drept de vot din East Falls. Vă solicită, în lumina recentelor evenimente, să luați în considerare schimbarea domiciliului, și prin semnăturile lor, subscriu la generoasa ofertă a municipalității.

Femeia a ridicat un sul de hârtie, lăsându-i celălalt capăt să cadă pe jos ca un soi de proclamație medievală. Acolo am văzut zeci de nume, numele unor oameni pe care-i cunoșteam — vecini comercianți, oameni împreună cu care am lucrat pentru dineurile caritabile de Crăciun, părinții unor copii de la școala lui Savannah, ba chiar și profesori de-ai ei — cerându-mi cu toții să mă mut. Să plec.

Am înșfăcat lista, am rupt-o pe la mijloc și am îndesat cu forța fiecare jumătate în mâna câte unuia dintre consilieri.

— Duceți-vă cu asta înapoi la consiliu și spuneți-le celorlalți cam pe unde să-și bage oferta lor generoasă. A, și mai bine, transmiteți-le tuturor celor de pe lista asta blestemată că ar face bine să se împace cu prezența mea, pentru că n-am de gând să plec.

Și le-am trântit ușa în nas.

Stăteam în pragul ușii dintre living și holul din față, parcă fixată acolo de un farmec de legare. Vedeam în continuare lista aceea, și-mi repetam numele în minte. Oameni pe care-i cunoșteam. Oameni despre care credeam că m-ar cunoaște. E clar că nu

mă cunoşteau bine. Şi totuşi, nu eram o străină. Ajutasem la toate evenimentele şcolii, şi la cele caritabile. Cumpărasem prăjiturele de la toate cercetaşele, şi mere de la toţi cercetaşii. Dăruisem timp, bani, efort, tot ce fusese necesar, ori de câte ori fusese necesar, toate acestea fiindcă ştiam cât de esenţial era, pentru viitorul lui Savannah, ca eu să mă adaptez. Iar acum, ei treceau cu vederea toate acestea şi-mi întorceau spatele. Şi nu doar că-mi întorceau spatele, dar mă şi izgoneau.

Da, ceea ce se întâmplase în East Falls era teribil: îngrozitoarea descoperire a altarului satanic cu pisicile mutilate, indescriptibila oroare a morţii şi priveghiului lui Cary... Nu le luam în nume de rău celor din oraş faptul că nu se repezeau să mă ajute cu caserole de mâncare şi condoleanţe. Erau tulburaţi, înfricoşaţi. Dar să mă [illegible] într-un chip atât de ostentativ, să-mi spună „nu te mai vrem aici"... o astfel de respingere mă ustura mult mai rău decât orice epitet aruncat de vreo persoană străină.

Când, în sfârşit, am izbutit să mă smulg din transă, am traversat încăperea şi m-am lăsat să cad pe canapea. Savannah s-a aşezat lângă mine şi mi-a pus o mână pe genunchi.

N-avem nevoie de ei, Paige. Dacă ei nu ne vor aici, dă-i în mă-sa, putem să le luăm banii şi să ne găsim un loc mai bun. Ţie îţi place în Boston, este? Ai spus mereu că numai acolo ţi-ar fi plăcut să trăim, nu în văgăuna asta. Ne mutăm acolo. Străbunele n-au de ce să se plângă. E vina oraşului, nu a noastră.

Eu nu plec.

Dar, Paige...

Are dreptate, Savannah, i-a atras atenţia Cortez. În punctul acesta al desfăşurării lucrurilor, ar părea o recunoaştere a vinovăţiei. Când se va sfârşi totul, Paige poate foarte bine să se hotărască dacă va lua în considerare oferta. Până atunci, nu putem să ne gândim la aşa ceva.

Apoi, şi-a mai îndulcit tonul.

— Ei nu au dreptate, Paige. Tu știi că nu au dreptate, și știi că tu nu meriți așa ceva. Nu le da satisfacția de a te necăji.

Am închis ochii și mi-am apăsat pleoapele cu degetele, împiedicând iminentele lacrimi.

— Ai dreptate. Avem treabă de făcut.

— În clipa de față, nu avem nimic de făcut neapărat, m-a contrazis Cortez. Ți-aș propune să te odihnești.

— Mă duc să-mi exersez descântecele.

Cortez a încuviințat.

— Te înțeleg. Oare aș putea...

S-a întrerupt brusc.

— Da, este o idee bună. Exersarea descântecelor ar trebui să-mi mai abată gândurile de la alte lucruri.

— Ce voiai să spui?

Și-a luat Daytimer-ul de pe măsuța de lângă canapea.

— Erau vreo două descântece... m-am gândit... mă rog, poate mai târziu, după ce mai dau vreo câteva telefoane, și după ce o să ai și tu ceva timp de stat cu tine însăți... dacă nu te deranjează, sunt vreo câteva farmece de-ale vrăjitoarelor, despre care aș vrea să te întreb.

Și-a răsfoit agenda, cu ochii pe file, ca și cum nici n-ar fi așteptat vreun răspuns. Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Tipul putea să se descurce cu polițiștii de la omucideri, cu reporterii însetați de sânge, și cu morții vii, cu o implacabilă încredere, dar la să muți conversația spre ceva cât de puțin personal, ca rugămintea de a discuta despre descântece cu mine, și dintr-odată îl vezi că devine la fel de fâstâcit ca un băiețel de școală.

— Ți le arăt pe-ale mele, dacă mi le arăți și tu pe-ale tale, l-am propus. Descântec contra descântec, schimb echitabil. Facem târgul?

Și-a ridicat privirea de pe agendă, cu un zâmbet strâmb.

— Facem târgul.

— Atunci, dă-ți telefoanele, lasă-mă o oră, cât să-mi limpezesc mintea, după care stăm de vorbă.

M-a aprobat, și eu am coborât la subsol.

trecut o oră. O oră de exerciții, o oră de eșecuri. Oare să nu fie pe lume vreo forță binefăcătoare, care să răsplătească perseverența și bunele intenții? Dacă ar exista o astfel de ființă, nu ar coborî ea privirile spre mine acum, să i se facă milă și să spună: „Hai să-i azvârlim un oscior bietei copile"?

Un descântec bun de nimicire, ca s-o apăr pe Savannah: atât ceream. Mă rog, înțeleg, dacă există o astfel de forță binefăcătoare, probabil că nu se dă în vânt să-i ofere cuiva puterea de a omorî. Numai că eu aveam nevoie să știu cum se face. Oare cine știe ființa supremă care patronează vrăjitoria nu și-o da seama de ea? Mda, sigur. Dac-o exista o astfel de entitate, probabil că la asta mă privește de sus și râde, strigându-mi: „Descântecele astea nu funcționează, proastă mică!"

Descântecele astea nu funcționează, a rostit o voce lângă urechea mea.

Am sărit în sus de aproape o jumătate de metru, cât pe ce să mă răstorn din poziția mea îngenuncheată. Savannah privea cu milă spre grimoarul meu.

Păi, nu merg, nu vezi? mi-a zis ea. În afară de cele câteva pe care le-ai făcut să meargă, restul au dat greș, este?

Le-ai încercat?

S-a lăsat să cadă alături de mine.

Noo, nu reușesc niciodată să găsesc locul în care-ți ascunzi însemnările. Dar știu ce anume exersezi din jurnalul tău, ai uitat? Am tot întrebat dacă să-ți spun că n-or să meargă, dar mi-am închipuit că n-o să mă asculți. Lucas e de părere că ar trebui să-ți spun, ca să nu-ți mai pierzi timpul.

Asta m-a usturat, ideea că stătuse de vorbă cu cineva apro[illegible] străin despre lucruri pe care nu se simțea în largul ei să le di[illegible] cu mine. Şi totuşi, eram nevoită să recunosc că are dreptate. N [illegible] fi ascultat-o. Nu voiam să aud nimic care ar putea avea leg[illegible] cu trecutul ei, cu mama ei. Dar asta trebuia să se schimbe.

— Şi de ce crezi că n-or să meargă?

— Ştiu, nu cred.

— OK, atunci, de ce *ştii* că n-or să meargă?

— Din cauză că țin de magia vrăjitoarelor.

— Şi care-i problema cu magia vrăjitoarelor? Nu e nimic

— Vezi, i-am zis lui Lucas că aşa o să faci.

M-am aşezat la loc pe podea.

— Scuză-mă, Savannah. Te rog, continuă.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Uau. Mi-a plăcut asta.

— Nu ți-o lua în cap. Hai, vorbeşte.

— Niciunul dintre farmecele puternice ale vrăjitoarel[illegible] funcționează, din cauză că lipsesc descântecele interm[illegible] De-asta, mama şi alte vrăjitoare — vrăjitoare care nu fac parte [illegible] Sabat — se folosesc de magia vrăjitorilor pentru toate farm[illegible] lor puternice.

— Se folosesc de magia vrăjitorilor?

— Ce, nu ştiai?

— Hmmm, mă rog, eu... Nu, nu ştiam, am recunoscut, [illegible] țându-mi cuvintele cu forța.

— A, sigur, toate farmecele într-adevăr puternice țin de [illegible] vrăjitorilor. Noi toate putem să facem chestii simple, de vrăj[illegible] cum ar fi descântecele aprobate de Sabat, plus vreo câteva [illegible] însă pentru cele puternice avem nevoie să folosim magia vr[illegible] rilor. Asta-i problema, înțelegi? Mama se ambala rău din [illegible] asta. Le învinuia pe cele din Sabat pentru pierderea farm[illegible] intermediare. Sau cel puțin, ele *susțineau* că le-au pierdut, [illegible]

[illegible] a fost de părere că le-au aruncat. Și era ceva greșit, zicea ea, fiindcă le lipsea pe vrăjitoare...

S-a întrerupt când și-a făcut apariția Cortez în prag.

- Scuze pentru deranj, a zis el, și buzele i-au zvâcnit de parcă și ar fi reprimat un zâmbet. Se pare că avem o situație deosebită în spatele casei. N-am vrut să-ți întrerup exercițiile, dar m-am gândit că poate ți-ar prinde bine o pauză.

Numai o clipă, i-am zis. Savannah tocmai îmi spunea ceva important.

- Poate să mai aștepte, a zis ea, sărind în picioare. Ce e afară?

Nu cred că o descriere verbală ar putea fi suficientă, a răspuns el. Și, de data aceasta, chiar a zâmbit.

Iar Savannah, auzindu-l, a și sărit în picioare, și dusă a fost în sus pe scară.

Nu sunt goale, ci înveşmântate cu cerul

CÂND AM AJUNS SUS, am fost nevoită s-o gonesc de la fe-reastra bucătăriei pe o Savannah aproape isterică, după care am ridicat transperantul şi am privit afară, dând cu ochii de cinci femei îngenuncheate, într-un cerc, pe gazonul nostru. Cinci femei goale. Nu doar topless, sau sumar îmbrăcate, ci absolut total lipsite de veşminte.

Am făcut un salt înapoi atât de brusc, încât aproape că m-am ciocnit de Cortez.

— Ce naiba mai e şi asta? l-am întrebat.

— Cred că termenul general acceptat ar fi de *Wicca.*

— Wicca?

— Sau, ar trebui să precizez, aşa s-au prezentat ele, când m-am hazardat să ies ca să le solicit să se îmbrace şi să elibereze spaţiul. Ele mi-au menţionat că sunt membre ale unei mici secte de Wicca dintr-un Sabat de undeva de prin Vermont. Fără legătură cu Sabatul tău, să presupun?

— Ha, ha.

— Par să fie destul de inofensive. Desfăşoară o ceremonie purificatoare în folosul tău.

— Ce... drăguț.

— Așa m-am gândit și eu, a zis, și a zâmbit cu gura până la urechi, acțiune de care n-aș fi crezut niciodată că i-ar fi capabilă fața. Un alt aspect s-ar cuveni totuși să menționez. Din partea lor. O solicitare. Una pe care chiar te-aș sfătui s-o onorezi.

— Care anume?

— Te roagă să li te alături.

Dacă n-aș fi fost o fermă adeptă a non-violenței, jur că l-aș fi pocnit. Așa, m-am prăbușit cu spatele de bufet, râzând. Râzând mult mai tare decât ar fi solicitat situația. După o săptămână de iad, trebuie să recunosc că un grup de Wicca goale pe gazonul din spatele casei mele însemna o diversiune bine-venită.

— Să iau reacția ta drept un nu? m-a întrebat Cortez, încă zâmbind.

— Mă tem că.

— Atunci, le voi transmite regretele mele. Și le voi ruga să plece.

— Nu, i-am zis. Mă duc eu.

— Ești sigură?

— Hei, doar sunt primele mele suportere din câte am văzut. Măcar atâta lucru pot să fac, să le spun personal să se care naibii.

— Pot să vin și eu? a întrebat Savannah.

— Nu, am răspuns eu și Cortez, la unison.

Am privit cu atenție pe ușa din spate înainte de a ieși.

În afară de cele cinci Wicca, curtea era goală. Când am ieșit, ele și-au întrerupt ceremonia, întorcându-se toate ca una și gratulându-mă cu zâmbete fericite. M-am apropiat încet de ele. Cortez m-a urmat ca o umbră.

— Soră Winterbourne, m-a întâmpinat șefa lor.

Și-a desfăcut larg brațele, m-a îmbrățișat, mi-a plantat un sărut pe buze, apoi un altul, pe sânul stâng. Am țipat scurt. Cortez a scos un sunet înăbușit care semăna suspect de mult cu un hohot de râs stăpânit.

— Biată, biată copilă, a zis ea, ducându-mi ambele mâini la pieptul ei. Tare te-au mai înfricoșat. Grijă nu-ți face. Suntem aici să-ți oferim sprijinul Zeiței.

— Lăudată fie zeița, au intonat celelalte.

Șefa mi-a strâns mâinile.

— Am început ceremonia purificatoare. Rogu-te, despovărează-te de pământeștile-ți veșminte, și alătură-te nouă.

Cortez s-a înecat din nou, după care s-a aplecat spre urechea mea și mi-a murmurat:

— Ar fi cazul să mă duc să văd ce face Savannah. Dacă te lași târăști să le onorezi solicitarea, dă-mi de știre. Te rog.

S-a retras în casă, zguduit de un subit acces de tuse. Am ridicat de jos cea mai la îndemână dintre robele lepădate.

— Sunteți amabile, vă rog, să vă puneți asta... sunteți amabile toate să vă puneți astea... nu s-ar putea să vă îmbrăcați, vă rog?

Femeia m-a învrednicit doar cu un zâmbet senin.

— Suntem așa cum ne cere Zeița.

— Zeița vă cere să stați goale pe gazonul meu?

— Dar nu suntem goale, copilă. Ne îmbracă cerul. Veșmintele stânjenesc vibrațiile mentale.

— Hm, așa. Uite, știu că totul e cât se poate de natural, corpul omenesc și așa mai departe, dar nu se poate așa ceva. Nu aici. E ilegal.

Încă un zâmbet plin de beatitudine.

— Ne pasă prea puțin de legile bărbaților. De vor veni după noi, nu ne vom lăsa luate fără luptă.

— O, Dumnezeule!

— Dumnezee, dragă. Și nu-i lua numele Zeiței în deșert.

— Binecuvântată fie Zeița, au intonat celelalte.

— Asta-i... ăăă... foarte... adică...

Poartă-te cu politețe, mi-am atras atenția mie însămi. Vrăjitoarele trebuie să le respecte pe Wicca, chiar dacă noi nu prea înțelegem toată povestea asta cu închinatul la Zeiță. Cunoșteam câteva Wicca și știam că sunt persoane foarte cumsecade, cu toate că, trebuie să recunosc, nu-mi apăruseră niciodată goale în curtea din spate, să mă pupe pe țâțe.

— Sunteți... ăăă... din Vermont, înțeleg, am reușit să zic.

Eram îndeajuns de politicoasă, nu?

— Suntem de pretutindeni, mi-a răspuns șefa. Suntem misionare nomade, spirite libere, neînrobite de vreun sistem tradițional de credință. Zeița ni se adresează direct și ne trimite unde-i este voia.

— Lăudată fie Zeița, au intonat însoțitoarele ei.

— A, mă rog, e foarte drăguț, am zis. Cu toate că vă sunt recunoscătoare pentru sprijinul acordat — „O, Doamne, fă-le să se care din curtea mea până nu le vede cineva!" —, chiar nu e momentul potrivit ca să stăm de vorbă.

— Ne putem întoarce, mi-a propus șefa.

— Tii, chiar puteți? Ar fi grozav. Ați putea lunea viitoare? Să zicem, pe la opt?

Le-am adunat robele și le-am distribuit, cât pe ce să mă împiedic de-atâta grabă. În scurt timp, cele cinci Wicca erau îmbrăcate și se îndreptau spre portița din spate.

— Hm, la drept vorbind, știți, ar fi bine să mergeți pe-acolo, le am zis. Prin pădure. E o plimbare superbă. Plin de... ăăă... natură.

Șefa a încuviințat, zâmbind.

— Sună încântător. Așa vom face. A, stai!

Și-a strecurat mâna printre faldurile robei și mi-a întins o carte de vizită.

— Numărul meu de telefon mobil și adresa de e-mail, pentru eventualitatea în care vei dori să mă contactezi până luni.

— Hm, sigur. Mersi.

Am desfăcut zăvorul portiţei care dădea spre pădure şi l-am ţinut-o deschisă până au trecut toate, în şir indian. Exact când ieşea ultima, o siluetă s-a repezit pe lângă ele şi a pus mâna pe poartă, împiedicând-o să se închidă. Apoi, Leah mi-a intrat în curte, sucindu-şi gâtul ca să privească peste umăr cum se îndepărtează cele cinci Wicca.

— Drăguţe prietene, mi-a zis. Vrăjitoare, să presupun?

— Marş de-aici.

— Ooo, devenim ţâfnoase, observ. O săptămână grea?

— Ce vrei?

— Am venit să — s-a oprit să înhaţe o nuia de pe jos şi s-o fluture spre mine — să te provoc la duel. Ba nu, stai, nu asta era. Am venit să vorbim, cu toate că un duel ar fi destul de distractiv, nu ţi se pare?

— Pleacă din curtea mea.

— Că altfel...

S-a întrerupt, privind peste umărul meu.

— Ooo, ia uite pe cine avem încă pe-aici... Cortez ăla micu'!

Cortez s-a postat alături de mine.

— Eşti inoportună, Leah.

Ea a izbucnit în râs.

— O, ce-mi place! *Inoportună*. Nu surprinzătoare, nu obrăznică, nu nesăbuită. Nu, sunt *inoportună*. Se cam pricepe la vorbe nu ţi se pare?

— Ai înţeles perfect ce-am vrut să spun, a replicat Cortez.

— Da, aşa este, dar poate că ar trebui să dăm explicaţii, în folosul prietenei noastre necunoscătoare a Cabalelor. Ceea ce vrea să spună Lucas este că prezenţa mea aici, neînsoţită de Gabriel Sandford, vrăjitorul şi, în consecinţă, conducătorul proiectului reprezintă o încălcare directă a regulilor de acţiune ale Cabalelor a turuit ea, zâmbind. Uite, aproape că vorbesc ca el, nu? Între noi

Haide, Paige, tipii ăștia au mult prea multe reguli. Așadar, Lucas, tăticul tău știe că ești aici?

– Dacă nu știe, sunt destul de convins că va afla, cu toate că, după cum bine știi, este un amănunt care nu prea poate avea impact asupra situației.

Leah s-a întors spre mine.

– Tradus pe limba noastră, asta înseamnă că pe tăticul Cortez îl doare-n cot... atât timp cât scumpul lui copilaș nu face buba. Dacă tu crezi despre mine că sunt țicnită, ar trebui să-i cunoști familia, mi-a zis, învârtindu-și un deget în dreptul tâmplei. Lesne de constatat. Ăsta de colo aleargă prin lume comportându-se de parcă ar fi ultimul Cavaler Templier în viață. Și tăticuțul ce face, la fața asta? Se împăunează cu el. Puștiul îi distruge asocieri profitabile pentru afaceri, până și pentru propria familie, și tati nici că poate fi mai mândru. Pe urmă, mai e și mă-sa vitregă... Poți să numești pe cineva mamă vitregă când a fost căsătorită cu taică-tău atât *înainte*, cât și *după* ce ai fost conceput?

Leah s-a aplecat spre mine și mi-a zis, într-o șoaptă teatrală:

– Născut din flori, ăsta!

– Presupun că termenul adecvat este „bastard", a precizat Cortez. Și acum, dacă tot ai cam terminat...

Acum la cât se ridică potul, Lucas?

Te rog să pleci.

– Luminează-mă. Cât e? Un milion? Două? Mie chiar mi-ar prinde bine atâta bănet.

Sunt convins că ți-ar prinde. Și-acum...

Dar Paige știe cumva despre premiu? Pun pariu că nu. Pun pariu că ai neglijat să-i pomenești despre măruntișul ăsta, după cum probabil că ai neglijat să-i pomenești și motivul. Să-ți vând un pont, Paige. Dacă vreodată vei vrea să te îmbogățești, stai de vorbă cu Delores Cortez. Sau cu unul dintre frații lui Lucas. Toți sunt dispuși să plătească foarte bine ca să scape de el. Și poți să ghicești de ce?

— Pentru că tatăl meu m-a numit moştenitorul lui, a [illegible] Cortez. Un joc politic, după cum bine ştii, Leah, aşa că, [illegible] încetează cu încercările de a mai crea probleme. Sunt [illegible] că lui Paige nici nu se putea să-i pese mai puţin de situaţia [illegible] personală.

— Tu crezi că ar avea probleme cu ideea că un viitor [illegible]cător al Cabalei i-ar putea fi îndatorat?

— Ea ştie foarte bine, sunt convins, că o astfel de în[illegible] nu va avea niciodată loc. Chiar dacă tatăl meu va insista să [illegible] promoveze intenţiile, pe mine nu mă interesează câtuşi de [illegible] postura.

— Ei, lasă-mă! Am văzut şi noi *Naşul*. Ştim şi noi [illegible] se-ntâmplă până la urmă.

— Cară-te şi ia-ţi şi bârfele cu tine, i-am zis. Nu sunt interesată.

— Nu? Dar dacă-ţi fac o ofertă de nerefuzat? a insistat [illegible] zâmbind larg şi făcându-mi cu ochiul. Cu tipii ăştia din Cabală tre' să vorbeşti pe limba lor.

Era ceva atât de dezarmant, de copilăresc, la Leah, încât [illegible] venea greu s-o văd în faţa mea şi să-mi aduc aminte cât [illegible] fie de periculoasă. În timp ce ea se tot strâmba şi glumea, eu eram nevoită să-mi repet în gând: Asta e femeia care mi-a [illegible] mama.

— Eu o să intru acum, am anunţat.

— Amândoi intrăm, m-a susţinut Cortez, prinzându-mă [illegible] mână de cot.

Leah şi-a dat ochii peste cap.

— Frate, da' voi chiar n-aveţi niciun haz! Bine. O să fiu [illegible] serioasă, atunci. Vreau să discutăm.

Am plecat. Cortez a venit după mine. Când am ajuns înăuntru, am făcut greşeala să privesc afară pe fereastra bucătăriei. Leah era acolo, fluturând un telefon mobil. Am văzut becul indicator al soneriei pâlpâindu-mi pe telefon şi am ridicat receptorul.

— E mai bine așa? m-a întrebat. Raza de acțiune a unei Volo e în jur de cincizeci de pași, ceea ce sunt convinsă că știi deja, la cât de genială ești. Ce zici, vrei să merg de-a-ndăratelea și să-mi spui când te simți în siguranță?

Am trântit telefonul și m-am străduit să-mi recapăt stăpânirea.

— Nu pot să fac așa ceva, am zis, în șoaptă. Ea... ea mi-a omorât mama.

— Știu, mi-a zis Cortez, punându-mi o mână pe spinare. Lasă-mă să mă ocup eu de ea.

S-a auzit un strigăt dinspre peluza din față. Adunându-mi curajul, m-am dus în living și am privit afară, pe după draperie. O cameră video se rostogolea pe gazon ca un ciulin, cu proprietarul ei adolescent poticnindu-se după ea. Cei vreo doisprezece spectatori îl urmăreau cu privirile și râdeau. Pe urmă, pălăria unei femei și-a luat zborul.

— Ce jav... Mi-am înghițit epitetul, m-am răsucit pe călcâie și m-am dus în bucătărie. Vrea să stea de vorbă? am zis. Perfect. Să stăm de vorbă. Mă duc la ea, să-i arăt că nu mă înfricoșează.

— Nu, am auzit vocea liniștită a lui Savannah în spatele meu. Las-o să intre ea. Arată-i că într-adevăr nu ne înfricoșează.

Am lăsat-o înăuntru pe Leah. După cum spunea Cortez, ea nu putea să ne facă mai mult rău de-aici decât ne-ar fi făcut de afară. Trist, dar adevărat. Dacă ar vrea să ne omoare, putea s-o facă de oriunde, până la cincizeci de pași distanță. Zidurile nu puteau s-o împiedice. Tot ce puteam să facem era să fim cu ochii în patru.

— Are un tic care o dă de gol, i-am zis lui Cortez. Ori de câte ori se pregătește să mute ceva, se trădează. Fii atent la ticuri, smucituri, mișcări bruște... orice.

El mi-a făcut un semn de încuviințare, după care a ieșit pe ușa din spate, ca s-o aducă înăuntru pe Leah. După un minut, ușa s-a deschis din nou. Leah a intrat și a privit în jur. Ochii i s-au luminat la vederea lui Savannah, și a zâmbit.

— Savannah, a zis ea. Doamne, ce mare te-ai făcut, puștoaico! Ești aproape cât mine de înaltă.

Savannah a privit-o timp de zece lungi secunde, după care s-a răsucit pe călcâie și a pornit cu pași apăsați spre camera ei. Leah a urmărit-o din ochi, încruntându-se, ca și cum ar fi nedumerită de felul în care o primea.

— Ce i-ai făcut? m-a întrebat.

— Eu? Tu ești cea care...

Cortez și-a ridicat mâinile.

— După cum a scos în evidență Leah, noi, vrăjitorii, suntem foarte atenți la reguli. Rolul cardinal al medierii, așa cum, sunt convins, Leah cunoaște foarte bine, este de a nu-i permite niciuneia dintre părți să menționeze ofense trecute, sau să o defăimeze pe cealaltă. Ne-am înțeles?

— De ce te uiți la mine? s-a apărat Leah. Ea a început.

— Nu, eu consider că tu ai început. Paige este, fără discuție, partea vătămată în această cauză. O superi, și am pus capăt medierii.

— Ce te face să crezi că am venit aici ca să negociez?

— Dacă nu este așa, poți să pleci de pe acum.

— Doamne, cât poate să fie de amuzant! a exclamat Leah dându-și ochii peste cap. Apoi, s-a dus în living și s-a trântit pe canapeaua mea. Drăguț bârlog ai aici, Paige. Probabil că a fost o moștenire frumușică.

— Afară, a zis Cortez. Ieși imediat, Leah.

— Dar ce-am făcut? Doar o complimentam pe Paige pentru casa ei și comentam că... ups..., a zis, rânjind. Cred că-mi dau seama că ultima remarcă ar putea să fie... ăăă... „inoportună"

– Las-o să vorbească, i-am zis lui Cortez, strângându-mi pumnii atât de tare, încât am simţit cum ţâşneşte sângele în locurile în care-mi înfipsesem unghiile în palme. Pentru ce-ai venit? am întrebat-o.

– Nu-mi place cum merg treburile, a zis, întinzându-se pe spătarul canapelei. Cabalele astea sunt afurisite, exact cum zicea [illegible]. Cu toate regulile şi codurile lor de conduită. Şi birocraţia! Jur pe Dumnezeu, nu ţi-ar veni să crezi, Paige. Omori nu ştiu ce imbecil de om şi te pun să completezi un catralion de formulare în triplu exemplar. Odată, am împuşcat accidental un criminal, şi nici măcar ăia de la Afacerile Interne nu m-au pus să umplu atâtea formulare. Îţi vine să crezi că ne-a certat Kristof pentru spectacolul ăla straşnic din salonul de pompe funebre? Ne-am „depăşit atribuţiile" şi am „dovedit o judecată îndoielnică", iar acum face spume din cauză că se va ţine un soi de audiere disciplinară inter-Cabale pe tema asta. Doamne, pe bune îţi spun, [illegible] ăştia ai Cabalelor au cam tot atât simţ al umorului cât are [illegible] ăsta micu'.

– Ce vrei, Leah? am întrebat-o.

– În primul rând, imunitate. Dacă mă retrag din cârdăşia asta, [illegible] Nast o să-mi vrea pielea. Vreau ca Lucas să-mi promită protecţie din partea tăticului lui.

– Eu nu joc niciun rol în cadrul Cabalei Cortez...

– Hai, scuteşte-mă. Eşti un Cortez. Dacă tu spui că am protecţie, atunci am. În ce priveşte a doua pretenţie, vreau tutelă comună asupra lui Savannah.

– Asta-i tot? am întrebat-o. Tii, şi eu, care crezusem că vrei ceva important! Nu şi s-o iei la tine în weekenduri?

Leah i-a făcut un semn cu degetul lui Cortez.

– Am impresia că ea nu ia lucrurile în serios.

– Ca să vezi, a murmurat Cortez.

– Pot îndrăzni să întreb pentru ce vrei tutela comună pentru Savannah?

— Pentru că-mi place puștoaica. Pentru că, după părerea mea tu o s-o strici. Și pentru că ea s-ar putea dovedi de folos.

— Așadar, în schimbul îndeplinirii acestor două dorințe, tu ce vei face? O să te bați cu toată Cabala Nast pentru noi?

— Nu sunt sinucigașă, Paige, a răspuns ea, râzând. Dacă-mi dai ce vreau, mă retrag din luptă.

— Atât?

— Ar trebui să-ți ajungă. Sunt cea mai bună afurisită de armă din câte au ei. Ți-ar prinde bine dacă te-aș vedea cu ochi buni Paige. Un lucru la care până și tu ai putea să te gândești, Lucas

— Este, într-adevăr, o ofertă de nerefuzat, a replicat el. Consider că sunt în asentimentul lui Paige spunându-ți să ieși dracului de-aici, Leah. Ne faci să ne pierdem timpul.

Leah și-a îndreptat spinarea și s-a aplecat în față. Tot amuzamentul i s-a scurs din ochi.

— Eu îți fac o ofertă serioasă, vrăjitorule. N-ai vrea să participi la lupta asta.

— Nu? Dacă poziția ta ar fi atât de puternică, atunci sigur nu te-ai afla acum aici. Cabalele răsplătesc totdeauna talentele. Să mă hazardez să ghicesc de ce te-ai răzgândit atât de brusc?

— Stai, i-am zis. Lasă-mă să fac eu o încercare. Sunt începătoare la chestiile astea cu Cabalele, așa că vreau să fiu sigură că am înțeles corect. Tu susții că ai venit aici din cauză că nu-ți place alegerea făcută când te-ai aliat cu Cabala. Aici, cred că spui adevărul. Dar nu din cauză că au prea multe reguli. Ci pentru că, dintr-odată, nu mai ești tu la conducere. Sigur, ai o putere incredibilă, doar una, dar asta-i tot. Ești ca un cal pentru o singură cursă. Dacă te pun într-o cameră plină de persoane cu puteri magice de toate soiurile, ești un nimeni, doar un proletar nemulțumit.

Ochii ei aruncau văpăi de ură. Am continuat.

— Totul a început din cauză că te-ai dus la Cabala Nast și le-ai oferit celor de acolo un târg. Poate că ai aflat despre existența

tatălui lui Savannah, sau poate că i-ai ales la întâmplare, şi ei au inventat povestea cu paternitatea. Ţi-au luat de bună oferta, şi ţi-au luat şi tot controlul. Tot ce ai putea să obţii, probabil, e o primă frumuşică la sfârşit de an şi un birou cu fereastră. Dar cel mai rău dintre toate e că o pierzi pe Savannah. Ai vândut-o pentru un birou cu vedere.

O urnă din alamă a zburat din bibliotecă, traversând încăperea şi izbindu-se de perete. Leah a sărit şi ea de pe canapea, sfredelindu-mă cu o privire feroce şi apoi întorcându-şi ochii spre urnă.

— Ups, am exclamat eu. Ce, n-ai nimerit? Poate că nu eşti chiar atât de bună pe cât te crezi.

De data asta, întreaga bibliotecă s-a desprins din şuruburile în care era prinsă de perete. S-a cutremurat, s-a legănat o dată, după care s-a oprit, rămânând în poziţia verticală. Am făcut un farmec de legare, înainte ca Leah să mai poată încerca o dată.

— Când îţi dau drumul, pleci, i-am zis. Să nu crezi că am uitat ce i-ai făcut mamei. Şi nu-ţi închipui nici măcar pentru o clipă că n-aş putea să te omor chiar acolo unde eşti, sau că nu mă gândesc la asta chiar acum.

Când am eliberat-o din farmecul de legare, Leah mi-a mai aruncat o privire feroce, după care a ieşit ca vijelia din casă, trântind uşa după ea.

— Aşadar, puterea îi scade pe măsură ce îi sporesc emoţiile, a remarcat Cortez. Foarte interesant.

— Şi util. Ţi-ai dat seama care i-o fi ticul?

Cortez a scuturat din cap.

Fir-ar să fie! În fine, n-are rost să-mi bat acum capul cu asta. Trebuie să discut ceva cu Savannah.

Am dat să plec, dar m-am oprit.

E cazul să mă îngrijorez? Pentru o răzbunare?

— Din partea lui Leah? Nu. Cabalele i-au tăiat ghearele. Ştie ce pedeapsă riscă dacă ar acţiona fără consimţământul lor,

cu atât mai mult dacă prin respectiva acțiune ar periclita un proiect în derulare. Se consideră trădare, și se pedepsește cu moarte. O moarte extrem de neplăcută.

— Bun.

Cortez și-a potrivit mai bine ochelarii.

— Eu mi-am... ăăă... terminat treaba. Imediat cum termini de vorbit cu Savannah, poate că... adică, dacă te simți dispusă...

— Schimbul de descântece, am zis, zâmbind. Nu-ți face griji. N-am uitat. E următorul punct de pe lista mea. Dar lasă-mă mai întâi să termin cu Savannah.

Mai povestește-mi despre farmecele vrăjitorilor, am zis.

Stăteam turcește amândouă pe patul lui Savannah.

Aproape toate farmecele puternice făcute de vrăjitoare țin de magia vrăjitorilor, mi-a zis Savannah. Mai știi farmecul de [illegible] pe care l-am folosit la tipul cu paranormalul? Același [illegible] pe care l-a făcut și Lucas cu ăia din fața casei. Tu știi câteva farmece de-ale vrăjitorilor, este?

Câteva.

Pot să te învăț eu și altele. Sau Lucas. Sunt destul de bune, dar și mai bună ar fi magia vrăjitoarelor... înțelegi, toată treaba e ca fiecare dintre noi să ne îmbunătățim propriile farmece. Numai că vrăjitoarele nu au de ales. Adică, avem toate descântecele primare, și unele dintre ele sunt bune, ca de exemplu farmecul de [illegible]. Vrăjitorii nu pot să ne întreacă la chestiile care țin de protecție și de tămăduire. De-asta recrutează Cabalele vrăjitoare. Totuși, dac-am avea propriile noastre farmece, am fi cu mult mai puternice.

Dar grimoarele de la mine *au* magie de-a vrăjitoarelor. Și [illegible] foarte puternică.

Așa e. Asta zicea și mama. Au fost cărțile ei, să știi.

— Grimoarele mele?

— Mhî.

Savannah şi-a luat ursuleţul din pluş şi a început să-i netezească blana, stând cu ochii pe jucărie în timp ce continua să vorbească.

— Tot vorbea despre ele. Cărţile pierdute. Numai că nu erau pierdute, bănuiesc. Doar le ascunseseră cele din Sabat. Ea şi-a cam închipuit că aşa era. În orice caz, vorbea tot timpul despre ele despre cât de mult şi le-ar fi vrut înapoi, chiar dacă nu mergeau.

Mă străduiam să ţin pasul cu spusele ei, să potrivesc piesele cap la cap. Un milion de întrebări îmi goneau prin minte, dar m-am hotărât să încep cu sfârşitul.

— Ea n-a reuşit să facă nici măcar unul să meargă?

— Nu. Dar tu ai putut, ceea ce e ciudat. Tu eşti OK la făcutul farmecelor, şi aşa mai departe, dar mama era extraordinară. Totuşi, dacă mă gândesc mai bine, probabil că era cam de vârsta ta de-acum, când le-a încercat, aşa că, poate... Ciudat, mă-a întrebat ea. Nu m-am gândit la asta... voi le-aţi încercat amândouă, cam pe la aceeaşi vârstă... Asta înseamnă...

Buzele au început să i se mişte, ca şi cum ar fi calculat.

— Tu erai când a plecat mama, nu?

Am încuviinţat.

— Probabil că aveam patru, sau cinci ani, dar nu mi-o amintesc. Ştii, nu m-am gândit niciodată la asta, dar pun pariu că trebuie să avem pe-aici, pe undeva, fotografii cu mama ta, printr-unul dintre albumele vechi ale mamei. Ea mereu făcea poze pe la picnicurile şi petrecerile Sabatului. Sigur avem fotografii.

— Crezi? Savannah şi-a lăsat jos ursuleţul din pluş. Ar fi super. Eu n-am fotografii deloc.

— Nu ai... of, Doamne, normal că nu ai. Nu m-am gândit niciodată...

— Nu-i nimic. Când ne-am mutat... am observat că n-ai mai pus la loc fotografiile cu mama ta. M-am cam întrebat de ce n-ai

[illegible]-o, dar pe urmă am cam şi înţeles. Uneori, e şi-aşa destul de [illegible], şi fără să ţi se tot amintească.

Privirile ni s-au întâlnit. Am simţit cum mi se umezesc ochii [illegible] l-am frecat cu mâna.

– O să caut fotografiile imediat ce-o să pot, i-am promis.

Savannah a încuviinţat.

– OK, mi-a zis. Te aşteaptă Lucas, aşa că hai să vorbim despre [illegible]re.

– Corect. Aşadar, de ce zicea mama ta că nu funcţionează?

– Din cauză că sunt descântece... tri... ăăă... tro... da, ter-[illegible], asta era. Asta înseamnă că trebuie să ştii şi descântecele [illegible]rmediare. Numai că noi nu le avem; vrăjitoarele, adică. Noi [illegible] avem decât pe cele primare. Sabatul s-a descotorosit de cele [illegible]rmediare.

– S-a descotorosit?

– Aşa a dedus mama. Sabatul a decis că erau farmece prea [illegible]rnice, aşa că le-a ars, sau cam aşa ceva.

– Cine i-a spus ei asta? Mama mea?

– Nu, nu. Mama mea n-a avut niciodată vreo problemă cu [illegible] ta. N-a fost ea de vină pentru ce s-a întâmplat. Străbunele [illegible].

– Aşadar, Străbunele au pretins că au distrus cărţile.

– Nu, am vrut să zic că Străbunele au fost de vină pentru [illegible] părăsit mama Sabatul. Ele n-au ştiut nimic despre cărţile [illegible]ndare. O altă vrăjitoare i-a spus mamei despre ele.

Mi-am frecat tâmplele. Nu avea niciun sens. Tare aş fi vrut să-i [illegible] oprească, s-o ia de la început şi să urmăm firul logic, însă [illegible] mi-era teamă că, dac-aş face asta, aş pierde totul, ca un [illegible] de fum pe care trebuia să-l prind înainte de a se risipi.

– Aşadar, o vrăjitoare din afara Sabatului i-a spus mamei tale [illegible] descântecele alea intermediare.

– Exact. Mama a găsit-o pe vrăjitoarea aia, care avea o copie [illegible] dintre grimoarele alea.

— Grimoarele care sunt la mine acum?

— Exact. Mama a furat grimoarele din bibliotecă de la tan Margaret. Ea era păstrătoarea cărților, sau cum i-or mai fi zi Tanti Margaret, adică.

— Şi mai e şi-acum. Deci, mama ta a luat cărțile şi a descoper că descântecele nu funcționează.

— Corect. Aşa că s-a întors la tanti Margaret şi a întrebat-o ce. Tanti Margaret şi-a dat atunci seama că ea le-a furat, aşa le-a zis lui Ruth şi Străbunelor. Mama ta a zis că n-are important din moment ce descântecele oricum nu merg, dar Victoria l-a d cu flit şi a făcut mare caz din asta, până când mamei i s-a acrit a părăsit Sabatul.

— M-hî, am zis, deşi simțeam că începe să mă doară capul

— Şi, cum au ajuns la tine?

— Hmmm?

— Unde ai găsit grimoarele?

Am fost nevoită să stau puțin ca să-mi limpezesc mintea, să-mi pot aminti măcar.

— Le-am găsit în biblioteca Sabatului. În colecția lui Ma garet.

— Uau. Aşadar, nu le-a aruncat, până la urmă? Ciudat.

— Foarte ciudat. Mai târziu, când o să trecem pe-acolo, să la cartea ceremoniilor, o să am eu vreo câteva întrebări pentru ea.

Savannah m-a aprobat. Am terminat de vorbit, după care m-am dus să-l caut pe Cortez.

Când l-am auzit pe Cortez mişunând prin bucătărie, am zâmbit şi am grăbit pasul, dintr-odată nerăbdătoare să... să ce? M-am oprit pe coridor, şi mi-au trebuit câteva clipe până să-mi dau seama că mă grăbeam să-i spun lui veştile despre grimoare.

Firește, eram emoționată. Dac-aș putea să descopăr secretul acestor farmece, asta ar însemna nu doar că aș avea la dispoziție vrăji mai puternice cu care s-o apăr pe Savannah, dar aș mai și dispune de vrăji puternice pe care să le ofer tuturor vrăjitoarelor. Asta ar putea să însemne, într-adevăr, cheia către tot ce am visat. Cu ajutorul vrăjilor acestora, puteam să le sprijin pe vrăjitoare în recâștigarea locului care li se cuvine în cadrul lumii supranaturale.

Implicațiile erau uluitoare, și evident că voiam să le împărtășesc cuiva... numai că era vorba despre mai mult decât atât. Nu-mi doream să le împărtășesc cuiva oarecare: îmi doream să i le împărtășesc lui Cortez. Logic vorbind, el fiind vrăjitor, probabil că nici nu se putea să-i pese mai puțin de nou-descoperitele farmece ale vrăjitoarelor, sau dacă i-ar păsa, ar vrea să le suprime, ca să asigure menținerea supremației tagmei sale. Cu toate acestea, nu mi-l puteam imagina pe Cortez făcând una ca asta. Într-un fel sau în altul, oricât ar fi părut de nebunesc, simțeam că s-ar bucura pentru mine, sau, poate chiar și mai important, că m-ar înțelege. Aș putea să le dau vestea asta tuturor vrăjitoarelor din Sabat, și unele poate că m-ar felicita, poate chiar ar fi bucuroase pentru mine, însă ele n-ar înțelege cu adevărat. Cu Cortez, simțeam că ar fi... altfel.

M-am oprit pe hol și m-am gândit dacă e bine să-i spun. M-am gândit cu toată seriozitatea. Dar m-am hotărât să discut mai întâi cu Margaret și pe urmă, dacă într-adevăr voi avea ceea ce credeam că am, voi sta de vorbă și cu Cortez pe tema asta.

Am intrat pe ușa bucătăriei tocmai când Cortez examina din ochi două cutii din tablă pentru ceai.

— N-ai vrea s-o alegi pe cea din stânga, i-am zis. E pentru dormit.

— Asta și încercam să-mi dau seama. Savannah îmi spusese că în cutia din dreapta este ceaiul pentru dormit, dar cred că le-a pus invers.

— Nu mă îndoiesc. Uneori, am impresia că pune intenționat lucrurile unde nu trebuie, doar ca să nu-i mai cer eu să facă ordine. Mi-aduc aminte că și eu am încercat la fel cu mama, dar și ea a tras concluzia că am nevoie de mai mult antrenament la curățenie.

Am luat cutiile în mâini.

— Totuși, astea amândouă, am zis apoi, sunt fără cafeină așa că pentru ziua de azi cred c-o să rămân la cafea.

— Tocmai am fiert o serie.

— Fir-ar să fie, ești tare! Hai să ne luăm câte-o cafea, atunci și să ne începem schimbul de descântece.

Monopoly cu descântece

ÎNAINTE DE A ÎNCEPE, am aruncat o lasagna congelată în cuptor, pentru masa de seară. Pe urmă, mi-am adus grimoarul cu descântecele aprobate de Sabat şi jurnalele cu exerciţiile mele, şi am invitat pe Cortez în living. Cu ajutorul lui, am mutat deoparte măsuţa pentru cafea, după care m-am instalat, aşezată turceşte, pe covor.

Bine aşa? l-am întrebat.

Mi-a făcut un semn de încuviinţare şi s-a aşezat şi el, faţă în faţă cu mine.

Asta-i tot ce am, i-am zis, aşezând între noi grimoarul şi jurnalele. Mă rog, tot ce chiar funcţionează, în orice caz. Astea sunt descântecele aprobate de Sabat, iar în jurnalele mele am transcris şi câteva pe care le-am cules. E posibil să nu am ce-ţi trebuie ţie.

Ba nu, probabil că ai. Cred că toate sunt aprobate de Sabat, probabil de nivelul al treilea, sau al patrulea. Eu încă mă zbat să [illegible] prin nivelul al treilea, dar mai sunt vreo două descântece de nivelul al patrulea pe care aş vrea să le discutăm, în eventualitatea [illegible] sau speranţa — că voi reuşi să înaintez până într-atât.

Cunoşti nivelurile, înseamnă, am zis. Bun. Dar cum se [illegible] nu te supăra, dar eşti fiul directorului general al unei

Cabale, aşa că sigur ai acces la cele mai tari descântece cunoscute, chiar şi la cele ale vrăjitoarelor.

— Obţinerea descântecelor vrăjitoarelor nu este o problemă atât de simplă pe cât te-ai putea aştepta, în mare măsură din cauza actualei vrajbe dintre cele două tagme. Majoritatea vrăjitorilor nu s-ar folosi de magia vrăjitoarelor, oricât de practică ar putea să fie. Pentru aceia, cum sunt eu însumi, care-şi doresc să o cunoască, poate fi extrem de dificil. Vrăjitoarele, lucru de înţeles, nu pot suferi să ne ofere acces la puterea lor. Descântecele de nivel inferior sunt banale, însă cele mai avansate sunt bine păzite de cele câteva vrăjitoare capabile să le întrebuinţeze.

— Oricare vrăjitoare normală poate să le întrebuinţeze. Nici măcar nivelul al patrulea nu e foarte greu, dacă ai experienţă, am zis, după care am avut un moment de ezitare, amintindu-mi ce ce-mi spusese Savannah. În afară, desigur, de cazul în care este vorba despre o vrăjitoare care preferă magia vrăjitorilor, caz în care, presupun, n-ai putea niciodată să atingi nivelul acela de experienţă.

— Exact. Nici măcar vrăjitoarele Cabalelor, care sunt capabile să facă şi cele mai dificile farmece din magia vrăjitoarelor, nu agreează împărtăşirea informaţiilor. Dată fiind poziţia mea în cadrul Cabalelor, ele nu îndrăznesc să mă refuze dacă le solicit, dar suspectez că lasă câte un cuvânt-cheie, sau două, în afara limitaţiilor, astfel încât să pară că n-ar fi decât lipsa mea de pricepere de vină pentru faptul că nu mi-au ieşit aşa cum trebuie.

— Vrăjitoare pasiv-agresive. Mai avem câteva şi pe-aici, am zis, culegând un fursec de pe farfuria pe care o aşeza[illegible] între noi. OK. Aşadar, ce vrei să ştii?

— Mai întâi, descântecul de ascundere.

M-am prefăcut că mă înec cu fursecul.

— Păi, să începem cu ce-i mai bun, cum să nu? Pe urmă, [illegible]cem la farmecul de legare, care probabil e cea mai bună armă

[illegible]alvă din câte avem. Nu mă mir că vrăjitoarele din Cabale vă dau numai descântece false.

— Să-l iau drept un nu?

— E un da, dar o să te coste, și să nu crezi că mă refer la dolari, cu toate că ar fi o bună metodă de a-mi mai scădea onorariul pentru serviciile tale avocățești.

Cortez și-a luat un fursec.

— Dacă tot a venit vorba despre onorariul meu, ar trebui să precizez că o astfel de plată făcea parte doar din deghizamentul meu inițial, de avocat în foame de bani. Serviciile mele sunt oferite *pro bono*, ca să zic așa. Cu toate acestea, dacă vei fi înclinată să mă plătești, dată fiind posibilitatea de alegere între remunerația monetară și cea magică, aș prefera-o de la mare distanță pe cea din urmă.

— Ai prefera descântece noi, în locul banilor? m-am mirat, zâmbind. Ești pe gustul meu! Te avertizez, totuși, că având eu înclinat aceleași preferințe, aș alege să-ți plătesc factura printr-un bon și să negociez pentru descântece.

Un zâmbet strâmb.

— Destul de acceptabil. Și-atunci, pentru farmecul de ascundere...

— Păi, uite, aici ești în avantaj, fiindcă eu nu cunosc prea multe descântece de-ale vrăjitorilor. E cel pe care l-ai făcut alaltăieri — cel că Savannah l-a numit farmecul de doborâre — dar îl știe și ea, așa că de la ea o să-l iau. Ar mai fi descântecul anti-derutare, deși, e drept, n-a părut să funcționeze, dar având-o pe Savannah prin preajmă, e posibil să am nevoie să-l știu.

— Iar tu mai ai farmecul pentru calmare, care *știu* că a funcționat. În mod sigur mi-ar plăcea să-l cunosc.

Am sorbit din cafea, în timp ce-mi scormoneam memoria după alte descântece de-ale vrăjitorilor.

— Descântecul de barare... categoric, pe-ăsta l-aș vrea.

— Descântecul de barare? a repetat, arcuindu-şi sprâncen[illegible] Acesta, după cum te-ai exprimat, „o să te coste". Eu însumi [illegible] lucrez la el.

— Descântecul de ascundere contra descântecului de bar[illegible]

A încuviinţat şi-a mai luat un fursec.

— Şi calmarea în schimbul anti-derutării, am adăugat, r[illegible] Mă simt ca şi cum am face schimb de surprize de la gumă. [illegible] juca Monopoly. Îţi dau Broadway pentru Atlantic şi o cal[illegible]

— Aşa jucaţi voi Monopoly? Totdeauna am bănuit că nu [illegible] bine cum îl joacă tata.

— Dar cum îl joacă tatăl tău? Sau sunt prea obraznic[illegible] întreb?

A muşcat din fursec şi a mestecat puţin, înainte de a-mi [illegible] punde.

— El lua titlul cam în serios. Dominaţia totală era [illegible] orice preţ. Ca să câştigi, trebuia să ai în stăpânire toate pr[illegible] tăţile şi să-ţi mâni adversarii spre faliment. Mită, dobânzi [illegible] tăreşti, împrumuturi pentru construirea de locuinţe... nu [illegible] decât un joc foarte complicat, pe viaţă şi pe moarte.

— Sună... distractiv.

— Nu era lipsit de provocări, dar te lăsa cu sentimentul [illegible] realizat puţine, contra unui preţ moral copleşitor. Şi era, [illegible] cum poţi să-ţi imaginezi, deloc distractiv până la urmă. Dup[illegible] timp, am început să pledez în favoarea unei distribuiri mai [illegible] tabile a posesiunilor, cu rate ale dobânzilor stabilite pe ba[illegible] cesităţilor şi ajutoare financiare pentru cei care treceau pri[illegible] criză temporară de lichidităţi. Tata, desigur, n-a fost de acord, [illegible] până la urmă n-a reuşit să-mi schimbe convingerile, şi foarte [illegible] rând n-am mai vrut să joc cu el. Un semnal timpuriu pentru [illegible] ce avea să vină, mă tem.

Am clătinat din cap, râzând.

— Aşadar, tu nu mai joci Monopoly, înţeleg.

— Nu era genul meu de joc.

– Dar care e genul tău? Şi ce-ţi place să faci atunci când nu salvezi lumea?

– Jocurile, mi-a răspuns el, după ce şi-a terminat de mestecat sandvişul, n-au fost niciodată punctul meu forte. Sporturile, chiar şi mai puţin. Cu toate acestea, sunt îndeajuns de priceput la poker. Mă descurc destul de bine cu cacealmalele, abilitate care mi-a adus vreo câţiva dolari atunci când s-a ivit nevoia.

– Pot să-mi închipui, am zis, zâmbind.

– Dar tu?

– Nici eu nu-s prea grozavă la sporturi. Totuşi, jocurile îmi plac. Orice e distractiv. Biliardul e preferatul meu.

Sprâncenele i s-au ridicat.

– *Biliardul?*

– Ce? Nu mă vezi pe post de expertă în biliard? E un joc grozav. Mă ajută să-mi dezvolt puterea de concentrare şi precizia pentru reuşita farmecelor. Dacă poţi să dai o lovitură precisă într-o sală zgomotoasă de biliard, cu prieteni care se străduiesc să te distragă şi vreo câteva beri irigându-ţi creierul, atunci înseamnă că eşti în stare să faci un farmec şi în cele mai rele condiţii.

– Sună logic. Recunosc, mi-ar prinde bine să exersez mai mult farmecele în condiţii de adversitate. Ţi se pare...

Un ţiuit strident i-a tăiat vorba. Încruntându-se, şi-a întors privirea în direcţia dinspre care venea sunetul, prin uşa bucătăriei, spre robotul telefonic de pe bufet.

– Se pare că suprasolicitatul tău robot a capitulat, în cele din urmă, a constatat el.

M-am săltat în picioare când maşinăria a ţiuit din nou.

– Nu e asta, am zis. M-am dus în bucătărie şi am dat volumul mai mare.

– Paige! Răspunde! a răsunat în întreaga bucătărie strigătul lui Adam. Dacă nu răspunzi, o să presupun că s-a întâmplat ce e mai rău cu putinţă şi-o să mă arunc în primul avion...

Am ridicat receptorul.

— Bun pretext. Sunt convinsă că poți să ghicești foarte [illegible] de ce nu răspund la telefon.

— Din cauză că ești supraaglomerată și sub-echipată... [illegible] sub-prietenită.

— Sub-prietenită?

— Îți lipsește ajutorul prietenilor; ar trebui să existe un termen și pentru așa ceva. Faza e că, în mod evident, ți-ar prinde bine ajutorul meu.

— Ca să ce — să răspund la telefon? Stai un pic.

Am acoperit microfonul cu palma și m-am întors spre [illegible] rămas încă în living.

— Mă scuzi, i-am zis, chiar trebuie să vorbesc. Vin în cinci minute.

M-am dus cu telefon cu tot în camera mea și i-am povestit lui Adam întreaga întâmplare. Nu i-am mai zis și despre grimoare. Dacă i-aș fi zis, îmi imaginez cum ar fi reacționat. Eu i-aș spune că s-ar putea să fi descoperit, în fine, secretul adevăratei magii a vrăjitoarelor, iar el mi-ar răspunde ceva de genul: „Ooo, ce [illegible] tare treabă, Paige... A, bine că mi-am amintit, și eu am reușit, în fine, să-mi fac jeepul să nu mai scoată păcănitul ăla." Adam e un tip grozav, și un prieten minunat, dar sunt lucruri din viața mea care, pur și simplu, nu se lipesc de el.

Am mai sporovăit până când am auzit din depărtare clinchetul cronometrului de la cuptor.

— Ups, am exclamat. Am pierdut noțiunea timpului. [illegible] masa. Trebuie să plec.

— Sigur n-ai nevoie de mine?

— Absolut. Și nu te mai obosi să suni la mine, te sun eu când am vești și pot.

Am încheiat conversația și am ieșit pe hol. Vocea lui Savannah a plutit spre mine dinspre bucătărie.

– ...doar prieteni. Prieteni buni, dar atât.

S-a auzit ușa cuptorului trântindu-se. Am intrat și l-am văzut pe Cortez scoțând lasagna din cuptor, sub ochii lui Savannah, cocoțată pe bufet.

– Supraveghezi? am întrebat-o.

– Cineva trebuie s-o facă și pe-asta.

– Dacă tot ești acolo, ia farfuriile, i-am zis, aplecându-mă să opresc cuptorul din funcțiune. Preiau eu operațiunile din punctul acesta, mulțumesc.

Cortez mi-a făcut un semn de încuviințare.

– Eu o să spăl vesela, s-a oferit el.

Savannah l-a urmărit cu privirea până când a ieșit, după care a sărit jos și s-a grăbit spre mine.

– M-a întrebat despre Adam, m-a informat ea, într-o șoaptă teatrală.

– Hmmm? am mormăit eu, în timp ce scoteam folia de pe lasagna.

– Lucas. M-a întrebat despre Adam. Despre tine și Adam. Am intrat, tu nu erai, mi-a zis că te-ai dus să vorbești la telefon, așa că am verificat lista apelurilor pe telefonul meu și i-am zis că e Adam. Pe urmă, i-am mai zis că o să lipsești ceva timp, fiindcă voi doi, cum să zic, vorbiți la nesfârșit, și el a zis: „O, da' sunt prieteni destul de buni", sau ceva de genul ăsta.

M-hî, am mormăit, crestând lasagna pe la mijloc, ca să fiu sigură că se pătrunsese cum trebuia. Am impresia că salata s-a ofilit, dar vrei tu să vezi dacă așa o fi?

– Paige, eu vorbeam cu tine.

– Iar eu te-am auzit. Lucas te-a întrebat dacă Adam îmi e prieten.

— Nu, n-a întrebat dacă ţi-e prieten. Adică, da, a întrebat, d
la modul că, înţelegi, dacă Adam ţi-e *prieten*. Nu doar a întreb
a *întrebat*. Te-ai prins?

Mi-am întors privirea spre ea peste umăr, încruntându-m
Tocmai atunci, a intrat Cortez în bucătărie. Savannah şi-a ridi
privirea spre mine, şi a azvârlit braţele în sus şi a plecat, tropăin
la baie.

— Toane? s-a interesat Cortez.

— Deficienţe de comunicare. Pe cuvântul meu, fetele de la
sprezece ani vorbesc o limbă pe care niciun lingvist n-a reu
vreodată s-o descifreze. Îmi aduc aminte câte ceva din ea, dar n
ciodată suficient ca să decodific conversaţii întregi. E bun un v
la cină? Sau prea riscant?

— Un vin ar merge de minune.

— Dacă eşti amabil să pescuieşti paharele de acolo, de dea
pra cuptorului, eu o să dau o fugă până jos şi-o să pescuiesc
sticlă.

După cină, în timp ce Cortez şi Savannah strângeau masa, e
mi-am schimbat hainele. Pentru culegerea ienupărului era pro
bil să avem nevoie de ceva cercetări prin adâncul pădurii, aşa c
mi-am schimbat fusta cu unica mea pereche de blugi. Cu o mam
croitoreasă, ajunsesem să ador materialele — voluptatea suav
lui mătăsii, plăcuta căldură a lânii, scrâşnetul aspru al olanului
şi nu înţelesesem niciodată ispita blugilor ţepeni şi a tricourile
moi din bumbac. În afară, fireşte, de cazurile în care ţi-ai planu
cat să umbli brambura prin pădure după ingrediente pentru fa
mece. M-am gândit dacă să-mi iau şi o bluză de trening, dar a
optat, în loc de aşa ceva, să-mi păstrez bluza din mătase cu mâ
necă scurtă şi să-mi arunc o geacă peste ea: unele sacrificii sun
uneori, prea mari.

De îndată ce-am fost echipată, m-am dus în living şi am tras draperia într-o parte, ca să văd dacă publicul de afară mai e şi acum îndeajuns de subţire pentru ca noi să putem evada fără probleme. Dar n-am putut să văd nimic: fereastra era astupată, acoperită cu hârtie.

— Ei bine, aflaţi că nici eu nu vreau să vă văd pe voi, am bombănit.

Tocmai mă pregăteam să las draperia să cadă la loc, când am remarcat că pe hârtie scria ceva. Nu, nu era un scris, ci ceva tipărit. Erau ziare. Cineva decupase din ziare articole despre mine şi mi le lipise pe fereastra din faţă.

Erau zeci de articole, luate nu numai din tabloide, ci şi de pe site-uri de ştiri şi din ziare normale. Tabloidele urlau cel mai zgomotos: *Avocat asasinat într-un înfiorător ritual satanic; Cadavre mutilate se întorc la viaţă*. Site-urile de ştiri erau mai puţin gălăgioase, dar mai rele, fiind mai puţin constrânse de ameninţarea pedepsei pentru calomnie: *Bebeluş răpit asasinat cu brutalitate în Liturghia Neagră; Sectă zombi învie iadul în saloanele de pompe funebre din statul Massachusetts.*

Cele mai sâcâitoare voci erau, totuşi, cele mai încete: titlurile sumbre, aproape septice din presa obişnuită: *Crimă legată de acuzaţii de vrăjitorie; Îndoliaţi pretind că s-au pus în mişcare cadavrele.* Am parcurs în grabă titlurile publicaţiilor din care erau luate articolele: *The Boston Globe, The New York Times,* ba chiar şi *The Washington Post*. Nu ştiri de prima pagină, dar oricum erau prezente, chiar şi îndesate mai la urmă. Povestea mea, numele meu... răspândite prin cele mai proeminente ziare ale ţării.

— Sunt încă afară, mi-a zis Cortez, luându-mi draperia din mână şi lăsând-o să cadă, ascunzând articolele de privirea mea. Nu mulţi, dar n-aş fi de părere să luăm maşina. Cabala Nast a postat fără îndoială pe cineva care să supravegheze casa, şi nu ne-am dori să ne urmărească.

— Sigur că nu.

— Din moment ce tot trebuie să ne oprim acasă la Mar[illegible] Levine, aş propune să mergem pe jos până acolo, traversând [illegible] pădure, şi să luăm cu împrumut maşina ei.

— Dacă ne-o dă. Dar maşina ta închiriată... Au, mamă, [illegible]cicleta! Ţi-ai lăsat-o la salonul de pompe funebre! Ar trebui [illegible] după o camionetă pentru remorcare...

— M-am ocupat eu.

— Bun. Au dus-o în vreun loc sigur?

După o mică ezitare, mi-a răspuns:

— Nu mai era acolo când au ajuns ei. Ai putea s-o chemi [illegible] Savannah? I-am bătut în uşă, dar dăduse muzica prea [illegible] să mă audă, şi n-am îndrăznit să intru neinvitat.

— Cum adică, motocicleta nu mai era acolo? A furat-o [illegible]

— Aşa s-ar părea. Nu contează. Poliţia a fost informată şi, [illegible] nu va reuşi s-o găsească, am o excelentă poliţă de asigurare

— Of, Doamne, îmi pare rău! Trebuia să mă fi gândit [illegible] uitat complet de ea, ieri.

— Dat fiind tot ce s-a întâmplat, motocicleta a reprezentat [illegible] mai neînsemnată dintre preocupările mele. Tu ai propus [illegible] toarcem după ea înainte să venim încoace, şi eu am hotărât [illegible]trariul, aşa că este în întregime vina mea. Şi-acum, dacă [illegible] chemi pe Savannah...

— Îmi pare foarte rău. Trebuia să-mi aminteşti de ea. [illegible] mă simt îngrozitor.

— Ceea ce constituie tocmai motivul pentru care nu [illegible] amintit. Comparativ cu ce ai pierdut tu în ultimele câteva [illegible] ce eşti ameninţată să pierzi, o motocicletă este destul [illegible]vantă. După cum am menţionat, am asigurare, şi pot [illegible]iesc, mi-a repetat, aruncând o privire spre ceas. Acum [illegible] trebuie să plecăm. Ia-o pe Savannah. Vă aştept la uşa din [illegible]

M-a îndepărtat cu blândeţe din drumul lui şi [illegible] bucătărie, să-şi strângă hârţoagele. Mă pregăteam să-l [illegible] când am auzit ceasul bătând ora şase, amintindu-mi [illegible]

într-adevăr nevoie să ne grăbim: magazinul din Salem în care se aflau câteva dintre materialele necesare pentru ceremonia lui Savannah închidea la nouă.

Am început să bubui în uşa lui Savannah.

Stai o clipă, a strigat ea.

S-a auzit ţăcănitul combinei muzicale închise, urmat de trântitul uşii de la şifonier şi al mai multor sertare. În cele din urmă, deschis uşa şi mi-a întins o pungă din plastic pentru cumpărături.

Ţine asta, mi-a zis, după care şi-a înşfăcat peria şi a început să şi-o treacă prin păr. Mi-am dat seama cum putem să trecem fără să fim văzuţi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, dar am şi uitat de ea.

Ai uitat de ce anume?

De asta, mi-a răspuns, arătându-mi punga.

Am desfăcut-o şi am început să ţip.

Uneltele meseriei

OK, N-AU FOST CHIAR ȚIPETE în toată legea. Mai degrabă, chelălăit, zău așa. Poate, un mic sunet strident.

Ce era în punga aceea? De mult uitata Mână a Glo

Exact ce-mi doream eu acum să văd.

La țipătul meu, Cortez a apărut aproape zburând pe hol îndată ce am reușit să-l asigurăm că nu eram niciuna rănită moarte, am putut să-i explic cum de a ajuns Savannah în pu mâinii.

— ...după care am uitat de ea, am încheiat.

— La fel și eu, a confirmat Savannah. Până acum, când vrut să-mi bag caietele pentru teme în ghiozdan și am dat pe ea.

— Ți-ai pus chestia asta în ghiozdanul pentru școală?

— Înfășurată, normal. Polițiștii n-ar fi căutat-o în ruptul pului acolo. Iar acum, putem s-o folosim ca să ne strecurăm af din casă. Nu trebuie decât să-i aprindem degetele și s-o duc afară. O să ne facă invizibili. Mă rog, poate nu tocmai invizib dar o să-i împiedice pe ceilalți să ne vadă.

Cortez a clătinat din cap.

– Mă tem că este doar un mit, Savannah. Mâna Gloriei doar îi împiedică să se trezească pe cei care dorm, şi o face într-un mod extrem de rudimentar.

– Ai încercat-o? m-am mirat eu.

– De vreo câteva ori, până când am învăţat un descântec care dădea rezultate mai bune, a răspuns, scoţând mâna din plasă. Şi mirosea mai bine, a adăugat. Mâna aceasta este extrem de grosolan fabricată. Şi destul de proaspătă, de asemenea. Ceea ce-i slăbeşte puterea. Cine a fabricat-o nici măcar n-a respectat metodele corespunzătoare de îmbălsămare şi conservare. M-ar mira dacă ar avea cât de cât efect. Aş zice că a avut mai degrabă ca scop să provoace sperietura, nu altceva.

– Magie de doi bani? şi-a dat cu părerea Savannah.

– Categoric. Vezi aici? Unde iese osul la iveală? Ei, dac-ar fi fost confecţionată corect...

M-a străbătut un fior.

– Oare sunt singura scârbită de chestia asta?

Amândoi m-au privit nedumeriţi.

– Se pare că da, am bombănit. Nu s-ar putea să mă scutiţi de-o aşa lecţie? O iau înainte pe jos spre Margaret, şi voi doi puteţi să mă ajungeţi din urmă.

– Paige are dreptate, m-a aprobat Cortez, vârând la loc mâna în pungă. Nu avem vreme pentru aşa ceva. Aş propune, totuşi, să luăm mâna cu noi, ca să ne putem debarasa de ea cât mai departe de casă.

Am încuviinţat şi am pornit cu toţii spre uşa din spate. Cortez şi-a luat geaca de piele, după care a strâns punga, făcând-o cât a putut de mică, şi şi-a îndesat-o într-un buzunar. N-am putut să-mi stăpânesc un nou fior. Da, ştiu că mă hotărâsem să mă împac mai bine cu latura mai tenebroasă a firii lui Savannah, dar nu mă puteam închipui cărând în geantă după mine diverse părţi ale unui

corp omenesc, de parcă n-ar fi fost altceva decât unelte precum potirele, sau grimoarele.

Când am ieșit, seara deja începuse să fie răcoroasă, așa că Savannah, doar într-un tricou care-i lăsa mijlocul gol, s-a hotărât să fugă înapoi înăuntru, după un pulover.

Imediat cum a plecat, i-am arătat lui Cortez spre buzunarul în care-și vârâse punga.

— Tu chiar folosești chestii de-astea?

— Folosesc orice funcționează.

— Scuze. N-am vrut să sune...

— O mulțime de obiecte magice sunt lucruri pe care alții ar prefera să nu le ating. Este la fel ca și cu magia. Poți refuza să înveți farmecele mai puternice, dar mai dizgrațioase, sau poți conștientiza faptul că este posibil ca ele, în anumite condiții, să fie necesare.

— Știu asta. Cu farmecele, adică. Dar am...

Am ezitat puțin, dar tot am continuat.

— Am probleme când vine vorba să mă gândesc că aș putea fi nevoită să...

— Să faci rău ca să faci bine?

Am reușit să și zâmbesc puțin.

— Exact. M-am gândit mult la asta: dac-o fi să omor pe cineva ca s-o apăr pe Savannah. Știu că s-ar putea ajunge până acolo, dar niciodată n-am... Și dacă va trebui să fac mai mult decât să scot un adversar din luptă? Dacă s-o apăr pe ea ar însemna să rănesc un trecător nevinovat? Chiar am...

Am inspirat adânc.

— Chiar am mari probleme cu toate astea.

— Și eu.

Mi-am ridicat privirea spre el, dar până să mai pot spune ceva, Savannah a dat buzna afară pe ușă.

— E totul rezolvat? am întrebat-o.

Mi-a răspuns printr-o înclinare aprobatoare a capului şi am pornit cu toţii la drum.

Mi-am petrecut cele zece minute, cât a durat drumul pe jos până la casa lui Margaret, gândindu-mă la grimoare. Ce mă deranja mai mult decât orice era conştientizarea faptului că, dacă Savannah s-ar fi simţit în largul ei ca să discute cu mine despre maică-sa, am fi putut să limpezim situaţia asta încă de acum câteva luni. Iar acum, când, în sfârşit, eram pregătită s-o ascult, era posibil să fie prea târziu.

Încă mă străduiam să desluşesc povestea lui Savannah. Ea îmi spusese că descântecele aprobate de Sabat erau descântece primare, pe care trebuie să le stăpâneşti dacă vrei să avansezi la cele secundare. De îndată ce le ştii pe cele secundare, poţi spera să ai succes cu un farmec terţiar, cum sunt cele din grimoarele mele secrete. Nu mai auzisem până acum despre aşa ceva.

Cu toate că descântecele Sabatului sunt clasificate pe patru niveluri, ipotetic vorbind, o vrăjitoare ar putea începe cu nivelul al patrulea. Ar fi chinuitor de greu, dar nu imposibil. E ca şi cu limbajele de programare. Te pun să începi cu ceva simplu, cum C. Dacă-l înveţi pe-ăsta, poţi să treci la limbaje superioare. Nu spune nimeni că n-ai putea să sari direct la un limbaj de nivel superior; lumea procedează aşa tot timpul. Dar, dacă stăpâneşti un limbaj cum e C, curba dificultăţii învăţării altor limbaje scade în chip semnificativ. Poţi să înţelegi concepte precum structurile de date şi funcţii, pe care le poţi transplanta în oricare limbaj.

Dar ceea ce spusese Savannah avea şi alte implicaţii cu [illegible] deosebite. Dac-o înţelesesem corect, toate descântecele Sab[illegible] sunt primare, pietrele care stau la temelia magiei vrăjitoarelor [illegible] toate acestea, rămânea inexplicabil de ce îmi reuşiseră patru [illegible] cântece din grimoarul terţiar. Savannah îmi spusese că [illegible] reuşise să-l facă pe vreunul să funcţioneze. Ei, mi-ar plăcea la [illegible] bunie să cred că mie îmi reuşiseră datorită talentului [illegible] superior, însă nici măcar eu nu sunt într-atât de încrezută.

Eve furase grimoarele de la Margaret. Eu... mă rog, eu [illegible] sem, în destul de mare măsură, cam acelaşi lucru. Sabatul [illegible] bibliotecă. Volumele sunt păstrate într-o debara blindată, [illegible] la Margaret. Cu o programare prealabilă, vrăjitoarele pot să [illegible] teze colecţia. Unele cărţi nu au voie să fie scoase din casă, [illegible] ce altele pot fi împrumutate. Ca să iei o carte cu împrumut, [illegible] buie să completezi o fişă, şi să returnezi volumul până într-o [illegible] tămână. Cred că unicul motiv pentru care Străbunele [illegible] instituit şi penalităţi pentru întârziere este acela că eu eram şi [illegible] singura care împrumută cărţi. Vrăjitoarelor din Sabat nu li [illegible] mite nici măcar să intre în debara, ca să parcurgă din ochi [illegible] Margaret a lipit o listă pe uşă, din care ele trebuie să-şi aleagă [illegible] tea dorită. Numai Străbunele şi conducătoarea Sabatului au [illegible] înăuntru.

Acum trei ani, o tot pisam la cap pe Margaret pentru o [illegible] care să-mi ofere informaţii mai bune despre plante, când a [illegible] cineva la uşa din faţă, şi ea a plecat să răspundă. Era ca şi [illegible] fi lăsat un copil în faţa unui dulap deschis, plin cu acadele. [illegible] a plecat ea, am şi fost în debara. Ştiam exact ce-mi doream: [illegible] cu descântecele interzise.

De data aceasta, voiam răspunsuri. Mai mult decât atât, [illegible] o speranţă, o foarte fragilă speranţă, că Savannah ar avea şi, [illegible]

...timp, n-ar avea dreptate: că ar avea dreptate cu privire la ...ența unui grimoar care să poată debloca descântecele aflate ... în posesia mea, și că n-avea dreptate crezând că Sabatul l-ar ...trus.

...ajuns la casa lui Margaret, o clădire cu etaj de pe Beech. Am ... pentru intrarea din spate, atât din politețe, cât și pentru ca ... nu se sperie dacă i-aș fi apărut în pragul ușii din față, în ... întregului East Falls. Faptul de a fi paria satului chiar face vizitele de politețe să se transforme în încercări dificile.

Am reușit s-o conving pe Savannah să mă aștepte afară, îm-...ună cu Cortez. Savannah își cunoștea strămătușa suficient de ... încât să-și dea seama că Margaret ar vorbi mai liber față de ... singură.

Am sunat la ușă. După un minut de așteptare, Margaret și-a ...capul de după perdea. I-a mai trebuit un minut ca să se hotă-...ă să deschidă. Chiar și-atunci, n-a deschis decât ușa din inte-...r, rămânând cu mâna pe clanța ușii cu plasă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, mi-a atras atenția, în șoaptă.

— Știu.

Am smucit de ușa cu plasă și am intrat. Da, știu, eram obraz-...ă, dar nu aveam acum timp pentru politețuri.

— Unde e Savannah? s-a interesat ea.

— Într-un loc sigur. Am nevoie să discut cu tine despre anu-...e grimoare.

A șovăit puțin, după care a aruncat o privire atentă peste umă-...rului, scrutând curtea, ca și cum și-ar fi închipuit că am adus ...mine un alai de reporteri. Când a văzut că nu mai e nimeni, a ... ușa și m-a poftit să merg mai departe, în living, pe care ...gasit plin de cutii cu cărți.

— Te rog să nu iei în seamă dezordinea, mi-a zis. Organizez donațiile pentru ședința de licitații a bibliotecii. O sarcină epuizantă psihic. Absolut oribilă.

M-am gândit dacă să-i ofer un schimb de locuri, s-o las pe ea să se descurce pentru o vreme cu Liturghiile Negre și cu morții umblători, dar mi-am ținut gura cu multă înțelepciune, rezumându-mă la o clătinare din cap cvasi-compătimitoare.

Margaret era bibliotecara-șefă voluntară a bibliotecii din East Falls (deschisă două seri pe săptămână plus după-amiezile de sâmbătă). Preluase acest post după ce ieșise la pensie, ca bibliotecară la liceul din East Falls. În cazul în care asta v-ar lăsa impresia că Margaret Levine ar fi o băbuță mititică și timidă, cu un coc cenușiu-albăstrui și ochelari cu rame metalice, dați-mi voie să corectez eroarea. Margaret are un metru șaptezeci și cinci și, în tinerețe, fusese vânată de toate firmele de modeling din Boston. La șaizeci și opt de ani, era încă frumoasă, cu acel gen de frumusețe grațioasă și picioarele lungi pe care lungana ei de strănepoată dădea toate semnele că le-ar fi moștenit.

Singura caracteristică a stereotipului bibliotecarei pe care o poseda, într-adevăr, Margaret, era timiditatea. Dar nu timiditatea studioasă a intelectualei, ci timiditatea găunoasă a cuiva... în fine de nivel intelectual redus. Totdeauna am fost de părere că Margaret s-a hotărât să se facă bibliotecară nu pentru că ar iubi cărțile, ci din cauză că își oferea șansa de a părea inteligentă, ascunzându-se în același timp de lumea reală.

— Victoria e foarte supărată pe tine, Paige, m-a înștiințat Margaret, în timp ce elibera un scaun de cărțile de pe el. N-ar trebui s-o necăjești atât de tare. Nu stă prea bine cu sănătatea.

— Uite ce e, am nevoie să discut cu tine despre vreo două cărți moare pe care le-am împrumutat din bibliotecă. Astea, i-am zis, trăgându-mi jos de pe umăr rucsacul, deschizându-l și scoțând cărțile din el.

Ea le-a privit, încrețindu-și fruntea. Apoi, a făcut ochii mari.

— De unde le ai? m-a întrebat.

— Din biblioteca de la etaj.

— Nu trebuia să fie la tine, Paige.

— De ce? Am auzit că n-au efect.

— Păi, n-au. N-ar fi trebuit să le avem, dar mama ta a insistat să le păstrăm, în chip de relicve istorice. Eu uitasem complet de existența lor. Hai, dă-le încoace, și-o să văd ce-o vrea Victoria să facem cu ele.

Mi-am îndesat la loc cărțile în rucsac.

— N-ai voie să le iei, a insistat ea. Sunt proprietatea bibliotecii.

— Amendează-mă, atunci. Și-așa am destule necazuri cu Victoria: ce mai contează dacă păstrez cărțile astea?

— Dacă află...

— N-o să-i spunem. Și-acum, zi, ce știi despre grimoarele astea?

— Că nu funcționează.

— De unde provin?

S-a încruntat.

— Din bibliotecă, desigur.

OK, așa nu ajungeam nicăieri. Era suficientă o privire spre chipul lui Margaret, și știam că nu ascunde nimic. Nici n-ar ști cum să procedeze. Așa că i-am explicat ce-i povestise Eve lui Savannah despre cărți.

— O, astea-s aberații, a exclamat Margaret, fluturându-și degetele lungi. Aberații totale. Fata aia nu era sănătoasă la cap, să zic. Eve, adică. Nu era deloc sănătoasă. Mereu o căuta cu lumânarea, încercând să învețe tot felul de descântece noi și acuzându-ne că o ținem pe loc. Exact ca...

— Ca mine, am completat-o.

— N-am vrut să spun asta, dragă. Mie mi-a plăcut totdeauna de tine. Un pic cam impetuoasă, dar în mod sigur deloc asemănătoare cu nepoata asta a mea...

— Nu-i nimic, am zis. Şi, spre surprinderea mea, nici nu era. Ştiam că nu sunt „exact ca Eve", şi nici nu voiam să fiu, însă comparaţia nu mă mai râcâia aşa cum s-ar fi întâmplat altădată. Aşa că am continuat, netulburată: Zici că descântecele alea nu funcţionează, corect? Şi-atunci, cum se face că mie mi-au reuşit pe unele dintre ele?

— Aşa ceva nu e posibil, Paige. Nu mai turna gogoşi...

— Vrei să-ţi demonstrez?

Am înhăţat primul grimoar din traista mea, l-am deschis la o pagină însemnată şi i l-am împins în mâini.

— Uite, urmăreşte acolo. E un farmec pentru crearea unei mingi de foc.

Margaret a închis cartea cu un pocnet.

— Să nu îndrăzneşti...

— De ce? Tu zici că descântecele nu funcţionează. Eu spun că da. Şi cred că şi ştiu de ce.

— Fii rezonabilă, Paige. Dac-ar fi funcţionat, de ce le-am mai fi păstrat?

Iar acesta, cred, a fost cel mai inteligent lucru pe care l-a spus vreodată Margaret Levine. Nimeni nu ascundea nimic. Sabatul chiar nu credea că descântecele astea ar avea vreun efect, fiindcă altminteri nu le-ar mai fi păstrat. Ce lucru oribil de recunoscut acesta că însuşi grupul menit să le sprijine şi să le ajute pe vrăjitoare ar fi fost capabil să le distrugă cea mai puternică sursă de magie!

— Vreau să văd grimoarele, i-am cerut. Pe toate.

— Noi nu încercăm să ascundem nimic de tine, Paige. Trebuie să încetezi cu acuzaţiile la adresa noastră...

— Eu nu vă acuz de nimic. Nu vreau decât să văd cărţile din bibliotecă.

– Nu cred că...

– Ascultă-mă. Te rog, ascultă doar. De ce crezi că sunt aici? Din nu știu ce toană subită de a învăța descântece noi? Sunt aici deoarece am nevoie să știu că am făcut tot ce-mi stă în puteri ca s-o protejez pe Savannah: să-ți protejez nepoata. Asta-i tot ce vreau. Lasă-mă să văd cărțile din bibliotecă și-ți jur, când s-o termina totul, te las să-i spui Victoriei ce-am făcut. Spune-i că am furat grimoarele, nu-mi pasă. Numai lasă-mă să văd ce e acolo sus.

Margaret și-a repezit brațele spre cer și a pornit în direcția scării.

– Perfect. Dacă nu mă crezi, hai sus, să vezi cu ochii tăi. Dar îți repet că-ți pierzi timpul.

Popas pentru un descântec

PRIMUL LUCRU PE CARE l-am făcut a fost să inspectez mai în-deaproape biblioteca, în căutarea unor eventuale compar-timente secrete. Știți genul: panouri glisante, scânduri desprinse din podea, cărți masive cu titluri incredibil de pli-coase, care în realitate să conțină grimoare interzise... chestii dintr-astea.

Cât timp am căutat eu, Margaret a patrulat prin spatele meu, scoțând tot felul de interjecții exasperate. N-am luat-o în seamă. Până la urmă, totuși, am fost nevoită să recunosc că nu existau nicidecum nișe secrete, sau cărți ascunse, așa că am parcurs din ochi șirurile de titluri, căutând volumul despre ceremonii. Iar când Margaret, în plimbarea ei, a ajuns să mă scape din ochi, mi-am strecurat în rucsac volumul acela subțire. Probabil că ea oricum m-ar fi lăsat să-l iau, dar nu eram dispusă la riscuri.

Știindu-mă cu cartea ceremoniilor în raniță, mi-am întors atenția asupra potențialelor grimoare cu descântece secundare. Nu mi-a luat mult. Din cele patruzeci și trei de cărți conținute în bibliotecă, doar patru erau cele pe care nu le citisem. O rapidă

Răsfoire a fiecăreia m-a asigurat de faptul că erau la fel de anoste și de inutile pe cât le arătau titlurile.

– Grimoarele sunt toate aici, mi-a zis Margaret, făcându-mi semn spre un raft mai mic, plasat aproape la nivelul pieptului. Iată-le!

„Toate" însemna exact șase volume. Unul dintre ele conținea actuala colecție a descântecelor aprobate de Sabat. Un altul cuprindea descântece care fuseseră înlăturate în decursul ultimelor câteva decenii, și pe care mama mă lăsase să le copiez din grimoarele ei în jurnalele mele. Celelalte patru erau cărți cu descântece demult interzise vrăjitoarelor din Sabat. Nu fuseseră distruse din două motive: primul, că mama n-ar fi permis niciodată, și al doilea, că tâmpeniile astea erau practic inutile.

De mai mulți ani știusem despre existența acestor cărți cu descântece „interzise". Timp de mai mulți ani o bârâisem la cap pe mama să mă lase să le văd. În cele din urmă, ea capitulase, lăsându-le pe furiș pentru mine, ca dar pentru împlinirea a optsprezece ani. În ele, găsisem descântece inutile, cum era cel pentru evaporarea unei băltoace, sau cel pentru stingerea unei lumânări. Nu mă obosisem să-mi însușesc mai mult de două duzini din cele cam o sută de descântece din cărțile astea. Cele mai multe erau atât de penibile, încât aproape că nu le luam în nume de rău Străbunelor faptul că le înlăturaseră din grimoarele Sabatului, fie și numai pentru economie de spațiu.

În ultimă instanță, am început să frunzăresc unul dintre grimoarele acestea. M-am oprit la un descântec pe care-l învățasem, o incantație pentru producerea unei luminițe mici, pâlpâitoare, ca de lumânare. Descântecul interzis de Sabat, cu mingea de foc, era mult mai folositor. Pe acesta îl învățasem numai din cauză că implica focul, și eu încercasem totdeauna să-mi înving frica de flăcări.

Dar la prima privire aruncată asupra descântecului, ceva din el parcă mi-ar fi agățat creierul, determinându-mă să mă opresc.

Sub titlul „Descântec minor pentru iluminare", autoarea adău- gase: „elemental, foc, clasa 3". Mai văzusem însemnarea asta, de curând. Mi-am smuls din raniţă unul dintre cele două grimoare secrete şi am deschis la pagina cu colţul îndoit care conţinea descântecul cu mingea de foc. Iată, şi acolo, sub titlu: „elemental, foc, clasa 3".

O, Doamne, era posibil ca asta să fie? Îmi tremurau mâinile în timp ce răsfoiam până la un alt descântec pe care izbutisem să stăpânesc, din grimoarul de nivelul al treilea, un descântec de invocare a vântului. Sub titlul: „elemental, vânt, clasa 1". Mi-am scormonit creierul după numele celor două duzini de descântece învăţate din manualele interzise. Care să fie cel cu...? Da, ăla era. Un descântec pentru stingerea focului. Un mic descântec prostesc, care invoca o simplă suflare de vânt, suficientă doar cât să stingă o lumânare. Îl încercasem de câteva ori, până îmi reuşise, trecând apoi mai departe. Luând un alt grimoar de pe raft, l-am răsfoit până când am găsit descântecul. „Descântec minor pentru invocarea vântului: elemental, vânt, clasa 1."

Acestea erau grimoarele secundare. Acum ştiam de ce reuşisem să stăpânesc patru descântece terţiare: pentru că învăţasem descântecele secundare din cărţile acestea.

Deodată, a sunat cineva la uşă. Margaret a sărit cât colo, ca o pisică speriată.

— E Savannah, i-am zis.

Am cules toate cele patru grimoare de pe etajeră, mi le-am îndesat în geantă alături de celelalte două, şi am pornit spre uşă.

— N-ai voie să le iei, a strigat Margaret după mine.

Am coborât treptele în salturi şi am deschis uşa din spate.

— Lucas zice că trebuie să plecăm, m-a anunţat Savannah. Se face târziu.

— Sunt gata. Dă-mi voie doar să-mi iau pantofii.

Dar, amintindu-mi de celălalt scop al vizitei noastre, m-am întors din nou spre Margaret.

– Poţi să-mi împrumuţi maşina ta? Doar pentru astă-seară. Te rog?

– Nu cred că...

– O să am grijă. Îţi fac plinul, ţi-o spăl, orice. Te rog, Margaret.

– Savannah? a zis Margaret, abia acum observându-şi pentru prima dată strănepoata. Ai lăsat-o singură afară, Paige? Ce-a fost în mintea ta?

– N-am lăsat-o singură. Zău, chiar am nevoie să-mi împrumuţi maşina.

– Dar cine...

A aruncat o privire afară, şi ochii ei au desluşit contururile lui Cortez, care aştepta în curte. Imediat, a trântit uşa.

– Aşa... tu... mi-ai lăsat nepoata cu un vrăjitor?

– Poate părea neobişnuit, dar n-am prea reuşit să-mi găsesc o babysitter.

– Lucas e un tip ca lumea, tanti Margaret, a asigurat-o Savannah. Poţi să ne împrumuţi maşina? Am nevoie de chestiile alea pentru prima mea menstruaţie...

– Lui Savannah tocmai i-a venit ciclul, am întrerupt-o eu. Putem să luăm maşina? Chiar nu mai am deloc ceai contra durerilor menstruale, şi ea are crampe destul de urâte.

Savannah a făcut o mutră de totală agonie.

– A, da. Înţeleg, a zis Margaret, îndulcindu-şi tonul. E prima oară, nu-i aşa, dragă?

Savannah a încuviinţat, ridicând o pereche de ochi ca de căţeluş rănit spre strămătuşa ei.

– Mă doare rău.

– Da, mă rog... Păi, cred că, dacă aveţi nevoie să vă folosiţi de maşina mea...

– Te rog, i-am zis.

Margaret şi-a găsit cheile şi mi le-a întins.

– Ai grijă prin parcări, nu mai departe de săptămâna trecută mi-a îndoit cineva portiera.

I-am mulțumit și am îmboldit-o pe Savannah spre ușă, ca nu cumva să mai aibă Margaret timp să se răzgândească.

Următoarea oprire: Salem, Massachusetts, epicentrul de renume mondial al isteriei vânătorii de vrăjitoare.

Pot exista opinii contradictorii cu privire la cauzele care au dus la isteria vânătorii de vrăjitoare abătute peste Salem în anul 1692. Teoriile abundă. Am citit de curând până și ceva în care sursa nebuniei era atribuită unui soi de mană a culturii de secară, un mucegai, sau, oricum, ceva capabil să-i înnebunească pe oameni. Ceea ce știm, fără discuție, este că viața nu era prea amuzantă pentru adolescente în America puritană. În asprele ierni din Noua Anglie era chiar și mai rău. Băieții, cel puțin, puteau să meargă să vâneze și să întindă capcane. În schimb, fetele erau nevoite să se restrângă la casele lor și la corvezile gospodărești, legile puritane interzicându-le să danseze, să cânte, să joace cărți sau să se angreneze în practic oricare formă de distracție.

În timp ce intram cu mașina în Salem, mi-am imaginat-o pe Savannah aruncată în lumea aceea. Înregimentată, reprimată și restricționată. Plictisită ca naiba. S-ar mira cineva dacă ar primi cu înflăcărare un divertisment? Poate chiar o mică poznă răutăcioasă? În iarna lui 1692, fetele din Salem au descoperit exact așa ceva, sub forma unei femei bătrâne, o sclavă pe nume Tituba.

Tituba îi aparținea reverendului Samuel Parris și-i era dădacă fiicei acestuia, Betty, pe care, după toate relatările, o iubea ca pe o bunie. Ca să se distreze pe durata lungilor luni de iarnă, Tituba le-a arătat, lui Betty și prietenelor ei, câteva trucuri magice, probabil doar simple numere de prestidigitație învățate prin Barbados. După ce a trecut iarna, vestea despre noua distracție s-a răspândit prin comunitatea fetelor aflate la vârsta adolescenței și

una câte una, acestea și-au găsit pretexte ca să viziteze casa parohială.

În ianuarie, Betty, cea mai tânără din tot grupul, s-a „îmbolnăvit", conștiința ei puritană fiind, probabil, pusă în încurcătură de toate discuțiile acestea despre magie și vrăjitorie. Apoi, și alte fete au fost cuprinse de „febră". Reverendul Parris și alții au insistat ca fetele să numească persoanele care le chinuiau. Betty a numit-o pe Tituba, și la sfârșitul lui februarie, bătrâna sclavă a fost arestată, sub acuzația de vrăjitorie.

Și așa a început totul. Curând, fetele au devenit dependente de atenția publică. Nemaifiind legate de casă și de vatră, au devenit celebrități. Singura modalitate de a-și prelungi momentul de faimă era să ridice miza, să se comporte și mai sălbatic, să pară și mai posedate. Să denunțe și mai multe vrăjitoare. Și asta au și făcut. Curând, oricare femeie pe care fetele aveau motive s-o displacă le-a căzut victimă.

Patru vrăjitoare din Sabat au murit. De ce? Vânătoarea de vrăjitoare țintește deseori persoanele cu abateri sociale sau sexuale, în mod special pe femeile care nu se conformează regulilor sociale acceptate pentru sexul lor. Este o descriere valabilă pentru numeroase vrăjitoare din cadrul Sabatului. Caracterizate de franchețe și independență, ele adesea trăiau fără să se căsătorească — dar asta nu echivala cu celibatul — stil de viață care nu putea să fie prea popular în puritana Nouă Anglie. Stilul acesta de viață, și nu vrăjitoria, le-a dus pe acele vrăjitoare spre eșafod.

Am încercat să le explic asta celor din Sabat. Și cum au reacționat ele? M-au aprobat în totalitate, și au declarat că, dacă femeile acelea ar fi avut suficientă minte, încât să lase capul plecat și să se conformeze regulilor, n-ar mai fi murit. Puteam eu să mă bat și cu capul de pereți.

Astăzi, vânătorile de vrăjitoare din Salem reprezintă o atracție turistică. Mi se zbârlește pielea pe mine, însă partea bună constă în existența a foarte multe Wicca practicante prin regiune, și a câtorva magazine New Age în Salem, având la vânzare ingrediente pe care cu mare greutate le-aș fi putut găsi altundeva.

Cea mai mare parte a Salemului „turistic" se închidea cam pe la ora cinei, însă magazinul căutat de noi rămânea deschis până la nouă seara. Drumurile erau liniștite și am găsit ușor loc de parcare. Pe urmă, ne-am îndreptat spre miezul zonei turistice, vreo câteva străzi mărginite de copaci, rezervate exclusiv traficului pietonal. Am avut nevoie de mai puțin de douăzeci de minute ca să strâng ce-mi trebuia, după care ne-am întors la mașina lui Margaret și am pornit spre autostradă.

— Avem două ore de pierdut, am zis, în timp ce pătrundeam din nou pe autostrada 1A. Vreo idee? Nu putem să culegem ienupărul decât după miezul nopții.

— Dar pentru ce ne trebuie ienupăr? s-a interesat Savannah.

— Ca să ne apere de amestecul din partea unor farmece rele.

— Aha, corect. Și țărâna de pe mormânt când o luăm? Asta trebuie culeasă fix la miezul nopții.

— Poate găsim vreun ienupăr prin cimitir, a adăugat Cortez.

— Ce cimitir? m-am mirat eu. Nu scrie nimic despre țărână de pe mormânt în cartea ceremoniei, Savannah. Avem tot ce ne trebuie, cu excepția ienupărului.

— Hm, hm. Ne trebuie țărână de pe mormânt.

— Savannah, eu cunosc ceremonia. Am trecut personal prin ea, și am mai verificat o dată azi-noapte însemnările mamei.

— Mda? Ei bine, mama *mea* mi-a spus totul despre ceremonie și știu că îmi trebuie țărână de pe mormânt.

– Îți trebuie pământ. Pământ obișnuit, adunat oricând, de oriunde.

– Ba nu, îmi trebuie...

– Pot să fac o sugestie? s-a amestecat Cortez. În interesul evitării problemelor ulterioare, v-aș sfătui să vă clarificați între voi unghiurile de vedere asupra ceremoniei.

– Hm? s-a mirat Savannah.

– Să vă comparați informațiile, i-a tradus el. Avem în față un indicator de parcare. Trage pe dreapta, Paige. După cum ai spus, nu avem.

Asta nu face parte din ceremonie, am protestat, patrulând între doi copaci în timp ce-o ascultam pe Savannah. Absolut deloc. Nu se poate.

– De ce? Din cauză că așa zice Sabatul? Asta-i ce mi-a zis mama să fac, Paige.

Dar nu e ceremonia corectă.

Cortez a tușit încetișor.

– Vreo altă sugestie? Poate ar trebui să luăm în considerare posibilitatea să fie vorba despre o variantă a ceremoniei acceptate de Sabat.

– Dar nu e, am insistat. Nu poate să fie. Ascultă cuvintele. Nu că... Ba nu, las-o baltă.

– Latina mea este perfect funcțională, Paige. Înțeleg pasajul suplimentar.

Poate că înțelegi tu cuvintele, dar nu le înțelegi și semnificația.

Ba da, le înțeleg. Am ceva cunoștințe cu privire la mitologia vrăjitoarelor. Pasajul suplimentar este o invocație adresată lui Hecate, zeița greacă a vrăjitoriei, o zeitate pe care Sabatul și majoritatea vrăjitoarelor moderne n-o mai recunosc. Invocația îi cere lui

Hecate să-i acorde vrăjitoarei forța de a-și revărsa răzbunarea asupra dușmanilor săi, și să-i elibereze puterea de toate restricțiile. În privința capacității lui Hecate de a îndeplini o astfel de dorință, recunosc că dau prea puțină crezare existenței unor astfel de zeități.

— Mersi, la fel. Și-atunci, tu afirmi că, din moment ce pasajul ăsta nu are niciun efect, nu facem niciun rău dacă-l urmăm?

A tăcut puțin, acordându-i întrebării întreaga atenție.

— Nu. Cu toate că mă îndoiesc de existența lui Hecate *per se*[1], trebuie să recunoaștem amândoi că există o anumită forță care ne dăruiește puterea. Hecate este doar o referință arhaică la aceeași forță.

S-a oprit, întorcându-și privirea spre Savannah, care stătea cocoțată pe o masă pentru picnic.

— Savannah, ai putea să ne lași singuri, te rog? Aș avea ceva de vorbit cu Paige.

Savannah a încuviințat și, fără să protesteze câtuși de puțin, a pornit spre leagănul gol aflat de cealaltă parte a parcării. Zău că trebuia să învăț și eu cum se face asta.

— Ți-am spus despre varianta Cabalei pentru ceremonia voastră, a început Cortez, după plecarea ei. N-ar fi posibil să existe și alte permutări?

— Cred că da. Dar asta e... asta e...

Am scuturat din cap.

— Poate că pasajul în plus nu înseamnă nimic, poate că nu aduce nicio diferență, dar nu pot să risc. Ar însemna să cer să i se acorde ceva lui Savannah, ceva care nu cred că ar trebui să aibă nicio vrăjitoare.

— Ar însemna să ceri ca lui Savannah să i se acorde puterile depline, fără restricții: aceasta ar fi o abilitate pe care nu crezi că ar trebui s-o aibă nicio vrăjitoare?

[1] *Ca atare*, în limba latină.

– Nu-mi denatura vorbele. Eu am trecut prin ceremonia mamei şi sunt bine.

– Da, eşti. Eu nu susţin...

– Iar eu nu cer asigurări. Savannah e deja mai puternică decât mine la făcutul farmecelor. Poţi să-ţi imaginezi cât de periculoasă ar putea să devină cu şi mai multă putere?

– Aici, nu pot să te contrazic. Tu eşti vrăjitoarea, tu eşti singura care poate desfăşura ceremonia în folosul ei.

S-a apropiat cu un pas, punându-şi vârfurile degetelor pe braţul meu.

– Du-te să vorbeşti cu ea, Paige. Trebuie să punem lucrurile la punct înainte de miezul nopţii.

O dilemă mormântală

— Nu vreau! a strigat Savannah, şi vocea ei a răsunat prin întreaga parcare pustie. Nu vreau să fac ceremonia tâmpită a Sabatului vostru! Mai bine nu fac nicio ceremonie, decât să rămân o vrăjitoare inutilă din Sabat

— Ca mine.

— N-am vrut să spun asta, Paige. Tu nu eşti ca ele. Nici nu mi dau seama de ce-ţi mai pierzi vremea cu ele. Tu ai putea să te descurci cu mult mai bine.

— Nu vreau să mă descurc mai bine. Vreau să fac să *fie* mai bine. Pentru noi toate.

Savannah a clătinat din cap.

— Eu nu vreau să fac ceremonia voastră, Paige. Nu vreau. O fac a mea, ori deloc. Nu înţelegi? E ce mi-a cerut mama să fac. Asta a vrut ea pentru mine.

Pentru că nu i-am răspuns suficient de repede, chipul lui Savannah s-a schimonosit de furie.

— Asta era, nu? Nu vrei, din cauză că vine de la mama, din cauză că tu nu ai încredere în ea.

— Nu e că n-aş avea încredere…

— Nu, ai dreptate, nu e. E din cauză că o urăşti. Tu crezi despre ea că a fost un soi de monstru.

Am făcut un pas spre Savannah, dar ea m-a împins cu atât de mare forță, încât m-am împiedicat și am căzut peste masa pentru picnic.

– Mama a avut grijă de mine. *Ea* n-ar fi lăsat-o pe Leah să se mai apropie vreodată de mine.

Am tresărit.

– Savannah, eu...

– Nu, taci. Mi s-a acrit să te tot ascult. Tu ai impresia că mama a fost rea, din cauză că a practicat magia neagră? Nu, asta n-a făcut-o să fie rea, a făcut-o inteligentă. Cel puțin, ea a avut curajul să plece din Sabat, nu să ardă gazul pe-acolo ca să învețe descântece tâmpite pentru copii de grădiniță și să se creadă regina vrăjitoarelor.

M-am dat înapoi, ciocnindu-mă încă o dată de masă și lăsându-mă să cad cu putere pe bancă. Imediat, și-a făcut grăbit apariția Cortez, dinspre pădurea care străjuia parcarea, unde fusese să îngroape Mâna Gloriei. Am scuturat din cap ca să-l previn să nu se apropie, dar Savannah s-a interpus pe direcție, înălțându-se deasupra mea.

– Știi ce? mi-a zis. Știu din ce cauză nu vrei să faci ceremonia aia pentru mine. Din cauză că ești geloasă. Din cauză că mama ta te-a făcut să treci prin ceremonia aia inutilă a Sabatului, iar acum e prea târziu, așa ai rămas. Nu poți să te mai întorci și s-o faci din nou. Nu poți să ajungi mai puternică de-atât. În consecință, vrei să mă ții și pe mine pe loc, din cauză că mama ta n-a...

– Ajunge, s-a amestecat Cortez, împingând-o pe Savannah de lângă mine. Ajunge, Savannah.

– Dă-te înapoi, vrăjitorule, l-a repezit ea, întorcându-se spre el.

– Dă-te tu înapoi, Savannah, a replicat el. Imediat.

Savannah s-a pleoștit deodată la față, ca și cum toată furia i s-ar fi scurs dintr-odată.

— Întoarce-te la leagăn și calmează-te, Savannah, i-a poruncit el.

Ea s-a supus, răspunzând doar printr-o aproape imperceptibilă înclinare a capului.

— Las-o să se ducă, m-a sfătuit Cortez, în șoaptă, când m-a văzut că dau să mă ridic. O să fie bine. Iar tu ai o hotărâre de luat.

Și, cu asta, s-a așezat lângă mine și n-a mai suflat o vorbă până când nu mi-am luat eu hotărârea.

S-o forțez pe Savannah să se limiteze la mai puțin decât i-ar fi întregul potențial? De îndată ce-aș fi făcut alegerea, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. O vrăjitoare are o singură noapte la dispoziție ca să întoarcă foaia propriului său destin. Melodramatic, dar adevărat.

Oare să fi fost eu geloasă pe Savannah, pentru că avea încă posibilitatea de a deveni o vrăjitoare mai puternică? Nu. Nici nu-mi trecuse așa ceva prin gând, până nu pomenise ea despre asta. Iar acum, că pomenise, totuși, îmi dădea de gândit. Șansa mea trecuse. Dacă, așa cum pretinsese Eve, această cealaltă ceremonie ar face ca o vrăjitoare să devină mai puternică, atunci, da, mă durea să mă gândesc că o ratasem. Dacă mi s-ar fi oferit posibilitatea de a alege, fără discuție că aș fi optat pentru ceremonia mai puternică. Și chiar fără să știu dacă ar fi condus la efectul dorit, chiar fără să știu cât de multă putere ar fi putut să-mi dăruiască, mi-aș fi asumat riscul.

Dar aveam încredere să-i dăruiesc toată această putere lui Savannah? Dă-mi mie capacitatea de a omorî, și n-o să mai trebuiască să-ți faci niciodată griji că nu l-aș sufoca pe oricare ticălos ce mi-ar tăia calea pe autostradă, știind că puterea asta îmi va fi suficientă. Dar cu Savannah era altceva. Ea deja își întrebuința puterile la cea mai măruntă provocare. Ieri, când l-am găsit pe

investigatorul acela în casa noastră, Savannah tocmai dăduse cu el de perete. Oare s-ar fi mărginit la așa ceva, dac-ar fi putut să-l omoare? Cu toate acestea, nu puteam să aștept ca să văd dacă ea va depăși faza nesăbuinței de acum; ori oficiam ceremonia în a opta zi, ori n-o mai făceam niciodată. Și, odată cu asta, venea o altă responsabilitate: dacă-i dăruiam astfel de puteri lui Savannah, trebuia s-o mai și învăț cum să și le stăpânească. Eram, oare, capabilă de așa ceva?

Chiar dacă mama ei i-o fi transmis lui Savannah unele atitudini pe care le dezaprobam cu tărie, nu puteam să nu recunosc faptul că Eve își iubise fiica și-și dorise pentru ea tot ce era mai bun. Iar, după credința ei, „ce era mai bun" însemna ceremonia asta. Puteam îndrăzni să-i pun credința la îndoială?

Dar cum aș putea să iau o astfel de decizie, atât de repede? Aș fi avut nevoie de zile, poate chiar de săptămâni. În timp ce eu nu aveam la dispoziție decât câteva minute...

M-am dus până în spatele leagănului lui Savannah, care se balansa, răcâind pământul cu pantofii ei sport și stârnind nori de praf.

— O să fac ceremonia, am anunțat-o. Ceremonia ta.

— Zău? s-a bucurat ea. Dar, văzându-mi fața, zâmbetul i s-a șters. N-am vrut, Paige... să zic ce-am zis.

— Ce s-a zis, s-a zis.

Și am pornit înapoi spre mașină.

Am condus în tăcere, răspunzând doar la întrebările care-mi erau adresate direct.

— Pot să văd grimoarele, Paige? m-a rugat Savannah, lungindu-şi gâtul de pe bancheta din spate. I-am făcut un semn de încuviinţare. Poate reuşesc să te ajut să le înveţi, a adăugat ea. Sau, poate le învăţăm împreună.

Trebuia să spun ceva. Nu mă pricep să ţin supărarea: mi se pare că seamănă prea mult cu îmbufnarea.

— Sigur, i-am răspuns. Sună... bine.

Cortez şi-a întors privirea spre grimoarul din mâinile lui Savannah, apoi spre mine. N-a zis nimic, dar ochii lui musteau de curiozitate.

— Mai târziu, i-am zis, numai din mişcarea buzelor.

A încuviinţat, şi tăcerea şi-a reluat dominaţia, până când am ajuns la marginea oraşului East Falls.

— OK, am zis, în timp ce intram în oraş, avem de luat o hotărâre. Avem nevoie de ţărâna asta de pe mormânt, dar nici prin gând nu-mi trece să mă apropii de cimitirul din East Falls. Ultimul lucru de care mai am nevoie acum ar fi să se uite cineva pe fereastră din spital şi să mă vadă fugind printre pietre funerare. Aşadar, avem două posibilităţi. Una, să mergem în cimitirul regional. A doua, să mergem în ăsta de aici, din oraş, dar să te duci tu după ţărână, Cortez.

Mi-a răspuns cu un oftat.

— OK, bănuiesc că asta îmi răspunde la întrebare: pornim spre cimitirul regional.

— Nu aceasta era propoziţia faţă de care îmi exprimam obiecţiile.

— Şi atunci, ce e-n neregulă?

— Nimic.

Savannah s-a lungit peste spătarul scaunului meu.

— E şucărit din cauză că îi spui şi-acum...

Cortez i-a tăiat vorba.

— Nu sunt „şucărit” din nicio cauză. Cimitirul oraşului este mai aproape. O să iau eu ţărâna.

— Nu te superi?

— Absolut deloc. Ar trebui să pot aduna ţărâna prin gard, fără să mai fiu nevoit să pătrund de-a binelea în cimitir, şi, în consecinţă, fără riscul de a fi văzut.

— Acolo e unde l-au îngropat pe Cary? s-a interesat Savannah. Lângă gard?

— El cred că a fost incinerat.

Cortez mi-a făcut un semn de încuviinţare.

— Un deznodământ care, dacă n-ar fi fost hotărât anterior priveghiului, sunt foarte convins că ar fi fost luat în considerare ulterior.

— Nu, zău, am replicat, cutremurată de un fior. După asta, devin şi eu adepta incinerării.

— Staţi un pic, a insistat Savannah. Dacă pe Cary l-au incinerat, cum mai putem să luăm ţărână de pe mormântul lui?

— Nu mai luăm.

— Dar Lucas nu poate să-l ia chiar de la oricine, a protestat ea. Trebuie să fie de pe mormântul cuiva care a fost asasinat.

— Ce?

— Ăăă... nu v-am spus despre asta?

— Nu.

— Ăăă... mă scuzaţi, atunci.

— Avem — am zis, verificându-mi ceasul — patruzeci şi cinci de minute ca să găsim mormântul cuiva asasinat. Grozav. De-a dreptul grozav.

— Mai trage puţin pe dreapta, m-a sfătuit Cortez. Trebuie să ne cam gândim la asta.

Stăteam deja de aproape zece minute pe marginea drumului. Până la urmă, am oftat din rărunchi şi am clătinat din cap.

— Nu reuşesc să-mi amintesc măcar cine să fi fost ultima persoană asasinată în East Falls. Fata aia, Willard, a fost omorâtă de un şofer beat înainte de Crăciun, dar nu sunt sigură dacă asta se pune.

— Ar fi de preferat să nu riscăm.

Mi-am trântit capul pe rezemătoarea scaunului.

— OK, stați să mă gândesc, am zis, dar deodată mi-am îndreptat spinarea. Asta e! Femeia din salonul de pompe funebre! Cea din spatele draperiei! A fost împuşcată de cineva. Nu cunosc povestea — probabil din cauză că m-am ferit de ziare — dar asta înseamnă că a fost asasinată, nu-i aşa? Sau se încadrează doar la omor fără premeditare?

— Premeditat sau nu, se pare că ar fi un caz limpede de omucidere, ceea ce ne-ar fi suficient. Este înmormântată în oraş?

— Of, Doamne, nu ştiu. N-o cunoşteam. Probabil că nici nu era din East Falls, dar n-am cum să fiu sigură. Fir-ar să fie! Ba, la stați! Ar trebui să fi scris în ziarul local, este? Dac-am putea să facem rost de ziarul de săptămâna trecută...

— Şi cum ar fi posibil? s-a interesat Savannah.

— Numai un pic lasă-mă să mă gândesc, am zis. Şi, după câteva clipe, am zâmbit. M-am prins! am anunțat. Elena. E ziaristă! Ar trebui să aibă ea posibilități, nu?

— Are sigur acces la serviciile agențiilor de ştiri online, a încuviințat Cortez, înmânându-mi telefonul lui mobil. Zi-i să caute tot ce găseşte despre Katrina Mott.

— De unde-i ştii numele? s-a mirat Savannah.

— De pe avizierul din afara salonului funerar, de ieri. Nu erau decât două nume trecute pentru priveghi.

— Bună memorie, l-am lăudat eu.

A înclinat aprobator din cap şi mi-a deschis telefonul.

Așa cum sperasem, Elena nu se dusese încă la culcare, cu toate că era trecut de ora unsprezece, într-o seară a unei zile lucrătoare. Nu că ar fi avut o agendă socială mai încărcată decât a mea — stătea destul de mult pe acasă, adică la câteva ore distanță de orice club din oraș cu program nocturn — însă avea avantajul unor colocatari de vârstă mai mare de treisprezece ani, și care nu erau obligați să se trezească devreme ca să ajungă la serviciu, sau la școală. Plus toată povestea cu vârcolacii, care deseori aveau nevoie să stea până noaptea târziu. Când am sunat-o, era afară și juca touch football[1] cu câțiva camarazi din haită sosiți în vizită. Grea viață, hm?

A cules informațiile și m-a sunat după nici cinci minute.

— Katrina Mott, a început ea. Decedată vineri, 15 iunie. Împușcată mortal de concubinul său, în cursul unei discuții în contradictoriu, deoarece el a — și aici citez — „vrut să-i închid gura (obscenitate cenzurată) pentru totdeauna." Mie îmi sună a crimă. Sper că ticălosul primește pedeapsa pe viață.

— O viață de stat în închisoare și o viață în care să-l bântuie fantomele, dacă există dreptate pe lume. Spune și unde a fost îngropată?

— Ăăă... a, uite. Slujba funerară la salonul de pompe funebre din East Falls, urmată de înmormântare, marți dimineață, în cimitirul Pleasant View[2].

— Cimitirul regional. Perfect. Mersi.

— N-ai pentru ce. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor? Nick e aici în weekend. Am putea să venim toți trei: eu, Clay și Nick. Sau e exact ce *nu* ți-ar trebui?

---

[1] Variantă a fotbalului american în care purtătorul mingii este doar atins, în loc să fie placat.
[2] Priveliște plăcută.

— Cam așa ceva. Fără supărare, dar...

— Nici vorbă de supărare. Dacă ai nevoie de o musculatură mai discretă, pot să mă strecor până acolo și fără Clay. Măcar pentru un timp. Până când mă găsește. Totuși, vorbești de parcă ai avea totul sub control.

Am scos un sunet nepăsător.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine, da? a mai zis ea o dată. Chiar dacă nu-ți trebuie decât un bodyguard pentru Savannah. A rămas tot așa, că vine încoace luna viitoare, da?

— Absolut.

A izbucnit în râs.

— Mi se pare mie, sau îți simt ușurarea în voce? Abia așteptăm s-o avem la noi.

— M-hî. Dă-mi voie să ghicesc: „noi", însemnând tu și Jeremy.

Încă un hohot.

— Clay n-are nicio problemă cu venirea ei. Nu pot să spun că ar număra zilele, dar nici că se plânge. Iar la Clay, ăsta e aproape un semn de încuviințare.

— Încuviințare pentru Savannah, nu și pentru mine.

— Lasă-i timp. Și, a rămas că stați peste weekend, da? Și dăm o fugă cu mașina până la New York? Doar noi două?

— Absolut.

Savannah îmi tot făcea semne disperate spre telefon.

— Trebuie să te las, i-am zis Elenei. Vrea și Savannah să vorbească.

— Dă-mi-o, și mai vorbim noi curând.

În timp ce-i înmânam telefonul lui Savannah și porneam motorul, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Timp de două minute uitasem de toate celelalte. Două minute, în care putusem să văd din nou viitorul derulându-se exact așa cum îl planificam înainte de a începe toate astea. O să trec eu și peste ele. Iar pe urmă o să-mi savurez vara. O să am o săptămână fără Savannah în care să-mi strecor și ceva timp petrecut cu prietenii mei din

na Bostonului, plus un weekend la New York, ca să-mi apro-ndez prietenia cu Elena.

Pentru prima oară de la sosirea lui Leah în East Falls, puteam întrevăd o zi în care toate acestea aveau să fie doar o amintire, subiect de discutat cu Elena la un pahar de băutură într-un agerat de scump club de noapte din New York. Iar odată cu a mă străbătea un val de optimism reînnoit. Aveam să trec și nte asta.

Acum, nu mai trebuia decât să adun țărână de pe mormântul el femei asasinate, înainte să bată miezul nopții. Puteam să mă curc și cu așa ceva.

O plimbare plăcută, stricată

Cimitirul Pleasant View chiar oferea, în mod surprinză-tor, o priveliște plăcută, deși mă îndoiesc că vreunul din-tre locatarii săi ar aprecia-o. Pleasant View are o vechime mai mică de o sută de ani, însă deja este cvadruplu ca dimensiuni față de omologul său din East Falls, datorită unei seculare hotă-râri a consiliului municipal care le interzicea tuturor „noilor ve-niți" să cumpere vreo parcelă în interiorul orașului. Argumentul adus era imposibilitatea extinderii cimitirului din East Falls, așa că, dacă voiai să-i îngropi pe ai tăi alături de strămoșii lor, trebuia să deții deja acolo o parcelă de familie. Ca o versiune specifică pentru East Falls a unui club exclusivist. Serios. La primul meu picnic de când sosisem în oraș, trei persoane și-au găsit o moda-litate de a întreține o conversație prin afirmarea ulterioarei lor includeri în elita societății. „Ne-ați văzut cimitirul local? Destul de frumos, nu-i așa? Familia mea are o parcelă acolo, știți..." „Vedeți stejarul de lângă leagăne? Avem unul exact la fel pe parcela fa-miliei noastre din cimitir." „Eu sunt Emma Walcott. Familia mea este proprietara mausoleului din cimitirul local. Dați-mi mâna, vă rog."

Deşi conţine deja mult mai multe gropi decât cel din East Falls, Pleasant View se întinde pe o suprafaţă atât de mare, încât mormintele sunt foarte spaţiate, unele cufundate în văi, altele ascunse în pâlcuri de copaci, iar altele în mijlocul unor pajişti cu flori sălbatice. Legenda susţine că un filantrop anonim ar fi donat terenul, poruncind ca natura să fie lăsată pe cât posibil mai neprihănită. Membrii elitei din East Falls susţin că bătrânul ar fi renunţat la această proprietate ca să-şi mai reducă din impozite, iar consiliul regional ar fi fost prea cărpănos ca să mai cureţe terenul, însă e posibil ca ei să fie doar geloşi, din cauză că-şi vor petrece eternitatea înconjuraţi de un spital, un salon de pompe funebre şi un 7 Eleven[1].

Parcarea cimitirului Pleasant View era goală, după cum te puteai lesne aştepta, la ora unsprezece şi jumătate, marţi noaptea. Am evitat-o şi am oprit pe marginea drumului.

– Şi cum o s-o găsim? s-a interesat Savannah, mijind ochii prin bezna din afara maşinii.

– La poarta principală e o hartă care arată unde e îngropat fiecare.

– Foarte util.

– Util şi necesar, am zis. Unele dintre morminte sunt aproape ascunse printre copaci. Singura problemă e că poate n-au trecut-o încă pe hartă şi pe domnişoara Mott, caz în care vom fi nevoiţi să facem ceva cercetări.

În timp ce ne apropiam de hartă, m-a izbit un gând îngrozitor. Şi dacă Mott n-o fi fost îngropată azi? Anunţul ei mortuar prevedea

[1] Magazin dintr-un lanţ internaţional care comercializează mărfuri alimentare şi nealimentare mărunte şi oferă diverse mici servicii. Numele provine de la orarul iniţial, de la 7 dimineaţa la 11 seara, interval neobişnuit de lung pe vremea aceea (anii '30). Ulterior, multe unităţi au trecut la un program non-stop.

înmormântarea pentru azi-dimineață, dar fusese dat înainte ca trupul neînsuflețit să se ridice și să ia oamenii la pumni.

Spre ușurarea mea, locul în care era amplasat mormântul Katrinei Mott fusese însemnat cu creionul pe hartă.

— Vrei să mă duc eu să adun țărâna? m-a întrebat Cortez.

Am scuturat din cap.

— Aici nu risc să mă vadă cineva, așa că o s-o adun eu. Voi doi puteți să mă așteptați la mașină.

— No-no, s-a împotrivit Savannah. E țărâna mea. Te ajut s-o iei.

— Iar eu o să stau de pază în incinta cimitirului, s-a oferit și Cortez.

— Nu e nevoie, am zis. E întuneric și izolat. Nu poate să te vadă nimeni.

— Nu mai spune!

Mormântul Katrinei Mott era aproape de centrul cimitirului, amplasat într-un pâlc de cedri în formă de U. Părea destul de ușor de găsit, și probabil că așa ar fi și fost… pe timpul zilei. Noaptea, în schimb, toți copacii arătau la fel, și capacitatea mea de a estima distanțele era grav compromisă de faptul că abia dacă puteam să văd la cinci pași, în oricare direcție. Dac-o fi fost luna pe cer, probabil că s-o fi ascuns în clipa în care am intrat noi în cimitir.

După ce m-am împiedicat de două morminte, am rostit un descântec de creare a unei mingi de foc, care mi-a apărut imediat în palmă. Am aruncat-o și a început să plutească în fața mea, iluminându-mi drumul.

— Ei, *iată* ceva cu adevărat util, a remarcat Cortez.

— Pe-ăsta nu-l știi? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

— Va trebui să mă înveți.

— Mai întâi trebuie să mă învețe pe mine, a sărit Savannah. La urma urmei, *eu* sunt vrăjitoarea.

Cortez tocmai se pregătea să-i dea replica, dar deodată s-a oprit și a privit în jur.

— Iată... domnișoara Mott este înmormântată dincolo de movila de colo.

— De unde știi? s-a mirat Savannah.

Buzele lui au zvâcnit într-un zâmbet mititel.

— Prin magie.

— A memorat harta, am explicat eu. Aveam viroagă, colină, trei stejari, după care altă colină. Uite stejarii. Și-acum, haideți să ne mișcăm mai repede. Nu mai avem decât zece minute.

— Nu este necesar să fie exact când bate de miezul nopții, a precizat Cortez. Aceasta, mă tem, este o înfrumusețare romantică, dar ilogică. Ilogică, deoarece...

— Deoarece „când bate miezul nopții", în funcție de ceasul fiecăruia, nu e o descriere care să se omoare cu exactitatea, am intervenit eu, după care mi-am coborât privirea spre mormintele de la picioarele mele. Scuzați, oameni buni. N-am vrut să fac jocuri de cuvinte.

— Și-atunci, ce-a vrut să însemne? s-a interesat Savannah.

— Pur și simplu, că trebuie să aduni țărâna în crucea nop..., a încercat să-i explice Cortez, dar s-a întrerupt și a privit în jur. Altfel spus, cu aproximație la miezul nopții, plus sau minus cam o oră.

— Ei bine, eu n-am de gând să atârn prea mult pe-aici, am zis. Dacă pot să-l iau acum, îl iau, și am plecat.

— Dă-i bătaie, m-a aprobat Cortez. Văd ceva ienupăr pe-acolo. Îl culeg eu, după care mă postez de veghe cam pe la jumătatea urcușului pe movilă.

Nu ți se pare cam sinistru pe-aici? m-a întrebat Savannah, în timp ce ne cățăram anevoie pe colină, lăsându-l în urmă pe Cortez.

— De fapt, liniştit. Foarte liniştit.

— Crezi că aşa o fi când mori? Linişte?

— Poate.

— Cam plictisitor, nu crezi?

I-am zâmbit.

— Da, aşa bănuiesc. Sau, mai degrabă, doar o mică pacv O pauză.

— Înainte de ce?

Am ridicat din umeri.

— Haide, Paige. Tu ce crezi că se-ntâmplă? După toate astea

— Pot să-ţi spun ce mi-ar plăcea mie să se-ntâmple. Mi-ar pl cea să mă întorc.

— Să te reîncarnezi?

— Sigur. Să mă întorc şi să le iau pe toate de la capăt. Toate lu crurile bune şi rele. Asta îmi doresc eu, pentru eternitate.

— Dar tu crezi în ce se spune? Că te întorci cu aceleaşi per soane? Cu toate persoanele la care ai ţinut?

— Ar fi drăguţ, nu crezi?

— Mda, ar fi drăguţ, a încuviinţat ea.

Am parcurs în tăcere urcuşul rămas. Când am ajuns în vârf, Sa vannah s-a oprit.

— Ai auzit?

M-am oprit şi eu.

— Ce?

— Voci. Ca şoaptele.

— Aud vântul.

Am dat să pornesc mai departe, însă ea m-a prins de braţ.

— Nu, pe bune, Paige. Ascultă. Aud şoapte.

Vântul foşnea printre copaci. M-a străbătut un fior.

— OK, am zis, acum chiar că mă faci să-mi fie frică. S-a zis cu plimbarea noastră liniştită.

— Scuze, mi-a zis, zâmbind. Probabil că a fost doar vântul. Hei, dar dacă prietena necromantă a lui Leah ne-o fi urmărit până aici? Ar fi şi mai rău decât în salonul de pompe funebre, nu-i aşa?

— Mersi că mi-ai adus aminte.

— A, glumeam. Nu e nimeni aici. Uite, a adăugat, gesticulând spre panorama de la poalele colinei. Poţi să vezi de-aici tocmai până la intrare. Nu e nimeni. Şi, oricum, Lucas păzeşte poteca. E un tip OK, pentru un vrăjitor. Nu e cine ştie ce, dar măcar poate să strige şi să ne prevină.

— Sigur, numai că Leah poate să-l lase fără simţire până să termine el ce-ar avea de strigat.

Vocea lui Cortez s-a înălţat spre noi prin aerul inert al nopţii.

— Vă aud perfect. Aici suntem într-un cimitir: nu se găsesc prea multe lucruri care să interfereze cu sunetele.

— Scuze, am strigat spre el.

— M-ai auzit şi pe mine? s-a interesat Savannah.

— Care parte? Cea cu „un tip OK"? Sau cu „nu cine ştie ce"? Nu, mă tem că pe cea din urmă am ratat-o.

— Scuze.

Vocea lui a plutit din nou spre noi, după un zgomot care suna suspect de mult a chicotit.

— Acum, faceţi linişte şi puneţi-vă în mişcare, până nu aflăm dacă este într-adevăr posibil să faci zgomot într-atât, încât să trezeşti morţii.

În ce punem ţărâna? m-a întrebat Savannah, în timp ce ne apropiam de copacii care înconjurau mormântul lui Mott.

Am scos din buzunar o pungă pentru sandvişuri.

— O Baggie?

— O Baggie Ziploc.

— Vrei să pui țărână de pe mormânt într-o Ziploc? N-ar fi trebuit să avem o sticluță fițoasă, sau ceva?

— Mă gândisem să iau un borcan pentru gem, dar riscam să se spargă.

— *Un borcan pentru gem?* Ce vrăjitoare mai ești și tu?

— Una foarte practică.

— Și dacă Baggie se sparge?

Mi-am vârât mâna în buzunar și am scos o altă punguță.

— Baggie de rezervă!

Savannah a început să clatine din cap.

Mi-am croit drum printre cedri. În spațiul în formă de cupă delimitat de acel *U* erau trei morminte. N-am avut nevoie să citesc inscripțiile de pe pietrele funerare ca să-l găsesc pe-al lui Mott. țărâna proaspătă încă nu era acoperită de iarbă. Perfect.

Mi-am scos o lopățică din buzunarul gecii, m-am aplecat și m-am pomenit orbită de o bruscă explozie de lumină. În timp ce mă retrăgeam, împleticindu-mă, spre Savannah, mi-am stins globul luminos... și, cu toate acestea, lumina a rămas acolo. Cineva îndreptase fasciculul unei lanterne spre fețele noastre.

Savannah a început să rostească o incantație, dar i-am astupat gura cu palma înainte să și-o poată termina.

— Vezi? s-a auzit o voce de femeie. *Ea* este. Ți-am spus eu.

Lumina lanternei s-a lăsat în jos, și eu m-am pomenit față în față cu patru persoane, cu vârstele mergând de la cea a facultății până spre jumătatea drumului către pensionare.

— Uau, a șoptit cea mai tânără dintre ele, o femeie cu inele pe trecute prin buza de jos. E vrăjitoarea din ziare.

— Nu sunt... Ce căutați aici?

— Am impresia că ar trebui să-ți punem aceeași întrebare, mi-a dat replica un tip cam pe la douăzeci și ceva de ani, cu o șapcă de baseball pe cap.

O femeie de vârstă mijlocie, cea care vorbise prima, l-a sâsâit să tacă.

— Ea e aici pentru același motiv ca și noi.

— Să descopere comoara?

Femeia l-a privit încruntată.

— Să comunice cu lumea spiritelor!

— E adevărat că ai văzut-o ridicându-se din morți? a întrebat una tânără, arătând spre mormântul lui Mott. E foarte tare! Cum a fost? A zis ceva?

— Mda, i-a răspuns Savannah. A zis: „Mai enervează-mă tu mult, și-o să-ți rup..."

Am înghiontit-o să tacă.

— Voi știți ce faceți? Se numește profanare de morminte. E o... [illegible]...

Mi-am strecurat repede lopățica la spate.

— O infracțiune foarte gravă.

— Vezi să nu, a ripostat tânărul. Frate-meu e polițai. N-avem cum să dăm de belea, decât dac-o dezgropăm. Doar nu suntem proști.

— Nu, i-a dat replica Savannah, doar umblați brambura printr-un cimitir, căutând comori îngropate. „Hei, stați, am impresia că am găsit ceva! Nț, nu-i decât încă un cadavru în putrefacție."

— Ai grijă ce vorbești, fetițo, s-a răstit femeia mai matură. Cu toate că nu sunt de acord cu conceptul folosirii spiritelor pentru câștiguri materiale, necromanții din vechime procedau adesea exact așa. Ei credeau că morții pot să vadă totul — trecutul, prezentul și viitorul — permițându-le astfel să descopere locurile în care au fost ascunse comori.

Tipul mai vârstnic de lângă ea a scos un zgomot.

— Ai foarte mare dreptate, a zis ea. Bob dorește ca eu să clarific ceea ce se crede despre morți, că ar fi capabili să găsească *orice* comoară, nu numai pe cele pe care le-ar fi putut îngropa ei înșiși.

— Și-a spus toate astea dintr-un mormăit? a întrebat Savannah.

— Telepatie mentală, dragă. Bob s-a ridicat mai presus de tărâmul comunicării verbale.

— Poate c-o fi așa, dar sigur nu s-a ridicat mai presus de tărâmul justiției umane, am replicat, aplecându-mă să culeg de jos o farfurie cu ciuperci uscate, despre care mă îndoiam că ar fi shiitake[1]. Pun pariu că astea ajută la telepatia mentală, am zis. Poate că asta ar fi explicația pe care le-ați da-o polițiștilor.

— Nu e necesar să ne amenințí, dragă. Nu reprezentăm o primejdie nici pentru tine, nici pentru oricine altcineva. Noi vrem doar să comunicăm cu sărmana domnișoară Mott. Un spirit care-a fost trezit o dată rămâne foarte aproape de suprafață, după cum sunt convinsă că știi. Dacă am reuși să luăm legătura cu ea, poate ne-ar transmite vreun mesaj din Cealaltă Lume.

— Sau ne-ar spune unde să găsim comori, a adăugat tânărul.

Femeia mai tânără și-a dat ochii peste cap.

— Tu și cu Joe, tot timpul numai cu comoara voastră în cap, l-a apostrofat, după care și-a întors privirea spre mine. Joe e un alt membru al grupului nostru. Joe și Sylvia. Numai că Joe avea astă-seară programată o partidă de bowling, iar Sylvei nu-i place să conducă după ce se-ntunecă.

— M-hî.

— Nu trebuie să ne îngrijorăm că ăștia ar putea să scoale morții, Paige, mi-a zis Savannah. La cât sunt de proști, n-ar fi în stare să scoale nici...

I-am tras un cot, cerându-i să tacă.

— Vă mai rog, pentru ultima oară, să plecați.

Tânărul a făcut câțiva pași înainte, profilându-se amenințător deasupra mea.

— Sau ce?

---

[1] Soi de ciuperci cultivat în Estul Asiei și comercializat cu precădere în stare uscată, ca delicatesă culinară sau pentru proprietățile sale medicinale.

— Ai grijă, dacă nu vrei să-ţi arate ce, i-a atras atenţia Savannah.

— Asta-i o ameninţare?

— Ajunge, am zis. Şi-acum, plecăm cu toţii...

— Cine-a zis că pleacă? s-a împotrivit tânărul. Eu, unul, nu plec.

Femeia mai vârstnică îţi ţinea buzele strânse cu încăpăţânare.

— Nu plecăm până nu comunicăm cu lumea spiritelor.

— Perfect, a replicat Savannah. Uite, hai să vă ajut.

Şi-a ridicat tonul, făcând cuvintele să-i răsune prin tăcerea din jur, în timp ce recita o incantaţie în ebraică. M-am întors repede spre ea, cu gândul s-o opresc. Dar, până să pot, a şi terminat. Şi totul a rămas tăcut.

— Fir-ar al naibii, a bombănit, aplecându-se astfel încât s-o pot auzi numai eu. Ar fi trebuit să...

Deodată, a înţepenit din tot corpul, şi-a smucit capul pe spate, iar braţele i-au zburat în lateral. Un trosnet asurzitor a sfâşiat tăcerea, ca bubuitul a o sută de tunuri trăgând simultan. Un fulger a luminat cerul. Savannah s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, abia atingând pământul, tremurând din tot corpul. Am plonjat spre ea. Dar, când degetele mele i-au atins braţul, ceva m-a lovit în abdomen, azvârlindu-mă într-o piatră funerară.

Foarte tare... în sensul rău

DUPĂ CE MI-AM REVENIT de pe urma căzăturii, am observat că Savannah se prăbușise. Cei patru pretinși necromanți erau toți în picioare, roată în jurul trupului ei întins cu fața în jos. M-am ridicat și am dat fuga spre Savannah. Zăcea inconștientă, albă la față.

— Chemați o ambulanță, le-am cerut celorlalți.

Nu s-a mișcat nimeni. I-am verificat pulsul lui Savannah. Slab, dar regulat.

— Uau, a exclamat femeia tânără. A fost, cum să zic, foarte tare.

— Chemați naibii o ambulanță! am mârâit eu printre dinți.

Încă o dată, nu s-a clintit nimeni. În jurul nostru, aerul devenise nemișcat, dar simțeam cum trosnește electricitatea prin el. Auzind un sunet prin apropierea copacilor, mi-am ridicat privirea și am văzut o siluetă apropiindu-se de noi. Venea cineva.

Cortez. Perfect. El avea telefon mobil.

Mi-am ridicat capul ca să-i cer să se grăbească, și am văzut silueta răsărind dintre copaci. Dar nu era câtuși de puțin o siluetă. Era o masă zvârcolitoare de lumină roșiatică, răsucindu-se în ea

[illegible]şi, devenind albastră, apoi verde, apoi galbenă. La stânga mea, fuioare de lumină se înălţau uşor din pământ, închegându-se în corpuri informe care pluteau deasupra solului, după care săgetau prin aer. Am rămas toţi să ne holbăm, pironiţi locului, cum, una după alta, aceste eterice fantasme de culoare se ridicau din pământul din jurul nostru.

– Ooo, s-a extaziat tânăra. Cât sunt de frumoase!

Luminile au început să săgeteze aerul peste tot în jurul nostru, căpătând viteză, repezindu-se prin atmosferă. Una s-a înălţat chiar lângă mine, apoi a cotit brusc şi a plonjat spre capul meu. Tot aerul mi-a ieşit din plămâni, literalmente absorbit. Am icnit. Lumina a zburat apoi departe, printre copaci.

Dintr-odată, pământul a început să se cutremure. Luminile se revărsau tot mai năvalnice din pământ. Ceva m-a izbit cu putere, împingându-mă mai departe de Savannah. Un urlet asurzitor a despicat aerul. M-am aruncat spre Savannah, însă un gheizer luminos a erupt între noi, împingându-mă la loc. Pământul s-a zguduit, doborându-mă în genunchi. Urlet după urlet sfâşiau noaptea.

– Savannah! am strigat.

În clipa în care am deschis gura, tot aerul mi-a fost smuls din gât. Un glob luminos mi-a înconjurat capul, absorbindu-mi oxigenul din mine. O durere ascuţită mi-a spintecat pieptul. Nu puteam să respir. Şi, în timp ce mă zbăteam, lumina părea să capete formă. Mi-am repezit ghearele spre atacatorul meu, dar degetele mi-au trecut prin el.

– Nu te mai zbate! mi-a rostit o voce în ureche.

Eu m-am zbătut şi mai tare, bătând cu braţele şi cu picioarele în chestia aia.

– Fir-ar a naibii, Paige, nu te mai zbate! Faci doar să fie mai rău!

Cortez? Când creierul meu i-a identificat vocea, trupul mi-a rămas nemişcat pentru o fracţiune de secundă. Lumina s-a

evaporat şi am căzut pe spate, lovindu-mă de pământ şi înghiţind cu lăcomie aerul. Cortez s-a aplecat asupra mea.

— Era un koyut. Sunt fiinţe care se hrănesc cu energie. Dacă te lupţi cu ele, nu faci decât să produci şi mai multă.

L-am împins de lângă mine şi m-am ridicat în capul oaselor, căutând-o disperată cu privirea pe Savannah.

— E chiar aici, m-a informat Cortez, arătându-mi spre un trup lungit cu faţa în jos imediat în urma lui. N-are nimic. O s-o duc eu. Trebuie neapărat să trecem dincolo de copaci.

Fără să mai stea pe gânduri, a ridicat-o şi am luat-o la fugă. Când am ajuns pe pajiştea de dincolo de copaci, Cortez m-a oprit.

— Trebuie s-o trezim, mi-a zis. Ce farmec a făcut?

— Nu... nu ştiu.

Mi-am întors din nou privirea spre pâlcul de copaci. Lumina se înălţa ca o pâlnie spre vârfurile coroanelor. Urletele se auzeau înfundat, ca şi cum ar fi fost antifonate de pădurice. Un bărbat a ţipat.

— Trebuie să-i ajut pe ceilalţi, am zis, dând s-o rup la fugă.

Cortez s-a întins după mine şi m-a înhăţat.

— Un koyut nu omoară. De îndată ce victima îşi pierde cunoştinţa, îl lasă în pace. Este nevoie să ne concentrăm asupra lui Savannah. Ce-a spus?

— Era în ebraică. Nu sunt prea bună la ebraică, dar cred...

Am închis ochii şi mi-am forţat inima bubuitoare să-şi încetinească bătăile, ca să mă pot concentra.

— A zis ceva despre invocarea unor forţe. Forţe, sau energii, nu ştiu sigur ce anume.

— A invocat energiile pământului. Un farmec de-al vrăjitorilor.

— Îl ştii?

— Ştiu *despre* el. Nu l-am învăţat, din cauză că nu se număra printre lucrurile de care mi-aş imagina vreodată că aş avea nevoie să le folosesc. Prin el, se cheamă spiritele pământului, nu ca

să îndeplinească vreo sarcină, în mod deosebit, ci doar să reacționeze și să facă tot ce poftesc. Este considerat un farmec provocator de haos.

— Nu mai spune, am zis eu. Ce-o fi fost în mintea lui Savannah?

— N-a... n-a mai mers până acum, am auzit vocea subțire a lui Savannah din spatele nostru. Tot ce-am obținut vreodată a fost ceva zgomot și fulgere luminoase. Ca un fel de farsă. Magie de doi bani. Numai că, de data asta...

— Numai că, de data asta, s-a comportat exact după intenție, a completat-o Cortez. Datorită, fără îndoială, puterii tale crescânde. Plus faptului că ai ales să-l faci într-un cimitir, un loc bogat în energii.

Am îngenuncheat lângă Savannah.

— Ești teafără?

S-a împins în coate, ridicându-se în capul oaselor.

— Mda. Scuzați-mă pentru asta, a adăugat, cu un mic zâmbet. A fost foarte tare, nu?

Am privit-o amândoi chiorâș.

— Am vrut să zic, foarte tare în sensul rău.

— Propunerea mea ar fi să socotești că descântecul acesta poate fi înlăturat în deplină siguranță din repertoriul tău, i-a zis Cortez. De asemenea, aș propune să ne întoarcem la mașină, înainte ca luminile să atragă...

— Tot mai am nevoie de țărână, i-am atras atenția.

— Eu sunt iute, s-a oferit Savannah. Pot s-o iau eu.

— Nu! am exclamat amândoi, la unison.

Cortez a insistat să mă urmeze până la marginea crângului de copaci, astfel încât să-mi poată sări în ajutor dacă se întâmpla ceva nedorit. Nu s-a întâmplat. Între timp, luminile se mai estompaseră, până la nivelul unei străluciri delicate, iluminând poienița și pe cele patru personaje zăcând într-o binecuvântată inconștiență.

Am umplut ambele pungi cu țărână, mi le-am îndesat în buzunare și m-am întors la Cortez și la Savannah.

— Și, cum arată spiritele? s-a interesat Savannah, urmărind cu privirea strălucirile învolburate, multicolore.

— Nu sunt spirite de oameni, i-am zis. Spirite ale naturii și energiile lor. Hai să mergem.

Savannah s-a îndepărtat cu câțiva pași de copaci, dar deodată s-a oprit și a început să privească fix, încremenită.

— Da, foarte drăguț, am zis, întinzându-mă s-o apuc de braț. Și-acum, hai!

Încă o dată, i-a înțepenit trupul. Un val de energie fizică a țâșnit din ea, doborându-ne de pe picioare, atât pe mine, cât și pe Cortez. Pământul s-a cutremurat. Un geamăt scăzut, aproape imperceptibil, părea să emane din însăși scoarța lui. Gheizere de pământ au erupt dintr-odată, purtate în sus de jeturi luminoase cu viteza unor rachete. Pe urmă, vântul a început să țipe: nu era un vaiet, ci un țipăt strident, interminabil, care m-a făcut să mă îndoi de mijloc, astupându-mi urechile cu palmele.

Cortez m-a apucat de umăr și m-a zgâlțâit, transmițându-mi din buze „La mașină" de îndată ce a reușit să-mi capteze atenția. Apoi, și-a săltat pe umăr trupul fără vlagă al lui Savannah și a pornit în fugă. L-am urmat.

Imediat cum am trecut de coama dealului, am zărit lumini în depărtare. Nu licăririle spiritelor, ci extrem de umana lumină a farurilor și girofarurilor de la mașinile poliției. Mi-am întors privirea spre Cortez, dar el își ținea capul în jos, luptându-se s-o ducă pe Savannah spre vârful abruptului deal. Am strigat la el, dar vaietul vântului mi-a supt cuvintele de pe buze. Întinzându-mă, l-am apucat de poalele tricoului. S-a răsucit, aproape împiedicându-se și căzând peste mine. L-am prins, ajutându-l să-și restabilească echilibrul, după care i-am arătat spre drumul de jos.

Luminile intermitente ale mașinilor de poliție străpungeau acum întunericul nopții, adăugându-se mulțimii de fascicule luminoase revărsate prin porțile cimitirului. Buzele lui Cortez s-au mișcat într-o înjurătură mută; a făcut imediat stânga-mprejur. I-am arătat spre pădurea din stânga noastră, și mi-a răspuns printr-un semn de încuviințare.

În timp ce goneam spre pădure, țipetele și luminile ne urmărau. Nu, alegerea cuvintelor a fost total nepotrivită, dând de înțeles că spiritele încercau să ne atace; nu încercau deloc. Pur și simplu, veneau după noi, ieșind din pământ pe urmele noastre. Oriunde altundeva, zarva dădea impresia să se stingă. Sau poate că așa ni se părea, în comparație cu haosul care erupea în jurul nostru. Dar nu aveam de gând să mă opresc pentru o examinare științifică a situației.

Cum am ajuns în pădure, Cortez a lăsat jos trupul lui Savannah. Apoi, și-a ridicat mâinile și a rostit câteva cuvinte. Și, după ce a spintecat aerul cu mâna dreaptă, spiritele au dispărut.

– Credeam că nu poți să faci farmece de genul ăsta, i-am zis, horcăind disperată după aer.

– Am afirmat că n-am sesizat necesitatea învățării modului de a invoca astfel de spirite. Cu toate acestea, am sesizat o necesitate vizibilă de a învăța cum să anulez invocarea. Din nefericire, este un farmec cu efect limitat din punct de vedere geografic.

– Ceea ce înseamnă că, dacă ieșim din pădure, or să se întoarcă. E perfect, din partea mea. N-am mai alergat atât de repede din școala primară. Ba nu, uită ce-am spus. N-am mai alergat atât de repede *niciodată*.

M-am lăsat în jos, lângă Savannah, și i-am verificat semnele vitale. Era inconștientă, dar respirația n-avea nimic în neregulă.

– Cum se face că ele tot vin după ea? m-am interesat.

– Sincer să fiu, n-am idee. Poate că se hrănesc cu energia ei. Aș putea presupune, din cunoștințele mele despre folclorul

vrăjitoarelor, că brusca explozie a puterilor unei vrăjitoare pe durata primei ei menstruații le face pe acestea imprevizibile.

— E un eufemism.

M-am rezemat de trunchiul unui copac. La picioarele mele, un fuior de lumină s-a înălțat, plutind, dinspre pământ. Am sărit în sus atât de iute, încât m-am lovit cu capul de o creangă de deasupra.

— Credeam că ai...

Cortez mi-a făcut semn să tac. Sub ochii mei, lumina a continuat să se ridice. Dar, spre deosebire de spiritele de mai devreme, era de un alb pur și plutea în sus la fel de alene ca fumul unui foc pe cale să se stingă. Iar când a ajuns la o înălțime de aproximativ un metru și jumătate, s-a oprit și a început să pâlpâie, devenind tot mai densă.

Simțind o mișcare în stânga mea, am întors capul și am văzut alte patru coloane luminoase, fiecare de o altă înălțime. I-am adresat o privire întrebătoare lui Cortez, însă el a ridicat o mână, parcă vrând să-mi transmită că trebuie să privesc și să aștept. Conurile de lumină au căpătat contururi. Particule luminoase s-au revărsat din toate părțile, adăugându-se la siluete și dând precizie formelor.

În fața mea stăteau cinci persoane îmbrăcate în veșminte specifice epocii coloniale: un bărbat și un băiat cu pieptare și nădragi bufanți, o femeie și o adolescentă cu jachete croite pe corp, fuste și bonete albe, și un țânc de sex nedefinit, într-o tunică albă, lungă. Cu toate că luminile rămăseseră albe, formele erau într-atât de clare, încât puteam să văd până și cutele din jurul ochilor bărbatului. Iar ochii aceia priveau fix drept într-ai mei. Deodată, bărbatul s-a întors către femeie și i-a spus ceva, mișcându-și buzele fără să scoată vreun sunet. Ea a încuviințat și i-a răspuns.

— Fantome, am zis.

Fata și-a lungit gâtul și s-a încruntat la mine, după care i-a spus ceva mamei sale. Pe urmă, băiatul a întins mâna spre Cortez

Tatăl lui a făcut un salt înainte și l-a prins de braț, mișcându-și buzele într-o mustrare mută. Până și țâncul se holba la noi, cu ochii mari. Când am făcut un pas spre copil, mama l-a cules în brațele ei, privindu-mă cu ferocitate. Tatăl s-a dus spre soția lui, făcându-le semn celor doi copii să se apropie. Mâinile băiatului au alcătuit semnul deochiului.

— Doar că ei nu știu cine sunt fantomele, am zis.

Cortez mi-a răspuns printr-un zâmbet aproape insesizabil.

— Dar tu știi?

Familia, acum strânsă ciorchine, ne-a întors spatele și a început să se îndepărteze. Țâncul ne-a zâmbit și ne-a făcut semne cu mâna peste umărul mamei lui. I-am răspuns, fluturându-mi și eu mâna spre el. Cortez și-a întins mâna stângă. Credeam c-o să facă și el semne de rămas-bun, dar l-am auzit rostind câteva cuvinte în limba latină. Iar când și-a strâns pumnul, familia a început să se vadă tot mai șters. Chiar înainte să dispară, fata ne-a aruncat o privire acuzatoare peste umăr.

— Odihniți-vă în pace, am șoptit, apoi m-am întors spre Cortez. Credeam că ai spus despre descântecul lui Savannah că invocă spiritele naturii, nu fantome.

— Așa este, dar se pare că are cu mult mai multe efecte decât ar fi fost menit vreodată să aibă.

— Și cum le facem să înceteze?

— Scoțând-o pe ea din cimitir.

— Și cu asta se termină?

— Așa sper. Acum, dacă vom pleca din pădurea aceasta, spiritele se vor întoarce, dar, așa cum ai văzut, nu au în intenție să cauzeze vătămări. Trebuie doar să treci prin ele, așa cum ai trecut prin iluzia creată de vrăjitorul acela, în salonul de pompe funebre.

— M-am prins. Dac-o luăm spre sud, nimerim în șosea. Nu e departe, așa că putem...

Un urlet mi-a tăiat vorba. Dar nu era urletul vreunui spirit, ci urletul deslușit al unui câine luând urma.

— Copoii iadului, presupun, a zis Cortez.

— N-aş paria contra. Dar cred că sunt câini pentru urmărire, probabil veniţi cu poliţiştii.

— A, uitasem de poliţişti. Problema numărul şaizeci şi trei, bănuiesc.

— Şaizeci şi patru: trupurile fără simţire împrăştiate în jurul mormântului Katrinei Mott sunt numărul şaizeci şi trei. Sau vor fi, când se vor trezi, am adăugat, inspirând adânc. OK, hai să ne gândim. E un râu la vest. Câinii nu pot să urmărească mirosul şi prin apă. Plus că e în direcţia opusă, aşa că vom avea un avans.

— Spre vest să fie, atunci, a acceptat Cortez, săltând-o pe umăr pe Savannah, încă inertă. Ia-o înainte.

Aşa că am fugit; cât mai departe de poliţişti înarmaţi ai statului, printr-o masă învolburată de spirite, urmăriţi de lătrăturile copoilor, înconjuraţi de ţipetele damnaţilor. Ştiţi, eu cred că mintea are şi ea un punct de saturaţie, dincolo de care nu-i mai pasă câtuşi de puţin. Spirite? Copoi? Poliţişti? De-aia nu mai poţi [illegible] doar aleargă mai departe, şi-or să dispară toţi.

Toată povestea asta cu fuga începe să devină plicticoasă, aşa că iată versiunea condensată: alergat spre râu. Înaintat plescăind prin apă. Constatat că n-ai reuşit să scapi de copoi. Aruncat mingi de foc spre copoi. Notat în minte să expediezi o donaţie consistentă către SPCA[1]. Ajuns la şosea. Pornit în pas alergător spre maşină. Prăbuşit, horcăind, lângă maşină. Târâtă de Cortez în maşină. Bălmăjit scuză despre astmul din copilărie. Notat mental să te înscrii la o sală de sport.

— Ai ţărâna? m-a întrebat Cortez.

— Ţărâna?

N-aş putea să vă descriu privirea lui. Şocul. Incredulitatea. Oroarea.

— A, ţărâna *aia*, am zis, scoţând ambele pungi din buzunar. O am.

---

[1] Societatea pentru Prevenirea Cruzimii asupra Animalelor.

I-am încredinţat lui Cortez sarcina condusului, ca să pot sta pe bancheta din spate împreună cu Savannah, care încă nu-şi revenise în simţiri. Am făcut bine şi deoarece, cu toate că mă consider o şoferiţă excelentă, am foarte puţină experienţă în domeniu, fiindcă totdeauna am preferat să merg pe jos sau pe bicicletă. Consecinţa acestui fapt este că, dacă m-aş fi aflat eu la volan, aş fi fost prea puţin pregătită să mă descurc cu ce s-a întâmplat mai departe.

Cortez a intrat pe şosea, alegând să nu ne întoarcem spre autostradă, ci mergând mai departe pe drumul de pământ, cât mai departe de porţile principale ale cimitirului. Cu toate acestea, până să ajungem la prima bifurcaţie, sirenele au început să urle în spatele nostru. M-am răsucit ca să privesc în oglinda retrovizoare şi am văzut o maşină a poliţiei statului care se năpustea spre noi, fulgerând cu luminile sale intermitente.

– Mama mă-sii! am exclamat. Să nu tragi pe dreapta!

– Nici nu aveam de gând. Aveţi amândouă centurile legate?

– Da.

– Ţineţi-vă bine, atunci.

Şi, cu asta, a stins farurile şi a apăsat pe acceleraţie.

Un hoț de mașini cu conștiință

Mașina lui Margaret era un Oldsmobile. Un Olds bătrân[1], probabil de pe la mijlocul anilor optzeci. Asta înseamnă că gonea ca vântul, dar nu lua curbele prea bine, după cum avea să descopere Cortez prima dată când a virat într-un ac de păr și a fost cât pe ce să intre în șanț. La capitolul plusuri, Olds-ul, fiind un autoturism lat, era bun și pe tra[illegible] off-road.

Da, am zis „off-road", adică să părăsești drumul și s-o tai prin câmpul unui agricultor. Imaginați-vă numai, vă rog: e trecut de miezul nopții, nu se văd nici lună, nici stele, farurile sunt stinse, și tu gonești pe un câmp plin de făgașe cu peste șaizeci la oră. Dați-mi voie să vă asigur, pe scara groazei pure, se situează cam pe același palier ca atunci când un koyut îți suge tot aerul din tine.

Cum am reușit să ajungem în celălalt capăt al câmpului fără să ne răsturnăm, e o problemă care mă depășește. Automobilul nici măcar n-a derapat vreodată. Și n-am făcut nici cincisprezece metri pe câmp, când mașina poliției a bătut în retragere.

---

[1] *Old*, în limba engleză.

Am țâșnit de partea cealaltă pe un drum de țară pustiu.

— Sunteți tefere? s-a interesat Cortez, reducând viteza.

— Zguduite, dar bine. Ăsta zic și eu pilotaj.

— Unde suntem? a întrebat Savannah, ridicându-se în șezut.

— În drum spre casă, i-am răspuns.

Cortez ne-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare.

— Din nefericire, situația este destul de încurcată. Aș presupune că polițiștii aceia ne-au notat numărul de înmatriculare.

— Ai dreptate. La asta nu m-am gândit.

— Nu-ți face griji. Înseamnă doar că va trebui să abandonăm mașina în afara orașului și să mergem pe jos prin pădure. Când vom ajunge la tine acasă, va trebui s-o suni pe domnișoara Levine și să-i aduci la cunoștință situația. Dacă o va vizita poliția până dimineață, ea va putea pretinde că automobilul a fost furat în timp ce dormea. Dacă n-o vor contacta până la ora nouă, aș recomanda să sune și să raporteze dispariția mașinii.

— Poliție? s-a mirat Savannah, clipind somnoroasă. Care poliție?

Nu întreba, i-am zis. Și să nu mai faci în viața ta farmecul ăla. Te rog.

Am invocat poliția?

— Într-un fel, i-a răspuns Cortez. Voi trage pe dreapta aici. Bănuiesc că ne-ar rămâne de făcut un drum de douăzeci de minute pe jos.

A oprit mașina intrând cu botul printre copacii de la marginea unei păduri, lăsându-i partea din spate ieșită, astfel încât să poată fi descoperită, dar nu cu prea mare ușurință.

Să lăsăm cheile în contact? am întrebat, în timp ce-mi săltam rucsacul pe umăr.

Nu, așa s-ar provoca prea multe întrebări cu privire la modului în care ar fi putut hoții să obțină cheile. Mai bine facem astfel încât să arate ca un furt de mașini tipic.

Şi, desfăcându-şi geaca, a scos la iveală o minusculă trusă de unelte.

— O porneşti atingând firele? s-a mirat Savannah, aplecându-se peste spătarul scaunului. Super! Ai şutit maşini când erai puşti?

— Categoric nu.

— Dă-mi voie să ghicesc, am zis. Încă unul dintre talentele acelea îndoielnice, dar necesare. Precum ştiinţa de a anula invocarea fantomelor şi de a scăpa de o maşină urmăritoare.

— Exact.

— Câte maşini ai şutit? s-a interesat Savannah, în timp ce coboram din automobil şi porneam mai departe pe jos.

— Două. În ambele cazuri, vă asigur, era absolut ultima soluţie. M-am pomenit fără mijloc de transport şi în nevoie urgentă de aşa ceva. Din fericire, niciunul dintre vehicule n-a fost avariat, şi am reuşit să le las în locuri sigure, după ce le-am spălat şi le-am umplut rezervoarele.

— Pun pariu, am zis, zâmbind, că asta i-a făcut pe poliţiştii să se scarpine în creştet: un hoţ de maşini cu conştiinţă!

Savannah şi-a dat ochii peste cap.

— Dar voi chiar nu faceţi niciodată vreo faptă rea?

— Eu am furat un tub de ruj când aveam doisprezece ani.

— Mda, mi-ai povestit despre ăla, a replicat ea, întorcându-şi privirea spre Cortez. Ştii ce-a făcut? L-a furat, după care s-a simţit atât de vinovată, încât a trimis banii prin poştă pe adresa magazinului. Cu tot cu taxe. Voi chiar daţi un exemplu prost, să ştiţi.

— Un exemplu *prost*?

— Sigur. Cum v-aţi putea aştepta să mă ridic la nivelul ăsta? Într-o zi, o să am nevoie de ceva şedinţe serioase de terapie.

— Nu-ţi face griji, am asigurat-o. Am pus bani deoparte pentru asta.

— Nici nu mă îndoiesc, a bombănit Savannah. Dar despre

— Vine o mașină, am anunțat. Fuga de pe drum!

Ne-am repezit pe un câmp.

— Faci deseori chestii de-astea, Lucas? a vrut să știe Savannah. Urmăriri cu mașini și fuga de poliție și așa mai departe?

— Ocazional, cu toate că aș ezita s-o calific ca pe o întâmplare frecventă.

— Întrebarea e, cât de frecvent trebuie s-o faci atât de frecvent? am zis.

— Nu foarte frecvent, mi-a răspuns, zâmbind.

— Așadar, suntem speciale? a întrebat Savannah.

— Extrem de speciale.

— Asta nu cred că e de bine, am apreciat eu.

Mi-am transferat rucsacul pe celălalt umăr. Cortez a întins mâna să mi-l ia el, dar i-am făcut semn că nu e cazul.

Savannah s-a împiedicat de un mușuroi de cârtiță, după care și-a iuțit pașii ca să ajungă lângă Cortez.

— Așadar, ăsta ce fel de caz ar fi? În comparație cu celelalte pe care le-ai avut?

— Frenetic.

Savannah și-a întors privirea spre mine, așteptând lămuriri.

— Înseamnă că-i dăm tot timpul de lucru. În principal, din cauză că noi înșine provocăm cam jumătate din probleme.

Cortez a zâmbit iar.

— Trebuie s-o recunosc, voi două aveți o predilecție unică pentru crearea de noi provocări.

— Unică, a repetat Savannah. Asta înseamnă că suntem speciale.

— M-hî, am aprobat-o eu.

Ne-am strecurat în casă în același fel în care am ieșit, venind prin pădure și apoi traversând în goană curtea și intrând pe ușa din

spate. O privire rapidă spre peluza din faţa casei ne-a confirmat justeţea unei astfel de precauţii: încă erau vreo trei-patru persoane campate acolo. Una dintre ele îşi ridicase chiar şi un mic cort. Asta m-a făcut să mă gândesc la posibilitatea de a institui o taxă de şedere.

După ce am trimis-o la culcare pe Savannah, am sunat-o pe Margaret. Conversaţia a decurs cam aşa:

Eu: Ăăă, am avut o problemă cu maşina ta...

Ea: Un accident! Vai de mine, şi ratele la asigurare...

Eu: N-a fost niciun accident. Suntem cu toţii nevătămaţi, inclusiv maşina. Doar c-a trebuit s-o lăsăm baltă.

Ea: Aţi intrat cu ea în baltă?

Eu: Scuze. Am vrut să zic: „s-o abandonăm". Poliţiştii ne-au văzut numărul şi...

Ea: Poliţiştii?

Eu: Totul e bine, dar când o să ţi-o găsească poliţia, să spui că a fost furată.

Ea: Furată?

Eu: Exact. Spui că era pe alee când te-ai dus la culcare şi n-ai mai văzut-o de-atunci. Nu pomeni despre chei. Iar dacă poliţiştii îţi zic ceva despre cimitir...

Ea: Cimitir?

Eu: Le spui că nu ştii nimic despre aşa ceva.

Ea: Păi nu ştiu!

Eu: Bun. Orice ţi-ar spune, tu nu ştii nimic. Nu m-ai văzut de mai multe zile. Dacă-mi găsesc amprentele în maşina ta, asta-i din cauză că mi-ai împrumutat-o luna trecută, bine?

Ea: Amprente? Vrei să spui, amprente digitale? Dar ce Dumnezeu ai mai...

Eu: Trebuie să închid. Mersi că ne-ai lăsat să luăm mașina. Mă revanșez eu față de tine. Pa.

Când am intrat în living, l-am găsit pe Cortez stând în picioare în fața televizorului și schimbând canalele.

— Televiziunea, am zis, în timp ce mă prăbușeam pe canapea. Minunată invenție. Perfectul antidot irațional pentru o zi afurisită. Și, ce e în program?

— *Noaptea morților vii.*

— Ha-ha.

— Vorbesc cât se poate de serios, a zis, dând înapoi cu câteva canale și oprindu-se la imaginea alb-negru a unui mort viu gemând și bălăbănindu-se în jurul unei case de țară.

— Cam pare cunoscut, am zis. Nu cumva am mai văzut așa ceva?

— Ieri. În salonul de pompe funebre.

— Nu, nu acolo. Morții vii de-acolo erau cu mult mai înfricoșători. Și nu se clătinau. Mă rog, Cary da, dar numai din cauză că era cam turtit. Hmmm... unde am mai văzut eu asta? Monștri înconjurând o casă, ținându-i prizonieri pe locatarii dinăuntru, refuzând să plece. Ia stai! Uite, e peluza din fața casei mele. Uite, e și o femeie goală. Pun pariu că e o Wicca.

— Mă bucur că mai poți să și râzi de asta.

După câteva clipe de ezitare, am aruncat o privire spre el.

— Știi, dacă ajunge să fie prea mult... adică, nu e nici pe departe cazul drăguț și ușor de susținut la tribunal pe care, probabil, ți l-ai fi închipuit. Aș înțelege dacă te-ai hotărî să te retragi.

— Și să ratez toată distracția? a replicat, expediind un zâmbet strâmb în direcția mea. Nici gând!

Ne-am privit unul pe celălalt pentru câteva clipe, după care el s-a grăbit să-și întoarcă fața spre televizor și să-și reia parcurgerea canalelor.

— Nu, stai, i-am zis. Întoarce-te la film. Mi-ar prinde bine o distracție lejeră. Câțiva zombi mâncători de carne omenească ar putea fi tocmai ce-mi trebuie.

A dat înapoi la filmul acela vechi, după care și-a plimbat privirea de la fotoliul pliant la canapea și înapoi, ca și cum ar fi încercat să se hotărască unde să stea. I-am indicat printr-un gest celălalt capăt al canapelei. A încuviințat și s-a așezat lângă mine.

— Ce vedem? a întrebat Savannah, țopăind spre noi în cămașa ei de noapte.

— Eu și cu Paige vedem *Noaptea morților vii*. Tu te duci la culcare.

— Tocmai am umplut un cimitir cu spiritele invocate. Cred că am vârsta necesară pentru vizionarea unui film de groază, a răspuns ea, trântindu-se pe fotoliul pliant. Avem chips, sau altceva?

— Tu crezi că am mai fost la cumpărături în ultima vreme? am replicat. Foarte curând o s-ajungem la murături și zacuscă.

— Ăștia sunt zombi? a comentat ea, pufnind. Penibil!

— E un film vechi, i-am explicat. Efectele speciale nu erau prea avansate.

— Ce efecte speciale? Un tip mânjit cu rimel pe sub ochi. Am văzut în mall alții mai de speriat!

— Nu ți-a spus cumva Paige să te duci la culcare, Savannah? a întrebat-o Cortez.

— Mda, bine. Și-așa era tâmpit filmul, a bombănit Savannah, plecând în grabă.

După câteva minute, am oftat.

— Chiar că e tâmpit filmul. Dar sunt prea agitată ca să pot dormi.

— Mi s-a, hm, părut mie, sau ai pomenit ceva despre anumite grimoare noi?

Mi-am îndreptat brusc spinarea.

– Tii, așa e. Era să uit. Chiar voiam să le încerc în seara asta.

– Aveai de gând, presupun, să-mi spui despre ele...

Și-a lăsat fraza să atârne în aer. I-am zâmbit.

– Aveam de gând să-ți spun despre ele, nu-i așa?

Și i-am spus.

Valvă de presiune

— ESTE POSIBIL, MI-A ZIS, când am terminat de povestit despre grimoare.

— Posibil? Insinuezi că logica mea are o fisură?

— N-aş îndrăzni. Spun doar că are sens şi, de aceea, este posibil. Vrăjitoarele din afara Sabatului au folosit magia vrăjitorilor de multe generaţii. Ar fi plăcut să le vedem recăpătându-şi ce le aparţine.

I-am zâmbit.

— Ar fi? Dar ştii ce-ar însemna, nu? Farmecele astea ar putea să niveleze terenul de joc.

— Aşa ar şi trebui să fie.

M-am lăsat cu spatele pe pernele canapelei.

— Oare să fie acelaşi tip care bătea toba despre „limitările ereditare" ale puterilor vrăjitoarelor?

— Întruchipam personajul cu care credeam că te vei simţi cel mai în largul tău. Am avut de-a face cu destule vrăjitoare, ca să ştiu să nu le subestimez capacităţile. Nu toţi vrăjitorii le urăsc pe vrăjitoare, nici măcar nu manifestă antipatie faţă de ele. Mulţi însă, da — până şi dintre cei care ar fi consideraţi bărbaţi cumsecade, virtuoşi.

— Vrăjitori cumsecade, virtuoși?

— Nu, nu este un oximoron. Nu toți vrăjitorii sunt malefici. Să afirmi așa ceva ar fi asemănător cu a susține că toate vrăjitoarele sunt slabe și fricoase, ceea ce sunt convins că n-ai aprecia. Un stereotip devine stereotip când un procentaj semnificativ al populației pare să se conformeze la el. Spre deosebire de unele stereotipuri, cel al vrăjitorului corupt moral este, din nefericire, valid.

— Puterea absolută corupe absolut.

— Exact. Cei care aleargă după visul puterii absolute, așa cum este cazul multor vrăjitori, se pomenesc obsedați de ea.

— Așadar, tu nu tânjești după puteri mai mari?

— Lucrul după care tânjesc, mi-a răspuns el, privindu-mă în ochi, este, după cum cred că știi, o mai mare cunoaștere: cel mai bun repertoriu posibil de descântece și puterea de a scoate tot ce e mai bun din el. Când afirm că sunt încântat de faptul că ai descoperit grimoarele acestea, trebuie să recunosc, nu mă pot împiedica să nu-l văd ca pe o ocazie de a asimila descântece noi.

— Și nu pot să ți-o iau în nume de rău. Dar nu crezi că e posibil să fi dat dovadă de naivitate? Crezând că nu vom fi niciodată corupți de propria noastră căutare a puterii?

— Poate.

— Iată ce răspuns categoric!

— N-ar fi o dovadă de naivitate din partea mea să gândesc că nu este posibil să fiu naiv?

— Ajunge, am exclamat. Mă faci de mi se-nvârtește capul. E vremea să încercăm un descântec nou.

S-a foit pe locul lui, trăgându-se puțin mai în față.

— Ai avea… vreo obiecție față de prezența unui spectator?

Am zâmbit.

— Nicidecum.

Mi-am strâns cărțile și am coborât amândoi la subsol.

Când am spus că speram să învăț un descântec nou, exact asta am vrut să însemne: un descântec nou. Oricât de mult mi-aș fi dorit să testez întreaga carte, speranța de a învăța fie și un singur descântec putea însemna o exagerare. Ca să reușesc un farmec din grimoarele de nivel terțiar, trebuia mai întâi să stăpânesc unul din cartea cu cele secundare, ceea ce ar lua timp.

Mi-am domolit și mai mult propriul entuziasm insistând să procedez într-o manieră logică. Astă-seară nu-mi doream numai să învăț ceva nou, ci și să-mi pun teoria la încercare. Oare era necesar să învăț descântecul secundar corespunzător, înainte de a-l putea încerca pe cel terțiar?

Ca s-o probez, am ales farmecul de sufocare. Din moment ce-l exersasem deja ore în șir fără succes, constituia alegerea perfectă. Dacă-mi reușea după ce învățam descântecul secundar, avea să vină în sprijinul ipotezei mele. Farmecul de sufocare era clasificat ca elemental de aer, clasa a cincea. O căutare prin cartea cu secundarele mi-a demonstrat că nu învățasem niciun descântec de aer. Perfect.

Descântecul secundar de aer corespunzător era unul care provoacă sughițul. Poate că în școala primară ar fi fost amuzant, dar pentru oricine depășise vârsta de zece ani însemna un descântec destul de ridicol. Privit prin prisma logicii, totuși, avea sens: atât sughițul, cât și sufocarea, înseamnă întreruperi ale respirației. Când trecusem pentru prima oară prin grimoarele respective, încercasem și descântecul acesta, doar ca să mă distrez, dar mă oprisem înainte de a-l putea stăpâni. Dacă teoria mea era corectă, asta ar putea explica de ce descântecul de sufocare dăduse anumite semne că mi-ar ieși, până la urmă: pentru că învățasem parțial, descântecul secundar.

Izbită de o idee, mi-am scos grimoarul cu descântecele aprobate de Sabat și am frunzărit până la o pagină aflată aproape de sfârșit: un descântec pentru lecuirea sughițului, pe care-l învățasem cu ani în urmă. Era un elemental de aer, clasa a cincea. Descântecul primar. Mai întâi înveți să lecuiești sughițul, apoi cum să-l provoci, și în cele din urmă deprinzi metoda prin care oprești de tot respirația.

— Te superi dacă te fac să sughiți? l-am întrebat pe Cortez.

— Ce?

— Să sughiți. Am nevoie să-ți provoc un acces de sughițuri. E vreo problemă?

— N-aș putea spune că s-ar mai fi oferit vreodată o fată să-mi provoace așa ceva.

— E un descântec, i-am zis. Nu-ți face griji, știu și unul de leac.

— Pe acesta trebuie să mi-l arăți și mie. Cel de leac, nu de provocat. Niciodată n-am avut prea mare noroc cu ținutul respirației.

— Nu? Atunci, stai să vezi descântecul pe care o să-l încerc nu acum.

Înainte de a putea spera în reușita descântecului cu sughițul, trebuia să-l exersez. Prezența lui Cortez nu-mi distrăgea atenția, probabil și fiindcă era îndeajuns de prevenitor ca să stea în spatele meu, astfel încât să nu mă simt ca și cum aș da un spectacol.

După douăzeci de minute de rasoleală cu descântecul, mi-am intrat în ritm, așa că l-am rugat pe Cortez să treacă în fața mea. Când s-a conformat, era mai degrabă cu fața spre perete, decât direct spre mine. Asta-mi facilita sarcina. Atât de mult, de fapt, încât descântecul mi-a ieșit de la a doua încercare. Pe urmă, desigur, a trebuit să mai fac vreo jumătate de duzină de încercări, ca să fiu sigură că-l știam cum trebuie. Când am propus o nouă încercare, Cortez m-a proclamat pe deplin competentă în privința descântecului pentru provocarea sughițului și a implorat un răgaz pentru refacerea respirației.

Pe urmă, am trecut la descântecul de sufocare. M-am hotărât să-l încerc pe propria-mi piele. Lucas trecuse prin destule în noaptea asta. Mi-au trebuit douăzeci de minute până să pot recita incantația. Nu era una dificilă. Era în latină, limba cu care eram cel mai bine familiarizată pentru descântece. Întârzierea a rezultat dintr-un singur factor: emoțiile. Atât de multe speranțe ale mele se înhămaseră la descântecul ăsta, încât mă încurcam în cuvinte. Am încercat să-mi spun mie însămi că nu contează chiar atât de mult, că, dacă dau greș, o să găsesc o altă cale, dar nu mi-a folosit la nimic. Știam cât e de important și nu puteam să mă conving singură de contrariu. Abia îndrăzneam să pronunț cuvintele, temându-mă de un eșec, de parcă, dac-o dădeam în bară numai de data asta, vraja s-ar putea risipi cumva, și nu va mai putea fi regăsită vreodată.

După ce m-am poticnit cu incantația de câteva ori, am schimbat tactica și am început cu rândul al doilea. Lăsând deoparte introducerea, era garantat că descântecul va da greș, așa că mă puteam concentra asupra recitării. Deoarece îl mai încercasem de multe ori înainte, am reușit să prind repede ritmul.

Cuvintele curgeau, inflexiunile și nuanțele mi se revărsau de pe limbă. Un descântec bine rostit e o adevărată muzică. Nu un psalm, sau un cântec, e muzica limbajului pur, muzica lui Shakespeare, sau a lui Byron. Pune emoție și convingere în spatele acestor cuvinte, și ele capătă puterea unei opere: fără ca măcar să înțelegi cuvintele, poți să le simți înțelesul.

Am închis ochii și mi-am revărsat sufletul în cuvintele acestea, mi-am revărsat în ele fiecare dram de dorință, de frustrare și de ambiție. Vocea mi s-a ridicat până când n-am mai putut simți cuvintele ieșindu-mi din gât, ci doar le-am putut auzi reverberându-se în jurul meu. Am repetat incantația, încă o dată, și încă o dată. Apoi, am auzit și primul rând cum curge nestingherit. Cuvintele s-au înălțat într-un crescendo, iar odată cu versul final, și suflarea mi-a zburat de pe buze. Am icnit, aproape înecându-mă

În clipa în care mi-a revenit suflul, cuvintele au pornit iar, ca de la sine. Fereastra de deasupra capului meu zornăia în timp ce recitam incantația. Crengile tufelor de trandafiri râcâiau geamul. Când am terminat de rostit cuvintele, am început să împroșc, cu răsuflarea tăiată.

Încă o dată, am luat-o de la capăt. Trapa se încovoia și gemea. Când descântecul se apropia de sfârșit, ușile s-au deschis brusc. O rafală de vânt a intrat vâjâind, lovind coșurile cu rufe curate. Și, odată cu ultimul cuvânt, suflul mi-a fost smuls cu atâta forță, încât am căzut cu fața în jos și am leșinat.

Următoarea imagine pe care am avut-o în fața ochilor a fost cea a lui Cortez, zguduindu-mă de umeri.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat, când am deschis ochii.

Buzele mi s-au arcuit lent într-un zâmbet.

— Cred că mi-a reușit, i-am zis.

— Așa s-ar zice, mi-a răspuns el, examinând din ochi teancurile de rufe spulberate de vânt din jurul nostru. Și-acum, după ce ai dovedit că descântecul funcționează, și că tu poți să-l rostești cu succes, nu cred că te-ar deranja dacă fac și eu o încercare.

Am smuls grimoarul de lângă el.

— Nu. E al meu!

Și, râzând, am început să flutur cartea, exact unde nu putea el s-o ajungă. Zâmbind, s-a întins după ea, dar eu am îndepărtat-o iar, cât pe ce să cad pe spate. S-a aplecat. Și, când fața i-a ajuns aproape de a mea, s-a oprit, clipind. Știam la ce se gândea. Și știam că n-o s-o facă. Așa că am făcut-o eu.

Mi-am ridicat gura până la a lui și l-am sărutat.

Cortez a făcut ochii mari. Am râs, aproape să mă desprind din atingerea buzelor, dar până să pot cădea la loc, m-a tras spre el, surprinzându-mă cu forța sărutării lui. Orice i-ar fi lipsit din punctul de vedere al tehnicii, compensa cu vârf și îndesat prin zel, și în sărutarea aceea am simțit un gust care mi-a făcut capul să se învârtească și mi-a pus măruntaiele pe foc și a adus la viață

toate clişeele romantice de care râsesem vreodată. Beţia descântecului zăbovea încă, infuzată acum de o pasiune proaspătă şi de exaltarea pură dată de senzaţia revenirii acestei pasiuni. Mă simţeam ameţită, electrizată, invincibilă. Pentru prima oară, de atâtea zile, simţeam că sunt tot ceea ce crezusem odată c-aş fi.

Ne-am dat de-a dura pe un maldăr de rufe curate. Cortez s-a mai rostogolit puţin, trăgându-mă deasupra lui. Şi-a dus mâinile la ceafa mea şi a început să bâjbâie cu agrafa. Mi-am dus şi eu mâna la spate şi am desfăcut-o. Când părul mi s-a revărsat, liber, Cortez şi-a împletit degetele prin el şi m-a sărutat şi mai apăsat. Apoi şi-a scos uşor o mână şi a pocnit din degete deasupra capetelor noastre. Lumina s-a stins. A murmurat câteva cuvinte, cu buzele lipite de-ale mele, şi lumânările stinse după exerciţiile mele de descântat s-au aprins.

Râsul meu a vibrat între buzele noastre.

— Fiţe, am zis.

S-a tras înapoi şi şi-a arcuit sprâncenele.

— Se numeşte romantism, a replicat, şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. Şi, poate, fiţe. Un pic.

— Ei bine, nu e cazul. E farmecul *meu* de seducţie.

— Aşa să fie?

— Eu am făcut primul pas, nu?

— Absolut adevărat. Atunci, las totul în seama ta.

Am rostit descântecul vrăjitoarelor pentru stingerea lumânărilor, după care şi pe cel pentru aprinderea lor. Cortez a chicotit uşor şi m-a tras din nou spre el. Ne-am mai sărutat preţ de câteva minute. Când a vrut să îmi scoată bluza din blugi, am scuturat din cap şi m-am dat înapoi, întrerupând sărutul.

— Eu conduc, ai uitat? i-am zis.

Mi-am înfăşurat degetele în pieptul cămăşii lui şi l-am tras spre mine, forţându-l, în acelaşi timp, să se întindă pe pardoseală. Apoi, am încălecat pe coapsele lui, lăsându-mă în genunchi şi

frecându-mă până când i-am simţit erecţia acolo unde o voiam. I-a tăiat răsuflarea. I-am zâmbit şi i-am luat ochelarii de la ochi.

— Ai nevoie de ei? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

I-am pus deoparte şi am început să-i deschei cămaşa. După primii trei nasturi, mi-am apăsat buzele pe gâtul lui, gâdilându-l cu limba, simţindu-l cum înghite. Mi-am mutat degetele mai jos, la următorul nasture, şi l-am descheiat, după care am alunecat cu limba în jos, descriindu-i cercuri pe piept. Între fiecare doi nasturi descheiaţi, îmi plimbam degetele pe pielea dezgolită.

Când am ajuns la ultimul nasture, am zvâcnit înapoi şi am ajuns să-i stau pe genunchi. Pe urmă, m-am aplecat în faţă şi i-am mângâiat buricul cu buzele, lăsându-mi limba să se cufunde tot mai adânc, până când i-am descheiat nasturele de la pantaloni şi, cu o mişcare lentă, i-am tras fermoarul în jos. I-am auzit răsuflarea deasupra mea, hârâită şi neregulată, şi propria-mi foame s-a aprins.

Mi-am plimbat limba de-a lungul elasticului chiloţilor lui, lăsând-o să alunece imediat dedesubt. Apoi mi-am mutat trupul mai în faţă, întorcându-mă cu buzele la pieptul lui şi încălecându-l din nou. Când am ajuns iar cu ochii la acelaşi nivel, el şi-a strecurat degetele în părul meu şi m-a tras, lipindu-şi gura de a mea. Mâinile lui mi s-au strecurat sub bluză, dar m-am retras încă o dată, zâmbind.

— Nu încă, i-am zis.

A deschis gura, dar i-am lipit un deget de buze şi m-am tras înapoi în grabă, împingându-mă să mă ridic. Pe urmă, am făcut câţiva paşi în spate, privindu-l de sus, zâmbitoare, şi mi-am scos bluza din pantaloni. Au urmat şosetele, apoi blugii, căzând ca o baltă la picioarele mele. Am ieşit din ei şi i-am împins deoparte cu piciorul. Mi-am descheiat bluza şi am lăsat-o să cadă de pe mine. Pe urmă, m-am ocupat, fără grabă, de restul, de sutien şi de chiloţi.

Când mi-am lăsat chiloții să cadă, timp de câteva secunde, Cortez n-a făcut altceva decât să se holbeze. Pe urmă, zâmbind, s-a ridicat repede în picioare și a acoperit distanța dintre noi printr-un singur pas.

M-am arcuit, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor ca să-l sărut, și cât pe ce să cădem iar. Văzând că mi-am pierdut echilibrul, el m-a prins și ne-a dirijat prăbușirea spre mormanul de rufe curate. I-am tras cămașa de pe umeri, trecându-mi degetele de sus până jos pe spinarea lui. Pantalonii îi rămăseseră încă pe el. Mi-am strecurat mâinile pe sub betelie și i-am împins în jos, lăsându-i chiloții la locul lor.

Și-a azvârlit pantalonii cu o mișcare din picior și și-a dus mâinile sub fesele mele, trăgându-mă spre el. Pe urmă, și-a luat mâna dreaptă și, cu coada ochiului, l-am văzut că și-o întinde. A murmurat ceva, cu buzele lipite de ale mele, și combina stereo a lui Savannah s-a pus în funcțiune.

— Hm, hm, am mormăit, trăgându-mă înapoi. Seducția mea.

— Consideră-mă sedus.

În timp ce-și cobora gura spre a mea, lălăitul unei trupe de băieți a umplut încăperea. Cortez a făcut ochii mari și și-a mișcat din nou mâna, făcând să se rotească butonul pentru acord. Am izbucnit în râs. A trecut peste un post cu jazz, după care s-a întors la el și, cu o altă mișcare scurtă, a potrivit volumul la nivel de șoaptă.

— Nu e rău, am zis.

Am rostit descântecul de invocare a vântului, îndulcind accentul în locurile potrivite, astfel încât, după câteva clipe, o briză răcoroasă a început să ne gâdile pielea. Cortez m-a sărutat, după care și-a coborât buzele pe bărbia mea, și apoi pe gât. În timp ce mă săruta pe gât, a murmurat ceva și a zvâcnit din degete. Flăcările lumânărilor s-au refractat în zeci de cioburi de lumină. Chicotind, mi-am arcuit spinarea, în timp ce buzele lui îmi mângâiau pieptul. Mi-am permis să savurez senzația timp de

un minut, după care m-am retras și m-am împins în mâini până am ajuns să stau în capul oaselor, călare pe pieptul lui.

Am șoptit un descântec, și o mică minge de foc mi-a apărut în mână. Cortez și-a plimbat privirea de la ea la mine și înapoi, lăsându-și capul într-o parte, cu o expresie întrebătoare. I-am zâmbit și am făcut un farmec de stingere, făcând să dispară sfera și lăsându-mi doar degetele să lumineze.

— Interesant, a zis el. Dar nu văd ce...

Mi-am apăsat degetele fierbinți pe pieptul lui. A icnit ușor. I-am trasat o dâră de fierbințeală în jos pe piept, după care mi-am strecurat mâna în chiloții lui și am început să-l mângâi. A gemut, închizând ochii și lăsându-se pe spate.

— Acum vezi? l-am întrebat.

— Să mă înveți și pe mine, a cerut, cu o voce răgușită.

Am zâmbit.

— Poate.

I-am tras chiloții în jos și mi-am strecurat mâna fierbinte sub testiculele lui, mângâindu-le, în timp ce-i dezmierdam lancea cu cealaltă. S-a arcuit pe spate, gemând. Am continuat, măsurându-i respirația până când am auzit exact tempoul potrivit, și atunci m-am oprit, încă ținându-l strâns.

— Am câștigat? l-am întrebat.

— Da. Dumnezeule, da, a gâfâit el. A mai stat puțin nemișcat, după care s-a desprins din strânsoarea mea, deschizând brusc ochii. Nu, a exclamat.

— Te-ai răzgândit? l-am întrebat, zâmbind. E OK. Ai dreptate, poate că nu e o idee tocmai bună, am zis, începând să mă depărtez de el. Ar trebui să ne limităm la relația profesională. În definitiv...

S-a întins spre mine, trântindu-mă pe spate și întinzându-se peste mine.

— Am zis „nu", în sensul că „nu mă dau bătut". Nu încă.

Şi-a azvârlit chiloţii de pe el cu o zvâcnire a piciorului, după care m-a prins de şolduri. Ne-am rostogolit, încurcându-ne prin rufărie. Cearşafurile moi şi mirosul curat de lămâie ne-au înghiţit cu totul. În timp ce ne sărutam, i-am simţit buzele lui Cortez mişcându-se şi am deschis ochii la timp cât să-i văd mâna ridicată deasupra noastră. Muzica radioului s-a înecat într-un zumzet scăzut, după care, din podea, s-a ridicat o ceaţă luminată în purpuriu şi albastru.

— Spune-mi că nu e un koyut, am murmurat, cu buzele lipite de ale lui.

A chicotit şi şi-a strecurat degetele între coapsele mele, jucându-se uşor. Mi-am arcuit spinarea, închizând ochii. Când i-am deschis, ceaţa plutea spre noi. Mi-a atins mai întâi braţul, trimiţându-mi furnicături electrice prin el. Am icnit. Cortez a chicotit din nou şi şi-a împins degetele înăuntrul meu. Ceaţa ne-a învăluit cu totul. Fiecare fir de păr de pe corp mi s-a zbârlit, şi m-am apăsat cu mâna în cearşafuri, savurând din plin senzaţia.

— Asta..., am icnit, după vreo câteva minute. Să mă înveţi şi pe mine cum să fac asta.

Mi-a zâmbit, şi-a retras degetele şi s-a prelins peste mine.

— Te învăţ tot ce vrei.

Bună dimineața!

DUPĂ, M-AM DESCÂLCIT dintre cearșafuri și din brațele lui, și m-am pus pe picioare. Și-a ridicat capul, încrețindu-și fruntea.

— Stai puțin, i-am zis.

M-am dus în pivniță și am luat o sticlă de vin. Când m-am întors, Cortez era tot înfășurat în așternuturi, urmărindu-mă cu privirea.

— E bun? l-am întrebat, ridicând sticla.

— Hmmm? s-a mirat el, clipind mărunt și abia apoi zărind sticla. O, da, Vin. Bun. Grozav.

Am izbucnit în râs.

— Bănuiesc că m-aș fi simțit insultată dacă *vinul* ar fi fost cel la care te zgâiai.

Atunci a zâmbit și el, un zâmbet lent, lenevos, care și-a făcut din plin efectul pe dinăuntrul meu.

— Presupun că sunt încă în stare de șoc.

— Nu-mi spune că sunt prima demoazelă deznădăjduită care te-a sedus vreodată.

— Pot să afirm, cu o certitudine absolută, că ești prima femeie care a *încercat* vreodată să mă seducă măcar, fie clientă, fie nu,

a zis, întinzând mâna după sticlă. Ai nevoie de tirbuşon pentru aşa ceva?

— Normal că nu. Doar sunt vrăjitoare, am răspuns, rostind imediat câteva cuvinte şi făcând dopul să zboare afară. În schimb, cred că nici tu nu ştii să faci să apară două pahare.

— Regret.

— Bucătăria e prea departe. Avem nevoie de pahare?

— Absolut deloc.

Şi-a încolăcit braţul pe după mijlocul meu şi m-a tras în poala lui. Am luat fiecare câte o înghiţitură din sticlă.

— Îmi pare rău pentru motocicleta ta, i-am zis.

— Pentru...? A, da. Nu e nimic. Am asigurare.

— Totuşi, îmi pare rău. Ştiu că n-o să fie acelaşi lucru dac-o înlocuieşti, din moment ce zici că ai restaurat-o, şi aşa mai departe.

— Dacă *zic* că am restaurat-o?

— N-am vrut să...

A chicotit uşor.

— Nu e nevoie să-mi explici. Sunt pe deplin conştient de faptul că nu prea par să fiu genul care să meşterească la transmisii şi carburaţii. Sincer să fiu, cu excepţia acestui hobby, talentele mele de mecanic se apropie de zero.

— Ştii să porneşti maşini atingând două fire.

Încă un chicotit.

— Da, presupun că asta-i tot. Cât despre motociclete, unul dintre amanţii mamei mele m-a învăţat să le restaurez, când eram cam de vârsta lui Savannah. La început, m-am apucat de treabă în speranţa că va conferi o notă de distincţie vieţii mele sociale.

— Sperai c-o să te ajute să agăţi gagici? Aşa a fost?

— Nu prea. Am depăşit repede noţiunea. Sau, aşa am crezut, cu toate că, trebuie s-o recunosc, în parte, motivul pentru care am optat să vin cu motocicleta la salonul de pompe funebre a constat în dorinţa semiconştientă de a mă prezenta într-o lumină mai atractivă.

— Am fost foarte impresionată.

S-a lăsat să cadă la loc pe cearşafuri şi a izbucnit în râs, luându-mă prin surprindere.

— O, dar mi-am dat seama. Ai fost *foarte* impresionată. Cam la fel de impresionată pe cât ai fost când ai descoperit că sunt fiul unui infam director general de Cabală.

— Moştenitorul unui infam director general de Cabală.

O spusesem în glumă, însă lui i-a dispărut imediat orice urmă de amuzament din ochi. Mi-a făcut un semn de încuviinţare şi a întins mâna după sticla cu vin.

— Îmi pare rău, am zis. Subiect nou. Aşadar, unde locuieşti?

— Să ne întoarcem mai întâi la chestiunea cu moştenitorul. Este adevărat, şi nu constituie un subiect pe care aş vrea să-l evit. Vreau să fiu sincer cu tine, Paige. Vreau... Tata, a continuat el, după un moment de şovăială, are motive foarte întemeiate ca să mă numească moştenitor, motive care nu au nimic de-a face cu mine, şi totul de-a face cu manevrele politice pentru succesiune şi pentru menţinerea fraţilor mei mai mari la locurile lor.

— O decizie pur strategică? Nu-mi vine să cred una ca asta.

— Tatăl meu nutreşte unele iluzii privitoare la natura răzvrătirii mele. Dar se înşală. Eu nu voi fi niciodată slujbaşul — sau conducătorul — oricărei Cabale. Nici nu sunt într-atât de naiv, încât să preiau frâiele conducerii în speranţa de a reforma Cabala şi a o transforma într-o afacere legală.

— E adevărat...? am început, dar m-am oprit, scuturând din cap. Scuze. Nu vreau să te iscodesc...

— Nu înseamnă că mă iscodeşti, Paige. Aş fi cu mult mai îngrijorat dacă nu te-ar interesa. Întreabă mai departe. Te rog.

— Apropo de premiul pus pe capul tău. E adevărat? Adică, dacă eşti în pericol...

— Nu sunt. Sau, dacă sunt, este vorba despre o situaţie permanentă, care nu are impact în niciun fel cu actualele circumstanţe. Nimeni din organizaţia lui Nast n-ar îndrăzni să pretindă

o astfel de recompensă. Dă-mi voie să spun, mai întâi, că Leah are o tendință de a amesteca lucrurile. Soția tatălui meu și cei trei frați vitregi nu au pus chiar toți asasini pe urmele mele. Din câte știam, numai Delores și fratele cel mai mare au oferit premii pentru capul meu. Carlos, cel mai mic dintre fiii lui Delores, a făcut asta la un moment dat, dar unele datorii recente l-au forțat să-și retragă oferta. Cât despre William, el n-a încercat niciodată să angajeze pe cineva care să mă asasineze; probabil, din cauză că nu-l duce capul să se gândească la așa ceva.

— Vorbești serios?

— Despre William? Din nefericire, da. Este destul de inteligent, dar îi lipsește inițiativa.

Mi-am ciocnit umărul de al lui.

— Ha, ha. Știi la ce mă refeream. Vorbești serios când spui că frații tăi au pus premii pe capul tău?

— Destul de serios, cu toate că nu ți-aș recomanda să menționezi așa ceva de față cu tatăl meu. El este de-a dreptul convins că a lămurit problema aceasta cu ani în urmă. Asasinarea bastardului moștenitor este strict interzisă. Oricare dintre membrii familiei care ar fi prins încercând așa ceva va fi pedepsit cu severitate. A încercat să-i amenințe cu moartea, dar nu i-a mers, așa că s-a răzgândit și a schimbat-o cu cea mai rea pedeapsă posibilă: dezmoștenirea.

— Voi văd că ridicați familia disfuncțională pe un palier cu totul nou, nu-i așa?

— Cei din neamul Cortez s-au depășit totdeauna pe ei înșiși.

Ne-am trecut din nou sticla de la unul la altul.

— M-ai întrebat unde locuiesc, a zis el.

— Așa e.

— Bănuiesc că termenul standard pentru situația mea este „fără domiciliu stabil". De când am absolvit facultatea, n-am stat într-un singur loc îndeajuns nici cât să subînchiriez un apartament. Munca mea — din domeniul legal și din altele — mă ține în

mişcare. Cu activităţile mele suplimentare, sunt evident nepotrivit pentru un post stabil la un cabinet de avocatură. În loc de aşa ceva, lucrez în regim de colaborare pentru supranaturali.

— Avocatul paranormalului.

— Sună aproape la fel de neplăcut ca şi „super-erou", nu-i aşa? Îmi asigură necesarul pentru supravieţuire, nici mai mult, nici mai puţin. Şi, mai important, îmi oferă ocazia de a mă ocupa de ceea ce-mi doresc cu adevărat.

— Salvarea lumii?

— Ceva despre care sunt convins că nu cunoşti nimic.

— Hei, eu nu vreau să salvez *toată* lumea, ci doar colţişorul meu din ea.

A izbucnit în râs şi m-a cuprins şi mai strâns cu braţele. Ne-am mai sărutat timp de câteva minute, după care, fără prea mare tragere de inimă, m-am desprins.

— Vreau să ştiu mai multe, i-am zis. Despre tine, despre ceea ce faci. Dar bănuiesc că ar fi cazul să şi dormim puţin.

— Probabil. Dacă este să ne luăm după ultimele două zile, cam avem nevoie de odihnă, m-a aprobat el, întinzând mâna şi recuperându-şi ochelarii, apoi întorcându-şi privirea spre mine. Există vreo şansă de a evita dormitul în camere separate în noaptea aceasta? Ştiu că prezenţa lui Savannah constituie un motiv de îngrijorare...

— Care poate fi lesne înlăturat printr-un farmec de încuiere. Sau două.

Dimineaţă, m-am trezit singură. La început, m-am gândit că poate Cortez s-o fi strecurat afară pe timpul nopţii, ducându-se să doarmă pe canapea, ceea ce ar fi fost un semn rău. Dar, întinzându-mă, am constatat că partea lui de pat era caldă încă.

Am aruncat o privire spre ceas. Unsprezece dimineața? N-am mai dormit până atât de târziu de pe vremea facultății! Nu era de mirare că se trezise Cortez.

M-am rostogolit jos din pat, încă amețită, mi-am tras chimonoul pe mine și m-am îndreptat spre baie. Ușa era întredeschisă, așa că i-am dat un brânci... și l-am pocnit cu ea pe Cortez, care stătea aplecat deasupra chiuvetei, bărbierindu-se.

— Scuze, mi-a zis el.

— Pentru ce? Pentru că stai lângă ușă?

Un mic zâmbet.

— Pentru că am lăsat ușa deschisă, determinându-te în consecință să consideri că încăperea era neocupată.

A făcut un gest spre oglindă, aburită de când făcuse duș.

— Am deschis-o să se mai aerisească. N-am reușit să găsesc...

Am apăsat pe un comutator de dincolo de ușă, și un șuvoi de aer a umplut încăperea.

— A, ventilatorul, a zis el.

— Prost amplasat. Mă găsești la mine în cameră. Doar ciocănește când ești gata.

Dar, până să pot pleca, m-a înhățat de braț, m-a tras spre el și și-a coborât gura spre a mea. Ei bine, așa ceva sigur alina orice stânjeneală a „dimineții de după".

I-am răspuns la sărut, încolăcindu-i gâtul cu mâinile. Șuvițe de păr umed mi-au gâdilat degetele, și mirosul curat al săpunului mi-a umplut nările. Iar când limba mi-a alunecat în gura lui, am simțit gust de mentă. Pasta de dinți.

M-am smucit înapoi și m-am plesnit cu palma peste gură.

— Trebuie să mă spăl pe dinți, am zis. Și, privindu-mă în oglindă, am remarcat că părul mi se ondula în toate direcțiile într-o manieră care nu putea fi calificată decât ca vrăjitorească. Mama mă-sii! am exclamat. Părul meu!

Cortez și-a înfășurat pumnul în părul meu și s-a aplecat să mă sărute pe gât.

— Ador părul tău.

— Ceea ce n-ai putea să spui și despre răsuflarea mea.

Și am întins mâna după pasta de dinți, dar Cortez m-a răsucit cu fața spre el.

— Răsuflarea ta nu are nimic.

Și, ca să-mi dovedească, m-a sărutat din nou, mai apăsat, de data asta, ridicându-mă până pe blatul de lângă chiuvetă și apăsându-se în mine. Mi-am furișat degetele pe sub cămașa lui desfăcută, vrând să i-o dau jos de pe umeri, însă el m-a prins de mâini.

— Acesta, cred eu, este farmecul meu de seducție, mi-a zis. Desigur, nu că aș vrea să-ți descurajez viitoarele tendințe de a lua inițiativa. Nici să-ți descurajez intențiile de a mă dezbrăca, sau de a te dezbrăca, în mod special în acea... fermecătoare manieră pe care ai întrebuințat-o azi-noapte, dar...

— Ai de gând să mă seduci, sau doar să ții teorii despre asta? Mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Aș putea să-ți țin teorii, dacă preferi. În termeni poate mai adecvați cu situația.

— Tentant, am zis. Foarte tentant. Dacă nu mi-aș face griji că mă trezește Savannah...

— Foarte corect. Va fi timp din belșug pentru teorii mai târziu.

Gura lui a coborât spre a mea, în timp ce mâinile îmi desfăceau cordonul chimonoului. Și-a strecurat degetele pe dedesubt și a început să mă parcurgă cu degetele de jos în sus, pe o parte și pe cealaltă a corpului, încetișor, după care mi-a cuprins sânii cu ele. Și, când degetele lui mari mi-au găsit sfârcurile, mi-am arcuit spinarea și am scos un geamăt.

Ceva s-a izbit de ușă, suficient de tare cât să ne facă pe amândoi să tresărim, și pe mine să cad în brațele lui.

— E cineva acolo? a strigat Savannah, printre bubuituri.

Cortez m-a privit. I-am făcut semn să răspundă el.

— Sunt eu, i-a zis.

— Mai ai mult?

— Hmm, mă tem că da, Savannah. Abia am început.

— Of, ce naşpa, s-a văitat ea.

S-a auzit scârţâitul uşii, urmat de un râcâit şi un bufnet, semn că se trântise pe podea. Am mai aşteptat un minut. Savannah nu numai că n-a plecat, dar zgomotele nerăbdării ei au crescut în frecvenţă şi în volum.

Cortez s-a aplecat spre urechea mea.

— Eşti sigură că *vrei* s-o mai reţii?

Am zâmbit, am scuturat din cap şi i-am făcut semn spre uşă.

— Şi tu? m-a întrebat, doar prin mişcarea buzelor.

M-am lăsat să alunec jos, m-am retras în colţul de după vasul de toaletă şi am făcut un farmec de ascundere. Cortez a clătinat din cap în semn de aprobare, şi apoi a deschis uşa.

— În sfârşit! a exclamat Savannah. Nu e decât o baie aici, ştii...

Cortez şi-a făcut loc pe lângă ea fără să spună o vorbă, şi zgomotul paşilor lui a răsunat de-a lungul culoarului.

— Ţâfnoşi mai suntem în dimineaţa asta, a strigat ea în urma lui.

Apoi, Savannah a închis uşa şi şi-a văzut de treburile ei urgente. Iar aceste treburi, contrar aşteptărilor, nu aveau nimic de-a face cu toaleta. Mai întâi, şi-a pieptănat părul: cu peria mea. Pe urmă, a probat un ruj nou: rujul meu. Pe urmă, a scotocit pe sub dulăpior şi a scos la iveală mult-preţuita mea rezervă secretă de şampon şi balsam: produse care, fie-mi permis să precizez, erau destinate părului ondulat. În cele din urmă, mi-a înşfăcat parfumul şi a început să pulverizeze în jur, ca şi cum ar fi fost deodorant pentru cameră. Am fost nevoită să-mi muşc buza ca să-mi opresc ţipătul.

A urmat duşul. În timp ce Savannah se dezbrăca, mi-am întors privirea cât mai într-o parte cu putinţă. După câteva minute petrecute în poziţia aceasta, ochii au început să-mi lăcrimeze. Iar

când, în sfârşit, am putut să-mi întorc la loc capul, am văzut-o stând în faţa oglinzii, doar stând şi studiindu-se, încruntată. Mi-am abătut iar privirea.

— Ei bine, acum sunt femeie, a bombănit ea către reflexia din oglindă. Grăbeşte-te şi fă ceva, a adăugat, pufnind apoi. Ce ţeapă!

Şi, cu asta, s-a vârât sub duş, călcând apăsat. Când am auzit că începe să curgă apa, m-am strecurat afară din ascunzătoarea mea şi am ţâşnit spre uşă, dar m-am oprit, m-am întors din drum, am făcut o gargară rapidă cu apă de gură, şi abia apoi am ieşit.

După ce m-am îmbrăcat, m-am dus în bucătărie şi l-am găsit pe Cortez examinând conţinutul frigiderului. Şi-a ridicat capul când m-a auzit intrând, a privit peste umărul meu să vadă dacă nu cumva venea şi Savannah, după care m-a tras spre el ca să mă sărute.

— Ultima pe ziua de azi, presupun, a zis, după care a adulmecat. Miroşi frumos.

— Nu intenţionat, am bombănit eu. Mama mereu spunea că nu trebuie să foloseşti farmecul de ascundere ca să spionezi pe cineva, fiindcă e posibil să vezi ceea ce n-ai vrea. Ei bine, eu tocmai am aflat de ce mi se evaporă atât de repede şamponul şi parfumul. Şi acum ştiu de ce prietenele mele se plâng mereu că odraslele lor le folosesc lucrurile.

Am apucat de uşa frigiderului.

— Tu aşa ai făcut când erai adolescent?

— Nu, mi-a răspuns, în timp ce eu mă zgâiam în frigiderul aproape gol. Am crescut singur, la fel ca tine.

Am ezitat puţin, derutată. Doar ştiam că are trei fraţi mai mari... A, stai! Mi-am amintit ce spusese Leah despre originea lui, cum că era... Nu-mi găseam cuvintele. A, ştiam eu câteva: nelegitim, conceput în afara căsătoriei, plus cuvântul acela cu „b", pe care nici măcar nu voiam să-l pronunţ, chiar dacă însuşi Cortez îl folosise. Totul suna atât de negativ, atât de arhaic. Poate că termenii erau arhaici fiindcă nu era nicidecum nevoie de o astfel

de denumire. Dacă un copil este conceput pe durata unei legături extraconjugale, povara pentru oricare judecată îndoielnică apasă asupra părinților, nu a copilului. În secolul al douăzeci și unulea, ar fi cazul să fim îndeajuns de luminați încât să înțelegem asta. Și totuși, după felul în care Leah adusese subiectul în discuție, printr-o înțepătură aruncată într-o doară, știam că nu era ceva pe care ceilalți din Cabală i-ar fi permis lui Cortez să-l uite.

— Nu e prea mare lucru aici, a zis el, privind peste umărul meu. Dacă ouăle mai sunt bune, aș putea să fac o omletă. Da, știu că am făcut așa ceva și ieri, însă repertoriul meu este extrem de limitat. Asta sau, eventual, ouă răscoapte, cu toate că sunt renumit pentru faptul că le fierb până se fac ca mingile de golf.

— Ai făcut destule. Pregătesc eu micul dejun. Ouă, clătite, sau friganele?

Am aruncat o privire spre pâinea care căpătase, la margini, o încântătoare nuanță de roz.

— Uită de friganele.

— Ce-o fi mai ușor.

— Clătite, a anunțat Savannah, intrând în bucătărie.

— Atunci, voi puneți masa, și eu gătesc.

Votul

PÂNĂ SĂ NE TERMINĂM noi micul dejun — sau trebuia să-l numesc *brunch*? — era deja trecut de amiază. Cortez a insistat să strângă el masa și să spele vasele, insistând de asemenea să fie ajutat de Savannah. Eu mi-am luat cana cu cafea și tocmai porneam spre living, când a sunat telefonul. Cortez a privit pe ecran ca să vadă cine apelează.

— Victoria Alden. Să lăsăm robotul să-i răspundă?

— Nu, lasă că răspund eu. După ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile, cred că Victoria e o problemă de care mă simt în stare să mă pot ocupa... Bună, Victoria, am zis, după ce am ridicat receptorul.

Tăcere.

— Afișarea identității apelantului, ai uitat? am zis. Mare invenție.

— Pari foarte veselă în dimineața asta, Paige.

— Chiar sunt. Mulțimea a dispărut. Presa nu mă mai sună. Situația se îmbunătățește, categoric.

— Așadar, furtul mașinii lui Margaret și atragerea poliției într-un cimitir de azi-noapte sunt lucruri pe care tu le consideri îmbunătățiri ale actualei tale situații?

— A, dar n-a fost nimic. Am avut foarte mare grijă, Victoria. Poliţiştii n-au să afle că eu am fost. Nici măcar n-au sunat.

— Eu ţi-am dat telefon cu privire la viitorul uneia dintre membrele Sabatului nostru.

Am tăcut câteva clipe, după care am tresărit, şi starea euforică mi s-a risipit.

— Of, Doamne, e vorba despre Kylie, nu-i aşa? S-a hotărât să nu mai rămână în Sabat. Uite, eu am mai vorbit cu ea, şi-o să mai vorbesc după ce-o să termin cu toate astea.

— Nu despre Kylie e vorba. Ci despre tine.

— Despre mine?

— După ce am aflat despre ultima ta escapadă, am convocat o întrunire de urgenţă a Sabatului pentru azi-dimineaţă. Ai fost surghiunită din cadrul Sabatului, Paige.

— Ce... ai..., am început să bâigui, dar cuvintele mi s-au veştejit în gât.

— Au fost opt voturi contra trei, cu două abţineri. Sabatul a hotărât.

— N-nu se poate. Opt contra trei? Imposibil. Tu ai tras sforile. Sigur ai...

— Sun-o pe Abigail, dacă vrei. Sunt sigură că s-a numărat printre cele trei care au votat în favoarea permisiunii ca tu să rămâi. Ea îţi va confirma că a fost un vot corect şi deschis. Cunoşti regulile surghiunirii, Paige. Ai la dispoziţie treizeci de zile ca să părăseşti East Falls, şi ţi se interzice să iei, din ceea ce i-a aparţinut mamei tale, oricare...

— Nu! am strigat. Nu!

Am trântit receptorul în furcă. Fără să mă întorc, i-am simţit prezenţa lui Cortez în spatele meu.

— M-au surghiunit, l-am informat, în şoaptă. Au votat să mă dea afară din Sabat.

Dacă el mi-o fi răspuns ceva, oricum nu l-am auzit. Sângele îmi zvâcnea în urechi. Am reuşit cumva să urc cele trei trepte până

la fotoliul pliant și să mă prăbușesc pe el. Cortez s-a așezat pe brațul fotoliului, dar eu m-am întors cu spatele la el. Nimeni nu putea să înțeleagă ce însemna asta pentru mine, și nici nu voiam să încerce cineva. L-am simțit aplecându-se spre mine și mi-am încordat forțele ca să întâmpin inevitabilul „Îmi pare rău".

— Ele greșesc, mi-a zis în schimb.

Mi-am ridicat privirea spre el. S-a aplecat și mi-a înlăturat cu blândețe șuvițele căzute peste față, profitând de mișcare asta ca să mă și mângâie pe obraz cu degetul mare.

— Ele greșesc, Paige.

Mi-am îngropat fața în pieptul lui și am început să plâng.

Știam că Străbunele erau irecuperabile: așa erau toate vrăjitoarele mai bătrâne. Erau înțepenite în canoanele și în credințele lor, și eu nu prea aveam cum să le schimb. Nici n-avea rost să-mi pierd timpul încercând. În loc de asta, îmi dorisem să mă concentrez asupra reprezentantelor generației mai tinere, a celor precum Kylie, care pleca la facultate în toamna asta și se gândea la modul cel mai serios s-o rupă cu Sabatul.

Să salvez generația tânără și s-o las pe cea vârstnică să se stingă de la sine. Din acest punct încolo, puteam să reformez Sabatul, să-l fac astfel încât să le atragă pe vrăjitoare, nu să le alunge. De îndată ce Sabatul își va recâștiga forța și vitalitatea, am putea să ne extindem către alte vrăjitoare, să le oferim posibilități de pregătire și calitatea de membre, precum și o alternativă redutabilă pentru cele care, la fel ca Eve, vedeau puterea numai în magia neagră. Aș face ca Sabatul să devină mai flexibil, mai adaptabil, mai atractiv, mai potrivit pentru îndeplinirea necesităților tuturor vrăjitoarelor. Un plan măreț, sigur, și unul pe care era posibil ca nici măcar să nu-l pot duce la bun sfârșit până la capătul vieții mele. Dar puteam să-l demarez. Puteam să încerc.

Asta însemna mai mult decât o viziune, însemna întruparea tuturor speranțelor pe care le nutrisem încă de când devenisem îndeajuns de mare încât să-mi făuresc speranțe. Nu mă puteam imagina părăsind Sabatul, literalmente nu puteam să întrevăd o astfel de posibilitate. Niciodată, de când mă știam, nu mă întrebasem cum ar putea să fie viața în afara Sabatului. Niciodată nu visasem să trăiesc altundeva în afară de Massachusetts, nu visasem să mă îndrăgostesc, să mă mărit. Nu visasem nici măcar să am copii. Sabatul era visul meu, și niciodată nu mă gândisem la ceva care ar fi putut să mă abată de la misiunea asta.

Și-acum, ce era de făcut? Să mă dau peste cap și să plâng? Să mă las izgonită de Străbune? Niciodată. După ce durerea inițială provocată de aflarea surghiunirii a mai scăzut, am făcut pasul înapoi, pentru o evaluare logică a situației. Așadar, cele din Sabat mă dăduseră afară. Erau înspăimântate, reacționând la o frică seculară insuflată de Victoria și de acolitele ei. Îngrozite de posibilitatea demascării, aleseseră calea cea mai ușoară: se descotoroseau de cauza amenințării abătute asupra lor. Locuitorii din East Falls procedaseră întocmai cu petiția lor. Cu toate acestea, de îndată ce ar fi trecut pericolul, ambele tabere m-ar fi primit înapoi cu brațele deschise. Mă rog, poate „cu brațele deschise" ar fi o dovadă de optimism exagerat, însă oricum mi s-ar permite să rămân, atât în oraș, cât și în cadrul Sabatului. Cu o doză corespunzătoare de voință și de hotărâre, totul putea fi reparat.

— U... unde-i Savannah? am întrebat, ștergându-mă la ochi.

— În bucătărie. Face un ceai, cred.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Se pare că toată lumea se ocupă foarte mult de asta, în ultima vreme: se îngrijește de Paige.

— Nu prea. Tu...

— Sunt recunoscătoare, dar nu e nevoie, i-am zis, strângându-i mâna în timp ce mă ridicam în picioare. Avem treburi pe ziua de azi. Pentru început, aş vrea să recapitulez ceremonia lui Savannah cu ea. Ştiu că mai e o săptămână până atunci, dar vreau să mă asigur c-o să ţină minte totul şi că avem toate ingredientele.

Cortez a clătinat aprobator din cap.

— Bună idee. În timp ce te ocupi tu de asta, dacă nu te deranjează, o să-mi arunc schimbul de haine în maşina de spălat.

— A, aşa e, n-ai decât două rânduri. Hai, dă-mi-le mie pe cele murdare...

— Mă descurc eu, Paige. Tu vezi ce faci cu Savannah.

— Mai târziu, să trecem să-ţi iei bagajele de la motel şi să ţi le aduci încoace, am zis, după care am avut o clipă de ezitare. Asta, dacă te hotărăşti să rămâi aici, am adăugat. Ar trebui să discutăm şi problema asta.

A încuviinţat din nou şi eu am pornit spre bucătărie. Savannah tocmai măsura cantităţile de ceai, dar tot şi-a ridicat privirea spre mine.

— Lasă, iubito, i-am zis. Mersi că te-ai gândit la mine, dar n-am nimic. Ce-ar fi să trecem prin ceremonia mamei tale, să fim sigure că am înţeles-o cum trebuie?

— Sigur că da.

— Atunci, lasă-mă să-mi iau lucrurile, şi-o să mergem jos.

Savannah m-a urmat până în camera mea. În timp ce-mi scoteam rucsacul din ascunzătoarea lui, geamul din spatele meu a explodat. Savannah a scos un ţipăt, şi eu m-am răsucit exact în timp ce o piatră cât o minge de fotbal se izbea de peretele opus. A căzut peste rogojină, rostogolindu-se o singură dată şi lăsând în urmă o dâră roşie. Crezând că e sânge, m-am întors spre Savannah, dar ea tocmai dădea fuga spre fereastră, nevătămată.

— Pleacă de-acolo! am urlat la ea.

— Vreau să văd cine...

— Nu!

Am prins-o de braț și am smucit-o înapoi. Când m-am întors cu fața spre interiorul camerei, am zărit un cuvânt mânjit cu vopsea roșie pe bolovan: *ARZI*.

Am târât-o afară pe Savannah din dormitorul meu, exact în timp ce sosea în goană Cortez dinspre bucătărie.

— Eram la subsol, a zis el. Ce s-a întâmplat?

Am înhățat telefonul și am format 911, în timp ce Savannah îi povestea despre pietroi. Cortez s-a înnegrit la față și s-a dus în bucătărie, să vadă ce era în spatele casei, prin fereastra de acolo. În timp ce eu îi povesteam întâmplarea dispecerei de la 911, el mi-a smuls receptorul din mână.

— Trimiteți imediat pompierii încoace, a cerut el. Poliția și pompierii. Imediat.

Cât timp a furnizat el amănuntele, am dat fuga la fereastră. Magazia mea era înghițită de flăcări, alimentate de benzina pentru mașina de tuns gazonul și Dumnezeu mai știe ce alte lichide inflamabile.

Deodată, magazia a explodat. Bubuitura a răsunat prin toată casa. Când s-a auzit încă un trosnet, am crezut că venea tot din spre magazie... dar numai până când cioburile ascuțite mi-au izbit fața, și ceva m-a nimerit în umăr.

Cortez a scos un urlet și s-a aruncat spre mine, apucându-mă de poalele bluzei și smucindu-mă înapoi cu atâta putere, încât am zburat de pe picioare. În timp ce mă trăgea afară din bucătărie, am văzut ce mă lovise: o sticlă în care fusese îndesată o cârpă aprinsă. Abia ieșisem din încăpere, când lichidul care umplea sticla s-a aprins. O minge de foc s-a umflat, umplând bucătăria de flăcări și de fum.

— Savannah, jos! a strigat Cortez. Târăște-te până la ușă!

Undeva, în spatele casei, am auzit un alt geam spărgându-se. Biroul meu! O, Doamne, toată munca mea era acolo! Dar, în timp ce mă smulgeam din mâinile lui Cortez, mi-am adus aminte ce

altă încăpere mai era în fundul casei, şi ce lucruri şi mai preţioase conţinea.

— Camera mea! Materialele pentru ceremonie, şi grimoarele!

Cortez a încercat să mă prindă, dar am plonjat mai departe de el. Sirenele şi strigătele răsunau, dar aproape că erau acoperite de trosnetele focului. La doi paşi de camera mea, un nor de fum m-a izbit în plin. M-am tras înapoi, clătinându-mă şi horcăind. Instinctiv, am inspirat mai adânc, căutând aerul şi umplându-mi plămânii cu fum. După o fracţiune de secundă de panică animalică, raţiunea mi-a revenit şi, lăsându-mă să cad în patru labe, m-am târât în camera mea.

Patul meu arăta ca o fiară demonică arzând, o masă de flăcări pe patru picioare devorând totul din preajmă. O rafală de vânt s-a repezit prin fereastră, suflându-mi fum în faţă şi orbindu-mă. Am continuat să înaintez, deplasându-mă din memorie, cu degetele întinse la maximum. Am găsit mai întâi rucsacul, şi mi-am înfăşurat bretelele pe o mână, continuând să scotocesc cu cealaltă. Când am dat de muchia trapei, m-am oprit şi am început să pipăi în jurul ei. Am nimerit cu degetele peste metalul incandescent al închizătorii şi mi le-am smuls îndărăt, retrăgându-mă pe preşul cuprins de flăcări.

Pe moment, a fost prea mult pentru mine. Străvechea frică de foc îmi rodea raţiunea, umplându-mi creierul cu mirosul, sunetul, gustul şi senzaţia flăcărilor. Am încremenit, incapabilă să mă mai mişc, convinsă că aveam să mor aici, condamnată la moartea vrăjitoarelor. Oroarea acestui gând — însăşi ideea de a mă chirci, capitulând în faţa fricii — mi-a restabilit simţurile.

Ignorând durerea, am desfăcut închizătoarea şi am deschis trapa. În clipa imediat următoare, aveam şi cel de-al doilea rucsac. I-am apucat bretelele, l-am smuls din cotlonul lui şi am început să mă târăsc înapoi, ca racul, spre uşă. Abia făcusem o jumătate de metru, când a apărut Cortez, care m-a prins de glezne şi m-a tras afară.

— Pe aici, mi-a zis, împingându-mă înainte. Spre ușă. Nu te ridica. Mama mă-sii!

S-a repezit să mă placheze, lipindu-mă de podea, tocmai când începeam să simt cum flăcările îmi gâdilă pulpele. În timp ce el îmi înăbușea flăcările de pe spinare, am întors capul și am observat că și poalele fustei mi se aprinseseră. Mi-am repezit piciorul de perete, însă mișcarea bruscă n-a făcut altceva decât să întețească flăcările, care au devenit și mai vii. Obligându-mă să mă opresc, Cortez s-a dat înapoi și a început să stingă focul care-mi cuprinsese veșmintele izbindu-l cu palmele. Pe urmă, mi-a luat rucsacii din mână.

— Îi iau eu, m-a asigurat. Tu nu mai privi înapoi. Mergi și-atât.

Am pornit înainte. Partea din spate a casei se prefăcuse într-un rug. Limbile de foc se repezeau către partea din față, iar când am trecut pe lângă living, am văzut că și draperiile luau foc. Respirând pe gură, m-am împins înainte, forțându-mă să mă târăsc peste micile petice în flăcări din drumul meu. În holul din față, m-am oprit să arunc o privire peste umăr după Cortez. El mi-a făcut semn cu mâna să-mi văd de drum. M-am târât până la ușa din spate, deschisă, și m-am rostogolit afară.

Un bărbat în uniformă m-a prins în brațe și mi-a apăsat o cârpă peste nas și peste gură. Am inhalat adânc ceva rece și metalic. L-am apucat de braț pe bărbatul acela, făcându-i semn că pot să respir și fără ajutor medical. Deasupra mea, fața lui a devenit neclară. M-am smucit, privind în urma mea după Cortez. Am văzut ușa deschisă și holul gol. Apoi, picioarele mi-au cedat și totul s-a întunecat.

Ofertă la pachet

M-AM TREZIT CU O DURERE DE CAP care-mi dădea impresia că mă lovește o daltă în spatele ochilor. Când am ridicat capul, fierea mi-a năvălit în gură şi m-am îndoit de mijloc, horcăind şi scuipând. Ori de câte ori încercam să mă ridic, greaţa mă trăgea cu de-a sila înapoi în jos. Până la urmă, am cedat şi m-am prăbuşit.

Unde eram? Când am deschis ochii, n-am văzut decât întuneric. Ultimul lucru pe care mi-l mai aminteam era că adormeam, cu Cortez alături de mine. Străfulgerări de coşmar îmi iluminau beezna. Gustul fumului m-a făcut să icnesc din nou. În acelaşi timp, am strâns cearşaful cu degetele, trecându-l pe cel mare peste material. Nu erau cearşafurile mele.

— Cortez? am zis, trăgându-mă pe partea mea de pat. Lucas?

Mijind ochii prin întuneric, i-am acomodat suficient cât să disting contururi. Încă un pat simplu, la stânga mea, O noptieră lângă mine. Am întins mâna spre veioză şi am apăsat pe comutator, dar nu s-a întâmplat nimic. Degetele mi s-au târât spre bec, dar n-au întâlnit decât fasungul gol. Am sărit în capul oaselor, stomacul zvâcnindu-mi din cauza mişcării bruşte.

De cealaltă parte a camerei, Savannah a mormăit ceva prin somn.

— Savannah?

A scos un mic zgomot, foindu-se puțin.

Ușa s-a deschis larg. O femeie și-a făcut apariția în prag, luminată de becurile de pe coridor. Am clipit de două ori, dar vederea nu reușea să mi se limpezească.

— În sfârșit! Credeam c-o să dormiți toată ziua, fetelor!

Auzind vocea, mi-a stat inima în loc. Era *Leah*. M-am azvârlit jos din pat și am încercat s-o găsesc pe Savannah. Picioarele mi s-au îndoit sub mine și am căzut pe covor.

— Rămâi în pat, m-a prevenit o voce bărbătească. Încă nu ești în stare să mergi.

Am încercat să mă ridic de pe podea, dar n-am putut. Leah și însoțitorul ei stăteau dincolo de pragul ușii, nefăcând niciun gest ca să mă ajute. O serie de piuituri sacadate au spart tăcerea, după care bărbatul a murmurat ceva.

— La mobil? s-a mirat Leah, după ce el și-a terminat convorbirea. Ce Dumnezeu, Friesen, doar e în camera de alături!

— Procedura standard pentru comunicare. Domnul Nast vrea să le vadă imediat.

Bărbatul s-a apropiat de lumină și l-am recunoscut ca fiind „paramedicul" care mă ajutase să ies din casa incendiată. Puțin trecut de treizeci de ani, cu părul blond-închis, cu șuvițe aurii și șatene, tuns perie, constituția supradimensionată a unui mijlocaș de fotbal american și fața diformă a unui boxer.

Dar cine era acel Nast? Trebuia să fi știut, însă creierul nu voia să mi se concentreze mai mult decât ochii. Mi-am repetat numele în minte, simțind cum mi se strânge stomacul odată cu fiecare iterație. Nast era... nașpa. Cineva pe care n-aș fi vrut să-l întâlnesc. Asta îmi spuneau mie măruntaiele. Dar...

— Mă doare gâtul, s-a văicărit Savannah.

— Îți aducem ceva rece de băut într-o clipă, puștoaico, i-a răspuns Leah. Tu doar stai acolo și liniștește-te.

Savannah. Nast. Legătura s-a stabilit brusc. Kristof Nast, tatăl lui Savannah. o, Doamne.

— Sa... Savannah? am izbutit să bâigui, luptându-mă să mă pun pe picioare. Trebuie să vor... să vorbesc ceva cu tine, iubito.

— Gata cu vorba, a zis Friesen. Domnul Nast vrea ca fata să-și economisească energia.

Am reușit să ajung la patul lui Savannah și m-am așezat pe marginea lui. Am fost nevoită să înghit de mai multe ori până să mi se desfunde gâtul.

— Nast e..., am început să-i spun, dar m-am oprit, dându-mi seama că nu puteam să-i mărturisesc așa, brutal. Ea trebuia să afle mai multe. Kristof Nast, am reluat. E vrăjitor. E șeful... ba nu, fiul șefului Cabalei Nast.

Ea a clipit, nedumerită.

— Ca Lucas?

— Nu, nu ca Lucas, i-am răspuns. Și, fiindcă mi-a pomenit despre Lucas, mi-am amintit de ultima oară când îl văzusem, târându-se în urma mea prin casa în flăcări. Nu-l văzusem să iasă. Oare ei să-l fi... O, Doamne! am înghițit cu greu, încercând să nu mă mai gândesc la asta. Cabala Nast..., am încercat să zic mai departe.

— Ajunge, m-a întrerupt Leah. Dacă tot nu i-ai spus până acum, ar trebui să-i lăsăm surpriza. Îți plac surprizele, Savannah?

Savannah i-a aruncat o privire feroce.

— Tu să nu vorbești cu mine!

— Savannah, mai e ceva..., am început din nou.

— Nț, m-a oprit iarăși Leah, apucându-mă de umeri și trăgându-mă jos de pe pat. O să fie o surpriză. Crede-mă, puștoaico, asta o să-ți placă! Ai luat premiul cel mare la loteria geneticii.

Până să mai pot spune ceva, Friesen a luat-o pe sus pe Savannah, ignorându-i protestele, și a scos-o din cameră. Leah i-a urmat. Eu am rămas pe loc, fixând cu privirea ușa pe jumătate

deschisă și așteptând ca ea să se închidă. În clipa imediat următoare, Leah și-a vârât iar capul înăuntru.

— Drogurile astea te-au tâmpit de tot, fată? mi-a zis. Haide!

Eu doar am privit-o.

— Le-am zis eu că au exagerat doza la chestia aia, a continuat ea. Ce mai aștepți? Cătușe și lanțuri? Nu ești prizonieră aici. Nast a vrut să stea de vorbă cu Savannah, și asta a fost singura cale pe care și-a imaginat c-o să poată.

— Adică... adică pot să plec de-aici? Sunt liberă să plec?

— A, sigur, mi-a conformat ea, rânjind. Dacă nu te deranjează s-o lași pe Savannah.

A dispărut. Am pornit pe urmele ei.

Poate că Nast fusese „în camera de alături", cum spusese ea, dar probabil că se hotărâse să mute întâlnirea altundeva, fiindcă am coborât pe scară, urmând apoi o rută ocolită până în living.

În timp ce mergeam, mi s-a limpezit mintea. Încă-mi simțeam capul și gâtul umplute cu vată, dar cel puțin puteam să gândesc și să fac cunoștință cu ceea ce mă înconjura. Eram într-o casă... o casă de țară, judecând după priveliștea de dincolo de ferestre. La ferestre nu erau gratii, iar unele stăteau chiar deschise. Am trecut pe lângă o ieșire principală și una de serviciu, și nici Leah, nici partenerul ei, n-au aruncat măcar o privire fugară înapoi, ca să vadă dacă nu cumva încerc să evadez. Nici nu aveau nevoie. Atâta timp cât o țineau la ei pe Savannah, n-aveam unde să plec.

Orice speranță că aș mai putea să-i spun încă lui Savannah despre Nast mi s-a risipit când am intrat în living. Sandford stătea în picioare lângă șemineu. Lângă el era așezat un bărbat înalt, cu părul blond, rărit, și umeri lați. La intrarea noastră, a întors capul și m-am pomenit privind într-o copie perfectă a ochilor mari și albaștri ai lui Savannah. Inima mi s-a prăbușit brusc. Acum știam că, într-adevăr, Kristof Nast este tatăl lui Savannah.

— Savannah, a zis Nast, zâmbind. N-ai idee de când aştept clipa asta.

— Spune-i tipului ăstuia să-mi dea drumul! a ţipat ea, zvârcolindu-se şi încercând să se elibereze. Lasă-mă jos. *Imediat!*

Nast i-a făcut semn lui Friesen s-o lase jos pe Savannah.

— Scuzele mele, prinţesă, a zis, după care a chicotit şi şi-a întors privirea spre Sandford. Te mai îndoieşti că e a mea? l-a întrebat.

— Nu sunt a ta, i-a strigat Savannah, trăgându-şi bluza la locul ei. Nici a ta, nici a ei — aici, a împuns aerul cu degetul în direcţia lui Leah — nici a oricui altcuiva. Şi acum, duceţi-mă acasă, sau se lasă cu scandal.

— Savannah, iubito, i-am zis, trebuie să-ţi spun ceva. Îţi aminteşti că ţi-am spus despre Kristof Nast...

— El e? Savannah l-a măturat cu privirea pe Nast, după care l-a respins cu un pufnet. El e fiul directorului general? Cât are, cincizeci de ani? Până preia el conducerea, o să fie numai bun pentru pensie.

— Am patruzeci şi şapte, de fapt, a corectat-o Nast, cu un zâmbet îngăduitor. Dar ţi-am înţeles ideea. Cu atât mai bine pentru tine, atunci, nu-i aşa?

— Ce să fie?

— Că sunt atât de bătrân. Cu atât mai repede o să-ţi capeţi moştenirea.

— De ce? Ce eşti tu, vrăjitorule? Avocatul mamei?

Nast şi-a întors privirea spre mine.

— Nu i-ai spus?

— Savannah, am zis, el este...

— Tatăl tău, a încheiat Nast.

Zâmbind, a întins mâna spre Savannah. Ea a făcut un salt înapoi, şi braţele i-au zburat în sus, ca să se ferească de el.

— Nu e deloc amuzant, a zis ea.

— Savannah, eu..., am încercat iar.

— Nu glumeşte nimeni, Savannah, a asigurat-o Nast. Ştiu că e o veste şocantă pentru tine, dar eşti fiica mea. Mama ta...

— Nu, l-a oprit ea, cu o voce înceată, şi s-a întors spre mine. Mi-ai fi spus, nu-i aşa?

— Am...

Am clătinat din cap.

— Îmi pare foarte rău, iubito. Nu ştim sigur dacă e aşa. Domnul Nast susţine că e tatăl tău. Eu n-am putut să cred una ca asta. Am vrut să am dovezi, şi abia pe urmă să-ţi spun.

Nast şi-a lăsat o mână pe braţul lui Savannah. Când ea l-a respins, s-a aplecat până la înălţimea ei.

— Ştiu că eşti supărată, prinţesă. Nu aşa plănuisem eu să fie. Crezusem că ştii.

— Eu... eu nu cred.

— Nu eşti obligată. Acum, că am trecut peste etapa cu tribunalele umane, putem să limpezim situaţia cu o simplă probă de sânge. Am aranjat ca medicii noştri să facă un test ADN de îndată ce ne vom întoarce în California.

— În California? s-a mirat Savannah. Nu pot... nu vreau... nu merg. Nu merg.

— Scuzele mele. M-a luat gura pe dinainte. Nu te duc niciodată împotriva voinţei tale, Savannah. Asta n-a fost o răpire. Îmi cer scuze pentru că a trebuit să recurg la măsuri atât de drastice ca să te aduc încoace, dar mă tem că era singura posibilitate ca Paige să-mi permită să-mi pledez cauza.

— Cauza?

— Pentru tutelă.

Ea şi-a întors privirea de la el spre mine.

— Mergem la tribunal?

El a izbucnit în râs.

— Nu, slavă Domnului. Am hotărât să ocolim ororile sistemului judecătoresc. Niciun judecător uman nu poate hotărî unde

ţi-e locul, Savannah. Nimeni nu poate hotărî asta. E viaţa ta, şi a ta trebuie să fie hotărârea.

— Bun. Atunci, rămân cu Paige.

— Dar nu pot să-mi argumentez şi eu punctul de vedere? Paige a avut aproape un an la dispoziţie ca să-şi pledeze cauza, nu se poate să nu-mi acorzi şi mie măcar treizeci de minute, ca să mi-o pledez şi eu. Asta-i tot ce-ţi cer, prinţesă: treizeci de minute, în care să-ţi explic de ce ar trebui să rămâi cu mine.

— Şi dacă n-o să vreau?

— Atunci, o să fii liberă să te duci înapoi în East Falls, cu Paige.

— Spanac, am exclamat eu.

Nast şi-a ridicat privirea, uimit, ca şi cum i s-ar fi părut că au vorbit pereţii. Când şi-a întors capul spre mine, privirea i s-a oprit undeva deasupra creştetului meu, ca şi cum aş fi fost, literalmente, sub nivelul lui.

— Te îndoieşti de cuvântul meu, Paige? m-a întrebat, şi toată dispoziţia îngăduitoare i s-a scurs din voce. Eu sunt un Nast. Cuvântul meu este inviolabil.

Am simţit apăsarea privirii lui Savannah asupra mea. În momentul acela, mi-am dat seama precis ce trebuia să fac: să-mi ţin gura. Nast avea dreptate: ea trebuia să aleagă. Sabat sau Cabală. Magie albă sau neagră. Dacă-i făceam hotărârea să încline într-o anume parte, aveam să simt totdeauna puterea celeilalte părţi lucrând împotriva mea. Las-o să audă ce-i oferă Nast, şi-o să-şi dea seama că Eve luase hotărârea corectă trimiţând-o la Sabat. Deşi mă îndoiam că Nast ar lăsa-o să-i scape atât de uşor, aş sări pârleazul acela când mi-ar ieşi în cale. Dac-aş lua-o acum cu forţa, împotriva protestelor ei, aş pierde-o pentru totdeauna.

Înainte de a-şi prezenta argumentele, Nast a insistat să ne dea de mâncare. Comandase pizza. Ba chiar i-o adusese un băiat de la

livrări, subliniind astfel şi mai apăsat faptul că nu eram ţinute prizoniere în cine ştie ce loc strict secret.

Cu toate că Leah şi Friesen au mâncat cu noi, Nast s-a uitat la pizza de pareă s-ar fi aşteptat ca furnicile să înceapă să mişune. A ţinut să ne asigure, de parcă ne-ar fi interesat, că va lua prânzul ceva mai târziu, la o întâlnire de afaceri în Boston.

Aşadar, eram încă în Massachusetts? Şi, în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că el spusese prânz, nu cină. Şi, concomitent, a venit şi gândul că am dormit toată ziua de miercuri şi că fuseserăm scoase din circulaţie pentru aproape douăzeci şi patru de ore. Încă o dată, m-am gândit la Cortez, dar am ştiut că n-avea rost să întreb: ei nu ne-ar spune decât ce-ar vrea să auzim.

— Nu s-ar putea să începem? a zis Savannah. Pizza e nemaipomenită şi aşa mai departe, dar vreau să terminăm mai repede cu asta.

Nast a făcut un semn de încuviinţare.

— Înainte de toate, dă-mi voie să spun că mama ta a fost o femeie remarcabilă şi că am iubit-o foarte mult. Doar că... n-a fost să fie pentru noi doi. După ce te-ai născut tu, ea mi-a cerut să stau deoparte, şi asta am şi făcut, dar totdeauna am avut în minte să fac parte din viaţa ta, într-o zi. Dată fiind moartea mamei tale, s-a întâmplat mai curând decât m-aş fi aşteptat.

— Cum se face că ea nu mi-a pomenit niciodată despre tine?

— Habar n-am, Savannah.

— Atunci, expune-ţi cauza mai departe, ca să mă pot întoarce acasă.

Nast s-a aplecat fără ca măcar o cută să-i apară pe costum.

— Ei bine, nu prea ştiu de unde să încep. Tu înţelegi modul în care sunt organizate Cabalele?

— Oarecum.

Nast i-a făcut o rapidă trecere în revistă, concentrându-se asupra importanţei principalei familii de vrăjitori.

— Ca fiică a mea, vei fi o importantă componentă a familiei, beneficiind de toate drepturile și privilegiile aferente.

— Pot să pun o întrebare? am intervenit eu.

— Nu cred că...

— E o întrebare rezonabilă. Nu pun în discuție și nici nu contrazic ceva. Doar vreau să clarific o problemă. Din câte înțeleg, vrăjitorilor le este caracteristic să aibă numai fii, ceea ce ar însemna că Savannah ar fi singura fată — sau femeie — din familie. Ce impact ar avea faptul acesta asupra poziției ei?

— N-ar avea, mi-a răspuns Nast, care, după câteva clipe, a continuat. Dați-mi voie să dezvolt răspunsul. Vreau să fiu total deschis față de tine, Savannah. În cadrul Cabalei noastre, puterea familiei Nast e absolută. Dacă noi spunem că trebuie să fii acceptată, atunci vei fi. Altfel, în ceea ce privește problema succesiunii, este probabil să existe unele controverse privitoare la dreptul tău de a moșteni conducerea. Cu toate acestea, problema este superfluă. Am doi fii foarte capabili, iar cel mai mare dintre ei a fost deja numit succesorul meu.

— Și atunci, eu ce primesc? s-a interesat ea.

— Tot restul, a zis Nast, trăgându-se puțin mai în față și aplecându-se spre ea. Sunt un bărbat foarte bogat și foarte puternic, Savannah. Cineva care poate să-ți dea tot ce ți-ai dorit vreodată. Sunt sigur că Paige a făcut tot ce i-a stat în puteri, dar ea n-are cum să-ți ofere avantajele pe care ți le ofer eu. Mai mult decât bani, Savannah, eu vorbesc despre posibilități: să ai acces la cei mai buni profesori, la cele mai bune cărți cu descântece, la cele mai bune materiale.

— Sigur, în schimbul nemuririi sufletului meu. Află că nu sunt o fetiță bătută-n cap, vrăjitorule. Știu de ce m-ai înhățat. Din cauza ceremoniei.

Inima mi-a țâșnit tocmai până în gât, și i-am făcut un semn să tacă.

— Nu e absolut nicio problemă, Paige. Suntem informați despre menstruația lui Savannah încă de ieri-dimineață.

— Dinainte să ne înhățați? m-am mirat eu. Cine v-a spus?

— Avem timp mai târziu să discutăm și despre asta. Esențialul este...

— Esențialul este, i-a luat vorba din gură Savannah, că m-ai înhățat ca să poți schimba ceremonia și să faci din mine sclava Cabalei.

— Sclava Cabalei? a repetat Nast, râzând. Așa ți-a spus Paige?

— N-a fost Paige.

— A, atunci Lucas, presupun. Ei bine, oricât de mult aș respecta eu familia Cortez, trebuie să spun că Lucas Cortez e un tânăr foarte dezorientat. A avut unele... experiențe nefericite cu viața din Cabală și și-a format unele opinii oarecum radicale. Cât despre ceremonie...

— Ia stai, l-a oprit Savannah. Mai întâi, vreau să știu despre Lucas. E bine?

— N-are nimic, Savannah. Și-acum...

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu e...

— Vreau să știu.

— I-am întârziat fuga, dar nu excesiv. Ultima dată când l-am văzut, Lucas era pe mâinile paramedicilor. Inconștient de pe urma fumului inhalat, dar altminteri nevătămat.

În timp ce el vorbea, Savannah mă tot săgeta cu priviri preocupate, studiindu-mi reacțiile. Și, la rândul lui, Gabriel Sandford îi urmărea cu interes privirile acestea.

— Așadar, nu l-ați rănit? a insistat ea.

— Vătămarea lui Lucas Cortez ar provoca un incident diplomatic de proporții colosale. Uciderea lui ar declanșa un război sângeros cum n-au mai văzut Cabalele de peste un secol încoace. Fiul unui lider de Cabală are imunitate absolută. Iată ce-ți ofer eu, Savannah. Nu vei mai avea nevoie niciodată să te ascunzi.

S-a oprit pentru câteva clipe, vrând să vadă dacă beneficiază de întreaga ei atenție. Și așa era.

— În legătură cu ceremonia, a continuat apoi. Da, există o versiune care îmbunătățește utilitatea față de Cabală a unei vrăjitoare, cu toate că se situează foarte departe de sclavie. Totuși, nu vei trece prin versiunea aceea. Mai există destule alte ceremonii dintre care poți să alegi...

— O vreau pe cea care urma s-o facă Paige. Cea pe care a vrut-o mama.

— S-a făcut.

Savannah a clipit mărunt, după care și-a revenit și și-a îndreptat mai mult spinarea.

— Și vreau s-o facă Paige. Nimeni altcineva.

— S-a făcut, a zis Nast, ridicându-se și traversând încăperea ca să se așeze lângă ea. Sunt tatăl tău, Savannah. Vreau tot ce-i mai bun pentru tine, iar în materie de vrăjitorie, am încredere în judecata mamei tale. Dacă vrei să ai o vrăjitoare mai experimentată care să-ți desfășoare ceremonia, o să ți-o ofer. Dar, dac-o vrei pe Paige, e perfect. Ea poate să rămână cu tine până miercurea viitoare, și-o să-ți oficieze ceremonia pe care ți-a ales-o mama ta.

— Și, pe urmă, ce-o să se-ntâmple cu Paige? După ceremonie?

— Va fi liberă să plece.

Savannah m-a privit pieziș.

— Și dacă eu nu vreau ca ea să plece?

Nast a ezitat.

— Sunt convins că Paige are propriile sale responsabilități în cadrul Sabatului...

— Au dat-o afară. Toate sunt proaste și inutile. Ea, oricum, e prea bună pentru ele. Dacă e să rămân, rămâne și Paige. Poate să-mi fie profesoară.

— Nu vreau s-o jignesc pe Paige, dar avem profesoare de vrăjitorie cu mult superioare.

— Atunci, o să-mi fie însoțitoare, sau doică, sau orice. Așa au copiii bogați, nu-i așa? Slujitoare? Eu o vreau pe Paige. Rămâne cu mine și învață tot ce învăț eu.

— Nu cred că...

— Ofertă la pachet, i-a tăiat vorba Savannah. Accepți, sau nu.

Și el a acceptat.

Vrăjitoarea domnului Nast

— N-AM VRUT SĂ SUNE AŞA, a zis Savannah, după ce ne-am întors în dormitorul nostru, care între timp fusese echipat şi cu o sursă de iluminat funcţională. Chestia cu slujitoarea, mi-a explicat ea. Ziceam şi eu aşa.

Abia dac-am auzit-o. Nici nu-mi mai aminteam drumul de întoarcere spre cameră, nu-mi aminteam cine ne adusese, sau ce zisese. Tot ce auzeam era vocea lui Savannah, acceptând propunerea lui Nast.

— Eşti supărată pe mine, nu?

— Nu. Nu sunt supărată. Doar... derutată. Sunt prea multe noutăţi de acceptat. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme... că el pretinde să-ţi fie tată.

— Lucrurile o luaseră razna rău de tot. Ai vrut să ai dovada mai întâi. Cred că pot să te înţeleg.

Adevărul era că mă abţinusem să-i spun de teamă că ar putea să se-ntâmple aşa ceva, că Nast avea să apară pe nepusă masă şi să-i ofere lumea pe tavă lui Savannah. Evitând să-i spun, îmi pierdusem şansa de a o preveni. Orice aş mai fi spus acum ar fi dat impresia că sunt minciunile unei îndărătnice bosumflate, urzite ca

să încline balanța de partea mea. Chiar acum, când țopăia prin cameră, trăncănind, simțeam cum îmi alunecă printre degete. Așa cum spusese și Nast, avusesem la dispoziție aproape un an ca să-mi pledez cauza. De ce nu mă descurcasem mai bine? Ea le numise pe vrăjitoarele din cadrul Sabatului proaste și inutile. Asta era alternativa pe care i-aș fi arătat-o: o lume în care vrăjitoarele sunt proaste și inutile.

Știam că trebuie să păstrez tăcerea, s-o las să vadă ea singură lucrurile, dar aveam nevoie până și de ultima fărâmă de moderație ca să nu mă reped la ea, s-o zgâlțâi și să urlu: „Ce crezi că faci?!" În loc de așa ceva, m-am așezat pe pat și i-am zis:

— Mă bucur că mă vrei în preajma ta, Savannah, dar știi că nu pot să fac una ca asta. Sunt conducătoarea Sabatului. Nu se poate să plec așa...

— Dar te-au dat afară!

— Da, sunt supărate, dar...

— Mi-ai zis c-o să stai cu mine. Mi-ai promis!

— Știu, și-o să stau, dar...

— Ei bine, hotărârea îmi aparține. Eu vreau să fiu aici, iar dacă tu vrei să mă ajuți, trebuie să rămâi.

S-a trântit pe celălalt pat, s-a întors cu spatele spre mine și și-a încrucișat brațele pe piept. Am stat amândouă așa timp de câteva minute. De câteva ori, s-a întors pe jumătate, ca și cum ar fi așteptat ca eu s-o contrazic. Când și-a dat seama că așteaptă degeaba, s-a sucit cu fața spre mine.

— Nu fi supărată, Paige, mi-a zis. Ai auzit ce-a spus el? Cei mai buni profesori, cele mai bune cărți, cele mai bune materiale. Eu o să am toate astea, și-o să le împart cu tine. Nu asta îți doreai?

Nu i-am răspuns.

— Te îngrijorează pentru că e o Cabală, nu? Știu ce-a zis Lucas, dar, mă rog, poate că el... ta... Nast are dreptate. Nu că Lucas ar minți... nu vreau să spun asta. Dar e posibil să fie dezorientat,

Poate că el a văzut unele lucruri într-adevăr urâte, lucruri care nu se întâmplă în mod normal.

Încă o dată, n-am spus nimic.

— Perfect, fie. Întoarce-te în micul și tâmpitul tău orășel East Falls, la casa ta arsă. Eu nu merg. Cei de-acolo nu ne vor. Ori de câte ori o să mergi pe stradă, lumea o să te arate cu degetul și-o să-ți spună tot felul de chestii. Ei bine, despre mine n-or să zică. Eu o să fiu în California. Pun pariu că Adam o să vină să mă viziteze. El n-o să fie așa.

— O să stau cu tine, Savannah. Știi doar c-o să stau.

A ezitat puțin, după care mi-a zâmbit și s-a întins peste pat ca să mă ia în brațe.

— O să fie bine, Paige. Doar stai să vezi. O să fie cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

Încă amețite de droguri, am ațipit timp de aproximativ o oră. Pe urmă, o bătaie în ușă ne-a trezit pe amândouă. O femeie și-a vârât capul pe ușă.

— Putem să intrăm? a întrebat.

Fără să mai aștepte răspuns, a împins ușa și a intrat. Era nu cu mult trecută de patruzeci de ani, mai degrabă prezentabilă decât drăguță, cu maxilarele colțuroase și părul grizonant tuns perie. În spatele ei era o altă femeie, cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă, aceeași linie a maxilarelor și părul argintiu prins într-un moț elegant.

— Eu sunt Greta Enwright, s-a prezentat femeia mai tânără. Ea e mama mea, Olivia.

— Livy, vă rog, a zis femeia mai vârstnică. Suntem foarte încântate să vă cunoaștem. Pe amândouă.

Și-a făcut loc, repezită, pe lângă fiica ei, și a așezat o tavă din argint pe noptieră.

— Ştiu că mamei tale îi plăcea mult ceaiul, Paige. Am riscat să presupun că şi tu ai ajuns să ai aceleaşi gusturi.

Am clipit mărunt.

— Aţi cunoscut-o pe mama?

— Demult. De ani mai mulţi decât aş vrea să număr, a răspuns, cu un râs ca un clinchet de clopoţel, de fetişcană. Am crescut în cadrul Sabatului, a mărturisit apoi. Mama a plecat când eram adolescentă.

— Eşti... eşti vrăjitoare?

— O, îmi pare foarte rău! Prezentarea a fost incompletă, Greta. Totdeauna mi s-a părut ciudat, că suntem în măsură să-i recunoaştem pe vrăjitori, dar nu şi pe propriile noastre surori. Greta e vrăjitoarea domnului Nast, a adăugat ea, râzând iar. Sună de-a dreptul oribil, nu? Şi mult prea familiar. Cabalele, după cum e posibil să ştiţi, nu angajează decât o singură vrăjitoare. E o poziţie extrem de prestigioasă şi exclusivă, pe care am fost îndeajuns de norocoasă să am posibilitatea să i-o transmit Gretei, când am ieşit la pensie. Iar acum — s-a întors spre Savannah, cu un zâmbet larg pe faţă — facem cunoştinţă cu succesoarea noastră oficială. Nu pot să vă spun cât suntem de încântate.

Savannah a şovăit, plimbându-şi privirea între mamă şi fiică.

— Nu sunteţi supărate? Adică, doar pe tine o să te înlocuiesc, nu?

Greta a izbucnit în râs, un hohot gutural diametral opus faţă de râsul mamei sale.

— Vor mai trece câţiva ani până când vei fi pregătită pentru asta, Savannah. Iar până atunci, voi fi gata să ies şi eu la pensie. O pensionare timpurie, cel mai probabil, însă domnul Nast mi-a promis o pensie întreagă. Aşa că, la urma urmei, ar trebui să-ţi mulţumesc.

Olivia a clătinat aprobator din cap.

— Iar domnul Nast m-a readus din pensie ca să vă ajut să vă adaptaţi, misiune pentru care mă recompensează mai mult decât corespunzător, aşa că şi eu ar trebui să vă mulţumesc.

— Şi voi o să ne fiţi profesoare?

— Să „ne"? a repetat Greta.

— Ei, am îndreptat eu. Aşadar, îi veţi fi ei profesoare?

— Numai pentru magia vrăjitoarelor, a răspuns Olivia. Pentru restul, vei avea profesori adecvaţi. Vrăjitori, adică. La ei e adevărata magie.

— Poate nu pentru multă vreme, a zis Savannah, sărind jos de pe pat. Paige are grimoarele alea...

Am încercat s-o opresc, dar numai cu jumătate de elan. Oricât de mult aş fi vrut să păstrez secrete grimoarele, eram curioasă să aflu părerea femeilor acestora. Nu mai întâlnisem niciodată o vrăjitoare de Cabală. Mă aşteptasem... sinceră să fiu, mă aşteptasem ca ele să fie mult diferite, mai înfricoşătoare, mai periculoase, mai, în fine, mai malefice.

Savannah le-a povestit despre grimoare şi despre teoria noastră.

— Desigur, Paige mai trebuie s-o şi verifice. S-ar putea să ne înşelăm.

M-am abţinut să le mărturisesc celorlalte vrăjitoare că, de fapt, *verificasem*, cu succes, teoria. Deocamdată, era mai bine să ţin asta doar pentru uzul propriu.

— Sună promiţător, a apreciat Greta. Dar nu mi-aş face prea multe speranţe, domnişoarelor. Magia vrăjitorilor e magia puterii. Cu tot respectul faţă de femei şi de egalitatea drepturilor, magia vrăjitoarelor, pur şi simplu, nu se ridică la acelaşi nivel.

— Eu nu mi-aş pierde timpul cu asta, a susţinut-o Olivia. Profesorii voştri vă vor învăţa tot ce aveţi nevoie să ştiţi. Cât despre grimoarele alea, mă îndoiesc să fi supravieţuit incendiului.

— Ba nu, Paige s-a întors după ele, a insistat Savannah, întorcându-se apoi spre mine. Unde sunt?

— La Cor... La Lucas. I le-am dat lui.

— Lucas Cortez? a zis Olivia. O, vai de mine, dar așa e. Am auzit că și tânărul Lucas a fost implicat. Are o reputație pe cinste, dar noi n-am avut niciodată ocazia să-l întâlnim, nu-i așa, Greta? Trebuie să fi fost o experiență deosebită. Neapărat să ne spui totul despre el. Dă-mi voie mai întâi să torn ceaiul.

De îndată ce-a fost turnat ceaiul, ne-am așezat pe marginile paturilor. Olivia ne-a pus întrebări despre Cortez. Am lăsat-o pe Savannah să-i răspundă, tăindu-i vorba cu discreție după câteva propoziții.

— O, e un tip neobișnuit, a exclamat Olivia, plescăind din limbă. Îmi pare foarte rău pentru tatăl lui. Domnul Cortez stăpânește remarcabil de bine situația, cu toate că, trebuie s-o spun, își lasă băiatul să-și facă de cap mult prea mult. Dar toți părinții procedează așa, nu? Un conducător de Cabală nu e altfel față de oricare alt tată. O să vezi, Savannah, domnul Nast își adoră băieții, și sunt convinsă că și pe tine o să te trateze exact la fel.

— Cât despre Lucas Cortez, a intervenit Greta, tinerii își caută mereu dragoni de ucis. Și frumoase prințese de salvat, a adăugat, strecurând un zâmbet spre mine. Nu e decât teatru. Curând, va ajunge să vadă că, în realitate, Cabalele nu sunt monștri, așa cum credea el.

— Dar cum sunt? s-a interesat Savannah. Adică, de fapt, cum sunt?

— Excelenți angajatori, a răspuns Greta. Oferă tot ce și-ar putea dori un angajat. Beneficii multiple, posibilități de cumpărare a acțiunilor la preț preferențial, un plan solid de pensionare și o excelentă remunerație.

Olivia a izbucnit în râs.

— Niciuna dintre astea nefiind de interes pentru tine, nu-i așa, Savannah? Și pe bună dreptate. Tu nu vei fi niciodată nevoită să-ți

baţi capul cu astfel de lucruri. Cea mai mare grijă a ta va fi acum dacă vei vrea să-ţi petreci vacanţa de vară în Franţa sau în Italia.

— Şi ce model de maşină sport să-ţi doreşti pentru când vei împlini şaisprezece ani, a adăugat Greta.

— Eu vreau un Porsche, a hotărât Savannah, zâmbind spre mine. Un Porsche decapotabil, ca al lui Clay. Dar roşu. Vreau să fie roşu.

— O să-l ai, a asigurat-o Greta. Va fi o viaţă cu totul nouă pentru tine, Savannah. O viaţă pentru care orice fată, şi orice vrăjitoare, te-ar invidia.

Bine și Rău

PÂNĂ LA MASA DE SEARĂ, Greta și Olivia s-au hotărât să strecoare prima lecție a lui Savannah. Ne-au dus afară, într-un crâng din spatele unui hambar nefolosit. Leah și Friesen au venit cu noi, chipurile s-o apere pe Savannah de eventuale amenințări exterioare, dar mult mai probabil s-o păzească de orice plan articulat de evadare aș fi putut cloci eu. Nu era cazul să mă deranjeze. Atât timp cât Savannah voia să rămână, rămâneam și eu, în imediata ei apropiere.

Greta a început cu descântece din magia vrăjitoarelor, dar era clar că nu punea prea mult suflet în asta, și de îndată ce a devenit sigură că Savannah cunoaște deja noțiunile fundamentale, a trecut mai departe.

— Acum, o să-ți arătăm ceva vrăjitorie, a anunțat Greta. Sigur, o să ai un profesor mai bun pentru așa ceva, mai târziu, dar m-am gândit că poate ai vrea să vezi o mostră din ceea ce vei învăța. După ce ne vom întoarce în Los Angeles, vom putea să lucrăm mai mult la abilitățile tale de vrăjitoare.

— Deocamdată, a adăugat Olivia, zâmbind larg, o să ne distrăm puțin.

În următoarea oră, Greta și Olivia ne-au demonstrat o jumătate de duzină de descântece. Unul dintre ele era o variantă a celui

cu ceața, al lui Cortez. Altul era un fulger de energie electrică țâșnit din mâna persoanei care rostea descântecul. Al treilea făcea să apară lumini colorate. Era evident că făceau demonstrație, alegând farmece nu cu mult mai răsărite decât echivalentul magic al focurilor de artificii de 4 Iulie. Magie de doi bani, cum ar fi spus Cortez. Aș fi vrut eu să strâmb din nas la așa ceva, dar adevărul e că mă simțeam impresionată.

În timp ce ele își făceau farmecele, nu m-am putut stăpâni să mă gândesc la toate întrebuințările posibile ale acestora. Farmecul cu ceața ar fi util pentru evadări, mai ales în combinație cu farmecul de ascundere. Fulgerul electric părea să fie o excelentă variantă pentru mingea de foc, încă o armă de adăugat în repertoriul meu de mijloace ne-letale de apărare. Aș fi vrut să găsesc ceva greșit, ceva rău, în ele, dar n-am reușit. Nu era nimic în neregulă la magia asta. Cu toate că nu părea cu nimic mai bună decât cea din grimoarul terțiar al vrăjitoarelor, nu era nici mai rea; cel puțin, nu în sensul de a fi mai puțin morală.

— Ai putea să-l mai faci o dată pe cel cu ceața? am întrebat-o pe Greta.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat ea, zâmbind.

— E interesant. Cuprinde componente ale elementalilor de aer și de foc, însă construcția e mult diferită. Invocația lui Boreas[1] e, în mod special, unică. Bănuiesc că sunt vestigii rămase de la originile lui.

Greta și Olivia s-au holbat la mine de parc-aș fi vorbit grecește, ceea ce, într-un fel, așa și era, din moment ce descântecul în sine era în greacă. După câteva clipe de tăcere, Olivia a izbucnit în râs.

— Drept să-ți spun, Paige, habar n-avem ce se spune în el. Nu l-am tradus niciodată.

---

[1] Zeitate greacă, întruchipând vântul dinspre nord.

— Nu știți greaca? s-a mirat Savannah. Eu credeam că toate vrăjitoarele sunt obligate să știe greaca. Și latina, și ebraica, îndeajuns cât să înțeleagă descântecele, cel puțin.

— Noi nu ne batem capul cu așa ceva, a răspuns Olivia. Eu mai știu ceva latină de prin vremea școlii, dar nu e important. Grimoarele îți spun ce anume înfăptuiesc descântecele, iar profesorii îți explică pronunția.

— Vrei să încerci și tu vreunul? a întrebat-o Greta pe Savannah.

— Sigur.

— Pe care?

— Pe toate, a răspuns Savannah, zâmbind spre mine cu gura până la urechi. Învață-ne cum să le facem pe toate.

În acea seară, Nast a patronat un dineu protocolar în onoarea fiicei sale. Savannah și-a primit cea dintâi rochiță neagră, cam cu două numere mai mică în privința lungimii și cu două prea mare în lărgime, însă ea era prea entuziasmată ca să mai observe. Și-a primit și cea dintâi pereche de pantofi cu toc, și prima ședință de cosmetizare, în care Greta și Olivia s-au agitat pe lângă ea și au dichisit-o ca pe o „mică prințesă". Numai Nast și Sandford ni s-au alăturat la masă, amândoi în smochinguri. Și nici jumătate din tot ce-am mâncat nu mi-a fost cunoscut.

Pe urmă, Nast a cadorisit-o pe Savannah cu un inel cu blazonul familiei. Pe urmă, mi-a dăruit mie o amuletă, gest care clar i-a făcut plăcere lui Savannah... ceea ce, sunt sigură, a fost și în intenția lui. Era o piesă drăguță, dar fără valențe magice, probabil ceva luat dintr-un magazin de bijuterii și antichități din Boston, chiar în după-amiaza aceea.

În continuare, toți ceilalți ai casei, de la Sandford și până la cele două vrăjitoare, de la semi-demonii care asigurau paza și

până la bucătăreasa şaman, s-au perindat cu cadouri. Odată, într-un muzeu, am văzut o pictură murală înfăţişând un faraon antic stând pe tronul lui în timp ce un alai de demnitari străini îl onora cu ofrande exotice. Cam cu asta semăna. Şi, ca oricare fată normală de treisprezece ani, Savannah a înghiţit-o pe nemestecate.

După dineu, ne-am retras în camera noastră. Nu era decât opt şi jumătate, dar nu mai puteam să ne ţinem ochii deschişi.

— Ai văzut ce mi-a dat Greta? m-a întrebat Savannah, extrăgând din grămada de cadouri de lângă patul ei un pumnal din argint incrustat cu ametiste. Un *athame*[1] nou. Nu-i aşa că e grozav? Pe pariu că a fost şi scump!

— Foarte.

— Pot să văd amuleta pe care ţi-a dat-o Kristof?

Nast o rugase pe Savannah să-i spună pe numele de botez, până când se va simţi pregătită pentru un apelativ mai elocvent pentru relaţia dintre ei. O mişcare înţeleaptă, trebuie să recunosc.

I-am înmânat pandantivul lui Savannah.

— Super. Pariez că e antic.

— Sunt convinsă că e.

— A fost drăguţ din partea lui, nu crezi? Să-ţi ia şi ţie ceva?

Am încuviinţat fără să mai spun nimic.

Savannah a căscat şi s-a întins pe spate în pat.

— Sunt atât de obosită! a exclamat, după care şi-a ridicat capul să mă privească. Tu crezi că ne-or fi pus ceva în cacao?

Aş fi vrut să-i strig: „Da! Ce, nu vezi? Nu observi totul? Darurile, petrecerea... totul e prefăcut!" Cu toate acestea, adevărul

[1] Pumnal ceremonial cu două tăişuri şi, de cele mai multe ori, mâner negru, principala unealtă magică folosită în ritualuri de cultele Wicca, dar şi de alte curente neo-păgâne care practică vrăjitoria.

era că nici eu însămi nu eram sigură de asta. Da, era exagerat. Şi evident necinstit, din moment ce eu n-aş fi putut însemna niciodată o concurenţă. Dar să fi fost o prefăcătorie? Nu ştiam, aşa că m-am hotărât să răspund la întrebarea lui Savannah cu toată sinceritatea de care eram capabilă.

— Cred că, probabil, ne-au dat ceva care să ne ajute să dormim. Nu mi se pare să fie ceva mai puternic decât o poţiune pentru somn. Probabil, rădăcină de valeriană, judecând după gustul lăsat în gură.

— Ei bine, tu nu ştiu ce vrei să faci, dar eu mă culc. Greta mi-a spus că are mâine o surpriză pentru mine. O surpriză într-adevăr frumoasă.

— Sunt sigură că aşa e, am zis.

Tocmai atunci, a bătut cineva în uşă. Când am strigat să intre, Olivia şi-a vârât capul înăuntru.

— Paige? Domnul Nast vrea să stea de vorbă cu tine.

Savannah a scos un geamăt.

— Nu poate să aştepte până dimineaţă? Sunt moartă de oboseală.

— Nu vrea să stea de vorbă decât cu Paige, dragă. Stau eu să-ţi ţin companie cât timp e ea plecată.

Savannah s-a ridicat în capul oaselor.

— Vreau să merg şi eu cu Paige.

Olivia a scuturat din cap.

— Tatăl tău s-a exprimat foarte clar. Numai Paige.

— Dar...

— N-o să am probleme, i-am zis.

— Normal că n-o să aibă, m-a susţinut Olivia. N-o să păţească absolut nimic, Savannah. Tatăl tău înţelege cât de mult ai ajuns să te bizui pe ea. Domnul Nast e în living, a adăugat, întorcându-şi faţa spre mine.

I-am făcut un semn de încuviinţare şi am plecat.

Nu m-a însoţit nimeni până jos. Am trecut pe lângă Friesen şi un alt paznic semi-demon, pe care auzisem că l-ar chema Anton. Amândoi au aruncat priviri discrete în direcţia mea, dar n-au dat niciun semn că m-ar urmări. Totuşi, ştiam că asta fac.

Cu toată hotărârea mea de a rămâne cu Savannah, mărturisesc că am simţit o uşoară ispită când am trecut pe lângă ieşirea principală. Mai devreme, nu mă gândisem la fugă. Acum, totuşi, cum mă apropiam de living, trebuia să mă întreb pe mine însămi ce-o vrea Nast.

Ştiam că Nast n-are nici cea mai mică intenţie să mă ia cu el în Los Angeles. Atât timp cât eram în viaţă, reprezentam un pericol. Unul minor, dar tot pericol. De îndată ce-mi voi fi slujit scopul, el va pune să fiu omorâtă. Singura întrebare era: când?

În timp ce treceam pe lângă uşă, m-am întrebat dacă nu-mi expirase cumva deja utilitatea. Am ezitat, dar numai pentru o secundă. Nast nu o prinsese în mrejele sale suficient de strâns pe Savannah, încât să rişte să-şi atragă mânia ei. Mai aveam la dispoziţie câteva zile, cel puţin... timp destul cât să-mi ticluiesc în minte un plan.

Când am împins uşa livingului, Nast era înăuntru, râzând la anecdota pe care i-o povestea Sandford despre un şaman.

— Intră, Paige, m-a invitat el. Stai jos.

Am stat.

— Vrei ceva de băut? Porto? Bordeaux? Brandy?

— Un Bordeaux ar fi perfect. Mulţumesc.

Sandford şi-a arcuit sprâncenele, parcă mirându-se că eu acceptam un pahar de băutură. Dar trebuia să am încredere în convingerea mea că încă nu vor să mă omoare, şi să mă comport ca şi cum aş avea încredere în ei.

De îndată ce Sandford ne-a împărțit paharele cu vin de Bordeaux, Nast s-a așezat la loc pe fotoliul lui.

— M-ai întrebat mai devreme de unde știam despre menstruația lui Savannah. Am considerat că ar trebui să afli adevărul, însă cina nu mi s-a părut momentul potrivit pentru o astfel de discuție.

A sorbit puțin vin, zăbovind ceva înainte să continue.

— O să fiu direct, Paige. Victoria Alden ne-a spus.

Aproape că mi-a scăpat paharul din mână.

— Îmi dau seama că n-o să mă crezi, a continuat el. Dă-mi voie să-ți ofer dovada faptului că am discutat cu domnișoara Alden. Cât despre ceremonie, Sabatul nu și-a dat aprobarea, dar mama ta a făcut-o pentru tine. Domnișoara Alden consideră că ai luat cu împrumut mașina de la Margaret Levine, marți seară, nu ca să te duci după ingrediente pentru ceai, așa cum i-ai spus lui Margaret, ci ca să aduni materialele necesare pentru ceremonie.

Am sărit în picioare.

— Ce i-ați făcut Victoriei?

— Poftim?

— Ai spus că de la Victoria știți. Ați forțat-o să vorbească, nu-i așa? Ce i-ați...

Hohotul de râs al lui Sandford m-a întrerupt brusc. Nast doar a zâmbit.

— Înduioșător, nu-i așa? Cum sare în apărarea surorii ei din Sabat, chiar și după ce exact aceeași persoană a surghiunit-o din cadrul Sabatului? Nu i-am făcut niciun rău Victoriei, Paige. Nici măcar n-am luat legătura cu ea vreodată. Ea ne-a sunat.

— Nu, ea n-ar face una ca asta.

— A, dar a și făcut-o. A obținut numărul lui Gabe de la cabinetul domnului Cary, după care a sunat și ne-a oferit un târg: informație contra protecție. Ea ne oferă detalii de importanță crucială despre Savannah, dacă-i promitem că eu o să-mi iau fata și-o să plecăm din oraș.

— Nu! Ea niciodată...

— Nu mă crezi? m-a întrebat Nast, făcând să se ridice de pe masă un telefon mobil printr-o mişcare a braţului. Sun-o tu personal.

Nu m-am clintit ca să iau telefonul.

— Nu? Atunci, dă-mi voie mie.

A format numărul, şi-a ridicat telefonul până la ureche, a rostit câteva cuvinte, după care mi l-a întins mie. I l-am smuls din mână.

— Spune-mi că minte, am zis.

— Nu minte, a răspuns Victoria. Trebuie să mă gândesc la interesele Sabatului, Paige. Nu voi...

— Tu... tu ai habar ce-ai făcut?

— I-am dat-o pe Savannah tatălui ei.

— Nu, ai dat-o unei...

— Unei Cabale. Da, am înţeles asta. Ştiu totul despre ele, în pofida a ceea ce am afirmat alaltăieri. Savannah e fiica unui vrăjitor, şi a unei practicante a magiei negre. Merită să fie acolo unde se duce. Răul zămisleşte rău.

— Nu! am strigat, azvârlind telefonul în şemineu.

— Ai auzit pocnetul, Gabe? a zis Nast. E sunetul iluziilor destrămate.

Şi-a întors apoi privirea spre mine.

— Am considerat că trebuie să ştii, astfel încât să fii în deplină cunoştinţă a situaţiei. Acum poţi să pleci.

Şi, fără ca măcar să-mi aştepte ieşirea, s-a întors la loc spre Sandford şi şi-au reluat conversaţia. Am ieşit din încăpere ca o vijelie.

Poliță de asigurare atotcuprinzătoare

SAVANNAH DORMEA când m-am întors în camera noastră. Olivia a plecat murmurând doar un rămas-bun, poate dându-și seama că eram prea năucită ca s-o aud, cu atât mai puțin să-i și răspund.

Cum de era posibil ca Străbunele să ne fi trădat? Că mă surghiuniseră pe mine din cadrul Sabatului, mai puteam să înțeleg — la limită — dar așa ceva... așa ceva depășea cu mult orice măsură. O vânduseră pe Savannah, pentru propria lor liniște. Cum era posibil ca propria lor siguranță să necesite un preț atât de mare?

Indiferent cât de mult le-aș fi ocărât eu pe Străbune, totdeauna crezusem că sunt femei cumsecade. Își trăiseră viețile luptându-se cu ispitele Răului și stârpindu-l din rădăcini din Sabatul nostru. Da, merseseră prea departe, ne impuseseră prea multe restricții, ne jefuiseră de potențialul nostru. Cu toate acestea, nu mă îndoisem niciodată de bunele lor intenții.

Aici, totuși, eram confruntată cu un fapt de netăgăduit: acela că ele acționaseră într-un fel care nu le făcea să fie cu nimic mai bune decât Cabalele, ba poate chiar mai rele. În goana lor atât de

neobosită după moralitate, Străbunele ajunseseră să fie exact duşmanul împotriva căruia luptaseră cu atâta îndârjire: Răul. M-am albit la faţă la gândul acesta, simţind instinctiv necesitatea de a justifica, de a tempera. Şi, totuşi, iată-l. Cum altfel le-ai putea califica trădarea, decât ca pe un rău de neiertat?

Poate că, în clipa de faţă, îmi doream mai mult decât oricând să salvez Sabatul. Totuşi, chiar dorindu-mi, ştiam că n-aveam să uit niciodată lecţia asta.

Am luat un mic dejun întârziat împreună cu Nast, care şi azi se ducea în Boston pentru afaceri, însă ne-a promis că se va întoarce înainte de cină. După micul dejun, ne-am petrecut o oră în camera noastră: Nast încă nu ne dăduse permisiunea de a ieşi din casă oricând voiam. La ora unsprezece, au sosit Greta şi mama ei, pentru surpriza promisă lui Savannah.

— Ce e? a întrebat Savannah, în timp ce ne înşiruiam să coborâm scara.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi o surpriză, nu-i aşa? i-a răspuns Greta.

— Atât putem să-ţi spunem, a zis Olivia. E pentru ceremonia ta. Mai ai doar cinci zile.

— Dar am crezut...

Savannah şi-a întors privirea spre mine.

— Kristof a zis că Paige poate să desfăşoare ceremonia.

— O, da, Paige o va dirija. Totuşi, va trebui să folosim materialele noastre. Toate lucrurile lui Paige s-au pierdut în incendiu. Mare păcat, zău. L-am prevenit... i-am menţionat domnului Nast că ar putea fi în interesul său să salveze mai întâi obiectele magice, însă el n-a considerat că ar fi necesar.

— În orice caz, o să primeşti toate uneltele, Savannah, a asigurat-o Greta. Noi-nouţe şi, în acelaşi timp, mai bune.

De asemenea, materiale de mai bună calitate pentru ceremonia ta. Ştii de pe al cui mormânt am adunat ţărâna? De pe-al lui Abby Borden, mama vitregă a lui Lizzie Borden. A fost omorâtă aproape de-aici, să ştii.

— Zău?

— Zău. Ei, *iată* pe cineva care a fost, fără discuţie, asasinată.

— Şi când l-aţi cules? m-am interesat eu. Fiindcă trebuie să fie în prima noapte de după ce i-a apărut menstruaţia.

— A, asta-i o poveste de-a babelor... sau de-a babelor vrăjitoare, a zis Olivia. E unul dintre lucrurile pe care o să le înveţi, Savannah, anume că foarte multe lucruri pe care le-ai auzit sunt aiureli. Să culegi obiectele în anumite zile, să desfăşori ritualuri în anumite momente...

— Adică nu trebuie să aştept până în ziua a opta?

— Nu, asta e adevărată. Sau, aşa credem noi, cu toate că nicio vrăjitoare din câte cunoaştem n-a fost dispusă vreodată să pună teoria sub semnul întrebării şi să rişte limitarea puterilor fetei sale.

Când am ajuns la uşa din spate, Roberta Shaw şi Anton ne aşteptau ca să ne însoţească afară. N-o mai văzusem pe necromantă de luni, de la salonul de pompe funebre. Shaw nu se numărase printre persoanele care-i oferiseră cadouri lui Savannah, motiv pentru care presupusesem că i ş-ar fi dat papucii. Însă acum, văzând că era încă prezentă, m-am întrebat dacă nu cumva condamnarea dezastrului de la salonul de pompe funebre nu fusese cumva, din partea lui Nast, ceva mai degrabă demonstrativ decât substanţial.

— Ea ce caută aici? a întrebat Savannah, săgetând-o pe Shaw cu o privire feroce.

— L-am întrebat pe domnul Nast dacă n-ar putea să ne însoţească Roberta, în locul lui Leah, i-a explicat Greta, după care şi-a coborât tonul. Nu ştiu voi ce părere aveţi, dar eu n-am încredere într-o Volo ca ea.

— Ei bine, eu nici în necromanta aia n-am încredere, a replicat Savannah.

Olivia i-a făcut semn să tacă.

— Ea nu-şi făcea decât datoria, Savannah. Şi-acum, haide.

Am trecut de hambar şi am pătruns în pădurice.

— Şi, ce facem, exersăm ceremonia? a vrut să ştie Savannah.

— Nu, oficiem un ritual: un ritual pentru o protecţie specială.

— Tare.

— Foarte tare, a aprobat-o Greta. Nu prea multe vrăjitoare tinere au parte de aşa ceva. Necesită ingrediente de-a dreptul unice. Cu toate acestea, când i-am pomenit despre el domnului Nast, ne-a acordat *carte blanche*[1]. Orice, dacă e să-i fie de folos fetiţei lui, în acea zi specială pentru ea.

M-am abţinut să scot zgomotele specifice vomitatului.

— Şi ce fel de protecţie oferă?

— Cea mai bună. Gândeşte-o ca pe o poliţă de asigurare atotcuprinzătoare. Previne orice, de la imixtiunile demonice, până la eventualitatea ca Savannah să se trezească miercurea viitoare gripată.

— Ha, am zis. Sună bine.

— Ţine de magia vrăjitorilor.

— Normal.

Ne-au condus mai departe în pădure. Am trecut de locul în care exersaserăm ieri după-amiază. Şi, în timp ce mergeam, Savannah a privit peste umăr în spate, spre Shaw şi Anton.

— Cine cară materialele? a întrebat.

— Despre ce materiale vorbeşti, dragă? s-a mirat Olivia.

— Pentru ritual.

— Tot ce ne trebuie se află la locul stabilit.

— Trebuia să-mi fi luat cu mine noul meu *athame*.

Atât Greta, cât şi Olivia, s-au încruntat, după care Olivia a izbucnit în râs.

---

[1] Mână liberă, libertate deplină de acţiune, semnătură în alb.

— A, aşa e, vrăjitoarele din Sabat încă obişnuiesc să-şi folosească uneltele! Vei descoperi că noi am trecut de etapa asta. Încă păstrăm fiecare câte un *athame*, ca suvenir: o amintire a trecutului nostru. Dar, după cum sunt sigură că ştii, uneltele nu sunt, de fapt, necesare pentru farmece.

— Mama şi le folosea, a zis Savannah.

— Asta din cauză că a fost crescută în cadrul Sabatului. Ai nevoie de ceva timp până să te dezbari de vechile metode. Şi eu m-am agăţat ani de-a rândul de uneltele mele, ca de un talisman. Vei afla că noi nu folosim decât uneltele neapărat necesare pentru farmece.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru materiale, a adăugat Greta. Am terminat-o cu toate cele neesenţiale: pietre preţioase cu semnificaţii simbolice, tămâie pentru starea sufletească, lumânări pentru fulgere pe cer. Ele nu fac altceva decât să complice şi să prelungească o ceremonie.

— Poate, a zis Savannah. Dar nu sunteţi de părere că o fac şi, cumva... distractivă?

Greta a izbucnit în râs.

— Cabalele nu au buget pentru distracţii.

— Vrăjitoarele moderne au făcut ca şi vrăjitoria să fie modernă, a zis Olivia. Vei ajunge să apreciezi asta, Savannah. Lucrurile devin cu mult mai simple dacă ne descotorosim de vechituri, atât la propriu, cât şi la figurat[1].

— Şi iată că am ajuns, a anunţat Greta. A ieşit de pe potecă, a tras într-o parte de un tufiş şi ne-a făcut semn să trecem.

Savannah a păşit cea dintâi în luminiş. Printre tufişuri, am văzut-o cum merge înainte, cu ochii pe impunătorii copaci. Deodată, s-a oprit brusc şi a scos un mic ţipăt scurt. M-am azvârlit printre tufişuri şi am găsit-o privind de sus un trup întins pe

---

[1] În original se foloseşte cuvântul *baggage*, care, pe lângă înţelesul propriu, de „bagaj", desemnează, la figurat, elemente ale trecutului potenţial dăunătoare pentru prezent, în cazul în care sunt menţinute.

pământ. Era un băiat, de cincisprezece, poate de șaisprezece ani. M-am repezit înainte, dar apoi i-am observat mișcările ritmice de ridicare și coborâre a pieptului.

— Doarme, a zis Savannah. Ciudat. Înseamnă că locuiește pe-aici, hm? Cred că va trebui să ne găsim alt loc...

— El aici trebuia să fie, a zis Greta.

Savannah l-a fixat cu privirea pe tânăr. Avea pe el o geacă decolorată și blugi. Părul șaten-deschis și-l legase la ceafă și avea acel gen de chip delicat, frumos, care dă atât de bine pentru fetele din perioada premergătoare adolescenței.

— Cine e? a întrebat Savannah.

— Făt-Frumos, i-a răspuns Greta. Ai auzit de Frumoasa Adormită? Ei bine, asta e versiunea feministă.

Savannah a încercat să râdă, întorcându-și fața în altă parte, fiindcă obrajii i se făcuseră stacojii.

— Nu, pe bune, cine e? a insistat. Un vrăjitor?

— Nu e nimeni. Nimic altceva decât un băiat oarecare, i-a răspuns Greta, luând o geantă mică dintr-o margine a luminișului. Ei, după cum ți-am spus, sărim peste toate preliminariile ritualului, așa că poți să te duci drept înainte și să îngenunchezi lângă el.

— Ce? Pentru ce?

Am simțit cum îmi îngheață măruntaiele.

— Ce se petrece aici? am întrebat, la rândul meu.

— Ritualul pentru protecție, cum am spus. Savannah, îngenunchează lângă tânăr și pune-i o mână pe piept.

După câteva clipe de ezitare, Savannah a dat să îngenuncheze.

— Nu, am zis. Ridică-te, Savannah.

Mi-am întors privirea spre Greta și Olivia.

— Nu facem absolut nimic până când nu ne spuneți precis ce urmări are ritualul ăsta.

Greta mi-a întors spatele.

— Hei...! am exclamat.

M-am întrerupt, încremenită într-un farmec de legare. Savannah a încercat să se ridice în picioare, însă Anton i-a pus mâinile pe umeri şi a împins-o cu forţa în jos.

— Hei! Nu mă...! Paige! a strigat Savannah, după care şi-a repezit privirea spre Olivia, care stătea în spatele meu şi, fără îndoială, făcea farmecul de legare. D-i drumul! Imediat!

— Paige e o vrăjitoare de-a Sabatului, a zis Greta. Ea nu înţelege.

Şi-a scos un cuţit cu lama subţire din geantă şi a îngenuncheat de cealaltă parte a băiatului.

— C-ce faci? a întrebat-o Savannah.

— Un farmec de cel mai înalt nivel pentru protecţie necesită un schimb: o viaţă protejată, contra unei vieţi luate. Ar trebui să ştii asta, Savannah. Mama ta o ştia.

— Nu! Mama niciodată... ea n-ar fi...

Savannah a privit spre băiat, apoi a întors capul în altă parte şi a început să se zbată sub apăsarea lui Anton.

— Nu se poate să faci una ca asta! Ţi-o interzic!

— O *interzici*? a repetat Greta, schimonosindu-şi buzele. Ai auzit asta, mamă? Deja a început să dea ordine. Ei bine, „prinţesă", tatăl tău e cel care dă ordine pe-aici, şi el ne-a zis să facem tot ceea ce trebuie pentru siguranţa fetiţei lui. Anton, pune mâna Înălţimii Sale pe pieptul băiatului! Deasupra inimii, te rog.

Anton a forţat-o pe Savannah să-şi aşeze mâna pe partea stângă a pieptului băiatului. Greta şi-a dus pumnalul la gâtul victimei.

— Nu! a strigat din nou Savannah. Nu se pate să faci una ca asta! Nu se poate! El n-a... El n-a făcut nimic.

— E un nimeni, Savannah, a intervenit Olivia, din spatele meu. Un fugar. Viaţa lui n-are alt rost decât s-o protejeze pe-a ta.

— Nu te mai obosi, mamă, a replicat Greta. E evident că Eve a cocoloşit-o pe fată. Tu ce crezi că e magia neagră, Savannah?

— Nu e aşa. Ştiu că nu e. Mama n-a făcut niciodată aşa ceva.

— Sigur că a făcut. Doar că nu te-a lăsat niciodată să vezi.

Greta a apăsat lama pe beregata băiatului.

— Nu! a țipat Savannah, zbătându-se și mai tare, forțându-l pe Anton să-și întrebuințeze toată greutatea ca s-o țină pe loc.

— E un băiat drăguț, nu-i așa? i-a zis Greta, în timp ce-și strecura mâna stângă sub capul băiatului, ridicându-l apoi. Ți-ar plăcea să-i dai o sărutare, Savannah? O ultimă sărutare? Nu? Foarte bine, atunci.

Și-a trecut cuțitul peste beregata băiatului cu atâta iuțeală, încât părea să nici nu fi lăsat vreo urmă. Apoi, gâtul lui s-a despicat în două. Anton i-a împins capul lui Savannah înainte. Sângele i-a țâșnit peste față, și ea a început să țipe.

Iubire frățească

N-O SĂ MAI RELATEZ în detaliu următoarele câteva minute. Nu pot. Mi-au frânt inima de prima dată, și simplul gând la ele îmi e suficient și acum ca să-mi dea lacrimile. Groaza și furia lui Savannah au fost de nedescris. Iar eu n-am putut să fac altceva, decât să stau acolo și să privesc, prizonieră a unui farmec de legare.

La douăzeci de minute după întâmplare, eram în dormitorul nostru și o urcam în pat pe Savannah. În jurul nostru se strânseseră roată Nast, Sandford și Leah.

Auzind țipetele, Leah și Friesen veniseră fuga. În haosul ulterior, nimeni n-a scăpat de furia oarbă a lui Savannah. Leah s-a ales cu un nas însângerat, și până și eu am căpătat o zgârietură pe antebraț. În cele din urmă, Shaw a reușit să-i administreze un sedativ lui Savannah, și ea s-a prăbușit pe loc. Pe urmă, Anton a dus-o pe brațe până la casă.

Imediat cum am terminat cu urcarea lui Savannah în pat, Nast le-a făcut semn tuturor să iasă din cameră. Când am încercat să rămân, el i-a cerut printr-un gest lui Leah să mă scoată. Am respins-o și i-am urmat pe Nast și pe Sandford pe hol.

— Nu pot să cred că au făcut una ca asta, a exclamat Nast.

— Ele susțin că le-ați dat *carte blanche*, a replicat Sandford.

— Nu şi pentru aşa ceva.

— E un farmec comun, Kris. Nu foarte comun, dat fiind riscul pe care-l implică răpirea şi uciderea unui om, dar e destul de comun.

— Dar s-o ia aşa, nepregătită, fără un cuvânt de explicaţie...

— Eu te-am prevenit, Kris, a zis Sandford, coborând tonul, astfel încât să nu-l poată auzi Leah. Ele se aşteptau ca Greta să fie urmată de fiica ei.

— Tu crezi că au făcut asta intenţionat?

— Ha, nu, zău, pe bune? am intervenit, făcând câţiva paşi înainte. Evident că au făcut-o intenţionat! Nu-mi vine să cred că ai dat-o pe Savannah pe mâinile unor femei care aveau toate motivele din lume s-o vrea dispărută. Mă miră că n-au omorât-o pe ea, în locul băiatului, am zis, plimbându-mi privirea între Sandford şi Nast. A, înţeleg. V-aţi închipuit că ele or să se menţină pe linie din cauză că sunt vrăjitoare: prea proaste, sau prea fricoase, ca să comploteze împotriva voastră?

— N-am mai terminat cu ea? a întrebat Sandford, smucindu-şi bărbia spre mine.

Nast m-a privit, dar ochii îi erau tulburi, neatenţi.

— Tu doar scoate-o de-aici. Hotărăsc eu mai târziu ce e de făcut cu ea. N-am timp acum pentru asta.

Încă din clipa în care pusese Sandford întrebarea, începusem să şoptesc descântecul cu ceaţa Acum, am zvâcnit din încheietura mâinii, şi un nor de fum mi-a ţâşnit din buricele degetelor, învolburându-se în sus ca dintr-un furnal. M-am dus fuga în cameră, am trântit uşa şi am făcut un farmec de încuiere. Am tras o dată de tocul ferestrei, am constatat că era înţepenită din cauza vopselei, aşa că am înşfăcat un scaun şi l-am aruncat prin geam.

— Savannah! am strigat-o, zgâlţâind-o de umeri.

Nu mi-a răspuns decât printr-un geamăt încet. Am cuprins-o de mijloc şi am tras-o jos din pat. Pe urmă, am privit afară, pe

fereastră. Eram la al doilea nivel. Eu poate c-aş fi reuşit să sar, însă nu prea aveam cum s-o arunc de-acolo pe Savannah.

Leah a început să bată cu pumnii în uşă. Sandford striga ordine, chemându-i pe alţii. M-am gândit la iuţeală. Cunoşteam vreun descântec cu care s-o fac pe Savannah să ajungă jos? Nu. Ori găseam o metodă prin care s-o cobor până la sol, ori eram nevoită s-o car în braţe. Prima mi-ar fi luat prea mult timp. Am încercat s-o ridic, dar abia dac-am reuşit s-o desprind de podea.

Uşa a zburat de perete. Friesen s-a năpustit înăuntru şi mi-a smuls-o pe Savannah din braţe. Leah l-a urmat ca o umbră.

— Aţi văzut? a zis ea. Nicio grabă, cum v-am zis. Doar n-avea unde să plece.

— Duceţi-o în camera de izolare, a ordonat Nast.

Leah s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit, în batjocură.

— Să-ţi vând un pont: data viitoare, fugi spre ieşirea principală.

Friesen şi Sandford au izbucnit în râs.

M-au dus într-o cameră blindată de la subsol, m-au legat şi mi-au pus căluş, lăsându-mă incapabilă de a mai rosti vreun descântec. Pe urmă, Shaw mi-a injectat în braţ o doză de sedativ. Nici nu ieşise din cameră, că deja îmi pierdusem cunoştinţa.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar când m-am trezit, m-am pomenit privindu-l în ochi pe Cortez. M-am zbătut să mă ridic în capul oaselor, zâmbind pe sub căluşul meu. Dar apoi ochii aceia au clipit, şi am văzut în ei ceva atât de rece, încât m-am tras înapoi în mare grabă.

Undeva, în cameră, Gabriel Sandford a început să râdă.

— Speriată de propria umbră. Exact ca o vrăjitoare.

Bărbatul aplecat deasupra mea a clipit încă o dată. Avea ochii lui Cortez, dar mai bătrâni. Mai bătrâni şi lipsiţi de suflet. Iar când

s-a dat înapoi, am observat că asemănările se opreau la ochi. Bărbatul din fața mea era puțin trecut de patruzeci de ani, mai scund decât Cortez, cu o înfățișare severă, de patrician, care ar fi putut deveni atrăgătoare, dac-ar fi zâmbit, dar cutele de pe frunte dădeau de înțeles că nu făcea asta niciodată.

— Ești sigur? a întrebat el. De relație?

— Sigur? a repetat Sandford. Ce mai vrei? O casetă video cu fratele tău, când i-o trage?

Bărbatul și-a întors privirea de gheață spre Sandford, care și-a îndreptat spinarea și și-a dres glasul.

— Nu pot să fiu absolut sigur, și cel mai probabil ea nu va recunoaște, a rostit Sandford, pe tonul lui profesional. Cu toate acestea, unanimitatea dovezilor ne îndreaptă spre această concluzie. Iar fratele tău o caută disperat.

— Disperat?

— Foarte.

Sprâncenele celuilalt s-au înălțat considerabil.

— Nu cred că l-am văzut vreodată pe Lucas disperat, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Atunci, asta pecetluiește situația. Omoar-o.

— Și să-i pun capul în patul lui?

Buza celuilalt s-a răsfrânt aproape imperceptibil. A clătinat doar din cap, ca și cum zeflemeaua lui Sandford n-ar fi fost demnă de vreun răspuns.

Sandford a devenit rigid și și-a lăsat privirea în jos.

— Atunci, preferi să-i trimit lui o casetă video? Cu moartea ei?

— Așa ceva ar trebui să fie suficient.

— Gradul de suferință?

— Mediu. Destul cât să-l doară, nu destul cât să-l ducă spre convingerea că ar fi fost ceva vădit personal.

— O să-l trimit pe cel mai bun om al meu.

— Nu, o să-l trimiți pe cel mai dispensabil. Un colaborator independent. Va fi mai eficient din punctul de vedere al costului

şi mai dificil pentru Lucas să ajungă pe urmele lui la tine. Nu vei implica pe nimeni altcineva din cadrul organizaţiei Nast în această chestiune, şi-l vei elimina pe colaborator de îndată ce-şi va termina treaba. Imediat cum plec eu, o transferi într-un alt loc. De acolo, aranjezi să fie răpită de colaborator şi omorâtă. Pe urmă, vei adăuga biletul acesta la caseta video.

I-a întins un plic lui Sandford. În timp ce Sandford îşi cobora privirea spre plic, individul a continuat:

— Biletul face doar clar faptul că moartea ei este din vina lui Lucas, că dacă nu s-ar fi încurcat cu el şi cu „cruciada" lui, ar mai fi trăit încă.

Sandford a zâmbit.

— O mică remuşcare face bine la conştiinţă.

— Şi acum, asigură-te că nu se poate face vreo legătură cu tine, sau cu Cabala Nast. Cât despre mine, n-am fost în viaţa mea aici.

— Se înţelege de la sine. Atunci, ne-am înţeles?

Bărbatul i-a făcut un semn de încuviinţare.

— Doar... ăăă... ca să fie clar..., a continuat Sandford. Dacă fac asta, am garantată o poziţie în cadrul Cabalei Cortez, cu o creştere salarială de 20 la sută.

— Aşa am zis, nu?

— N-am vrut decât să fiu sigur. Îmi asum un mare risc. Ar fi fost mai uşor dacă l-aş fi putut convinge pe Kristof să scape de ea, dar el tot trage de timp, îngrijorat pentru mucoasa lui de vrăjitoare. Când o să vadă că asta a dispărut pe tura mea, probabil c-o să rămân fără serviciu, oricât i-aş fi de prieten. Aşa că, normal, vreau să fiu sigur...

Privirea celuilalt deveni şi mai dură.

— Ţi-am dat cuvântul meu?

— D-da, domnule. Mă iertaţi.

— Apreciez faptul că mi-ai adus în atenţie această... ocazie unică, Gabriel. Vei fi foarte bine recompensat pentru asta.

Bărbatul s-a întors apoi spre mine, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet complet lipsit de amuzament.

— Sunt nevoit s-o spun, e aproape păcat că trebuie să moară. Tatăl meu şi-a tot făcut griji că Lucas nu i-ar oferi niciodată nepoţi. E greu de perpetuat o dinastie, când actualul moştenitor nu arată nicio înclinaţie spre zămislirea viitorilor succesori. Ar fi fost atât de încântat să audă că Lucas şi-a găsit, în sfârşit, pe cineva! Dar apoi ar fi cunoscut-o... şi, probabil, ar fi căzut mort din cauza şocului, a adăugat, clătinând din cap. O vrăjitoare? Incredibil, chiar şi pentru Lucas.

— Şi nu o *simplă* vrăjitoare, a plusat Sandford. Ci chiar şefa Sabatului American.

— O, *iată* o alianţă dinastică garantând transformarea Cabalei Cortez în obiectul batjocurii întregii lumi supranaturale. Atât de mare e serviciul pe care i-l fac tatălui meu, încât e mare păcat că nu pot să i-l şi mărturisesc.

Şi, cu aceasta, bărbatul s-a întors să plece. În timp ce se pregătea să iasă din cameră, o minge de foc a zburat dinspre tavan şi l-a izbit în tâmplă. S-a răsucit spre Stanford.

— Nu vă uitaţi la mine, s-a grăbit Sandford să-i zică, bătând în retragere. N-a fost un farmec de-al meu.

Atunci, individul şi-a oprit privirea asupra mea. I-am întors-o, vărsându-mi toată ura şi furia în privirea aceea. A deschis gura, parcă vrând să spună ceva, dar pe urmă a închis-o, alegând să-mi mai arunce doar o privire feroce, înainte de a ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

— Vreau să fie moartă până la apusul soarelui. Trimite caseta prin FedEx la motelul lui Lucas. Curier expres de noapte.

Expedierea

Deşi fratele lui Cortez îl prevenise în legătură cu implicarea altora, Sandford avea cel puţin un aliat, pe semi-demonul Friesen. La mai puţin de o jumătate de oră după ce Sandford m-a lăsat din nou singură, a intrat Friesen. Fără să scoată o vorbă, m-a aruncat pe umărul lui. M-a dus afară din cameră şi am traversat subsolul până la o trapă care semăna destul de mult cu cea de la mine de-acasă. A deschis-o şi m-a împins prin ea.

M-am rostogolit prin trapa deschisă într-o grădină sufocată de buruieni. După ce stătusem în semiîntuneric atât de mult timp, explozia luminii solare a făcut să-mi lăcrimeze ochii. M-am zbătut să mă eliberez din legăturile mele, însă fuseseră foarte bine strânse. Friesen s-a săltat la rândul lui prin trapă, m-a cules de pe jos, indiferent la zbaterile mele, şi s-a furişat de-a curmezişul curţii din spate către hambar. Înăuntru, aştepta o dubă pentru livrări de mărfuri. Ca şi Gabriel Sandford. Când l-a văzut pe Friesen cărându-mă spre dubă, Sandford şi-a închis cu zgomot telefonul mobil.

— Gata, i-a zis lui Friesen. El o să fie la căsuţă peste două ore.

Friesen a făcut un semn de încuviinţare. Cu mine încă pe umeri, a deschis uşa din spate a dubei, m-a întins înăuntru cu faţa

în sus, după care a făcut un pas înapoi. Privirea i s-a plimbat cu încetineală peste mine, zăbovind asupra pieptului şi a picioarelor dezgolite.

— Închide uşa şi porneşte la drum, i-a zis Sandford, până nu observă cineva că a dispărut.

Friesen m-a mai onorat cu o examinare lentă, după care şi-a mutat privirea spre Sandford.

— Mă gândeam şi eu... o să-i trimiţi lui Lucas Cortez o casetă video, nu? Cu moartea ei? Ce-ar fi să... ştii tu... să i-o şi tragem un pic?

A săgetat din nou cu privirea spre mine, cu un licăr flămând aprinzându-i-se în ochi.

— O fac eu pentru tine, a insistat.

— Să faci, ce? a întrebat Sandford, dar observând privirile pe care mi le arunca Friesen, şi-a răsfrânt buza, dispreţuitor. Violul nu face parte din înţelegere, şi nici nu va exista. Tu du-o doar la căsuţă şi lasă-l pe profesionist să-şi facă treaba.

— Nu ţi se pare că e păcat?

— Nu, prefer să nu mă gândesc absolut deloc la asta, mulţumesc foarte mult, a replicat Sandford. A dat să se întoarcă şi să plece, dar s-a mai încruntat o dată la Friesen, care încă se holba la mine de parcă aş fi fost o cină gratuită cu bufet suedez. A clătinat din cap şi şi-a repezit braţele spre cer, exasperat. Ei, pe naiba, fă ce pofteşti... dar fă-o cât mai departe de casa asta, şi înainte să ajungi la căsuţă, bine? Ai două ore. Şi-acum, pleacă!

Friesen i-a zâmbit şi a trântit uşa, închizându-mă înăuntru.

Când am început să ne îndepărtăm de casă, am pornit numărătoarea. Trebuia să scap de-aici înainte ca Friesen să ajungă îndeajuns de departe încât să tragă pe dreapta, şi după cum mă tot privea, nu avea de gând să aştepte mai mult decât era necesar.

După ce am ajuns la o sută, am ajuns la concluzia că am ieşit din raza vizuală a celor din casă, aşa că am închis ochii şi m-am concentrat la rostirea mentală a descântecului de sufocare, îndreptându-l spre Friesen. Nu s-a întâmplat nimic, ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce nu puteam să vorbesc. Şi, cu toate acestea, mai devreme, în casă, cineva aruncase cu o minge de foc. Farmecul provenea din grimoarele mele secrete, aşa că trebuie să fi fost eu, deşi nu mai ştiam sigur cum făcusem. Oare furia mea să se fi manifestat singură, într-un farmec involuntar? Aşa speram, şi speram să pot repeta isprava, dar de data aceasta alegându-mi descântecul.

Duba a încetinit, după care a tras pe marginea drumului. Deja? Nu se putea să fi făcut nici măcar un kilometru de la casă. Şi, totuşi, Friesen a oprit motorul. Pe urmă, s-a răsucit, şi-a desfăcut centura şi s-a strecurat printre scaunele din faţă. M-am împotrivit imboldului de a începe să mă zbat, punându-mi toată energia de care dispuneam într-un descântec mental. Nimic.

Friesen s-a oprit deasupra mea. M-am tras încet mai înapoi pe podea.

— Încă nu, scumpo, mi-a zis, lăsându-se pe vine deasupra mea. Încă n-ai motive de îngrijorare. Vreau doar să văd mai bine.

În timp ce-mi descheia bluza, m-am sucit şi m-am învârtit, dar tot n-am reuşit să mă mişc suficient cât să-i stânjenesc măcar mişcările. Mi-a desfăcut bluza şi a rânjit.

— Roşu, a zis, cu privirea încleiată de sutienul meu. Negrul merge, şi albu-i destul de drăguţ, dar nimic nu se compară c-o fată care poartă roşu, a declarat el, plimbându-şi un deget peste cupa sutienului. Mătase, pun pariu, a mai zis. Uite o fată care chiar ştie să se-mbrace.

Când s-a apucat să bâjbâie cu închizătoarea din faţă, am închis strâns ochii şi m-am concentrat să fac un farmec, oricare. Sutienul mi s-a desfăcut. Friesen a inspirat scurt.

Am deschis ochii şi am încercat să mă zvârcolesc. El şi-a întins mâna spre pieptul meu, dar s-a oprit înainte ca degetele să mă atingă. Şi-a ţinut-o aşa pentru moment, după care şi-a strâns pumnul şi şi-a retras braţul.

— Nu încă, a murmurat. Să prelungim distracţia.

M-a apucat de şolduri. Am încercat să-l lovesc cu picioarele, dar n-a făcut decât să mă tragă pe o parte, astfel încât să ajung cu faţa spre bordul maşinii. Pe urmă, s-a aplecat şi mi-a ridicat fusta până în talie. M-am zvârcolit şi m-am cabrat, încercând să-i scap din mâini, dar el doar a zâmbit şi mai larg.

— Mătase roşie, a zis, chicotind în timp ce-mi pipăia chiloţii. Setul complet, desigur. Foarte drăguţ. Bietul Lucas! Sărmanul băiat, probabil că nici n-o să ştie de unde-i vine lovitura. Sigur ştiai ce faci, scumpo, asta trebuie să ţi-o recunosc. Un bilet la clasa-ntâi pentru o viaţă bună... chiar dacă asta însemna să te călăreşti cu ciudatul ăla.

Şi-a plimbat un deget pe interiorul coapsei mele.

— Dacă tot trebuie să pleci, mă gândesc că măcar atât pot să fac pentru tine, să-ţi fac expediţia mai plăcută.

Mi-a mai aruncat o privire, după care şi-a îndreptat spinarea şi s-a dus înapoi la volan. În timp ce revenea pe drum, şi-a potrivit oglinda retrovizoare, astfel încât să mă poată vedea.

— Ei, aşa, e mai bine. Nici nu-mi puteam dori o privelişte mai frumoasă.

Frica mea s-a cristalizat în furie, o furie oarbă.

Deodată, duba s-a abătut de la direcţie, ieşind de pe pavaj. Friesen a scăpat o înjurătură. Capul mi-a sărit în sus, după care s-a pocnit de podeaua metalică. Şi, în timp ce Friesen smucea duba la loc pe şosea, ceva mi-a împuns pielea capului.

— Fir-ar a naibii, a zis, privind în oglindă şi chicotind. Mai multă distracţie decât am crezut.

Rana de la cap îmi zvâcnea. M-am răsucit şi am zărit colţul unei benzi metalice a unui cadru ce ieşea în afară dintr-un perete

lateral al dubei. Am şerpuit în sus, până când am ajuns cu căluşul în dreptul metalului proiectat în afară. Pe urmă, am ridicat capul, străduindu-mă să prind marginea superioară a pânzei. Duba a nimerit peste o rădăcină, s-a zgâlţâit, şi metalul mi-a tăiat obrazul.

Privirea lui Friesen a revenit în oglindă. M-am oprit şi am aşteptat până şi-a făcut plinul cu privitul şi şi-a reîntors atenţia spre şofat. Atunci, mi-am frecat obrazul de fâşia metalică. De data asta, căluşul s-a agăţat.

Am tras căluşul în sus şi-n jos, până l-am adus deasupra buzei mele superioare. Pe urmă, duba a dat într-o groapă, şi ciotul s-a desprins. Mi-am mişcat maxilarul până când mi-am eliberat gura îndeajuns cât să pot mormăi ceva. Am rostit descântecul de sufocare. Friesen a început să tuşească. Am încremenit.

A privit din nou în oglinda retrovizoare şi mi-a zâmbit.

— Se pare că mi s-a cam tăiat respiraţia. Trebuie să fie chiloţii ăia roşii. Ia să vedem dacă găsesc un loc ca să trag pe dreapta.

Când şi-a mutat privirea în altă parte, l-am descântat din nou. Nimic. Am murmurat din nou cuvintele, în grabă. A tuşit, apoi a horcăit. Duba s-a sucit într-o parte. Friesen s-a luptat s-o menţină pe carosabil, icnind fără suflu, parcă pentru o veşnicie. În cele din urmă, duba a ieşit de pe drum, bufnind înfundat pe iarbă.

Partea din dreapta s-a lăsat brusc. Pentru câteva clipe, duba a continuat să troncănească, alunecând lent spre şanţ. Pe urmă, lumea a început să se învârtească. Am zburat de pe podea, m-am lovit de un perete lateral, apoi de plafon, repezindu-mă de colo-colo până când n-am mai ştiut care parte e în sus şi care în jos. Şi, deodată, totul s-a oprit.

Când am ridicat capul, scaunele erau deasupra mea. Duba se oprise cu roţile-n sus. M-am mişcat puţin, încercând să mă întorc pe spate. Duba a gemut şi a tremurat, după care s-a stabilizat şi a rămas nemişcată.

Am privit în jur, căutând ceva spart care să fie şi tăios. Geamul de lângă mine se spărsese, însă era din securit: inutil. Mi-am

ridicat privirea deasupra capului. Unul dintre scaune se rupsese, lăsând la iveală o tijă din metal care părea să fie adecvat de ascuţită. Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute şi o grămadă de înjurături, dar până la urmă am reuşit să-mi tai legăturile de la mâini. Mi-am dezlegat şi picioarele şi m-am târât afară prin geamul spart.

Friesen era şi acum legat cu centura de siguranţă, atârnat cu capul în jos. Avea o tăietură adâncă la cap şi ochii închişi. M-am târât spre el şi am constatat că e inconştient, dar trăieşte. Deşi m-ar fi tentat să-i fac ticălosului ceva mai dureros, l-am lăsat în pace. Îmi ajungea că era inconştient.

Următoarele câteva minute mi le-am petrecut scotocindu-l pe Friesen şi duba după un telefon mobil. Evident că n-am găsit niciunul. Ar fi fost prea uşor. Până la urmă, am renunţat şi am blocat uşile cu cele mai puternice farmece de încuiere din câte ştiam.

În timp ce-mi prindeam la loc sutienul şi-mi încheiam bluza, am privit în jur. Duba aterizase pe un câmp. Când am ajuns pe şosea, m-am oprit ca să mă orientez. Aveam de luat o hotărâre: să mă întorc la casa lui Nast, sau să mă duc după ajutor? Părea o opţiune evidentă, nu-i aşa? Doar nu sunt proastă. Sigur îmi dădeam seama că alegerea cea mai înţeleaptă ar fi să ajung într-un loc sigur, să fac rost de ceva muşchi, şi abia apoi să mă întorc după Savannah. Numai că nu puteam să procedez aşa. În clipa asta, ştiam unde o găsesc. Dacă era să mă duc după ajutor, putea să nu mai fie acolo, când mă întorceam. Da, era o nebunie, dar trebuia să mă întorc.

Am înaintat mai în adâncul câmpului, cât să nu fiu văzută de pe şosea, şi mi-am început lungul drum de întoarcere spre casă. Ce aveam să fac când ajungeam acolo? Nu ştiam. Dacă puteam s-o salvez pe Savannah, asta aveam să fac. Părea improbabil să reuşesc aşa ceva de una singură, trebuie s-o recunosc. Dar, dacă era să nu fie posibil, poate reuşeam să-i transmit un mesaj,

anunțând-o c-o să mă-ntorc. În cel mai rău caz, puteam măcar să evaluez situația, să plec în căutarea ajutorului, după care să mă grăbesc înapoi, ca s-o veghez de la distanță.

Sigur parcurseserăm cel puțin cinci kilometri. Din fericire, Friesen nu cotise decât o dată, și șoselele erau atât de depărtat spațiate, încât puteam foarte ușor să deduc unde să cotesc.

Cam după un kilometru și jumătate de înaintat trudnic pe câmp, am auzit un zgomot de motor în depărtare și am încremenit. Cu toate că eram prea departe de șosea ca să pot fi descoperită, m-am ghemuit pe vine și am așteptat să treacă vehiculul. Era o camionetă de fermă, care a trecut, deplasându-se cu mult sub limita de viteză. De îndată ce a dispărut din vedere, m-am ridicat și mi-am reluat marșul.

Mai făcusem aproximativ un kilometru și jumătate când undele extrem de slabe ale unui țipăt au străpuns tăcerea. M-am lăsat să cad la pământ. Câmpul rămânea tăcut. Am mai așteptat un minut, dar când am văzut că tăcerea se prelungește, m-am ridicat și am început să înaintez, dar mai lent, de data aceasta.

După încă vreo sută de metri, am văzut un șir de copaci înconjurând ceea ce părea să fie o casă albă, cu etaj. Da, pe fiecare latură erau imense plante perene, ca un paravan. Și, înainte s-o rup la fugă, am distins sunete de voci. M-am trântit din nou la pământ și am rămas întinsă pe burtă, în iarba înaltă.

— Eu nu mai intru acolo!

Era Sandford, cu o voce stridentă.

— Dacă-ți spun eu să intri, intri.

Nast, rece și calm.

— Ba nu, nu intru. De acum încolo, nu mai sunt membru al afurisitei tale de organizații. Demisionez, ai înțeles? Demisionez!

— Ai un contract.

— Vrei să-ți spun eu unde poți să-ți bagi contractul ăla? Eu nu intru în casa aia. E fiica ta. *Tu* s-o scoți de-acolo.

Un scâncet şi un bufnet, într-o succesiune rapidă. Apoi, tăcere. Am înaintat centimetru cu centimetru până când am reuşit să-i zăresc printre copaci pe cei doi bărbaţi. Erau în curtea din margine. Sandford, ghemuit pe pământ, cu sângele şiroindu-i din nas şi din gură. Nast, în picioare, la câţiva paşi distanţă, aşteptând, cu braţele încrucişate.

— Te rog, Kris, fii rezonabil, a zis Sandford, ridicându-se în şezut, dar fără să facă vreun efort de a se pune pe picioare. Îmi ceri să-mi risc viaţa pentru o vrăjitoare.

— Îţi cer s-o ajuţi pe *fiica* mea.

— De câtă vreme ne cunoaştem noi doi? M-ai cerut să preiau misiunea asta ca o favoare specială, şi am făcut-o. Acum, totul s-a dus dracului, dar eu tot cu tine sunt, nu?

— Vei fi foarte bine răsplătit pentru loialitatea asta, Gabriel. Scoate-o pe Savannah din casa aia şi te poţi aştepta la un bonus cu şase cifre.

Sandford şi-a şters pe cămaşă mâna plină de sânge. Pe urmă, şi-a ridica privirea spre Nast.

— Un bonus, plus un post de vicepreşedinte. Cu birou la etajul al doisprezecelea.

— Birou la etajul al zecelea... şi-o să uit şi cine trebuia să aibă grijă de vrăjitoare, când a dispărut.

Sandford s-a săltat în picioare şi a încuviinţat.

— S-a făcut.

— O vreau nevătămată. Fără o zgârietură. Înţeles?

Sandford a făcut din nou un semn de încuviinţare şi a pornit spre uşa din faţă. Am aşteptat să dispară din vedere, după care am dat fuga spre pădure şi am ocolit până la cealaltă parte a casei.

O lecție de respect

Ușa de serviciu era deschisă. M-am repezit să traversez curtea și am intrat în casă.

Când am pășit înăuntru, primul lucru pe care l-am văzut a fost trupul necromantei Shaw. Zăcea prăbușit la picioarele unei scări înguste. Am verificat în toate direcțiile înainte de a trece mai departe. Deasupra capului meu am auzit zgomotul unei perechi de pași. Poate să fi fost două. M-am furișat până la trupul lui Shaw. După unghiul în care-i stătea capul, puteam să deduc că s-a rostogolit pe scară și și-a rupt gâtul.

Ce să se fi întâmplat aici? Eram plecată de doar o oră, sau cam așa ceva. Acum, Shaw era moartă. Nast rămăsese pe dinafară, iar Sandford o căuta, cu foarte mare șovăială, pe Savannah. Din spusele lui Sandford, înțelegeam că Savannah era la baza tuturor acestora. Dar cum? Oricare ar fi fost explicația, era necesar s-o găsesc înaintea oricui altcuiva.

În timp ce treceam pe lângă Shaw, expresia de pe fața ei m-a făcut să mă opresc pe loc. Avea ochii atât de larg deschiși, încât albul li se vedea peste tot, de jur-împrejurul irisurilor. Buzele îi erau răsfrânte mult dincolo de dinți. Iar expresia: teroare absolută. Poate că, în clipa morții, o imagine i-o fi trecut fulgerător prin minte, cea a cine știe cărui alt necromant, absorbindu-i

sufletul din tărâmul veşniciei şi trântindu-l la loc în corpul zdrobit. Tare nimerit ar fi fost, zău aşa.

Am păşit pe deasupra ei şi am început urcuşul treptelor. Erau mărginite de ambele părţi, şi culoarul de trecere era atât de îngust, încât mă şi miram cum de căzuse Shaw pe acolo şi nu se înţepenise pe la jumătatea scării. Probabil că era o scară de serviciu, probabil una auxiliară, pornind din bucătărie.

Scara se termina cu o ieşire printr-o uşă, acum deschisă, de la etaj. Când am ajuns suficient de sus încât să văd dincolo de uşă, m-am oprit ca să privesc mai cu atenţie. Uşa era cea de la capătul coridorului de sus. La celălalt capăt se afla scara principală, cea pe care o folosisem şi eu, când fusesem acolo. Din cele şase uşi ale dormitoarelor, una era deschisă larg, alte două, deschise parţial, şi celelalte trei, închise.

— Savannah? a strigat cineva.

Am tresărit, dar apoi am recunoscut vocea. Era Sandford.

— Savannah... haide, scumpete. Nimeni n-o să-ţi facă rău. poţi să ieşi acum. Tăticul tău nu e supărat.

Ei, da, de parcă *asta* ar fi fost grija cea mai mare. Ce vârstă îşi închipuia el că ar avea Savannah? Cinci ani? Şi stătea pitită într-un colţişor, chircită de teama unei palme la poponeţ?

Am aşteptat orice fel de sunet de răspuns, dar nu s-a auzit nimic. Cu excepţia vocii lui Sandford şi a scârţâitului pantofilor săi, toată casa era tăcută.

Când m-am strecurat pe coridor, ceva a foşnit deasupra capului meu. Pantofii lui Sandford au scrâşnit când el s-a oprit din mers, să asculte. Deasupra mea s-a auzit zgomot de paşi. Am închis ochii şi i-am urmat cu gândul, după care am scuturat din cap. Erau prea greoi ca să-i aparţină lui Savannah. Am bănuit că Anton, sau vreuna dintre vrăjitoare, scotoceşte podul, căutând-o pe Savannah.

Umbra lui Sandford a înaintat prin cadrul unei uşi deschise, aproape de celălalt capăt al coridorului. M-am avântat într-o altă

cameră deschisă și m-am strecurat după ușă până a trecut el. O altă ușă s-a deschis, apoi s-a închis. Zgomotul pașilor s-a îndepărtat.

Mi-am rotit privirea în jur, și mi-am dat seama că mă aflu în camera Gretei și a Oliviei. Sertarul măsuței pentru toaletă era gol, șifonierul deschis și golit, excepție făcând un pulover căzut pe podea și uitat acolo. Se părea că vrăjitoarele plecaseră în mare grabă. Oare fugiseră când își dăduseră seama că Nast bănuia ce motive avuseseră ele să-l omoare pe băiat? Sau fuseseră speriate de altceva?

Am privit din nou în jurul meu, după care m-am întors pe coridor și am tras ușa camerei după mine, închizând-o pe jumătate, așa cum fusese când o găsisem. Când m-am întors, s-a auzit un clic și lumina s-a aprins pe coridor.

Am dat să fug, dar două mâini m-au înșfăcat și una dintre ele mi-a astupat gura. A urmat o exclamație de dezgust, și mâna m-a împins deoparte.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Sandford. Unde e...

— Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut Savannah?

Sandford doar a pufnit. A întors spatele camerei pe care tocmai o verificase și a pornit spre următoarea ușă închisă.

— Hei, am zis, alergând după el, spune-mi ce se petrece. Pot să fiu de ajutor.

— N-am nevoie de ajutorul unei vrăjitoare. Dispari din drumul meu.

Și, ca să-și sublinieze punctul de vedere, a zvâcnit din degete, făcându-mă să zbor tocmai în peretele opus. Dar, când a pus mâna pe clanță, am făcut repede un farmec de încuiere.

— Ori te ajut, ori te împiedic, i-am zis, ridicându-mă în picioare. Acum, care...

Ușa a zburat de perete. Pentru o clipă, am avut impresia că el mi-a rupt farmecul de încuiere. Dar apoi pe ușa aceea a ieșit un bărbat, venind de la picioarele scării care ducea în pod.

— Anton, a exclamat Sandford. Eşti teafăr. Bine.

Anton l-a fixat pe Sandford cu ochii lui de un verde-deschis, un verde mai deschis decât mi-l aminteam.

— Tu m-ai chemat? l-a întrebat el. Vocea îi era cât se poate de frumoasă, o melodioasă voce de tenor care se reverbera pe toată lungimea coridorului.

Sandford s-a încruntat, parcă dezorientat de auzul vocii, şi a scuturat energic din cap.

— Presupun că n-ai găsit-o pe fată, este? Hai, atunci. Mergem jos.

— Ţi-am pus o întrebare, vrăjitorule, a rostit Anton, ochi în ochi cu Sandford. Tu m-ai chemat?

— Nu, dar ai putea să-mi fii de folos acum. Să...

Anton s-a întors cu faţa spre mine. În lumina aceea slabă, pielea lui părea să emane o lumină a ei, proprie.

— N-o lua în seamă, i-a zis Sandford. Avem nevoie...

— Tu m-ai chemat, vrăjitoareo?

În timp ce Anton se îndrepta spre mine, eu m-am retras instinctiv, până am dat cu spatele de perete. Mâna lui s-a întins ca şi cum ar fi vrut să mă apuce de gât, dar în loc de aşa ceva, s-a făcut căuş sub bărbia mea şi mi-a ridicat faţa spre a lui. La atingerea mâinii acesteia, am tresărit. Pielea îi era încinsă.

— Tu m-ai invocat?

Chiar dac-aş fi ştiut cum să-i răspund, îmi ţinea maxilarul mult prea strâns ca să mai pot vorbi. Strânsoarea lui era tare ca fierul, puternică, dar nu dureroasă. Ochii lui i-au căutat pe-ai mei, ca şi cum ar fi vrut să găsească răspunsul acolo.

— Fata? a murmurat. O greşeală. Da, evident o greşeală. Una scuzabilă, cred. De data asta.

Atunci am ştiut ce anume preluase controlul asupra corpului lui Anton. Un demon, unul de rang înalt, de genul celor pe care niciodată n-ar trebui — şi, de obicei, niciodată n-ai *putea* — să-i invoci.

Mi-am lăsat privirea în jos. Demonul şi-a slăbit strânsoarea de pe bărbia mea şi m-a mângâiat pe obraz cu degetul arătător.

— Deşteaptă vrăjitoare, a murmurat el. Nu-ţi face griji, a fost o greşeală.

În spatele lui, buzele lui Sandford se mişcau într-o incantaţie. Cu toate că niciun sunet nu-mi ajungea mie la urechi, demonul s-a răsucit, dându-mi drumul şi întorcându-şi atenţia către Sandford.

— Ce faci acolo? l-a luat el la rost.

Sandford îşi mişca în continuare buzele, însă l-am văzut chircindu-se şi dându-se înapoi când demonul s-a abătut asupra lui.

— Tu ce crezi că sunt eu? l-a întrebat demonul, cu o voce tunătoare, împingându-şi faţa spre a lui Sandford. Îndrăzneşti să încerci să mă trimiţi înapoi? Cu un descântec pentru alungarea unor spirite miorlăite?

Sandford a ridicat glasul, şi cuvintele au început să i se reverse din gură.

— Arată puţin respect, vrăjitorule!

Demonul l-a apucat de umeri pe Sandford, care a închis ochii şi a continuat să recite.

— Nebunule! Nebun lipsit de respect!

Şi, scoţând un răget, demonul şi-a retras mâna, după care a repezit-o în pieptul lui Sandford... mai bine zis, *prin* pieptul lui, degetele dispărându-i în cavitatea toracică a lui Sandford. Muşchii de pe braţul demonului s-au încordat, ca şi cum ar fi strâns ceva. Gura lui Sandford s-a căscat într-un urlet mut. Apoi, demonul şi-a retras mâna, fără pic de sânge pe ea, lăsând trupul lui Sandford să se prăbuşească pe podea. Pe urmă, s-a întors spre mine.

Un descântec de protecţie mi-a răsărit pe buze, dar mi l-am înghiţit şi m-am forţat să stau dreaptă, să-i susţin privirea, fermă, dar nu sfidătoare.

S-a apropiat din nou, cu paşi mari, de mine, şi mâna lui mi-a cuprins iar bărbia, ridicându-mi faţa spre a lui. Ochii lui i-au căutat pe-ai mei. M-am luptat cu impulsul de a-mi întoarce privirea

în altă parte. Pentru un minut, el doar m-a fixat cu privirea... a privit în mine. Pe urmă, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, și mâna i s-a desprins de bărbia mea.

A rămas pe loc, privindu-mă, timp de câteva clipe, după care a pornit încolo, pe coridor. După câțiva pași, a ridicat mâinile, și trupul lui Anton a căzut pe podea. Un vânt tăios, fierbinte ca aerul dintr-un furnal, m-a încercuit, apoi a dispărut.

Mi-am încolăcit brațele în jurul meu, tremurând, cu toată fierbințeala. Coborându-mi privirea spre Sandford, am văzut că nu avea cămașa ruptă, nici însângerată, de parcă tot ce văzusem n-ar fi existat decât în imaginația mea. Cutremurându-mă, am pășit peste trupul lui lipsit de viață.

Cadavrul lui Anton zăcea la câțiva pași mai încolo, blocând și el trecerea. Era întins pe burtă, cu fața întoarsă spre perete și ochii închiși. Când am ridicat piciorul să trec peste el, o serie de convulsii i-a zguduit trupul. M-am smucit înapoi, împiedicându-mă de Sandford. Trupul lui Anton se zguduia și se sucea, cabrându-se pe podeaua coridorului. Până la urmă, a rămas nemișcat.

M-am străduit să-mi controlez bătăile accelerate ale inimii. Am ridicat încet un picior. Magie de doi bani, mi-am spus mie însămi. Și totuși, mantra asta nu mai avea efect, nu mai părea adevărată. Aici erau lucruri care mă puteau răni, lucruri pe care creierul meu abia dacă putea să le pătrundă.

În timp ce-mi treceam piciorul pe deasupra capului lui Anton, i s-au deschis ochii, și mi l-am tras înapoi, țipând. Capul lui Anton s-a ridicat și s-a smucit într-o parte și-n cealaltă. Apoi, s-a răsucit cu aproape trei sute șaizeci de grade, făcând oasele să trosnească. Privirea lui a întâlnit-o pe-a mea. Irisurile, cu acel verde-deschis al lor, dispăruseră, înlocuite de discuri gălbui, mate, cu pupile enorme. Ochii aceștia de reptilă îi fixau pe-ai mei, căscați și fără să clipească. Gura s-a deschis, și un șuvoi de cuvinte neinteligibile s-au revărsat afară, pe un ton țipător. Apoi, chestia care fusese Anton s-a ridicat pe vârfurile degetelor de la mâini și de la

picioare, înălţându-se cu doar câţiva centimetri faţă de podea, şi s-a repezit în următoarea cameră deschisă. Dinăuntru s-a auzit un nou potop de sunete nearticulate, urmat de râcâitul unghiilor deplasându-se pe lemnul podelei.

M-am aruncat pe lângă uşa deschisă şi am alergat spre scara principală, coborând treptele două câte două. Pe la jumătatea distanţei, treapta de sub mine s-a despicat în două. M-am împiedicat şi m-am apucat de balustradă. Şi următoarea treaptă a început să se crape, apoi următoarea, şi următoarea, bucăţile căzând în golul de dedesubt. Am urcat în goană la loc, auzind cum treptele se crapă şi se fărâmă în urma mea.

M-am năpustit spre scara de serviciu, cu privirea atrasă de uşa din faţa mea. Am auzit un şuierat în drum şi m-am oprit brusc. Anton — sau ceea ce fusese Anton — stătea pe vine deasupra cadavrului lui Sandford. La apropierea mea, creatura a început să sâsâie şi să fornăie, dar şi-a ţinut mai departe faţa spre bustul lui Sandford, parcă adulmecându-l.

Am privit din nou spre scara principală, prefăcută acum într-o prăpastie adâncă de trei metri şi jumătate. Apoi, am aruncat o privire spre creatură. Încă nu-şi ridicase capul, nici măcar nu părea să ştie că sunt şi eu pe-acolo. Dacă doar aş putea să trec pe deasupra... O, Doamne, sigur glumeşti! Mi-am înghiţit oroarea şi m-am îmbărbătat. Un sprint scurt, un salt, şi-o să fiu pe scara de serviciu. Numai că, pur şi simplu, nu mă puteam gândi peste ce anume săream.

În timp ce-mi pregăteam sprintul, m-am răzgândit. Picasem la proba de obstacole în şcoala primară, nefiind în stare să sar nici măcar peste cel mai scund dintre garduri. Dacă fugeam şi săream, riscam să lovesc creatura cu piciorul şi s-o enervez. Aşa că, în loc de asta, am pornit în vârful picioarelor pe coridor, după care m-am lipit cu spatele de perete şi am început să înaintez lent, cu paşi laterali, spre cadavrul lui Sandford. Avea braţul întins deasupra capului. Cu multă precauţie, am păşit dincolo de el, după

care mi-am continuat înaintarea laterală, centimetru cu centimetru, dincolo de capul lui, și de-a lungul părții superioare a pieptului. Creatura era încă ghemuită deasupra stomacului lui Sandford, proptită cu picioarele de perete.

Mi-am ridicat piciorul ca să trec peste ea. Capul creaturii a țâșnit în sus și s-a răsucit, ochii ca de reptilă privind drept într-ai mei. Fâșii din carnea lui Sandford îi atârnau din gură și de pe dinți. A scos un sâsâit, împroșcându-mă cu sânge coagulat. Atunci, am țipat, am țipat cât puteam de tare, și am făcut stânga-mprejur, îndreptându-mă din instinct înapoi spre scara principală. Dar n-am ajuns mai departe de brațul întins al lui Sandford, de care m-am împiedicat, prăbușindu-mă pe podea. Ceva mi s-a mișcat pe picioare și le-am tras înspre mine, izbind apoi cu ele și țipând. Nu mă mai puteam opri din țipat. Chiar și știind că-mi iroseam energia — și, poate, atrăgeam alte orori — tot nu mă puteam opri.

Creatura care fusese Anton s-a vânzolit și a ajuns deasupra mea, țintuindu-mă acolo. Oricât de tare o loveam cu pumnii, nu reușeam s-o fac nici măcar să tresară. A urcat pe pieptul meu, până a ajuns cu fața deasupra feței mele, lăsând să i se scurgă bucățele de carne însângerată pe gura și pe obrajii mei.

Abia atunci am închis gura, și am închis-o repede. În mintea mea, totuși, țipam în continuare, incapabilă să mă concentrez, sau să gândesc, văzând numai ochii aceia galbeni care mă sfredeleau. Creatura a deschis gura și a început să scoată iar sunetele alea nearticulate, un potop de zgomote stridente care-mi străpungeau craniul.

Și-a coborât fața spre a mea. Mi-am înghesuit mâinile între umerii săi și ai mei și am împins din toate puterile mele. Și-a dezgolit dinții și a sâsâit și mai tare, împroșcându-mă cu salivă și cu sânge, dar am continuat să împing și, până la urmă, am izbutit să mă strecor de sub ea.

M-am ridicat repede în picioare și i-am ars un șut în cap. A țipat și a trăncănit în păsăreasca ei. M-am întors să fug, dar o femeie mi-a blocat calea. Am recunoscut-o ca fiind bucătăreasa-șaman.

— Păzea! am strigat. Fugi!

Ea n-a făcut altceva decât să se aplece și să-și fluture mâinile spre creatură, ca și cum ar fi vrut să gonească o pisică. Iar creatura i-a răspuns sâsâind și mârâind. Când mi-am întors privirea spre ea, am văzut-o ridicându-se în degetele de la mâini și de la picioare și repezindu-se prin altă ușă deschisă.

— Of, Doamne, mulțumesc, am zis. Și-acum, hai să...

Femeia m-a prins de braț.

— El a fost aici.

— Da, o grămadă de chestii sunt aici! Acum, hai...

Femeia s-a pus în drumul meu, blocându-mi încă o dată trecerea. Am privit-o drept în față pentru prima oară. Avea ochii albi: un alb pur, lipsiți de irisuri și de pupile. Până să pot fugi în direcția opusă, m-a tras spre ea.

— El a fost aici, a repetat, cu vocea ca o șoaptă pe nerăsuflate. Îi simt mirosul. Tu poți să i-l simți?

M-am zbătut să mă eliberez. Ea nici n-a părut să-mi sesizeze sforțările. S-a lins pe buze.

— Da, da, îi simt mirosul. E unul dintre stăpâni. Uite. Uite!

Și-a apropiat fața de a mea, cu nările fremătându-i.

— Îi simt mirosul pe tine, mi-a zis, și vocea, ca și întregul trup, îi tremurau de emoție. A vorbit cu tine. Te-a atins. O, ai fost binecuvântată! Binecuvântată!

Limba i-a țâșnit afară din gură și a început să-mi lingă obrazul. Am scos un scâncet și m-am azvârlit dincolo de ea. S-a întins să mă prindă, dar eu am fugit mai departe.

Am ținut-o tot într-o goană pe coridor și pe scara din spate, sărind peste Sandford și apoi peste Shaw fără să mă poticnesc măcar. La picioarele scării, nu m-am oprit să privesc în jur. M-am

aruncat prin prima uşă deschisă, trântind-o după mine, după care m-am rezemat cu spinarea de ea, înghiţind aerul cu lăcomie. Tremuram atât de rău, încât uşa însăşi tremura sub apăsarea mea.

Dar, după câteva clipe, mi-am dat seama că nu eu făceam uşa să tremure. Întreaga casă tremura.

Sub tălpile mele, podeaua pârâia şi gemea. Am privit în jur, înnebunită. Scândurile duşumelei s-au arcuit, apoi au cedat, aşchiile împroşcând spre tavan, în timp ce un val de spirite zbura prin gaura creată, raze informe de lumină, precum cele din cimitir. Forţa lor m-a azvârlit cât colo. În timp ce zburam ca o rachetă prin cameră, în faţă mi-a apărut o enormă gură căscată. Până să mai am vreme pentru ţipete, m-am năpustit prin această nălucă şi m-am izbit de podea.

Peste tot, în jurul meu, spiritele ţâşneau, mişcându-se atât de repede, încât le şi puteam simţi trecerea. Chiar materialele din care fusese construită casa gemeau şi se mişcau, ameninţând să se dezmembreze. Mă străduiam să mă mişc, dar presiunea exercitată de vânzoleala spiritelor era ca forţa unui uragan, ţintuindu-mă pe loc şi smulgându-mi aerul din plămâni.

A încetat la fel de subit pe cât se declanşase. Spiritele au trecut prin tavan şi duse au fost.

Am avut nevoie de un minut ca să respir, doar să respir, după care am privit în jur. Între mine şi uşă, podeaua dispăruse, lăsând în loc o gaură căscată prin care se vedea subsolul. Am aruncat o privire spre fereastră, dar abia dacă avea patruzeci şi cinci de centimetri pe patruzeci şi cinci. Şi nicio parte din mine nu avea patruzeci şi cinci de centimetri, nici pătraţi, nici rotunzi.

După alte câteva respiraţii adânci, m-am apropiat de gaura din podea. De dedesubt, am auzit un sunet care m-a făcut să-mi sară inima. Vocea lui Savannah. Era la subsol, intonând o incantaţie.

M-am lăsat să cad în genunchi, m-am apucat de marginea găurii din podea şi m-am aplecat în jos.

— Savannah? Sunt eu, iubito. Sunt Paige.

Ea şi-a continuat incantaţia, vocea auzindu-se ca o şoaptă îndepărtată. Am tuşit uşor, dregându-mi glasul.

— Savannah? Poţi să...?

Casa s-a zguduit dintr-odată, ca o barcă desprinsă din ancorajul ei. Am zburat cu faţa în jos în gaură şi-am făcut o tumbă prin aer, lovindu-mă cu putere de podeaua din pământ de dedesubt. Pe moment, n-am putut să mă mişc: comenzile nu voiau să-mi circule de la creier până la muşchi. Panica m-a inundat ca un talaz. Apoi, ca într-o reacţie întârziată, toate membrele mi-au fost cuprinse de convulsii, azvârlindu-mă dureros. M-am ridicat degrabă în picioare, ignorând junghiurile care mă străpungeau peste tot.

De undeva din apropiere am auzit vocea slabă a lui Savannah. Privind în jur, am văzut că mă aflam într-un beci pentru cărbuni, acum gol. M-am dus spre singura uşă şi am deschis-o. Vocea lui Savannah s-a auzit acum limpede. Am prins vreo câteva cuvinte în greacă, suficiente ca să-mi dea de înţeles, dacă n-aş fi ghicit deja, că ea invoca. Pe cine sau ce anume, nu puteam să-mi dau seama. Dar m-am grăbit spre ea înainte să mai aflu.

Demonstrație și ticuri trădătoare

ÎN TIMP CE ÎNAINTAM, orientându-mă după vocea lui Savannah, am auzit o alta. A lui Nast.

— Trebuie să încetezi, scumpa mea, i-a zis. Nu poți să faci asta. Nu e posibil.

Savannah și-a continuat incantația.

— Știu că ești supărată. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat...

Savannah s-a întrerupt în toiul incantației și a urlat:

— Ai omorât-o!

— Eu n-am omorât pe nimeni, prințesă. Dacă te referi la băiat...

— Mă refer la Paige! Tu ai omorât-o. Tu le-ai spus s-o omoare.

— Eu niciodată...

— I-am văzut trupul! Mi l-a arătat Leah! I-am văzut cum o cărau spre dubă. Tu mi-ai promis că ea o să fie în siguranță, și tot tu ai omorât-o!

Am intrat în încăperea cu un cuptor mamut pe lemne și l-am ocolit, abia apoi văzând-o de partea cealaltă, îngenuncheată, cu fața spre peretele opus.

— Sunt chiar aici, Savannah, am anunţat-o. Nu m-a omorât nimeni.

— O, slavă Domnului, a exclamat Nast. Vezi, scumpa mea? Paige e nevătămată.

— Tu ai omorât-o! Tu ai omorât-o!

— Nu, iubito, sunt chiar...

— Tu ai omorât-o! a urlat Savannah. Tu ai omorât-o! Mi-ai promis! Mi-ai promis şi m-ai minţit!

Lacrimile şiroiau pe faţa lui Savannah. Nast a început să înainteze, desfăcându-şi larg braţele ca s-o cuprindă. M-am întins să-l opresc, dar nu l-am ajuns.

— Nu te..., am strigat.

Mâinile lui Savannah au zburat în sus, şi Nast a fost azvârlit înapoi. S-a izbit cu capul de peretele din beton. Ochii i s-au căscat, apoi s-au închis, şi trupul s-a prelins pe pământ, cu capul căzând în faţă.

M-am repezit până la el şi l-am pipăit după puls, dar nici vorbă de aşa ceva. Sângele i se scurgea din ceafa zdrobită, şerpuindu-i în jos pe gât şi prelingându-se pe degetele mele.

— O, Doamne. O, Doamne, am repetat, luând înghiţituri mari de aer şi inoculându-mi cu forţa calmul în voce. Nu e nimic, Savannah. N-ai vrut s-o faci. Ştiu asta.

Între timp, îşi reîncepuse incantaţia. Avea mâinile încleştate şi ridicate, capul în jos, ochii strâns închişi. Am încercat să descifrez descântecul, însă cuvintele curgeau atât de repede, încât erau aproape ininteligibile. Puteam să-mi dau seama că invocă, dar ce...?

Deodată, am prins un cuvânt, un singur cuvânt, dar care-mi desluşea totul. *Mamă*. Savannah încerca să trezească spiritul mamei ei.

— Savannah, i-am zis, menţinându-mi tonul cât mai blând. Savannah, iubito? Sunt eu. Sunt Paige.

Ea şi-a continuat descântecul, repetând cuvintele iar şi iar, într-o buclă nesfârşită. Privirea mi-a fost atrasă spre palmele ei, captată de un fulger roşu. Sângele îi şiroia în jos pe încheieturi, din locurile în care unghiile i se înfigeau în palme.

— Of, Savannah, am şoptit eu.

M-am apropiat de ea, cu mâinile întinse la maximum. Când mai aveam doar câţiva centimetri până s-o ating, pleoapele i-au ţâşnit în sus. Ochii îi erau inexpresivi, ca şi cum ar fi zărit numai un contur, sau pe cineva străin. A strigat ceva şi s-a plesnit cu palmele peste şolduri. Picioarele mi-au zburat de sub mine, şi m-am pomenit trântită de peretele opus.

Am rămas pe jos până când am auzit-o că şi-a reluat incantaţia. Abia atunci m-am ridicat în genunchi.

Din noul meu unghi, lumina de pe holul subsolului bătea pe faţa lui Savannah, făcând să sclipească lacrimile care şiroiau, îmbibându-i pieptul bluzei. Cuvintele îi zburau de pe buze, mai mult scuipate decât rostite, trecând fără oprire de la un descântec la altul, de la o limbă la alta, într-o disperată încercare de a găsi calea cea bună pentru invocarea spiritului mamei ei.

— Of, copilă, am şoptit, simţind cum şi ochii mei se umplu de lacrimi. Biată copilă...

Se străduia atât de intens, trecând de la o viaţă la alta, făcând toate eforturile de a-şi găsi locul într-o lume nouă, populată de străini care nu puteau şi nu voiau s-o înţeleagă. Acum, până şi lumea asta se năruise. Toată lumea o părăsise, o dezamăgise, aşa că ea încerca, disperată, să cheme unica persoană care n-o dezamăgise niciodată. Şi tocmai acesta era singurul lucru pe care nu l-ar putea reuşi vreodată.

Savannah ar fi putut să cheme toţi demonii din univers, dar să nu ajungă în veci la propria mamă. Reuşise, în mod accidental, să deştepte spiritele familiei aceleia, în cimitir, însă nu-şi putea chema propria mamă, îngropată într-un mormânt necunoscut, la sute de kilometri depărtare. Dacă un astfel de lucru ar fi fost

posibil, atunci aş fi luat şi eu legătura cu mama mea, în ciuda tuturor scrupulelor de ordin moral care se împotriveau unei astfel de fapte. De câte ori, pe durata ultimului an, n-aş fi chemat-o, ca să-i cer sfatul, îndrumarea, orice... numai să vorbesc cu ea?

Propria mea mâhnire m-a inundat atunci, propriile lacrimi mi-au ţâşnit în şiroaie întretăiate de sughiţuri, răzbind prin stăvilarul pe care-l înălţasem cu atâta grijă. Cât de diferit ar fi fost totul, dacă mama mea s-ar mai fi aflat aici! Ar fi putut să-mi spună cum trebuie să mă port cu Sabatul, ar fi putut să intermedieze în numele meu. Ar fi putut să mă salveze din arest, să mă aline în urma acelei infernale după-amiezi din salonul de pompe funebre. Cu ea aici, n-ar fi putut niciodată să iasă aşa. N-aş fi ajuns niciodată s-o *dau în bară atât de urât*!

Nu fusesem pregătită: nici pentru Savannah, nici pentru conducerea Sabatului, nici pentru orice altceva se abătuse asupra mea după moartea ei. Acum, iată-mă aici, în subsolul ăsta străin, ascultând incantaţia ca un urlet la lună a durerii lui Savannah, şi ştiind că, dacă n-o fac să înceteze, ea o să invoce o creatură pe care n-am putea s-o controlăm, ceva care ne-ar distruge pe amândouă.

Ştiam toate astea, şi totuşi, nu puteam să fac nimic. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce-aş putea să fac. Auzind-o pe Savannah cum strigă numele mamei ei, cu vocea înălţându-se într-un crescendo înnebunit, am făcut singurul lucru care mi-a putut trece prin cap: i-am cerut ajutorul propriei mele mame. Am închis ochii şi am chemat-o, invocând-o din adâncurile memoriei şi implorându-i ajutorul. Când s-a mai oprit Savannah ca să ia câteva înghiţituri de aer, am auzit pe cineva strigându-mi numele. Pentru o clipă, mi-a tresăltat inima, la gândul că reuşisem, cumva. Dar apoi vocea s-a auzit limpede.

— Paige?! Savannah?! Paige?!

Era Cortez, sus. Am şoptit un cuvânt de mulţumire la adresa mamei mele, sau a Providenţei, sau a cui l-o mai fi trimis, după care am ocolit în goană cuptorul şi m-am repezit în sus pe scară.

Când am ajuns la parter, l-am văzut pe Cortez trecând în fugă de capătul coridorului.

— Aici! am strigat. Sunt aici!

Casa s-a zguduit. M-am prins de tocul uşii, încordându-mă pentru următoarea izbucnire, însă n-a mai venit. După ce vibraţiile s-au potolit şi casa a rămas nemişcată, am zburat de-a lungul coridorului, întâlnindu-mă cu Cortez la jumătatea drumului. M-a cuprins într-o îmbrăţişare înflăcărată.

— Slavă Domnului, a zis. Unde e Savannah? Trebuie să ieşim de-aici. Se-ntâmplă ceva.

— E Savannah. Ea e...

— Ei, ca să vezi, s-a auzit vocea lui Leah din spatele nostru. Cavalerul alb soseşte taman la ţanc. Ce fată norocoasă eşti tu, Paige! Mie, toţi cavalerii îmi mor, şi mă lasă pe mine să le duc bătăliile la sfârşit.

Ne-am desprins din îmbrăţişare şi ne-am întors amândoi cu faţa spre ea.

— Ai un târg, Leah, i-a zis Cortez. Nu avem timp pentru tine acum. O să vorbesc cu tatăl meu. Vei avea imunitate faţă de orice repercusiuni.

— Repercusiuni? a repetat ea, râzând. Ce repercusiuni? Sunt pe cale să-i salvez fiul şi nepoata lui Thomas Nast, riscându-mi viaţa pentru ei! O să mă facă vicepreşedinte pentru asta.

— Ba nu, n-o să te facă, i-am replicat. N-ai ce fiu să mai salvezi. Kristof Nast e mort.

Cortez a clipit, mirat, dar şi-a revenit într-o clipă.

— Înţelegi ce înseamnă asta, Leah. Dacă vei ieşi vie de-aici, vei fi unica supravieţuitoare a dezastrului unei Cabale... un dezastru care i-a adus moartea moştenitorului Cabalei Nast. Thomas Nast nu te va răsplăti. Te vei considera norocoasă dacă nu te va omorî.

— Şi te va omorî, când va afla că tu ai iniţiat întreaga tragedie, am adăugat. Tu i-ai spus lui Savannah că eu am murit, că tatăl ei m-a omorât. Tu i-ai declanşat furia. Indiferent ce plan ai avut, s-a

întors împotriva ta. Aşa că primeşte oferta şi pleacă până nu ne răzgândim.

Un vas din lut a zburat de lângă scara principală. Cortez m-a împins de pe traiectoria lui şi a încercat să se răsucească într-o parte, însă vasul l-a izbit în abdomen cu atâta forţă, încât l-a trântit de perete. De acolo, s-a prelins până pe podea şi s-a îndoit de mijloc, icnind. Am vrut să dau fuga spre el, dar Leah m-a împins înapoi.

— Dacă există vreun lucru la care să mă pricep, a zis ea, trecând pe deasupra lui Cortez, care horcăia şi tuşea, atunci este cum să prefac o ureche de porc într-o pungă din mătase. Proiectul unei Cabale eşuează în chip oribil... moştenitorul unei Cabale moare... de ce n-am face, din unul, doi? Şi căpăta un foarte frumos premiu cu ocazia asta? Într-o casă plină de cadavre, nimeni n-o să se întrebe de unde au apărut două în plus.

Am încercat farmecul de sufocare, dar nu mi-a reuşit. Când s-a aplecat, i-am azvârlit o minge de foc, unicul meu farmec defensiv ireproşabil. A nimerit-o în ceafă. Dar, când s-a răsucit, o măsuţă pentru bibelouri a zburat spre mine, izbindu-mă dintr-o parte şi făcându-mi următorul descântec să-mi zboare de pe buze.

Leah a început să înainteze spre mine. În spatele ei, Cortez se străduia să se ridice în şezut, tuşind şi scuipând mingi de flegmă stacojie. Deodată, a făcut ochii mari şi şi-a repezit mâna dreaptă în sus, zvâcnind din degete. Farmecul m-a trântit într-o parte. În timp ce mă dezechilibram, un picior de masă rupt şi ascuţit lovea peretele exact în locul în faţa căruia stătusem eu.

Leah s-a îndreptat cu paşi mari spre Cortez, care între timp izbutise să se ridice în capul oaselor. L-a apucat de obraji şi l-a trântit pe spate, de podea. Cortez s-a zbătut, dar în ochi avea vâlvătăi de suferinţă.

Încă o dată, am încercat farmecul de sufocare. De data aceasta, a prins. Leah a icnit, i-a dat drumul lui Cortez, şi s-a întors spre mine. Ceva m-a lovit în tâmplă şi am căzut, rupând farmecul. Iar

când Cortez a început să se mişte, i-a repezit din nou vasul din lut în stomac, făcându-l să cadă pe spate, cu ochii bulbucaţi şi faţa contorsionată.

Am rostit descântecul de sufocare. Încă o dată, a prins. Încă o dată, Leah l-a destrămat, acum lovindu-mă în ceafă cu un bibelou din porţelan şi făcându-mă să cad în genunchi. S-a apropiat repede, profilându-se deasupra mea.

— Se pare că ai învăţat un truc nou de când i-ai provocat moartea lui Isaac, mi-a zis. Totuşi, în realitate nu dă rezultate mai bune decât cel cu mingile de foc, nu-i aşa? Încă un farmec inutil de vrăjitoare. Sau, să fie încă un farmec de vrăjitoare inutilă?

M-am lăsat să cad şi m-am rostogolit până nu mă mai putea atinge. Dar, când să mă ridic, Leah s-a năpustit asupra mea. În spatele ei, Cortez şi-a ridicat mâna stângă, a strâns-o în pumn, apoi a desfăcut-o, repetând mişcarea într-o succesiune rapidă şi mişcându-şi buzele fără sunet. Un descântec?

Am văzut-o pe Leah imitându-i mişcarea, strângându-şi degetele de la mâna stângă în pumn. Cortez a plesnit podeaua cu palma, făcându-mi semn să mă trântesc jos. Am plonjat, în timp ce un alt bibelou zbura pe deasupra mea, spărgându-se de perete. Ticul denunţător? Ăsta era! Mişcarea mâinii era ticul denunţător al lui Leah.

Am sărit în picioare şi-am făcut farmecul de sufocare. Odată cu primul icnet, pumnul ei stâng s-a încleştat. M-am trântit la podea şi m-am rostogolit, fără să-mi slăbesc concentrarea. Vasul din lut a zburat pe lângă. Pumnul i s-a strâns iar, dar m-am repezit într-o parte, evitând cu puţin micul divan din living care zbura spre mine.

— Ai rămas fără obiecte de aruncat? am întrebat-o. Poate c-ar trebui să ne mutăm în bucătărie. E plin de vase şi de tigăi pe-acolo. Poate chiar şi un cuţit, două.

S-a schimonosit la faţă de furie, icnind tot mai disperată după aer. Pumnul i s-a strâns, dar de data asta nu s-a mai întâmplat nimic.

— Ooo, neputinţă! am exclamat. Niciodată nu e bună.

Încă un pumn. Încă o dată, nimic. Chipul lui Leah se împurpurase între timp, de-atâtea strădanii zadarnice de a respira. A sărit pe mine şi m-a lovit în piept, făcându-ne să cădem amândouă. Pumnul ei mi-a nimerit obrazul, şi farmecul s-a rupt. Am rostit din nou descântecul, cât pe ce să mă poticnesc în cuvinte din cauza grabei, dar am reuşit, şi ea n-a apucat decât să adulmece o boare de aer înainte să-i tai eu iarăşi oxigenul.

Leah a început să se sufoce. Am apucat-o de umeri şi am trântit-o jos de pe mine, ţintuind-o la podea. Ochii i s-au făcut mari, ieşindu-i din orbite. Acum se sufoca, murea.

Nehotărârea m-a traversat în zbor. Eram eu capabilă să fac una ca asta? Trebuia s-o fac. În jurul nostru, casa gemea, şi bucăţi după bucăţi de tencuială cădeau de pe pereţi. Începuse iar, şi trebuia să-i scot afară pe Cortez şi pe Savannah. Îi oferisem lui Leah şansa de a pleca, şi ea refuzase. Ea nu ne-ar fi lăsat în ruptul capului să plecăm vii de-aici. Trebuia s-o omor. Cu toate acestea, nu puteam s-o privesc în ochi şi s-o văd cum moare... nu puteam. Aşa că am închis ochii, concentrându-mă cât puteam de intens, şi aşteptând ca trupul să nu i se mai mişte. Când nu s-a mai mişcat, am mai aşteptat timp de treizeci de secunde, după care m-am ridicat în grabă de pe ea, fără să privesc înapoi, şi m-am repezit, împleticindu-mă, spre Cortez.

Între timp, el se ridicase în patru labe. Am deschis gura să spun ceva, dar casa s-a zguduit din nou, şi un urlet prelung, asurzitor, mi-a înecat cuvintele. Cortez a împuns aerul cu degetul în direcţia uşii din faţă. Am scuturat din cap, dar s-a ridicat în picioare, m-a apucat de braţ şi a început să mă tragă după el. Când am ajuns pe verandă, casa s-a zdruncinat. Una dintre grinzile care ţineau veranda a plesnit, şi am plonjat amândoi în iarbă tocmai în timp ce veranda se prăbuşea în ea însăşi. Apoi, casa a rămas nemişcată, iar urletul a scăzut la nivel de zumzet.

Invocarea lui Eve

— E Savannah, am zis, vorbele rostogolindu-se precipitate pe buzele mele. Încearcă să trezească spiritul mamei ei.

— Nu poate.

— Ştiu, dar nu vrea să se oprească. Nici măcar nu pare să ştie că sunt aici. Nu pot să mă apropii de ea.

Casa a gemut şi s-a cutremurat. Când am dat să fug înapoi înăuntru, Cortez m-a prins de braţ, după care a început să tuşească nestăpânit, împroşcând cu spută îmbibată de sânge.

— Trebuie s-o opresc, i-am zis. Până nu invocă altceva, sau nu dărâmă casa.

— Ştiu un descântec...

Tusea i-a acoperit următoarele cuvinte.

— ...arăţi ca Eve.

— Ce?

— Un descântec care te va face să arăţi ca Eve. Nu este deloc perfect. Succesul depinde de înclinaţia privitorului de a crede în iluzie. În mod evident, Savannah este înclinată să creadă.

— Să intru în pielea mamei ei? Am scuturat cu putere din cap. Asta... Asta e... Nu pot s-o fac. Nu pot s-o trădez în asemenea hal. Nu e corect.

— Trebuie. Dintr-un moment în altul, casa urmează să se prăbușească. Ar vrea Eve ca tu să-i lași fata să moară acolo? Da, este incorect, dar justificat. Noi nu-i vom spune niciodată adevărul lui Savannah. Tu îi vei oferi un ultim moment cu mama ei, Paige. Știu că înțelegi cât de mult înseamnă pentru ea.

— Of, Doamne, am exclamat, frecându-mi fața cu palmele. O... OK. Fă-l. Dar grăbește-te, te rog.

Cortez a rostit descântecul. Părea să dureze o veșnicie. De două ori, a căzut pradă acceselor de tuse, și mie mi s-a strâns inima. Cât de grav o fi rănit? Dacă o să... Nu, nu pot să mă gândesc la așa ceva. Nu acum.

În cele din urmă, a isprăvit. Când am deschis ochii și am privit în jos, mi-am văzut propriile degete scurte, propriile inele din argint.

— Ce, n-a... Mi-am ridicat privirea spre el. A mers?

— Dacă ai nevoie să întrebi, atunci nu vei vedea. Iluzia depinde de înclinația privitorului de a crede.

Am închis ochii și m-am forțat să trec peste propriile îndoieli. Aveam nevoie, ca să funcționeze farmecul. Aveam nevoie, ca să mă transform în Eve.

Când am privit din nou, degetele au început să-mi pâlpâie, apoi s-au extins, unghiile au devenit lungi și manichiurate, iar inelele au dispărut. M-am ridicat în picioare, așteptând să mă simt dezorientată, dar descoperind că nu e așa. Corpul mi se mișca la fel ca totdeauna. Așa cum spusese Cortez, iluzia era în ochii spectatorului.

Din moment ce intrarea principală devenise acum inaccesibilă, m-am îndreptat în pas alergător spre cea de serviciu. În timp ce mă avântam pe ușă, l-am văzut pe Cortez șchiopătând după mine și folosindu-se de pereții casei pentru sprijin.

— Du-te, m-a îndemnat el. Ne întâlnim jos.

— Nu. Tu trebuie să stai aici.

— N-o voi lăsa pe Savannah să mă vadă, Paige. Iluzia va fi deplină. Eu nu vin decât în chip de întăriri, pentru cazuri de urgență.

M-am repezit spre el și i-am pus o mână pe piept, oprindu-i înaintarea.

— Te rog. Stai aici, afară. Ești rănit.

— Încă pot să descânt...

— Nu. Te rog, am insistat, privindu-l în ochi. Dacă se-ntâmplă ceva rău, tu n-ai cum să ieși la timp din casă. Am nevoie să știu că ești bine. O să fiu și eu.

Casa a scos un scârțâit. Mai multe țigle au alunecat jos de pe acoperiș, una dintre ele lovindu-mă în umăr. Cortez m-a îmboldit spre casă. N-aveam nevoie să mi se spună de două ori. După o singură privire înapoi, dusă am fost.

Am gonit până jos, la subsol. În camera cuptorului cu lemne, Savannah își continua implorările, când ridicând, când coborând tonul. Mi-am apăsat fața cu palmele și am inspirat adânc, luptându-mă să-mi stăpânesc bătăile ca de ciocan ale inimii. Trebuia să cred. Ea trebuia să creadă.

După ce am trecut de colț și am intrat în încăpere, Savannah s-a oprit. A rămas nemișcată, complet nemișcată, ca și cum mi-ar fi simțit prezența acolo, dar s-ar fi temut să se întoarcă și să vadă dezamăgirea cu ochii.

— Savannah? am zis.

În urechile mele, vocea îmi suna tot ca a mea, iar când s-a întors spre mine, am fost la un pas să cedez și s-o rup la fugă. În loc de asta, mi-am ținut respirația, așteptând. Privirea ei mi-a întâlnit-o pe-a mea. A clipit, apoi și-a frecat ochii cu palmele.

— Mamă?

— Am auzit că m-ai strigat.

— Mamă!

A sărit din locul în care stătuse până acum, în genunchi, şi s-a repezit spre mine, cuprinzându-mă cu braţele. Îngropându-şi faţa în scobitura umărului meu, a început să hohotească.

— Of, mamă, ce încurcătură... Eu... am făcut totul pe dos.

Din instinct, am ridicat mâna, dând s-o mângâi pe păr, uitând cine trebuia să fiu şi vorbind ca mine însămi.

— Tu n-ai făcut nimic pe dos. Absolut nimic.

— Ba da, aşa am făcut. Am obligat-o pe Paige să rămână aici cu mine, şi acum ea nu mai e, a zis ea, şi vocea i s-a frânt într-un hohot de plâns. Eu... Eu cred c-a murit, mamă. Şi din vina mea. Eu am obligat-o să rămână, şi ei au omorât-o.

— Nu, am zis, pe un ton tăios, prinzând-o cu degetele de sub bărbie. Paige e nevătămată. Tu trebuie să ieşi din casa asta, Savannah, până nu se prăbuşeşte.

Ca şi cum ar fi vrut să-mi sublinieze spusele, casa a început să se zguduie. Din grinzile de deasupra noastră au început să sară ţăndări.

— Eu... eu n-am vrut să fac asta. Am tot recitat descântec după descântec, şi au venit tot felul, dar nu erai tu. Şi eu numai pe tine te voiam.

— Acum sunt aici, i-am zis, sărutând-o pe frunte. Dar trebuie să te duci, Savannah. Te iubesc foarte mult, dar nu pot să rămân. Şi tu ştii asta.

— Of, mamă... Mi-e tare dor de tine...

— Ştiu, am zis, dar vocea mi s-a frânt. Ştiu, am repetat, după câteva clipe. Şi mie mi-e dor de tine. Foarte tare.

O grindă s-a rupt deasupra cuptorului, urmată de o alta. Au început să cadă bucăţi din tavan.

— Trebuie să te duci, Savannah, am zis. Te rog.

Am îmbrăţişat-o strâns, atât de strâns, încât i-au trosnit coastele, în semn de protest. A râs cu sughiţuri, după care s-a întins să mă sărute pe obraz.

— Pot să te mai văd? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, iubito, dar vraja nu funcționează decât o dată. Dar voi fi cu tine mereu. Chiar dacă tu nu mă poți vedea. Știi asta.

Am îmbrățișat-o din nou și i-am șoptit la ureche, cuvintele curgându-mi ca de la sine, ca și cum ar fi vorbit altcineva.

— Tu ai fost întreaga mea lume, Savannah. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

M-a strâns într-o ultimă îmbrățișare zdrobitoare, apoi s-a retras. Tavanul a gemut.

— Du-te, i-am zis. O să fiu aici, și-o să te veghez. Du-te.

A pornit de-a-ndăratelea, fără să-și desprindă privirea de a mea. Deasupra, grinzile trosneau ca bețele de chibrit.

— Grăbește-te! i-am strigat. Fuga pe scară, acum. Fugi!

— Te iubesc, mami.

— Și eu te iubesc, fetița mea.

Mi-a trimis o sărutate, după care s-a întors și a luat-o la fugă. Am așteptat, ascultându-i zgomotul pașilor, simțind nevoia să mă asigur că a ajuns afară, înainte de a țâșni la rândul meu. L-am auzit pe Cortez strigând. Am auzit-o pe Savannah răspunzându-i.

Și atunci, s-a prăbușit tavanul.

Ziua a opta

ÎNCĂ NU ŞTIU PREA BINE cum am reuşit să ies. Printr-un noroc chior, bănuiesc. Presupun că am avut şi eu dreptul la o minune. Am reuşit să mă arunc în jos şi să mă strecor printr-un spaţiu liber, exact când se prăbuşea casa peste mine. Pe urmă, în fine, pe urmă s-a întâmplat cam ca prin ceaţă, dar am reuşit să scap doar cu câteva tăieturi şi vânătăi.

Savannah nu şi-a dat seama niciodată că eu interpretasem rolul mamei ei. Presupusese că fusesem prinsă în casă în timp ce o căutam pe ea. Aşa cum propusese Cortez, n-aveam să-i spunem adevărul. Ea îşi merita fantezia asta, una pentru care o invidiam: câteva ultime minute cu persoana care însemna pentru ea mai mult decât oricine pe lume.

Mai aveam încă să ne ocupăm de ceremonia lui Savannah, de peste câteva zile, dar Leah şi Nast fiind morţi, nu mai avea cine să ne împiedice acum în privinţa asta. Aşadar, se terminase totul. *Se terminase totul.* Ar fi trebuit să simt uşurare la rostirea acestor cuvinte, şi, cu toate acestea, nu puteam deoarece *într-adevăr* se terminase.

Viaţa mea, aşa cum o cunoscusem dintotdeauna, se terminase.

N-am avut parte de happy-endul meu. Poate c-am văzut eu prea multe filme de la Hollywood, dar crezusem cu toată

sinceritatea că totul avea să iasă bine, până la urmă. Dacă scăpam cu viață, dacă o salvam pe Savannah, aveam să-mi primesc răsplata karmică. Viața mea ferfenițită se va drege în chip miraculos. Presa va uita de mine peste noapte. Oamenii din oraș mă vor ierta și mă vor primi înapoi cu brațele deschise. Sabatul o va detrona pe Victoria și mă va reinstala pe mine în funcția de conducătoare a lui. Întorcându-mă, voi vedea că, totuși, casa nu-mi arsese până în temelii, ci fusese doar puțin pârjolită, iar toate bunurile îmi rămăseseră intacte.

Însă casa mea nu era decât o carapace goală. Tot ce nu arsese fusese jefuit de vulturii umani. Când ne-am întors să evaluăm pagubele, am fost asediați de reporteri. Tabloidele urlau: *Dreptatea maselor: Răzbunători civili încearcă să ardă vrăjitoarea din Massachusetts*. Unii pretindeau că eu aș fi provocat, accidental, incendiul, în timp ce desfășuram un ritual satanic, folosind părți ale corpului deshumate cu o noapte înainte din cimitir. Hoarde de străini zgomotoși ne bubuiau în geamurile taxiului, hăituindu-ne pe stradă. Pe prima pagină a tuturor ziarelor din Boston era câte un articol despre incendiu, amplificat cu știri despre „reînnoitele eforturi" ale orășenilor de a purifica East Falls de prezența mea. Într-o singură zi, cei mai întreprinzători dintre reporteri începuseră să tragă linii de unire între persoana mea și „păgâna" distrugere a unei case de țară situate la cincizeci de kilometri distanță.

Le-am sunat pe fiecare dintre membrele Sabatului, asigurându-le că Nast dispăruse pentru totdeauna din viețile noastre. Le-am informat și despre ce făcuse Victoria. Nu avea importanță. Eu mânjisem reputația Sabatului. Doar o mână de vrăjitoare m-ar mai fi vrut înapoi.

Am mai rămas în Massachusetts doar atât timp cât a fost necesar pentru întocmirea dosarului privitor la asigurare. Cu banii primiți de la societatea de asigurare și cei pe care îi aveam încă din moștenirea de la mama, se strângeau destui cât să mă pot muta

oriunde aş fi vrut, şi s-o iau de la capăt. Pentru cele mai multe dintre femeile de vârsta mea, acesta ar fi fost un vis împlinit. Nu era şi visul meu, dar pe-acesta din urmă îl voi face să fie. Jur că aşa va fi.

Când am ieşit din Boston, după trei zile, am privit cum dispar treptat luminile oraşului în urma mea, poate pentru ultima oară, şi m-a năpădit un val de tristeţe. Dar lacrimi n-au apărut. Surprinzător, puţine lacrimi îşi făcuseră apariţia în ultimele câteva zile. Chiar şi în timp ce îmi evaluam ruinele vieţii mele, mi-am dat seama că aveam încă tocmai fiinţa pentru care luptasem.

O aveam pe Savannah.

Mi-am amintit ceea ce-mi spusese Cortez, prevenindu-mă că aş putea să pierd tot ce am în lupta mea de a o apăra pe Savannah. Îi răspunsesem că n-are importanţă. Ei bine, presupun că aşa se-ntâmplă când faci târguri cu Ursitele: ele iau de bun ce spui. Şi totuşi, îmi lăsaseră două premii de consolare, pe care le preţuiam mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

În primul rând, aveam grimoarele. Când îl salvaseră pompierii din casa mea incendiată, Cortez avea încă la el cele două raniţe, una cu grimoarele şi cealaltă cu uneltele mele şi cu materialele necesare pentru ceremonia lui Savannah.

Cel de-a doilea premiu bonus al meu? Cortez era bine-sănătos, şi rămăsese cu noi. Prin reţeaua lui de contacte, găsise un medic în Boston dispus să-l examineze, fără să pună întrebări. Avusese trei coaste rupte, contuzii interne şi o posibilă comoţie. Medicul recomandase o internare în spital, însă Cortez se hotărâse în favoarea unui pansament toracic şi a unor calmante, după care pornisem la drum.

Nu-i spusesem despre planul fratelui său, de a pune să fiu asasinată. Ce rost ar fi avut? El ştia deja că fraţii săi vitregi îl urăsc. Dacă-i spuneam, poate ajungea la concluzia că îmi pune viaţa în pericol şi se hotăra să plece, iar aşa ceva nu voiam să risc.

Mergeam pe drumuri cu maşina de două zile deja. Încă nu ştiam încotro ne îndreptăm. Până una, alta, era o excursie estivală de-a curmezişul ţării. Lui Savannah i se părea chiar super. Dar avea să se sature şi ea curând. Speram să găsesc un loc în care să ne stabilim, înainte să se sature ea de umblat.

Ne opriserăm azi-dimineaţă: eram într-un oraş din Virginia. Cel puţin, cred că eram încă în Virginia, cu toate că era posibil să fi trecut graniţa în Kentucky. Astăzi era ziua cea mare. Ziua a opta.

Încă din zori începusem să ne pregătim pentru ceremonie. Acum, că se lăsase întunericul, ne dusesem până la un parc naţional, ne strecurasem dincolo de porţile sale încuiate şi pornisem spre pădure. Găsisem aproape imediat un loc, un luminiş de dimensiuni adecvate, înconjurat de copaci, aşa cum prevedea ceremonia. Totuşi, era încă devreme, aşa că Savannah luase o lanternă şi plecase să vadă dacă nu cumva găseşte ea ceva mai bun. Alegerea mea era perfectă, însă bănuiam că, pur şi simplu, se simţea prea emoţionată ca să stea pe loc.

Găsisem un buştean căzut şi mă aşezasem pe el ca să-mi mai frunzăresc însemnările. Ajunsesem să le citesc a treia oară de la un capăt la altul, când am simţit o mână apăsându-mă între omoplaţi, frecându-mi cu degetele nodul încordat de acolo.

— Cum te simţi? s-a interesat Cortez, aşezându-se lângă mine.

Am reuşit să afişez un zâmbet tremurat.

— Mă simt de parcă m-aş pregăti să-mi dau bacalaureatul, examenul pentru permisul de conducere şi să-mi susţin teza de doctorat, toate într-unul singur.

— O să te descurci perfect, m-a liniştit el, strângându-mi mâna într-a lui.

M-am rezemat de el, şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri.

— Ce-ai zice dacă ne-am îndrepta spre coastă? m-a întrebat el. Washington sau Oregon. S-ar putea să-ţi placă pe-acolo. Foarte multe spaţii deschise, şi oceanul... Nu e Coasta de Est, dar...

— Am fost o dată în vizită prin Portland. Mi-a plăcut.

— Acolo să mergem, atunci.

— Şi, ai de gând să... Adică, încă n-am discutat...

Am tras aer adânc în piept şi m-am avântat mai departe.

— Vii cu noi? Pentru moment, adică?

— Pentru moment... şi pentru cât timp o să fiu bine-venit, mi-a răspuns, strecurând un sfert de zâmbet spre mine. Problema, după cum fără îndoială ai putut discerne deja, nu va fi de a mă păstra prin preajmă, ci de a te descotorosi de mine.

— Cred că pot să supravieţuiesc cu problema asta.

M-am aplecat spre el şi l-am sărutat. Când ne-am desprins, şi-a potrivit ochelarii şi m-a privit.

— Când am... ăăă... menţionat despre Coasta de Nord-Vest a Pacificului, n-a fost o sugestie întâmplătoare. După moartea lui Kristof, ca urmare a unui caz în care am fost implicat, poate că trebuie să mă dau la fund pentru o vreme.

— Ce-o să se-ntâmple?

— Nu ştiu. Pot să afirm cu certitudine că prezenţa mea nu vă va plasa, pe tine sau pe Savannah, în primejdie. Problema morţii lui Kristof va fi tratată pe cuvenitele canale ale Cabalelor. Dacă va fi să fiu în pericol, voi fi anunţat cu mult înainte să vină cineva după mine. Tata probabil că va fi în măsură să rezolve, a adăugat, clătinând din cap. Se pare că oricât de departe şi oricât de repede aş fugi, totdeauna ajung să mă bazez pe tata ca să...

S-a întrerupt brusc.

— Mă scuzi, a zis apoi.

— Spune!

Şi-a îngemănat degetele cu ale mele şi mi-a zâmbit.

— Altădată. Acum, am vrut doar să ştii că nu vă pun în pericol, dar că ar fi înţelept din partea mea să nu fiu la vedere pentru o vreme. Este posibil ca tatăl meu să... să mă convoace acasă, în Miami. Şi aş prefera să fiu cât mai departe cu putinţă când se va întâmpla.

Savannah a năvălit peste noi, întorcându-se din pădure.

— E vremea?

Am încuviinţat.

— Aşteaptă aici. Eu o să înconjor locul cu un farmec de perimetru.

— Noi vom avea totul pregătit aici până te vei întoarce, m-a asigurat Cortez, lăsând să-i cadă rucsacul de pe umăr.

— Nu, fac eu...

Mi-am muşcat buza.

— Sigur. Mersi.

Am mers până când n-am mai putut să le aud murmurul vocilor, după care am mai continuat cu încă zece paşi, înainte de a începe farmecul de perimetru. Croindu-mi drum cu greu prin desişuri, am înconjurat locul, descântând din mers. Apoi, m-am întors pe propriile urme, doar ca să fiu mai sigură. Când m-am întors în luminiş, Cortez şi Savannah stăteau în genunchi pe pământ, aranjând cele din urmă obiecte.

Cortez s-a ridicat pe vine.

— Este corect?

Mi-am luat însemnările de la el şi m-am plimbat în jurul decorului, cercetându-l cu atenţie din toate unghiurile. Atât de-a lungul laturii dinspre nord a pânzei, cât şi al celei dinspre sud, ei aranjaseră câte un cvartet de unelte: un mic vas, un *athame,* o lumânare şi un potir. Lumânarea dinspre nord era purpurie, pentru putere; cea dintre sud, albastră, pentru înţelepciune şi adevăr. În afara pânzei lăsaseră punguţele cu ţărână, ienupărul şi o sticlă cu apă.

Savannah mi-a întins un pandantiv, o magnetită pe un şnur din piele netăbăcită, precum cel aflat acum la gâtul ei. Mi l-am pus şi eu, am mai examinat o dată scena, după care m-am aplecat să mut lumânarea albastră cu doi centimetri şi jumătate la stânga şi să rotesc cu vreo douăzeci de grade spre est acel *athame* de pe latura nordică. Probabil că erau foarte bine şi înainte, dar

mă simţeam mai în largul meu după ce făcusem corecturile. Controlul nu e un nărav la care să poţi renunţa peste noapte.

— OK, suntem aproape gata. Savannah, ai îngropat pânza?

Ea mi-a răspuns afirmativ.

— Bun, atunci trebuie să îngenunchezi pe latura nordică, în faţa lumânării purpurii.

— Să mă mut în altă parte? m-a întrebat Cortez.

— Numai dacă vrei tu.

— Atunci, mă duc să stau pe butuc şi să privesc. Dacă vă deranjează, îmi spuneţi şi dispar din vedere.

— Mersi.

După ce s-a dus să se aşeze, am făcut un farmec protector care să ne învăluie pe amândouă. Pe urmă, m-am întors spre Savannah.

— Înainte de a începe, vreau să ştii că îmi doresc din tot sufletul să iasă bine. E posibil, totuşi, ca eu să nu am puterea, sau experienţa necesară ca s-o desfăşor aşa cum trebuie. Dacă va părea că nu reuşeşte, eu o să mai încerc, dar...

— Nu-i nimic, mi-a zis ea. O să ştiu că ai încercat. Mersi, Paige... pentru că faci asta, adică. Ştiu că nu e ce aveai în minte pentru mine.

— E ceea ce a vrut mama ta. Ceea ce înseamnă că e destul de bine şi pentru mine.

Mi-am întins însemnările în faţa mea.

— OK, mai întâi, elementele. Dacă-ţi sună ceva nepotrivit, mă opreşti. Chiar dacă nu eşti sigură, nu-ţi fie teamă să vorbeşti. Mai bine reluăm de la un punct, decât să repetăm totul mai târziu.

A încuviinţat.

— Să începem, atunci. Aer.

Am spintecat aerul cu ambele *athame*.

— Pământ.

Am turnat ţărână de pe mormânt din punguţe în ambele vase din lut puţin adânci.

— Apă.

Am destupat sticla de Evian și am umplut ambele potire.

— Foc.

Am scăpărat un băț de chibrit și am aprins lumânările.

M-am oprit apoi, închizând ochii și limpezindu-mi mintea. Când am redeschis ochii, mi-am concentrat privirea drept înainte, ca să nu văd nimic. Cu o scurtă invocație în latină, am adresat puterii elementelor chemarea de a-mi asculta voia. Apoi, am clipit, permițându-mi să văd din nou, și i-am făcut semn lui Savannah să urmărească totul cu mare atenție, fiindcă va trebui să repete următorii pași.

— Aer la nord, am zis,

Mi-am luat propriul *athame* și l-am plasat în fața mea.

— Pământ la est.

Am pus vasul din lut în dreapta mea.

— Apă la vest.

Am mutat pocalul în stânga mea.

Foc la sud.

Și, luând lumânarea albastră, m-am răsucit, cu grijă să nu cad, după care am așezat-o în spatele meu.

Le-am atins pe fiecare, pe rând: *athame*, pământ, apă și foc. Când am ajuns la cel din urmă, m-am simțit străbătută de panică și am ezitat, dar apoi am strâns din dinți și mi-am vârât degetul în flăcări.

— Aer, pământ, apă, foc. În centrul lor stau eu în echilibru. Întreaga natură în armonie.

M-am întors spre Savannah și i-am făcut semn să-mi imite mișcările. S-a conformat, intonând fiecare frază fără ezitare. După ce a terminat, am repetat împreună ultima parte.

Apoi, Savannah s-a așezat în genunchi, aprinzând lumânările în timp ce eu mă întorceam la locul meu. Cu degetele tremurând, am ținut ramura de ienupăr deasupra flăcării lumânării mele.

— Cu ofranda aceasta, rog pentru protecție, am rostit în latină. Hecate, Selene, Artemis, voi, cele trei zeițe, ruga ascultați-mi. Cerem acestea în numele vostru. Acordați-i acestei copile a voastre toate puterile de acordat.

Am privit-o în ochi pe Savannah, ridicându-mi mâinile și tonul.

— Acordați-i puteri fără limite. Dați-i tărie să-și reverse răzbunarea asupra dușmanilor ei.

Pământul de sub mine a început să vibreze, dar am continuat s-o privesc în ochi pe Savannah și să vorbesc.

— Dați-i puterea de a învinge și înțelepciunea de a face tot ce trebuie, prin darul acesta. Dați-i tot ce aveți de dat.

Pământul s-a zguduit, făcând să se răstoarne lumânările și să ia foc pânza de dedesubt. Mi-am înălțat mâinile către cer și m-am ridicat în picioare, închizând ochii și adunând totul în aceste ultime câteva cuvinte.

— Hecate, Selene, Artemis! Ruga ascultați-mi!

Pentru o fracțiune de secundă, totul a încremenit, într-o supranaturală nemișcare și tăcere. Nu mai auzeam nimic, nu mai simțeam nimic. Ba nu, simțeam ceva. O pace deplină.

— A mers! a strigat Savannah, aruncându-se peste spațiul dintre noi și căzându-mi în brațe. Poți s-o simți, Paige? A mers! Ai reușit!

— Da, i-am răspuns, zâmbind. Am reușit amândouă.

Mulţumiri

Cu mulţumiri,
Pentru Helen Heller, agentul meu, fără de care n-ar fi existat seria *Femei din Cealaltă Lume*.

Pentru Anne Collins, editorul meu de la Random House Canada, care a ştiut soluţia exactă pentru toate situaţiile de criză prin care a trecut manuscrisul meu.

Pentru Antonia Hodgson, editorul meu de la Time Warner UK, pentru permanentul ei entuziasm şi nemaipomenitele sfaturi pentru redactare.

Pentru Anne Groell, editorul meu de la Bantam US, pentru interesul manifestat faţă de această carte, şi pentru că a făcut ca trecerea la Bantam să fie total lipsită de dureri.

În sfârşit, pentru toţi cititorii care mi-au trimis e-mailuri cu aprecieri privitoare la serie. Notaţiile voastre au făcut ca ziua scriitoarei să fie cu mult mai însorită, şi ziua de scriitură cu mult mai uşoară!